

ĐIỀU CỐT SỬ

-TUYẾT NGUYÊN U LINH-

Nhóm dịch: Phượng Hoàng Lửa.

truyện của tôi
truyencuatoi.com

DESIGN BY DIEMKI

Mục lục

- Chương 1
- Chương 2
- Chương 3
- Chương 4
- Chương 5: Anthony
- Chương 6: Gà Giữa Bầy Hạc
- Chương 7
- Chương 8: Năm Hào Chân
- Chương 9: Cứu Người
- Chương 10: F
- Chương 11: Sa Miêu
- Chương 12: Cảm Giác Tồn Tại
- Chương 13: Hợp Tác
- Chương 14: Hắc Lang
- Chương 15: Nhật Xương
- Chương 16: Tồn Lây (Cất Giữ Và Chọn Dùng)
- Chương 17: Tôi Có Biện Pháp
- Chương 18: Hẹn Hò
- Chương 19: Tàn Ảnh & Tàn Niệm
- Chương 20: An Cũng Buồn Bực
- Chương 21: Cốt Bài Hình Hồ
- Chương 22: Hi Khắc Tư
- Chương 23: Chấn Tia Chớp
- Chương 24: Chạy Nhanh Tới
- Chương 25: Bạ Bè Tốt
- Chương 26: Ô Đầu Điều (Quạ Đầu Đen)
- Chương 27: Tin Nhắn Cầu Cứu
- Chương 28: Lam Nhật
- Chương 29: Tan Xương Nát Thịt
- Chương 30
- Chương 31
- Chương 32
- Chương 33
- Chương 34
- Chương 35
- Chương 36
- Chương 37
- Chương 38
- Chương 39
- Chương 40
- Chương 41
- Chương 42: Không Dấu Vết
- Chương 43: Cực Kỳ Nguy Hiểm

Chương 44: Thật Chỉ Có Thể Là Cốt Điều
Chương 45: Hấp Dẫn
Chương 46: U Liêm T
Chương 47: Tốc Độ Chạy Cao Nhất
Chương 48: Vưu Ân
Chương 49: Tinh Thuẫn (Lá Chấn Ngôi Sao)
Chương 50: Khôi Cốt Điều Kỳ Lạ
Chương 51: Âm Lòng
Chương 52: Người Tới Ta Đi
Chương 53: Hi, Tôi Đã Tới
Chương 54: Pháo Hoa
Chương 55: Cường Cường Liên Thủ
Chương 56: Chiến Đấu Đi
Chương 57: Tiến Hóa Bắt Đầu
Chương 58: Thủ Chiến
Chương 59: Vừa Nam Vừa Nữ
Chương 60: Ước Định

ĐIỀU CỐT SỰ

Tuyết Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 1

Dịch: Hàn Gia Băng _ Nhóm dịch PHL

Tỉnh dậy sau một giấc ngủ, chợt phát hiện bản thân biến thành một bộ xương khô, An Diệc cũng không biết nên phản ứng như thế nào.

Cô cử động thân thể mình một cách khó nhọc, run rẩy đứng lên, đưa mắt nhìn một lượt xung quanh. Đây là một khu rừng xa lạ, cây cối xa lạ, khung cảnh lạ lẫm, cảm giác giống như đang nằm mơ vậy, rõ ràng mới trước đó một khắc đang còn ở thành phố, vậy mà tại sao chỉ trong nháy mắt không gian lại có thể hoàn toàn thay đổi như vậy?

An Diệc cúi đầu nhìn từng khớp xương trên cánh tay của mình, cô không thể nào tin nổi vì sao mình lại biến thành một bộ xương khô, và vì sao lại xuất hiện tại chỗ này?

Cô nhớ rõ... Đúng rồi, một vụ nổ mạnh ở trên đường. Khi cô bước lên chiếc xe buýt thì đằng sau vang lên một tiếng nổ thật to, kể đến cô chẳng còn biết gì nữa. Sau khi tỉnh lại cô thấy mình ở một nơi hoàn toàn xa lạ, biến thành một bộ xương khô. Trên người vẫn còn mặc y nguyên bộ quần áo cũ, áo khoác và quần jean, thân thể này chính xác là của cô.

Chẳng lẽ cô xuyên không? Nhưng vì lý do gì cô lại biến thành một bộ xương khô? Hơn nữa lại còn là một bộ xương khô cử động được, chuyện này thật quá kỳ lạ! Cô thực sự không biết bản thân bây giờ sợ hãi nhiều hơn hay khiếp sợ nhiều hơn. Nói tóm lại, mọi thứ thật rối rắm.

An Diệc thử cử động đôi chân, kết quả là vang lên mấy tiếng lạch cạch, quần jean và dây lưng cùng nhau rơi xuống mặt đất, chỉ còn sót lại chiếc quần lót được giữ lại nhờ khung xương hông.

Cô im lặng nhìn eo của chính mình, cô tưởng tượng trên đời chẳng còn người nào có vòng eo nhỏ hơn cô nữa. Eo ở đây chỉ là một khúc xương sống, khẳng định có thể nói “Một tay ôm gọn”.

An Diệc cố gắng để bản thân bình tĩnh trong ba giây, sau đó lột sạch quần áo trên người xuống bao gồm cả quần lót. Dù sao hiện tại bản thân cũng chỉ là một bộ xương khô. Cho dù có uốn éo tạo dáng cũng chẳng ma nào hứng thú.

Cô cảm thấy mình vẫn nên lạc quan, ít nhất thì cô vẫn còn sống, chỉ cần còn sống là còn cơ hội tìm được đường ra khỏi đây.

An Diệc gom hết quần áo của bản thân lại, đào một cái hố rồi chôn xuống, đặt dấu hiệu ở đó, chờ sau này vào thời điểm thích hợp sẽ quay lại lấy. Sau đó, cô run rẩy bước từng bước, bắt đầu tìm hiểu và thăm dò thế giới mới này.

Đầu tiên, có thể khẳng định nơi này không phải là trái đất.

Tuy rằng cô không am hiểu nhiều về thực vật, nhưng vẫn có thể thấy được sự khác biệt của thực vật nơi đây. Tất cả mọi thứ đều rất xa lạ. Đằng kia là một cây đại thụ cao ngất tận mây, ở kia là từng bụi cây ngang dọc đan xen lẫn nhau, còn những đám cỏ xanh có hình thù quái đản.... An Diệc chẳng biết tên loài nào. Quan trọng hơn, lá của những loài thực vật này phát ra ánh sáng lập lòe yếu ớt. Không giống với bất kỳ một thực vật nào ở địa cầu.

Ngẩng đầu lên trời, có thể nhìn thấy những tia sáng màu vàng nhạt xuyên qua từng khe lá rậm rạp chiếu rọi xuống mặt đất.

Tạm thời có thể xem đó như là ánh mặt trời. Hiện tại cô không có xúc giác, không có khứu giác, không có vị giác, không có tiếng nói, chỉ có thể nghe và nhìn, không thể phán đoán chính xác được. Hơn nữa, hiện tại thính giác và thị giác của cô cũng không hẳn là bình thường, chỉ có xương cốt mà thiếu ống thở, cơ bắp không được sắp xếp theo đúng trình tự, thiếu luôn hệ thần kinh. Chẳng hiểu nổi dựa vào cái gì để duy trì sự sống.

Cô ng ẩ bên h ồ nhìn xuống soi gương. Hai hốc mắt của bộ xương khô hoàn toàn trống trơn chỉ có hai ngọn lửa màu xanh đen đang bùng cháy. Đường như toàn bộ năng lượng của cô đều xuất phát từ đây.

U minh hoàng tuyền? Chẳng lẽ đây là lửa linh hồn trong truyền thuyết? Cô có phải đã biến thành một con quái vật r ỗ chẳng? Nơi này có sinh vật nào giống cô chẳng?

Đang suy nghĩ, cô chợt cảm giác ở bụi cỏ bên cạnh có thứ gì đó đang cử động. An Diệc quay đầu nhìn lại thì thấy một con vật rất lớn trông giống lợn rừng từ từ đi ra, lướt qua người An Diệc r ỗ cúi đầu xuống h ồ uống nước.

Nó cũng chẳng có hứng thú với An Diệc, chỉ là liếc mắt nhìn thoáng qua. Tuy rằng An Diệc cũng chưa bao giờ nhìn thấy qua loài động vật này, nhưng vẫn có thể khẳng định, nó có thịt có máu, là một sinh vật còn sống bình thường, hoàn toàn khác với mình.

Đương nhiên, một con vật sống không thể nói lên được đi đâu gì cả, cô cần thu thập thêm nhiều thông tin hơn.

Lợn rừng - tạm thời cứ gọi là “Lợn rừng”. Uống xong nước nó liền thẳng hướng rừng sâu chạy vào, An Diệc cũng vội vàng đuổi theo. Lợn rừng cũng không phát hiện việc có người theo sau mình, lúc dừng lại lúc đi, giống như đang đi dạo, lại giống như đang tìm kiếm thức ăn. Đi theo sau nó, An Diệc cũng phát hiện ra một số loài động vật, tất cả cô đều chưa từng nhìn thấy qua. Tuy nhiên có thể dựa vào hình dáng bên ngoài phân loại tương tự, thủy sinh lục sinh (động vật dưới nước, sống trong rừng), điều thú trùng ngư (chim chóc, thú, côn trùng, cá), cộng thêm khu rừng rậm rạp này tạo thành một hệ sinh vật hoàn chỉnh.

Tuy nhiên cho tới tận bây giờ, cô cũng chưa phát hiện ra dấu hiệu nào cho thấy có con người sinh sống tại đây, cũng không có phát hiện ra bất kỳ bộ xương khô nào giống mình, chỉ thấy ven đường có không ít xương động vật nằm rải rác khắp nơi.

Không biết trôi qua bao lâu, An Diệc cảm thấy sắc trời đã tối dần nên quyết định đi tìm một chỗ để nghỉ ngơi. Tuy rằng hiện tại bản thân cô thấy không mệt, nhưng khẳng định buổi tối trong rừng rậm sẽ rất nguy hiểm. Cô không muốn mang bộ xương khô của mình đi mạo hiểm.

Có lẽ dã thú nơi đây sẽ hông có hứng thú với cô, bởi vì ngoài bộ xương khô ra cô cũng chẳng còn gì, có thể nói rằng đối với chúng, cô cũng chẳng khác gì cành lá khô. Cho nên cô cũng không vội tìm chỗ nghỉ ngơi, chỉ tìm đại một hang động, sau đó đi vào.

Vừa mới hạ mông ngồi xuống, bỗng một việc kinh khủng xảy ra. Thân thể của cô bỗng nhiên rời ra! Biến thành một đống xương cốt phân tán trong hang động.

Chuyện gì đang xảy ra? Chẳng lẽ ngay cả một bộ xương khô cô cũng không làm được?

An Diệc có chút hoảng loạn, đốm lửa xanh đen trong hốc mắt lập lòe, một dòng năng lượng kỳ ra tản ra khắp thân thể. Kế tiếp, đống xương cốt rụng rời nằm trên mặt đất như bị một ma lực nào đó điểu khiển, từ từ hàn gắn lại, cuối cùng khôi phục hoàn chỉnh thành một bộ xương khô như cũ.

An Diệc tự đánh giá thân thể của mình. Ý nghĩ trong đầu cô xoay chuyển thật nhanh, xương cốt lại lần nữa rời ra, xếp thành một đống, kế đó lại lần lượt theo nhau hợp lại thành một thể thống nhất, An Diệc cũng lặp lại nhiều lần như vậy, cuối cùng cũng có thể xác định bản thân có thể tự điểu khiển khối xương của mình, cho dù có phân rã ra cũng không sao. Cô thậm chí có thể biến cánh tay của mình thành vũ khí, cũng có thể lấy đầu của mình làm ban đẽ đá.

Cô như biến thành một sinh vật sống không theo lẽ thường của khoa học.

Lúc đầu khi cô phát hiện bản thân biến thành một bộ xương khô, An Diệc cũng không cảm thấy sợ hãi dù chỉ một chút. Bởi vì cô là một Điều Cốt sư, chuyên lấy xương cốt động vật làm đồ dụng cụ để điêu khắc.

Xương cốt với cô cũng giống như cơm và áo, là đ ồ vật không thể thiếu trong sinh hoạt.

Nhưng cho dù như thế nào, cô cũng không dám tin bản thân có ngày lại biến thành một bộ xương khô, lại còn là một bộ xương khô có thể chạy nhảy, có thể tự tháo gỡ từng khớp xương. Chẳng lẽ tài nghệ điêu khắc xương cốt tuyệt đỉnh sẽ phải áp dụng trên thân thể của chính mình, biến nó thành một kiệt tác nghệ thuật hay sao?

An Diệc chán nản nằm ở ven động, nhìn không gian tối mờ, từ từ chìm vào suy nghĩ. Không biết ba mẹ cùng mấy đứa em gái sẽ ra sao, cô đột nhiên biến mất, họ nhất định sẽ rất lo lắng.... Suy nghĩ rất nhiều rất lâu, An Diệc cũng vẫn như vậy không hề có cảm giác buồn ngủ. Ngoại trừ tứ chi cần vận động, lúc này cô vốn dĩ không có bất kỳ nhu cầu sinh lý nào khác.

Cô nghĩ, cho dù sau này có cơ hội trở về, nhưng với hình dáng như vậy chỉ sợ cũng không thể trở về. Biến thành như vậy, cô rất sợ hãi, khổ sở, không biết làm gì mới phải. Và kỳ lạ hơn chính là cô có cảm giác thân thể mình trống rỗng đến nỗi chẳng có thói quen nào để cô làm.

Đang suy nghĩ vẫn vơ, bỗng có một luồng sáng xanh biếc xẹt qua đám cây cối bên trái.

An Diệc đứng lên, do dự một lúc, rốt cuộc vẫn quyết định bước qua đó xem thử..

Đẩy tán lá qua một bên thì ánh sáng màu xanhh chớp lóa trước mắt giống như hàng trăm con đom đóm đang tụ tập, lấp lánh nhấp nháy, vô cùng xinh đẹp.

Nhưng chỉ vài giây sau đó, cô liền cảm thấy nó không còn xinh đẹp nữa.

Chỉ thấy đám ánh sáng xanh kia chợt bay đi nhưng một cơn gió mạnh, lướt qua người một con vật nhỏ đang leo lên thân cây, sau đó nuốt chửng nó. Vài giây sau đám ánh sáng xanhh biến mất, con vật kia biến thành một

bộ xương khô kêu lách cách rơi xuống mặt đất rồi vỡ tan ra thành từng mảnh.

Quả thực An Diệc không thể nào tin nổi những gì mắt mình nhìn thấy. Rồi cuộc cái thứ ánh sáng xanh đó là gì? Sao có thể biến một con vật đang sống sờ sờ chỉ sau vài giây thành một bộ xương khô?

Cô nhìn kỹ xung quanh. Sau khi xác định luồng ánh sáng xanh đã biến mất thì mới cẩn thận bước đến gần bộ xương của con thú xấu số.

Sạch sẽ, không hề lưu lại dù chỉ một giọt máu, giống như, giống như cô vậy... An Diệc đột nhiên nghĩ tới chuyện, bộ dạng hiện giờ của mình có thể là do cái khối sáng xanh đó gây ra, chắc chắn là nó.

Xem ra, có thể khi cô đến nơi này vẫn còn là một con người hoàn chỉnh. Chỉ là hôn mê nên bị cái khối sáng xanh đó làm hại, biến thành bộ dạng như bây giờ.

Nhưng vì sao cô lại không chết? Chẳng lẽ bị khối sáng xanh ăn thịt biến thành bộ xương khô đâu sẽ không chết?

An Diệc đưa mắt nhìn bộ xương con thú một lần nữa, phát hiện bộ xương của nó lập lòe ánh sáng màu trắng, tràn đầy hơi thở của sự sống, khiến người cảm thấy rất thoải mái.

An Diệc nhìn không được liền lấy tay sờ soạng lên thân nó một chút. Trong nháy mắt, một cảm ứng kỳ diệu giữa hai bên được hình thành. Cô thu tay lại thì cảm ứng ngay lập tức biến mất.

Sao lại thế này? Khi chạm vào cô bỗng có cảm giác rất lạ.

An Diệc tiếp tục đưa tay tới bộ xương con thú, lần này cô có chuẩn bị tâm lý. Ngoại trừ cảm ứng kỳ diệu ở bàn tay, xương ngón tay cô còn hiện ra những tia sáng bay vòng vòng. Cùng lúc, đôi mắt cô mừng rỡ còn có thể nhìn thấu toàn bộ kết cấu của bộ xương. Không những thế, cô còn cảm thấy mình có thể thay đổi chất lượng của nó.

Đây... Đây thực sự là khả năng mà mọi Điều Cốt Sư đều mong muốn!

Tuy nhiên, An Diệc cũng cố kìm chế khát vọng muốn tiến hành điêu khắc ngay lập tức mà lựa chọn đứng ở một bên xem xét, chờ xem kết quả có giống với suy đoán của bản thân không, xem thử bộ xương cốt này có thể sống lại hay không.

Việc chờ đợi đúng là nhẹ nhàng, chẳng có việc gì làm nên tiện thể An Diệc đếm luôn số khớp khúc xương của con thú. 1, 2, 5... 7... tổng cộng 112 khúc. Nơi thích hợp để điêu khắc cũng chỉ có xương đùi và đầu lâu. Thể hình nó không lớn, giai đoạn gia công khá phiền toái, lúc điêu khắc cũng sẽ khá khó khăn.

Sau khi An Diệc cân nhắc các loại hình điêu khắc và tự sáng tạo ra các mô hình kết cấu xong. Lúc này trời đã sáng, tuy nhiên bộ xương thú vẫn không có dấu hiệu sống lại. Không biết có phải ảo giác hay không, An Diệc cảm thấy ánh sáng phát ra trên mình con thú đã mờ nhạt đi rất nhiều.

Cô cảm nhận một chút. Đó phải ảo giác. Không chỉ ánh sáng dần mờ đi, mà ngay cả hơi thở sự sống cũng yếu dần.

Chẳng lẽ cô đoán sai? Con thú nhỏ bị đám ánh sáng xanh kia biến thành bộ xương sẽ không sống lại?

An Diệc chờ đến lúc mặt trời đã đứng bóng, cho đến lúc ánh sáng trên bộ xương biến mất hoàn toàn cũng chẳng có gì giống cô đã tính toán xảy ra. Lúc này đưa tay về phía bộ xương, cảm ứng kỳ diệu trước kia cũng không còn nữa.

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyết Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 2

Dịch: Thụy Vi _ Nhóm dịch PHL

Biên: Accel

An Diệc cảm giác hơi thất vọng, cứ nghĩ sẽ được thấy toàn bộ quá trình bộ xương trắng h ồ sinh, hóa ra chỉ là do mình suy nghĩ nhiều.

Cô nhặt một cái xương đùi lên, hóa ra cho dù không có cái cảm giác kỳ diệu kia thì chỉ cần tập trung tinh thần một chút cũng có thể tiến hành thẩm tách nó (ND: dùng nguyên lý thẩm tách loại bỏ chất thải, chất độc). An Diệc thử đi đầu động năng lượng của mình, loại bỏ tạp chất, nén thể tích, tăng mật độ cho bộ xương... Vài phút sau, khúc xương to khoảng hai ngón tay bị nén thành nhỏ như cây bút, toàn thân trắng noãn, c ằm trong tay hơi nặng, chất xương tinh mịn, cứng rắn như sắt.

An Diệc suy tư một lúc rồi lại tiếp tục tiến hành gia công cục xương này, một đầu làm tay cầm, một đầu khác làm thành lưỡi dao, rất nhanh một thanh đao đã thành hình.

Cô lúc này chỉ là theo thói quen của một điều cốt sư mà tiến hành gia công vật liệu, hoàn toàn không có ý thức được mình đã sở hữu một năng lực mạnh mẽ thế nào. Vật thể khi bị nén đến cực hạn, mật độ tăng lớn, năng lượng bên trong tăng lên, đạt đến điểm giới hạn thậm chí có thể sinh ra phản ứng nhiệt hạch. Có đi đầu, nếu như nén quá mức, vật thể đó có thể sẽ nổ tung, cũng có khả năng bị phân giải ra thành hạt cơ bản.

An Diệc thử độ sắc bén của cây đao, kết quả vô cùng hài lòng, có thể thoải mái cắt gỗ và xương, cho dù cắt mài lên đá, mũi đao vẫn không chút tổn hại nào, so với lưỡi dao bình thường kia thì cứng cáp và sắc bén hơn.

An Diệc khoa tay vài cái, sau đó đem dao khảm vào giữa hai xương trụ cẳng tay, vừa khít, tâm niệm vừa động, liền dính lại làm một với thân thể, không hề ần lo lắng nó sẽ rớt xuống. Tuy rằng cho tới thời điểm này cô không biết mình sở hữu loại sức mạnh gì, nhưng có lẽ là có mối liên quan tới linh hồn, vậy tạm thời cứ gọi là "linh hồn lực".

Ánh sáng trắng lúc trước nàng nhìn thấy trên hài cốt của con thú nhỏ đó có khả năng cũng là linh hồn lực, chẳng qua là linh hồn lực của nó sau khi chết chậm rãi mà tiêu tán, không có cách nào tồn tại quá lâu. Kỳ lạ ở chỗ đó là linh hồn của cô cho đến bây giờ vẫn chưa tiêu tán.

An Diệc tiếp tục thăm dò trong rừng, đồng thời cũng làm dấu trên đường đi để tránh việc mình bị mất phương hướng.

Vài ngày sau đó, cô cũng đã quen thuộc nơi này. Cô tìm kiếm ánh sáng xanh có thể cắn nuốt máu thịt kia, ven đường nhìn thấy các loại sinh vật kì lạ cùng hài cốt của chúng. Cô mỗi ngày đều nhặt một ít xương cốt trở về luyện tập, làm cho mình ngày càng thành thạo hơn về cách vận dụng linh hồn lực, phẩm chất và kết cấu của các loại xương khác nhau.

Cho đến ngày thứ ba, cô cuối cùng cũng phát hiện ra cái ánh sáng màu xanh ấy. Có đi đâu chỉ là mấy giây ngắn ngủi, một con vật nhỏ có hình dáng như sóc bay trước mặt cô thoáng cái lại trở thành một bộ hài cốt, mà ánh sáng xanh kia chỉ trong chớp mắt đã không thấy đâu nữa.

Lần này, An Diệc không lãng phí thời gian nữa, đi rất nhanh đến, dùng sức mạnh của mình tiến hành luyện chế bộ hài cốt đó, đem linh hồn lực chưa tiêu tan kia bám vào bộ hài cốt. An Diệc không phải phá hỏng kết cấu của con vật nhỏ này, dùng sức mạnh thâm nhập dung hợp, khung xương vốn rời rạc như được một sợi tơ buộc lại với nhau, khớp xương chặt lại, hình thành một bộ xương hoàn chỉnh. Loại bỏ đi tạp chất, gia tăng mật độ, cơ thể dần dần trở nên kiên cố, đồng thời cũng lộ ra màu trắng ngà sáng bóng.

Ngay khi An Diệc cảm thấy không còn chút sức lực nào, đột nhiên hốc mắt trống rỗng của con vật nhỏ dấy lên hai ngọn lửa màu lam nhạt, sau đó nhẩy dựng lên như vừa tỉnh ngủ, đuổi người một cái, phát ra một tiếng

"răng rắc". Tiếp đó, nó đi về phía An Diệc, tỏ ra thân mật mà cọ xát vào xương đùi của cô, một loại cảm ứng kỳ diệu dâng lên trong linh hồn cô.

An Diệc nhìn về một cây đại thụ, tiểu tử kia cũng lập tức chạy tới, theo thân cây mà bò lên trên cây, sau đó cúi đầu nhìn cô, cái đuôi bằng xương ở phía sau cứ vẫy qua vẫy lại, cảm giác như đang tranh công.

Tiểu tử kia đột nhiên xuất hiện khiến cho An Diệc cảm thấy vui vẻ không khỏi, đi đầu này có nghĩa là cô sẽ không còn cô độc ở thế giới này nữa, cô cũng có người bạn đồng hành của mình.

Bộ tộc Khô Lâu, tên nghe có vẻ không tệ. Cô rất cuộc cùng tìm được mục tiêu sống của mình, cô nhất định sẽ mở rộng bộ tộc này và không ngừng phát triển nó.

Mang theo cái nhiệt huyết to lớn ấy, An Diệc bắt đầu men theo dấu vết của ánh sáng xanh, cô tìm đến những nơi có hài cốt có linh hồn lực. Song, nhiệt huyết của cô cũng rất nhanh mà dập tắt.

Bởi cô phát hiện không phải cứ bộ xương nào có linh hồn lực là đều có thể trở thành tộc Khô Lâu, muốn vậy thì phải thỏa mãn hai điều kiện: một là không được chết quá hai giờ, hai là kích thước của con vật ấy không thể quá lớn. Chết quá hai giờ thì linh hồn lực không thể hoàn chỉnh, chỉ có thể bám vào nơi nào đó ở trên bộ xương, luyện chế thành linh cốt. Nếu kích thước quá lớn, linh hồn lực của An Diệc không đủ để chuyển hóa chúng thành Khô Lâu.

Tuy rằng không thể làm bộ tộc nhanh chóng lớn mạnh, nhưng linh cốt được luyện chế từ linh hồn lực là một tài liệu điêu khắc cực kì đặc biệt, sức sống ẩn chứa trong đó, trong nháy mắt có thể kích thích nhiệt huyết sáng tạo của An Diệc.

Từ xưa đến nay, những thứ được điêu khắc từ xương đều là vật cát tường chiêu tài tiến phúc, trừ tà tránh hung, bảo vệ sự bình an, dựa vào hình thái, chủng loại mà tương ứng với ý nghĩa khác nhau. Điểm đặc thù của linh cốt chính là một chữ "sống", mỗi khi An Diệc khắc lên chúng, mỗi đao đều như ban cho nó một linh hồn mới vậy. Loại cảm giác huyền diệu

này làm cho cô hoàn toàn đắm chìm vào chúng, hạ đao không một chút do dự, kết cấu cứ thế mà hình thành (ND: hoàn chỉnh như nó vốn vậy).

Cô sử dụng một con dã thú tựa hổ nhưng không phải hổ được mệnh danh là Sát Hổ cùng với linh cốt của nó, phân biệt điêu khắc thành Sát Hổ cốt bội (ND: đồ trang sức bằng xương đeo bên hông), Sát Hổ cốt đao và Sát Hổ cốt giới (ND: nhẫn xương). Sau khi hoàn thành vài món điêu khắc, cô cảm thấy toàn thân tràn đầy năng lượng, giống như vừa mới ngâm suối nước nóng, cả người đều thư thái.

Cô mơ hồ cảm thấy những món điêu khắc này dường như đã có được một linh hồn mới, có thể sinh ra cảm ứng với cô nhưng vẫn không có khả năng tư duy giống như bộ tộc Khô Lô hoàn chỉnh. Tuy nhiên, ở một khía cạnh nào đó, khả năng của chúng so với bộ tộc này còn mạnh hơn rất nhiều.

Nửa tháng sau, An Diệc vốn cho rằng bản thân mình đã xuyên đến một tinh cầu thời nguyên thủy, tìm thấy hài cốt của con người ở khu rừng bên cạnh. Nhìn bộ hài cốt ấy, chắc là cũng bị cái ánh sáng xanh kia tấn công.

Trước mắt, An Diệc cho rằng ánh sáng lục là tồn tại nguy hiểm nhất trong khu rừng này, chúng không có cơ thể, không có thiên địch (kẻ thù trời sinh), nhanh như chớp, khó bắt được, có thể xuyên qua bất kỳ thứ gì, lấy máu thịt làm thức ăn, không có biện pháp để bắt chúng lại.

An Diệc gọi chúng là Lục Yêu.

Bởi vì có sự tồn tại của Lục Yêu, An Diệc cảm thấy việc trở thành bộ xương khô cũng là một chuyện may mắn. Nhìn hài cốt của người trên mặt đất, trên người còn mang theo vũ khí, nhưng căn bản là cơ hội để dùng nó cũng không có. Cho dù là có rút ra cũng chẳng thể đối phó được với Lục yêu.

An Diệc lật người hẳn lên, tìm được một chiếc đồng hồ điện tử, một khẩu súng ngắn cơ tạo hình siêu hiện đại, mấy tấm thẻ điện tử và một ít đồ ăn rải rác cùng trang bị dã ngoại.

An Diệc cần lấy đồng hồ, mặt trên hiển thị ngày x375-06-11, 16:09, tọa độ: tsn23. Mặt bên của đồng hồ còn khắc: “t-t-s Hành tinh Stratos”. Ngoài trừ mấy con số thì các văn tự khác An Diệc không nhận ra, chỉ suy đoán là mặt trên hiển thị có khả năng là thời gian cùng vị trí địa lý. Mở đồng hồ ra, nó yêu cầu mật mã hoặc dấu vân tay nhưng hiển nhiên cả hai yêu cầu này cô đều không thể cung cấp.

Nhưng bây giờ cô đã chắc chắn một điều, tình cầu này chẳng những không phải là thời nguyên thủy mà chỉ sự khoa học kỹ thuật ở đây còn cao hơn ở Trái Đất rất nhiều.

An Diệc bắt đầu đề cao cảnh giác, dã thú ở trong rừng không thể uy hiếp cô nhưng con người ở đây lại khác. Cô đã từng là con người nhưng hiện tại không thể không đề phòng con người.

Càng đi ra ngoài khu rừng, dấu vết sinh hoạt của con người cũng ngày càng rõ rệt.

An Diệc để cho đồng bọn bộ xương khô để tuồn tra ở khu vực lân cận, cô có thể cảm thấy được mọi thứ qua chúng.

Bỗng nhiên, có một con thú bằng xương truyền tin tức đến, cô thông qua nó mà thấy được một doanh trại quy mô nhỏ.

Tính toán sơ lược, trong doanh trại có khoảng bốn mươi đến năm mươi người, đa số đều mặc đồng phục quân đội, trang bị chỉnh tề, một số khác thì mặc thường phục, từ hai mươi đến bốn mươi tuổi.

An Diệc nghe bọn họ nói chuyện, có thể mơ hồ đoán được họ thuộc một đội thám dò. Điều kỳ lạ là cô không thể hiểu được chữ viết của họ nhưng lại có thể hiểu được những gì họ nói. Không lẽ linh hồn có chức năng phiên dịch đặc biệt?

Để biết thêm được nhiều tin tức, An Diệc vẫn luôn ở trong tối mà quan sát bọn họ. Hai ngày sau, cô cuối cùng cũng hiểu đại khái về tình trạng hiện tại. Đội ngũ này chính là đội thám dò, bọn họ đến từ hành tinh Thác Tháp Tư mà cô lại đang ở một hành tinh có sự sống được người Thác Tháp Tư

phát hiện ra từ hai mươi năm trước. Ở đây vốn không có sự tồn tại của con người nhưng lại rất thích hợp cho con người sinh sống. Vì vậy mà người đứng đầu của Thác Tháp Tư mới phái ra hàng trăm đội thăm dò để khảo sát thực địa.

Tuy nhiên, bước đầu khảo sát không hề thuận lợi, hành tinh này chẳng những tồn tại các loại sinh vật lạ nguy hiểm, hơn nữa địa hình lại phức tạp, từ trường đặc thù. Rất nhiều dụng cụ dò xét không thể hoạt động được bình thường, làm cho công tác thăm dò trở nên gian nan hơn, bắt buộc con người phải đích thân tới những nơi nguy hiểm, xâm nhập vào để khảo sát.

Hai mươi năm qua, người Thác Tháp Tư chỉ lập ra ba tòa căn cứ thành thị ở hành tinh này, lấy căn cứ làm trung tâm, trong phạm vi bán kính 300 km tạm thời được cho là khu vực an toàn. Bên ngoài khu vực an toàn là khu vực cần thăm dò, dựa vào hoàn cảnh địa lý mà được chia ra thành các khu từ 1 đến 203, số càng lớn, mức độ nguy hiểm càng cao. Mà An Diệc đang ở khu 115, thuộc khu vực thăm dò nguy hiểm cao.

Đội thăm dò ở khu 115 này đã chờ đợi hơn nửa tháng, góp nhặt không ít mẫu vật và thực vật. Bọn họ rất may mắn, luôn không gặp phiến toái quá lớn.

Chỉ là, loại may mắn này rất nhanh đã sắp kết thúc.

“Thiếu tướng Milos, ngài làm sao vậy?”. Âu Mạc thấy Milos vẻ mặt nghiêm trọng, nhin không được hỏi.

Milos nhìn vào một chỗ trong rừng, một lúc lâu sau mới nói: “Tôi cảm giác có người đang theo dõi chúng ta”.

Âu Mạc nhìn quanh, nói: “Nếu có vật gì tới gần, dụng cụ theo dõi sẽ phát hiện ngay”.

Hệ thống máy quét nhiệt cảm giám sát, chỉ cần là vật sống, kể cả có tàng hình thì cũng bị phát hiện.

Milos không nói gì, chỉ lấy vũ khí ra, tiến thẳng về một phía khác, Âu Mạc cũng vội vàng đuổi theo.

Chẳng lẽ bị phát hiện? An Diệc đang ng ỡ xồm trong bụi cây nhìn thấy Milos cùng Âu Mạc tiến về phía bên này, ý nghĩ vừa động, xương cốt của cô lập tức rời ra, chắt đống trong một cái hố đất, sau đó dùng một tấm lá thật lớn phủ kín lên.

Đây là kỹ xảo đặc biệt của bộ tộc Khô Lâu: giả chết.

Tiếng bước chân ngày càng gần, thông qua khe hở của lá cây, An Diệc nhìn thấy một đôi giày quân đội màu đen, đôi giày đột nhiên dừng lại ở nơi cách cô khoảng năm mét.

An Diệc quan sát họ thông qua con thú xương ở trên cây. Tên đàn ông c ần đầu là một người vô cùng cao lớn, cao khoảng hai mét, tướng mạo tuy không thể nói là tuấn mỹ nhưng lại có một sức hấp dẫn đặc biệt, cặp mắt thâm thúy sắc bén, con người màu vàng, nhìn qua giống như một con mãnh thú nguy hiểm nào đó.

Bỗng nhiên, hắn giơ tay hướng lên trên bắn một phát mà không có bất kì một dấu hiệu nào, mục tiêu là vị trí của con thú xương.

Chỉ nghe thấy một tiếng lách cách, con thú xương từ trên cây rơi xuống, r ỡ lộn mèo trên mặt đất, thoáng một cái đã xông vào sâu trong rừng cây.

Âu Mạc trợn mắt há hốc m ồm, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, hỏi: “Thứ vừa r ỡ tôi nhìn thấy là cái gì? Một khung xương có thể chuyển động?”.

Milos nhìn theo hướng con thú xương biến mất như đang suy nghĩ gì đó.

“Thiếu tướng, anh cho rằng thứ kia là vật gì?”.

“Là vật gì? Tôi không biết, nhưng mà, nó có thể đỡ được Âm Quang RD của tôi”.

Âu Mạc: “...”

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyết Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 3

Dịch: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

Đúng lúc này, thiết bị trên tay Milos và Âu Mạc đồng thời vang lên còi báo động.

Doanh trại có chuyện! Hai người đồng thời xoay người chạy như bay trở về doanh trại. Trong doanh trại, thần sắc tất cả binh lính đều khẩn trương, ai cũng giơ cao vũ khí vừa dò xét bốn phía vừa bao quanh ở giữa một đám nghiên cứu viên, không biết nhìn thấy cái gì mà chỉ nghe thấy tiếng khóc nức nở.

Hai người Milos bước nhanh tới nhìn một hài cốt con người đang nằm nghiêng ở bên cạnh chiếc rương trang bị, trên ngực áo còn có Minh bài chính là một nghiên cứu sinh tham gia khảo sát lần này.

“Có thấy camera ghi lại không?” Milos hỏi.

Một tên nghiên cứu viên trả lời: " Có chụp được, nhưng chỉ có thời gian ba giây."

Ba giây? Biểu tình Milos có chút ngưng trọng, hấn đi vào lều vải kiểm tra màn hình camera. Ở trong hình có một ánh sáng màu xanh lá cây bay vụt tới, chỉ trong nháy mắt đã nuốt trọn thân thể của người nghiên cứu viên, hai giây sau đó, ánh sáng màu xanh lá cây lại biến mất và để lại một khối xương trắng không có máu thịt. Đờ trang bị không hề bị hư hại trong khi người lại biến thành xương trắng ngấn ngủ chỉ có 3 giây.

Xương trắng? Milos chợt nhớ tới chính hắn đã đánh trúng một sinh vật chỉ có xương, cũng không biết nó và ánh sáng màu xanh lá cây kia có liên quan tới nhau không? Milos vẫn còn đang chìm trong suy nghĩ của chính

hắn, đột nhiên trong màn hình theo dõi chợt xuất hiện một tín hiệu kỳ quái, hình ảnh nó vốn đang rõ ràng lại trở thành mơ ảo.

Milos biến sắc, hắn vội lao ra lều trại và truyệ̀n lệnh: “Tất cả nghiên cứu viên đậ̀u trở lại lều vải ậ́n núp, toàn bộ binh lính chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu!”

Nguyên nhân chủ yếu khi nhân loại thăm dò gặp nhiều khó khăn chính là vì tín hiệu thăm dò hành tinh này không hề ổn định, không chỉ vì từ trường dị thường mà vì rất nhiều sinh vật ở hành tinh này đậ̀u phát ra tín hiệu sóng âm gây rối. Lấy kinh nghiệm của Milos, một khi tín hiệu điện tử bị rối loạn hoặc bị cắt đứt thì chính là ở xung quanh sắp có sinh vật nguy hiểm thường qua lại.

Mệnh lệnh vừa mới truyệ̀n đặ́t thì xuất hiện ngay một thanh âm thét dài bén nhọn từ phía trên bầu trời, sau đó một sinh vật toàn thân không có lông, một con chim to với chiếc mỏ nhọn thật dài xông thẳng lên bầu trời, sau mấy giây yên tĩnh, từ trong rừng cây lại có mấy trăm con chim to giống hệt con chim lớn rồi rít bay lên bầu trời, chúng như những chiếc máy bay chiến đấu vừa chỉnh tề có thứ tự vừa có thanh thế lớn.

Tất cả binh lính đậ̀u ngẩng đậ̀u kinh ngạc nhìn một màn này. Đang lúc bọn họ xúc động, bỗng nhiên đàn chim vốn đang bay lên trên trời cao lại đột nhiên thay đổi phương hướng, chúng thu hậ̃i cánh rậ̃i như một mũi tên nhọn phóng xuống mặt đất theo góc chín mươi độ.

“Cảnh giới!” Milos hét lớn.

Các binh lính nhanh chóng theo lệnh giơ cao vũ khí điệ̀n cu ộ̀ng bắn bậ̀y chim trên bầu trời. Cả vùng chỉ nghe thấy tiếng đùng đùng của tiếng súng và mưa máu bắn tung tóe.

Nhưng bậ̀y chim không bị chút ảnh hưởng nào, chúng vẫn xuyên qua rừng mưa đạn súng, có một số con còn bắn lại binh lính, một số khác đập các lều vải. Tiếng hét thặ̉m của các binh lính làm trận hình trong nháy mắt bị đánh loạn. Chim to mỏ nhọn cộng thêm sức trùng kích to lớn đủ để xuyên thấu thân thể của loài người, ngay cả là có trang bị phòng ngự hoàn

hảo cũng không ngăn cản được sự công kích của bầy chim to. Dưới sự công kích của bầy chim to, vòng tròn lều vải đang tràn ngập nguy cơ, ước chừng chưa tới hai phút có thể bị đột phá phòng ngự.

Milos chợt rút ra hai cây đao bóng tối, ngay sau khi hai chân lấy đà thì như mũi tên nhảy lên thật cao giữa không trung ngăn chặn chim to. Thân thủ hấn linh hoạt, múa đao như mưa chặt đầu mấy con chim to khỏi xác.

Dưới sự hướng dẫn của Milos, các binh lính cũng rời rít gia nhập ngăn chặn nên dần dần đã lộn lại thế cục bất lợi.

Cách đó không xa, An cũng từ trong giả chết sống lại, cô thông qua một xương khô thú khác để quan sát tình huống của doanh trại, thật không nghĩ tới lại nhìn thấy tình hình chiến đấu thảm thiết như vậy. Cô là một người quanh năm sống trong hòa bình, cho tới nay chưa từng nhìn thấy tình cảnh máu tanh như vậy. Mặc dù cô biết ở trong rừng rậm có rất nhiều sinh vật lợi hại nhưng chúng có trình độ lợi hại tới mức nào thì quả thật cho tới bây giờ cô chưa từng biết rõ.

Người Stratos cho dù là tố chất thân thể hay tài năng khoa học kỹ thuật đều mạnh mẽ hơn so với địa cầu nơi cô đã sống, nhưng dù như vậy, khi đối mặt với những sinh vật hung mãnh này thì họ vẫn phải bỏ ra cái giá thể thảm.

An cũng một lần nữa cảm thấy vui mừng vì bản thân cô là một bộ xương khô nếu không cô sợ rằng cô sẽ không thể sống sót qua một ngày.

Sau khi cả doanh trại chiến đấu đã kết thúc, Milos sai người kiểm tra giải quyết tốt mọi chuyện. Những nghiên cứu viên vốn còn đang núp ở trong các lều vải vã đi ra, có mấy người khi nhìn thấy máu thịt đầy đất đã không nhìn được mà phải liên tục chạy tới nôn mửa bên cạnh, còn những người khác đã bắt đầu thu góp thi thể chim to.

"Lập tức thu thập trang bị, chúng ta phải cẩn thận trên đường trở về"
Milos hạ lệnh cho mọi người.

Gặp phải biến cố loại này, tất cả mọi người đều không có dự nghị đối với việc khảo sát kết thúc trước thời hạn hai tháng.

An thấy mọi người đang chuẩn bị rời đi thì vừa cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, nhưng cô cũng lại cảm thấy buồn bã, cô thật vất vả mới gặp được loài người nhưng lại không thể giao lưu, thật là khiến cho người ta buồn bực.

Đang lúc ấy thì cô đột nhiên phát hiện loáng thoáng ở cách đó không xa có một lục yêu ở trong bụi cây, nó lại xuất hiện rồi.

Căn cứ vào khoảng thời gian nàng quan sát, lục yêu là một sinh vật săn mồi đơn độc, nó sẽ không bao giờ xuất hiện liên tục hai lần. Nhưng bây giờ đang có chuyện gì diễn ra? Chẳng lẽ bởi vì mùi máu ở trong doanh trại đã thu hút nó tới?

Mắt thấy lục yêu đang bay tới phía Milos, An cũng chẳng kịp suy nghĩ nhiều, cô nhanh chóng lấy miếng cốt bội hồ rỗng ở giữa xương sọ của mình ném mạnh về phía lục yêu.

Lỗ tai Milos động một cái, phút chốc xoay người, cánh tay hấn duỗi ra chuẩn xác bắt được cốt bội do An ném tới.

An thấy vậy thì âm thầm ảo não, sao tên nam nhân kia lại bắt được rồi?

Milos ngay khi bắt được miếng cốt bội thì cũng nhìn thấy lục yêu cách hấn không quá năm thước. Hô hấp hấn chậm lại, hấn vừa mới chuẩn bị rút lui thì đột nhiên cảm thấy lòng bàn tay mình nóng lên, ngay sau đó hấn nhìn thấy một đạo ánh sáng hình thú thoát ra từ trong cốt bội, mặt đất rất nhanh vọt lên ánh chớp sáng ngay cạnh lục yêu.

Theo tiếng rống to vang, lục yêu như pháo bông tách ra, trong nháy mắt biến mất trên không trung. Ánh sáng hình thú uy phong xoay quanh thân Milos vài vòng rồi lại chui vào bên trong cốt bội.

Tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm nhìn một màn này, nhất thời tất cả đều không biết nên phản ứng như thế nào.

Trong mắt Milos cũng lóe lên sự kinh ngạc, hắn cúi đầu quan sát vật phẩm trong tay mình. Hắn cảm nhận sự dịu dàng của cốt bội, phía trên còn thấy hai mắt tròn tròn của hổ rống như tùy thời có thể nhào ra khi có sự xâm lăng tự nhiên.

Không chỉ có như vậy, hắn gần như có thể cảm nhận sinh mệnh lực vô cùng thịnh vượng bên trong khối bội cốt này.

Milos ngẩng đầu lên, tầm mắt sắc bén thẳng tắp nhìn về phương hướng bay tới của cốt bội, ngay sau đó hai chân nhanh chóng dùng lực nhảy vọt vào bên trong rừng cây.

“Phịch” một tiếng, bộ xương của An lập tức rơi vào trong hố, sau đó vội vàng dùng lá cây đắp lại.

Milos phi thân chạy qua, khi đi mang theo một trận gió lốc thổi tung lá cây bại lộ bộ xương của An.

Sách, thật là bước nhanh như gió.

An một bên vừa lưu ý động tĩnh của Milos, một bên vừa khống chế bàn tay khô lâu của mình, nàng lặng lẽ rời đi nhờ sự che chở của những chiếc lá, từng điem từng điem di dời khỏi hố đất.

Lúc này, thân hình của Milos vốn đang chạy đi mấy chục thước thì đột nhiên dừng lại, hắn xoay người đi qua chỗ An. An lập tức dừng động tác của mình lại, cô cố gắng giữ nguyên bộ dạng bộ xương người chết.

Tầm mắt của Milos bị lá cây xung quanh ngăn trở nên cũng không nhìn thấy hố đất An trốn. Hắn nhìn khắp bốn phía xung quanh, căn cứ lực và phương hướng ném cốt bội thì có thể đoán được vị trí chỗ ở của chủ nhân cốt bội ở gần đây, nhưng hắn lại không cảm thấy được khí tức của người sống. Chẳng lẽ đã rời đi sao?

Hắn cúi đầu nhìn cốt bội trong tay mình mà âm thầm suy đoán thân phận của đối phương. Từ sự điêu khắc của cốt bội này có thể coi như chủ nhân cốt bội không cùng đẳng loại nhưng có thể trí tuệ không thấp hơn

nhân loại nếu không thì không thể làm ra vật phẩm thủ công tinh tế như vậy được.

Nếu như hành tinh này có loại người có trí khôn thì đối với thăm dò của bọn họ sẽ là một bước đột phá quan trọng.

Milos vừa đi vừa suy nghĩ trở lại doanh trại.

An nhìn thấy hắn đi thẳng tới bên cạnh hố đất nơi mình đang trốn thì kì ên chế không được thở phào nhẹ nhõm. Ai ngờ đâu hắn chỉ đi chừng mười bước thì đột nhiên xoay người lại, ánh mắt thẳng tắp nhìn về bộ xương của cô...

Chết rồi, đã bị phát hiện! Một bộ xương trắng thì có gì để nhìn? Người mau đi nhanh đi!

Đáng tiếc chuyện không như mong muốn của cô, Milos chẳng những không rời đi mà ngược lại đi tới bên cô, ng ửi xồm người xuống và đưa tay c ầm ... đầu lâu...của cô lên.

Vì vậy, An cũng không thể không cùng hắn hai mắt nhìn nhau.

Cô còn chưa kịp thưởng thức nam nhân “Xinh đẹp” thì đã phải vội vàng ẫn núp linh hồn trong ánh mắt, cô cố gắng khiến mình giống hết các bộ xương trắng khác với hy vọng hắn chẳng qua chỉ là tùy tiện nhìn thôi chứ không có ý định đi sâu vào nghiên cứu bộ xương này của cô.

"Kỳ quái!" Milos vừa liếc nhìn bộ xương của An vừa nhỏ giọng nói.

Có cái gì kỳ quái đâu! Ở trong rừng rậm có mãnh thú hoành hành xuất hiện một đống bạch cốt chẳng phải là một đi ều quá mức bình thường sao?

"Giá cổ xương trắng sạch sẽ nguyên vẹn chắc cũng bị chết bởi tập kích của lực lượng kia. Nhưng ..." Milos nghi ngờ nói, "Vì sao trên người cô ấy lại không có qu ần áo?"

A a, thật sự rất xin lỗi, nàng chỉ thích chạy rong rêu.

" Chẳng lẽ bị người đưa tới đây?" Trên mặt Milos lộ vẻ suy tư. Lúc này, hấn đột nhiên liếc nhìn một đoạn cánh tay như có nạm một thứ giống như đao.

Hấn thử lấy ra nhưng lại không thành công. Vật này rõ ràng không dùng xương thú để chế tạo, chẳng qua không biết vì sao cổ hài cốt này lại có cái khảm nạm này.

Milos nhìn qua miếng cốt bội đã cứu hấn một mạng kia, tất cả nghi ngờ của hấn thật sự giống như có sự liên quan tới bộ xương này, vì vậy, hấn cảm thấy cần phải đem về nghiên cứu một chút.

Milos nghĩ như vậy nên hấn cũng thu thập toàn bộ bộ xương của An, kể cả móng vuốt bị lấp ở trong lá cây, sau đó hấn dứt khoát bỏ túi mang đi.

Lúc này, An đã khóc không ra nước mắt. Không biết bộ xương cũng sẽ có chủ sở hữu sao? Tùy tiện không hỏi ý kiến của chủ nhân à?

Tuy nghĩ vậy nhưng An cũng không dám lộn xộn, cô đành mặc cho Milos mang mình trở về doanh trại, sau đó bỏ vào trong một cái rương trở về căn cứ thành thị cùng bọn họ.

Mặc dù cô rất muốn lý giải cái thế giới này với thế giới loài người, nhưng cô tuyệt đối không muốn dùng phương thức này. Cô có thể đoán ra kết quả tương lai của bản thân cô, nếu không phải bị đem ra bày ở phòng nghiên cứu thì cũng sẽ bị chế thành xương vật nghiên cứu.

Nếu như không cẩn thận bị bọn họ phát hiện mình đang sống, hậu quả kia sẽ càng không thể tưởng tượng nổi.

Cô chỉ mong phòng ngự ở căn cứ loài người kia không quá nghiêm để cô có cơ hội chạy trốn...

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyệt Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 4

Dịch: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

Căn cứ thăm dò hành tinh số 3 của thành phố có diện tích hơn năm trăm kilomet vuông được tạo bởi nhân số chỉ có hơn bảy vạn, chủ yếu đều là nghiên cứu khoa học ở Hành tinh Stratos, kỹ thuật viên, quản lý, hậu cần, bác sĩ, chiến sĩ.

Trưởng khu căn cứ số 3 thành phố là một trong những thành viên quản lý cao cấp của Hành tinh Stratos – Valenauer, phụ trách võ trang phòng ngự là thiếu tướng Milos.

Lần khảo sát thăm dò này là lần thứ năm Milos đưa đội tham gia, hẳn có mục đích thăm dò số liệu của các sinh vật không biết để tìm hiểu rõ về chủng loại của chúng, tập tính và cấp bậc nguy hiểm của chúng, từ đó chế định các biện pháp ứng chiến.

Khi hẳn trở lại căn cứ, đầu tiên hẳn đến trung tâm hành chính tổng hợp báo cáo với Valenauer kết quả khảo sát lần này.

“Milos, đây là lần đầu tiên từ khi người mang đội tới nay xuất hiện tương vong.” Valenauer hơi trêu chọc nói.

“Đây chỉ là bắt đầu, tương lai càng ngày sẽ càng chết nhiều người nữa.” Milos hời hợt sự lãnh ngạnh.

“Ta biết thăm dò hành tinh nguy hiểm rất lớn, nhưng dù có nguy hiểm hơn nữa cũng chỉ là một nền văn minh nguyên thủy cấp thấp, lấy trình độ khoa học kỹ thuật và vũ khí của chúng ta, chinh phục nó chỉ là vấn đề thời gian.” Valenauer luôn luôn có lòng tin như vậy.

Milos cũng không đồng ý với quan điểm này của hắn, tuy thăm dò hành tinh này là một hành tinh nguyên thủy, nhưng dù có khoa học kỹ thuật và vũ khí ở trước mặt nó cũng chưa chắc có thể phát huy được bao nhiêu tác dụng. Đặc biệt là khi hắn nhìn thấy bộ xương khô có thể chống lại năng lượng của súng cùng những thú linh phía sau cốt điều kia, đi đâu này chứng tỏ cần phải xem xét lại ý nghĩa vền vền văn minh cấp thấp kia.

Nhưng Milos không nói thêm lời nào, tất cả sẽ chờ nghiên cứu.

Sau khi rời khỏi trung tâm hành chính tổng hợp, Milos đến trung tâm nghiên cứu khoa học 3t-01. Trước đây hắn từng đem trang thiết bị của một người xương đặt ở trung tâm nghiên cứu, hắn tin chắc chưa có ai động tới thứ đó. Nhân viên nghiên cứu thường xuyên bận rộn bởi thăm dò hành tinh khắp nơi đâu là bí ẩn, không có đầu đê, một nhóm cốt sư hoàn toàn không gợi dậy hứng thú của bọn họ.

Milos đi vào phòng nghiên cứu, ở đây có hơn mười mấy người nghiên cứu viên đang bận rộn không ngừng, khi thấy hắn cũng chỉ gật đầu chào hỏi.

Milos không để ý, đi thẳng tới bên trong chiếc rương và mở nắp rương ra.

Ở trong rương đã hai ngày, bây giờ chợt thấy ánh sáng, trong mắt thiếu chút nữa toát ra hỏa linh, thật may là vẫn kịp thời khống chế được. Tiếp theo, cô cảm giác được đầu của mình được một bàn tay to lớn cầm lên, bàn tay đó là của Milos mang cô tới nơi này.

Milos quan sát đầu lâu trên tay, phát hiện hàm răng hoàn chỉnh không thiếu một cái cũng không có dính bất kỳ thứ gì. Hắn chế trụ cằm cốt của cô định nhổ xuống một cái răng hàm, ai ngờ hàm răng giống như sinh trưởng cùng với cằm không thể rút ra được.

Tại sao hắn muốn rút răng hàm của cô? Không biết giữ được một cái răng rất khó khăn sao? An tức giận, gắt gao bảo vệ hàm răng của mình, kiên quyết không để cho hắn nhổ.

Milos sau một hồi động tác thấy đầu lâu trên tay dường như có độ ấm. Nhưng một lát sau lại giống như không có biến hóa gì.

Hắn từ bỏ nỗ lực, ngược lại lấy một đoạn xương đùi từ trong rương ra.

Xương đùi của cô! Không có xương đùi cô sao có thể đi đứng được! Anh trợ mắt nhìn hắn đem xương đùi của mình cho một nghiên cứu viên, nói với hắn tìm kiếm DNA xác định thân phận của “người chết”.

Đừng lãng phí thời gian như vậy, các người không thể tra được thân phận của tôi đâu. Nếu như các người nhất định phải lấy DNA vậy thì hãy nỗ lực đi! Lưu lại cho tôi cái xương đùi, tôi cho các người răng hàm của tôi.

Đông một tiếng, một cái răng từ trên hàm răng rớt xuống mặt bàn còn lăn vài vòng.

Milos trầm mặc nhìn chiếc răng ở trên bàn, trong tay vẫn đang cầm xương đùi: “...”

“Thiếu tướng, có cần lấy DNA nữa không?” nghiên cứu viên chần chừ hỏi.

“Ừ.” Milos thu hồi xương đùi, đem cái răng hàm kia cho nghiên cứu viên.

Công việc lấy DNA thật sự cần hao tổn rất nhiều tinh lực, dựa vào kỹ thuật của bọn họ, ngày hôm sau sẽ có kết quả.

Sau khi an bài thỏa đáng, Milos đem xương đùi lên nữa cất vào rương sau đó đem cả chiếc rương về trụ sở của mình.

Trụ sở của hắn có một gian phòng riêng có thể cất giấu đồ, bên trong còn có tư liệu của các loại sinh vật nguy hiểm do hắn thu thập và các trang bị vũ khí mới nhất.

Milos mở cái rương ra và lấy xương cốt bên trong ra ngoài, từng cái bày đặt nghiêm chỉnh trên bàn thành một bộ xương người hoàn chỉnh.

Hắn cẩn thận xem xét, muốn tìm kiếm một ít đầu mối hữu dụng. Rất nhanh hắn phát hiện ra bộ xương này có vài điểm bất đồng với người ở địa phương này, đầu tiên là màu sắc trắng nõn không tỳ vết cũng không có một cái khe.

Theo lý mà nói, một người dù cẩn thận như thế nào cũng khó tránh được việc đụng dập đầu, bộ xương không thể hoàn mỹ như thế này. Mặc dù có thể chưa từng bị tổn thương qua thì bộ xương bị phơi bên ngoài cũng sẽ phải có một loại sinh trùng rạn nứt chứ, trừ phi cô ta mới chết không lâu, nhưng lần trước khám nghiệm tử thi đã phát hiện người này đã chết.

Tiếp theo, xương sườn của cô ta còn thiếu hai căn và bộ xương tinh tế hơn người thường, từ ngoại hình có thể thấy đây là bộ xương của một nữ nhân. Thân cao khoảng 170 centimet, xương cốt cứng rắn bóng loáng như bạch ngọc.

Còn có, trên xương cánh tay của cô ta còn có cốt đao, đây cũng là một điểm đáng ngờ.

Ngón tay Milos nhẹ nhàng vuốt ve ngón tay trên xương đùi rồi di chuyển lên phía trên sờ tới xương hông, xương sống và xương ngực, toàn thân An đều bị sờ qua một lần.

Cái này... đây rõ ràng là lưu manh đùa bỡn? Mặc dù bây giờ cô chỉ là một bộ xương khô, cảm xúc không có bén nhạy, nhưng dù sao cũng không phải là người chết.

Mau thu hồi móng vuốt lại đi, phải giống cử chỉ của một thân sĩ chứ? Đừng có tưởng rằng một bộ xương trắng thì không phải hồng nhan nhé!

Milos nghiên cứu một hồi nhưng không thu được nhiều kết quả, vì vậy hắn quyết định ngày mai tới lấy kết quả DNA rồi tính toán tiếp. Sau đó hắn xoay người vào gian mật thất qua một cái cửa kim loại, An rốt cuộc cũng còn một mình một không gian.

Hốc mắt bùng cháy hai hỏa linh màu u lam, sau khi cô quan sát mọi nơi một chút nhưng không phát hiện ra máy quay theo dõi mới tổ hợp lại thân thể.

Ngay khi cô mới từ trên bàn ng ồi dậy, cánh cửa kim loại đột nhiên mở ra từ bên ngoài. Động tác An cứng đờ, không được tự nhiên giữ tư thế ng ồi ở bên cạnh bàn, hai tay còn đang bưng đầu mình chuẩn bị phóng xương trên cổ.

Milos đứng ở cửa không chớp mắt nhìn khô lâu đang lắp ráp lại thân mình ở trên bàn, mặt không thay đổi tr ầm mặc không nói.

Mặt thất lâm vào tĩnh mịch quỷ dị.

Cô bây giờ chết có còn kịp không? An bu ồm bực không muốn nói.

“Thì ra là người.” Milos đột nhiên lên tiếng, “Là người đã núp ở rừng rình trộm địa doanh của chúng ta, cũng là người đã cứu ta một mạng.”

An cảm thấy người đàn ông này có thể đối mặt với một dị vật mà không có chút phản ứng có phải là quá bình tĩnh không? Chẳng lẽ Hành tinh Stratos không có truyền thuyết khủng bố về bộ xương khô quý quái sao? Người bình thường cũng sẽ không động vào bộ xương khô, có thì cũng sẽ hét chói tai, hoặc là trực tiếp móc vũ khí, không thì cũng ít nhất phải có một đôi mắt biểu hiện sự kinh sợ chứ?

Nhưng Milos trừ bỏ lúc đầu còn có chút kinh ngạc thì không còn bất kỳ sự dao động nào khác.

Hắn chậm rãi đến gần An, đứng cách cô khoảng ba thước thì dừng lại và không có bất kỳ hành động dịch ý nào. Điêu này khiến An cũng thoáng trấn định và đầu khỏe mạnh. Sau đó cô từ trên bàn nhảy xuống dưới, thẳng tắp đứng trước mặt Milos.

“Người là ai? Hoặc là nói đúng hơn, người là sinh vật gì?” Ánh mắt Milos dừng ở trên xương cổ cùng đầu của cô, th ăm nghĩ rồi cuộc cô ấy làm thế nào để liên kết xương cốt vào nhau.

An không hiểu hệ thống ngôn ngữ này nên không thể trả lời hắn một cách tự nhiên vấn đề này.

Milos nghĩ một hồi, sau đó thay đổi vấn đề “Người có hiểu ta nói gì không?”

An gật đầu.

“Chữ viết thì sao?”

An lắc đầu.

Milos trầm mặc một lúc, lại hỏi: “Người là người bản địa ư?”

An lắc đầu.

“Người vốn dĩ như vậy sao?”

Cô đi tới thế giới này liên biến thành khô lâu cho nên chắc là như vậy đi.

An gật đầu.

“Hành tinh này còn có những sinh vật giống như người không?” Milos lại hỏi.

An gật đầu. Cô không biết người cô ông này muốn xử trí cô như thế nào nên tạm trước đành ngoan ngoãn trả lời các vấn đề của hắn.

Lúc này, Milos từ trong túi tiền lấy ra một khối cốt bội để ở trong lòng bàn tay: “Đây là do người làm?”

Cô gật đầu, đưa tay định lấy cốt bội lại.

Kết quả ngón tay Milos nắm chặt thu lại cốt bội cất vào túi tiền, hiển nhiên là không muốn trả lại.

An nghĩ mình cần phải đánh giá lại người đàn ông này.

“Người yên tâm, chỉ cần người không có địch ý thì ta cũng sẽ không làm tổn thương người.” Milos tỏ rõ lập trường của mình, “Nhưng, ta hy vọng người sẽ hiệp trợ ta tiến hành thăm dò hành tinh này.”

Mặc dù cô không biết lai lịch của sinh vật trước mặt này, nhưng cô hiểu rằng bọn họ có một lực lượng đặc thù không thể nghi ngờ. Có cô giúp đỡ, công việc thăm dò sẽ đơn giản rất nhiều.

Đối với lời thỉnh cầu của Milos, An không lập tức gật đầu. Milos nhìn như trung cầu ý kiến, nhưng giọng nói lại mang theo sự cường ngạnh. Hôm nay hẳn có quyền chủ động trong tay, cô quả thật đang ở thế yếu.

Milos còn nói: “Người không cần lo lắng bản thân sẽ bị phơi ra ngoài ánh sáng, ở căn cứ có một loại giáp chế phục, chỉ cần mặc ở trên người, ngay cả mắt cũng có thể che giấu, đồng thời ta cũng có thể tận lực bảo vệ an toàn cho người.”

Khi An nghe thấy hai chữ “bảo vệ” thì cảm thấy mình không còn lý do để cự tuyệt. Chỉ cần cô có thể an toàn rời đi căn cứ, chờ ra tới bên ngoài, cô có thể cân nhắc lại về vấn đề này.

Nhưng cô cảm thấy nên nghiêng về hợp tác với người đàn ông này. Nếu như được hỗ trợ giúp và bảo vệ, cô không chỉ tiết kiệm được thời gian thăm dò hành tinh này, thậm chí còn cô có thể tự do sinh hoạt với nhân loại.

Hai người bước đầu đạt được nhận thức chung nên quan hệ tương đối hữu hảo.

Milos đưa cô tới phòng nghỉ của mình, sau đó đưa cho cô một bộ giáp chế phục.

An cần trang phục chế phục tỉ mỉ nghiên cứu mà không biết nên sử dụng như thế nào.

Milos nhìn thấy như vậy, cũng tin tưởng một phần cô không phải là cư dân bản địa nơi này. Hẳn đi tới chỉ cho An biết cách mặc áo giáp này.

An từ bé đến lớn, đây là lần đầu tiên cô hưởng thụ cảm giác được người ta hời hạ mình mặc quần áo, sau khi khe hở cuối cùng được khép kín, một chiến sĩ có vóc người mảnh khảnh xuất hiện ở trước mắt. Nhìn bề ngoài hoàn toàn không nhìn ra bên trong là một bộ khung xương.

An vốn nghĩ loại chế phục này mặc lên người sẽ không được tự nhiên, không nghĩ rằng nó hết sức thoải mái, mát mẻ, không chút nào ảnh hưởng tới động tác, tầm mắt cũng trởng trái.

“Mấy ngày nay người ở lại chỗ này không được chạy loạn, ta sẽ giúp người an bài một thân phận, đến lúc đó cũng sẽ dẫn người đi xung quanh xem một chút.” Milos hoàn toàn không cảm thấy yên tâm với sinh vật không biết tên này. Nhưng hắn rất kiên nhẫn nên có thể từ từ khám phá bí mật trong đó.

ĐIỀU CỐT SỰ

Tuyệt Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 5: Anthony

Dịch: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

"Thiếu tướng đại nhân, đã có kết quả DNA ngày hôm qua."

"Ừ? Như thế nào?" Milos đi theo nghiên cứu viên tới trước một cái màn ảnh.

"Đại nhân, người chắc chắn đưacho tôi là DNA của loài người chứ? Kết cấu của nó hoàn toàn bất đồng với người Statos chúng ta, gen của nó càng giống với gen của sinh vật viễn cổ, nhưng nó không hề nguyên thủy, ngược lại, nó cũng cất giấu tin tức di truyền không thấp hơn chúng ta." Nghiên cứu viên chỉ lên biểu thị đồ trên màn ảnh, hai mắt sáng lên, nói: "Đại nhân có phải hay không lại phát hiện ra giống loài mới? Nếu như không ngại, có thể hay không giao cho tôi để nghiên cứu?"

Milos cũng không để ý tới lời hấn nói, chẳng qua là ra lệnh: "Đem tài liệu đưa cho ta."

Nghiên cứu viên vừa đưa phần cuối của tài liệu cho Milos, vừa chưa từ bỏ ý định hỏi: "Đại nhân thật sự không cân nhắc đem sinh vật này giao cho tôi nghiên cứu sao? Kỹ thuật chuyên môn của tôi rất thành thạo cũng có chút danh tiếng."

"Chờ tôi nghiên cứu qua rồi nói sau." Milos sau khi lấy được số liệu DNA cũng không lưu lại nữa, hấn xoay người rời khỏi phòng nghiên cứu.

Nghiên cứu viên nhìn theo bóng lưng của hấn, nhỏ giọng nói thầm: "Anh một người Thiếu tướng, không có việc gì sao lại nghiên cứu cái dị sinh vật kia làm gì..."

Milos lập tức trở lại chỗ ở, nơi đó còn một sinh vật đơn độc không biết là gì đang đợi hắn.

Milos cũng không lo lắng cô chạy trốn, bởi vì không có thân phận đặc quyền thì ngay cả cửa phòng cô cũng không ra được, hướng chỉ nơi này khắp nơi đều được quản chế, toàn bộ phòng phục áo giáp còn được trang bị máy theo dõi và máy xác định vị trí, trừ phi cô có thể ẩn thân, nếu không căn bản không thể lặng yên không một tiếng động rời khỏi căn cứ.

Cửa kim loại mở ra, Milos nhìn một cái đã thấy người xương đó mặc đồng phục toàn giáp đang xem lịch sử phát triển của hành tinh Statos.

Nghe thấy tiếng cửa mở, An cũng chỉ tùy ý quét mắt nhìn hắn một chút, sau đó lại đem sự chú ý chuyển tới trên màn ảnh.

Ánh mắt Milos chợt lóe, cũng không có nói gì nhiều, bước đi tới bên người cô, đưa cho cô một cái cổ tay có bên ngoài giống di vật cuối cùng của một người.

"Đây là di vật cuối cùng của một người lính của tôi trước kia từng mang, hắn mấy năm trước đã hy sinh, bởi vì vẫn không tìm được người nhà của hắn, cho nên tôi vẫn cất giữ giấy khai tử của hắn, không có xóa bỏ tên hắn trên hồ sơ, tạm thời cô sẽ dùng thân phận của hắn." Milos giải thích, "Hắn kêu Anthony, nam giới, năm nay 24 tuổi, là một lính dã chiến. Tôi đã giải mã di vật cuối cùng của hắn, cô dùng..."

Lời nói tới đây đột nhiên dừng lại, hắn vốn muốn nói là "Cô dùng vân tay để thiết lập quyền hạn mới", nhưng rất nhanh hắn nhớ ra cô căn bản không có chỉ tay, vì vậy đổi lời, nói: "Tôi đem số liệu DNA của cô truyền lại cho cô, ngoài ra cô cũng tái thiết một mật mã mới để mở khóa."

Vật trong tay An truyền tới tiếng tí tí báo hiệu số liệu truyền đã hoàn thành. Milos từng bước một dạy cô tới những bước hoàn thành, cuối cùng nói: "Tôi dự tính cho cô quyền hạn cấp C, những nơi công cộng bên trong căn cứ cô đều có thể tự do ra vào."

Cái gọi là “Bên trong nơi công cộng” là chỉ trung tâm nghiên cứu và phòng ăn chuyên dụng của quân khu, phòng giải trí, phòng tập thể hình, thư viện. Nhưng, nếu như muốn tiến vào khu vực bí mật hoặc là rời đi căn cứ thì phải có đặc quyên cấp B trở lên.

An đeo lên đồng hồ có bên ngoài giống chiếc vòng tay vốn thuộc về Anthony, cô lập tức cảm nhận được một cỗ năng lực quét lên thân thể mình, mấy chục giây sau, âm thanh xác nhận của bảng biểu trong cỗ tay xuất hiện.

Từ đầu đến cuối chỉ giới hạn trong bản thân cá nhân sử dụng, nếu như người khác không phải chủ nhân đeo lên chiếc đồng hồ sẽ gặp sự cảnh cáo nghiêm trọng và sau mười giây, tin tức của đối phương sẽ được báo động về trung tâm.

An cũng phát hiện ra bản thân cô cũng đã nghĩ chuyện quá đơn giản rồi, ở dưới sự phòng ngự nghiêm mật này, chỉ bằng bản thân cô căn bản sẽ không trốn thoát được. Mặc dù cô chỉ có mấy khô lâu thú hỗ trợ, nhưng mục tiêu là bản thân cô quá lớn, không giống với khô lâu thú linh hoạt có thể dễ dàng tránh thoát phòng thủ.

"Còn có cái gì không hiểu không?" Milos hỏi.

Mặc dù có nhưng cô cũng không muốn nói, cô chính là cao lãnh như vậy đấy. An quay đầu lại, đem tầm mắt lần nữa chuyển tới màn hình.

Milos cũng ý thức được vấn đề nghiêm trọng giữa sự trao đổi giữa bọn họ, hẳn đang định nói gì đó thì lại nghe thấy âm thanh nhắc nhở từ cửa truyền tới có người tới chơi. Ngay sau đó là tiếng nói của một người thanh niên: “Thiếu tướng Milos, sĩ quan Âu Mạc có việc báo cáo.”

"Chuyện gì?" Milos hỏi.

"Đã đến giờ cơm trưa, Ngài dùng cơm ở trong phòng hay là đi phòng ăn?"

Milos suy nghĩ một chút, trả lời: "Cậu trước tiến vào đây."

“Tách”, cửa kim loại mở ra, thân ảnh trắng tấp của Âu Mạc xuất hiện ở cửa.

Hắn bước vào trong phòng, đầu tiên là thấy Milos đứng ở trước màn ảnh số liệu, ngay sau đó hắn liền chú ý tới một tên ăn mặc toàn thân giáp chiến đang ngồi xếp bằng ngồi.

Đông phục “hắn” không có cấp bậc nên không thể nào phân biệt được thân phận. Nhưng ở trong căn cứ số 3, Thiếu tướng Milos là trưởng quan cấp bậc cao nhất, sao tên binh lính này dám tùy ý như vậy ở trước mặt hắn? Sĩ quan đứng ở một bên, “hắn” lại thoải mái ngồi ở đó? Có cho cái gối đầu, nói không chừng sẽ trực tiếp nằm xuống.

Âu Mạc có ấn tượng đầu tiên đối với An có thể nói chính là kém tới cực điểm.

"Âu Mạc, đây là thượng sĩ Anthony." Milos giới thiệu, "Từ nay về sau, hắn cũng sẽ trở thành thân binh của tôi."

"Cái gì? Hắn?" Âu Mạc không dám tin tròn mắt nhìn An.

An cũng chậm rãi từ dưới đất đứng lên, một dạng như vậy nhìn Âu Mạc.

"Hắn không thích nói chuyện, tính cách nội liêm, cậu chiếu cố nhiều hơn một chút." Milos phân phó như vậy.

"Đã rõ." Âm thanh Âu Mạc có lực vang lên, sau đó cũng đưa tay ra với An, "Tôi là sĩ quan cấp hai - Âu Mạc, cùng cậu đều là thân vệ của Thiếu tướng đại nhân, sau này xin chỉ giáo nhiều hơn, cùng nhau tận tâm tận lực phục vụ vì đại nhân."

An cũng đưa tay cầm tay hắn một chút.

Âu Mạc nhíu mày một cái, người này không chỉ có kỷ luật tàn bạo, hơn nữa còn không có lễ phép."Hắn" chẳng qua là một tên Trung sĩ, so với mình còn thấp hơn hai ba cấp, không chào quân lễ cũng được đi, lại còn một bộ

dáng hờ hững không để ý tới người, đối với thiếu tướng Milos cũng không có lộ ra sự cung kính." Hấn" rất cuộc làm sao có thể được Thiếu tướng Milos chọn trúng trở thành thân binh?

"Anthony mới tới thăm dò tình không lâu, cái gì cũng không hiểu, mấy ngày nay tôi sẽ đích thân mang hấn đi làm quen với hoàn cảnh."

Tự mình mang "Hấn" đi làm quen hoàn cảnh? Người này rất cuộc có lai lịch gì? Lại khiến Milos hạ mình đến loại trình độ này! Âu Mạc tuyệt đối không thừa nhận hấn ghen tỵ.

"Âu Mạc, cậu đi an bài một chút, sau này hấn sẽ ở phòng 102 ngay sát vách cậu."

"Rõ." Sau khi Âu Mạc hành lễ cũng nói với An, "Cậu đi cùng tôi."

Milos giơ tay nói: "Cậu đi trước an bài, tôi chờ một lúc sẽ mang hấn đi qua."

Đây là tiết tấu thất sủng sao? Âu Mạc bu òn bực rời đi phòng của sếp, ngay cả chuyện dặn dò hấn dùng cơm cũng quên.

Chờ Âu Mạc đi rồi, Milos cũng dặn dò An: "Cô bình thường tận lực ít tiếp xúc với người ngoài, nhưng Âu Mạc là thân binh của tôi, rất nhiều chuyện không cách nào tránh hấn, cho nên cô phải mau chóng thích ứng với hoàn cảnh, đừng lộ ra sơ hở."

"Ngoài ra, giữa chúng ta tồn tại vấn đề trong liên lạc, tôi hy vọng bắt đầu từ bây giờ cô học tập chữ viết của chúng tôi." Milos ý bảo cô mở ra thiết bị, sau đó giúp cô mở ra phần mềm ngôn ngữ học, rồi giải thích, "Đây là phần mềm (Software) học tập ngữ âm học, thích hợp cho nhi đồng từ ba tuổi đến mười ba tuổi, tôi tin tưởng với trình độ trí lực của cô, rất nhanh có thể học được."

An cũng tiếp nhận đề nghị của Milos, song hiệu suất học tập cao bao nhiêu thì cô cũng không đảm bảo được. Cô cảm thấy tạm thời bảo trì chương ngại trao đổi của bản thân mới có lợi, rất nhiều vấn đề cô không

muốn trả lời hoặc không cách nào trả lời vấn đề, nên nếu có thể mượn lý do này tránh thì tránh. Chờ cô đã hoàn toàn nắm giữ được chữ viết của Stratos thì tình huống lúc đó không còn giống nhau. Trong khoảng thời gian này, cô sẽ hoàn toàn dung nhập với thế giới này.

Việc duy nhất cô cần phải làm, chính là nhìn nhiều hơn, nghe nhiều hơn.

Âu Mạc từ khi rời khỏi phòng Milos, việc làm đầu tiên chính là tra hỏi tin tức của Anthony.

Tất cả thông tin của mọi người ở trong căn cứ đều được ghi chép lại bên trong kho số liệu, sĩ quan cấp trên có thể tra tìm.

Anthony, nam, sinh ngày 9 tháng 3 năm x351, năm x368 nhập ngũ, năm x370 thăng 2 cấp thành Hạ sĩ, được phân vào bộ đội dã chiến thuộc Thượng tá Milos, tham gia tác chiến dã ngoại tổng cộng là ba lần, phục kích mô hình nhỏ hơn mười lần, rồi sau đó nhận lệnh hoàn thành một nhiệm vụ bí mật, nhiệm vụ cuối cùng 3 năm, nhiệm vụ được giữ bí mật thông tin, thời gian thực hiện nhiệm vụ là ba năm, tích lũy quân công, thăng cấp làm thượng sĩ. Ngày 3 tháng 7 năm x375, được phái đến căn cứ thăm dò tình số 3, trở thành thân binh Thiếu tướng Milos.

Ngày 3 tháng 7 năm x375, cũng chính là ngày hôm trước. Ngày hôm trước quả thật có một nhóm tân binh đến, đoán chừng Anthony chính là một người trong số đó. Khó trách hắn được Thiếu tướng Milos chọn làm thân binh, bởi vì hắn là bộ hạ cũ của đại nhân trước kia.

Âu Mạc nghĩ như thế nên cuối cùng trong lòng cũng thoáng cân bằng. So với 5 năm trước Anthony chính là bộ hạ của Thiếu tướng Milos, mình đi theo đại nhân mới hai năm mà thôi.

Vì an bài thân phận của An, Milos quả thực mất không ít tâm, theo lẽ thường, cơ bản sẽ không kiểm tra ra vấn đề gì. Nhiệm vụ bí mật lần đó mặc dù hoàn thành nhưng Anthony lại hy sinh trong nhiệm vụ đó, mà Milos lại là người duy nhất biết hắn hy sinh. Hắn vốn định sau khi tìm được người nhà của hắn thì sẽ cho hắn vinh dự hạ táng, đáng tiếc vẫn không thể

tìm được người nhà của hắn. Sau đó, hắn lại bị phái tới thăm dò tình, chuyện này đành bị tạm thời gác lại. Bởi vì tính bí mật của nhiệm vụ, ngoài trừ những lãnh đạo cao cấp, những người khác cũng không biết rõ nội dung cụ thể, cái này chính là đi đầu kiện thuận lợi cho Milos sửa đổi thông tin.

Milos đưa An vào trong phòng ngủ của cô, cũng dặn dò cô cẩn thận rồi mới đi ra ngoài ăn cơm.

Chờ hắn cơm nước xong trở lại cũng đi nhìn An, lúc này đã thấy An cả người trần truồng đứng ở trước gương, toàn bộ quần áo giáp của nàng bị vứt tùy ý trên mặt đất.

Milos hít sâu một hơi, trầm giọng nói: "Hy vọng sau này cô sẽ không tùy tiện cởi quần áo ra."

An cũng liếc hắn một cái, cô còn không lên án người nào đó lưu manh tự ý không mời mà vào đâu. Phòng ngủ của cô chẳng lẽ không có bố trí phòng vệ sao? Có thể tùy tiện để người khác tự do ra vào sao?

Milos giống như là biết cô đang suy nghĩ gì, mặt hắn không thay đổi giải thích: "Sĩ quan cao cấp có quyền tiến vào gian phòng của binh lính."

Nói cách khác, muốn ở trong phòng đánh phi cơ cũng phải cần nguyên sĩ quan không đột nhiên xông tới sát phong cảnh.

Quên đi, An cũng quyết định không so đo với hắn. Cô chỉ chỗ răng thiếu hụt ở trên giường kia, sâu xa nhìn Milos, có nên trả lại răng cho cô hay không? Thiếu đi một cái răng, gương mặt cô sẽ không còn thích hợp nữa.

Milos nói: "Răng đã biến thành tài liệu tài liệu nghiên cứu rồi." Ý là không lấy về được.

An tức giận xoay người, đi vào bồn tắm, tạo thành mấy tiếng động lớn, một đồng xương cốt được tán ra ngâm ở trong nước ấm, toát ra bong bóng.

Milos đi tới, tiện tay chụp tới mò ra một miếng xương hông.

R`ân một tiếng, một cái đầu lâu từ trong nước nhô ra, trong mắt lóe lên hai ngọn lửa u lam hùng hực.

Còn có hay không để yên cho người khác tắm rửa hả?

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyết Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 6: Gà Giữa Bầy Hạc

Dịch: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

Sau khi có thân phận, An cũng không gấp đi thăm dò căn cứ. Dù sao cô bây giờ cũng không phải là nhân loại bình thường, phải cẩn thận khắp nơi tránh để nhiều người chú ý.

Lúc Milos không có ở đây, cô sẽ ở trong thư phòng tập viết chữ, nghiên cứu bản đồ, thu thập các loại tin tức liên quan tới hành tinh này cũng như Staous. Chờ Milos rảnh rỗi sẽ đưa cô đi thăm khắp nơi.

Vì vậy, mấy ngày gần đây sẽ thường xuyên nhìn thấy Thiếu tướng đại nhân mang theo một người thấp gầy toàn thân mặc áo giáp đi lang thang ở căn cứ, chỉ cần không có công vụ, bên người Thiếu tướng đại nhân tất nhiên sẽ có bóng người này, vị thân binh mới này so với Âu Mạc hình như càng được Thiếu tướng đại nhân coi trọng.

Thấy tình hình này, trong lòng Âu Mạc dần dần sinh ra ý thức nguy cơ, hẳn âm thầm coi Anthony là kẻ thù của mình. Mấy ngày quan sát, người này không chỉ có dáng dấp yếu ớt, làm người khác tức lộn ruột, hơn nữa hoàn toàn không biết việc thân là một thân binh của Thượng tướng Milos thì cần phải làm những gì. Trừ việc giống như cái bóng đi sau lưng của Thượng tướng ra, lúc thường hẳn cũng làm gì khác.

“Hắn” có rất nhiều điểu kỳ quái, tỷ như mỗi ngày đều mặc toàn thân áo giáp, ngay cả ngón tay cũng không lộ ra một chút, “hắn” cho tới bây giờ đều không ăn cơm ở phòng ăn, cũng không thấy “hắn” đi nơi nào khác. Cho nên, “hắn” rốt cuộc giải quyết vấn đề cơm nước như thế nào?

Ngoài ra, vóc người “hắn” thuộc mức độ trung bình, từng nhịp bước, các phương diện dáng người, lễ nghi cũng không thấy chút phong phạm

quân nhân. Âu Mạc cảm thấy “hắn” ngay cả tư cách binh lính cũng không được.

“Thượng tướng Milos, Anthony thật sự đã nhập ngũ năm sáu năm rồi sao?” Âu Mạc nhìn không được hỏi.

Milos vừa lật tư liệu vừa trả lời: “Hắn đã từng tham gia một nhiệm vụ bí mật, nhiệm vụ kia không thể bại lộ thân phận quân nhân, mấy năm đó, hắn một mực trà trộn trong dân thường nên đã hoàn toàn từ bỏ thói quen ngày xưa, thẳng đến giờ vẫn chưa tìm được thói quen quân nhân.”

“Thì ra là như vậy!” Âu Mạc lộ vẻ bình tĩnh, trong lòng thì đoán nhiệm vụ giữ bí mật là ở nơi nào, cho nên, sợ dĩ mỗi ngày Anthony mặc áo giáp có lẽ là vì không muốn bị người nhận ra.

Dù là vậy, Thiếu tướng đại nhân đối với “hắn” cũng quá khoan dung rồi. Không tham gia huấn luyện thường ngày, không làm việc, không tuân thủ kỷ luật, không có quan niệm về thời gian. Nếu là những binh lính khác trong quân khu chắc chắn không cần đến ba ngày đã bị đuổi khỏi quân ngũ.

Âu Mạc quyết định sẽ nghiêm ngặt dùng quy tắc đối với “hắn”, toàn lực để cho “hắn” xứng chức với thân vệ binh của Thiếu tướng Milos.

“Thượng sĩ Anthony, đã tới giờ huấn luyện!” Năm giờ sáng, giọng nói của Âu Mạc từ ngoài cửa truyền tới.

An đang học văn tự Staous thì vô cớ bị gián đoạn nên rất không vui.

Cô đứng dậy mở cửa rồi yên lặng nhìn vị khách không mời mà đến đang đứng ở cửa kia.

"Thượng sĩ Anthony, mặc dù chúng ta đều là thân binh của Thượng tướng Milos nhưng cũng không thể tùy ý thiếu chuyên cần. Bắt đầu từ hôm nay, sáu giờ sáng mỗi ngày, cậu với tôi cùng nhau tham gia huấn luyện thường ngày." Âu Mạc nhìn cô mặc chỉnh tề cũng có chút bất ngờ nào cả vì hắn vốn nghĩ người này vẫn còn đang ngủ.

An đi ra khỏi phòng theo Âu Mạc tới sân huấn luyện. Cô không hề muốn mình quá mức khác biệt, mỗi ngày huấn luyện thường ngày hai giờ cũng không phải là việc khó gì. Mặc dù trên người cô nhìn như gầy xơ xương, nhưng trên thực tế cô rất rắn chắc, cho dù bị súng bắn cũng không có việc gì.

Cái gọi là huấn luyện thường ngày chủ yếu là mang theo vật nặng chạy, leo cầu thang, tập cử tạ, tập sức kéo, tập bắn các loại. Trong căn cứ có phòng trọng lực nên có thể tự do đi đầu chỉnh mức độ huấn luyện tương ứng.

“Hi, Âu Mạc.” Một sĩ quan nhìn thấy Âu Mạc thì lập tức cười lớn tiếng chào hỏi, ngay sau đó nhìn thấy An ở phía sau lưng hắn thì lập tức lộ vẻ kinh ngạc trên mặt, “Anthony cũng tới sao?” Toàn bộ căn cứ cũng chỉ có một người Anthony này ăn mặc kín mít toàn thân áo giáp, hơn nữa, “hắn” có vóc người như “gà giữa bầy hạc”, coi như không cần nhìn mặt hắn cũng có thể nhận ra “hắn”.

Mọi người vây lại, hỏi thăm lẫn nhau.

“Anthony này, lúc huấn luyện không thể mặc trang phục phòng vệ, cậu có thể cởi chế phục trên người cậu ra.” Một sĩ quan nói với An.

An nghe vậy cũng không nhúc nhích giống như không hề nghe thấy.

Sĩ quan cau mày, giọng nói có vẻ nghiêm nghị: “Thượng sĩ, tôi ra lệnh cho cậu cởi xuống đồng phục của cậu.”

An vẫn không có động tác gì.

Âu Mạc lên tiếng, nói: “Anh Lỗ, cứ để cho “hắn” mặc đồng phục đi, “hắn” đã được Thiếu tướng đại nhân cho phép rồi!”

Sĩ quan trợn mắt nhìn An, lạnh lùng nói: “Đã vậy thì, cậu mang nặng gấp ba lần so với những binh lính khác.”

An vẫn im lặng không lên tiếng.

"Thượng sĩ, trả lời!"

An vẫn tự nhiên không đáp lời, cô cúi đầu nhìn thời gian một chút, đã qua sáu giờ ba phút. Vì vậy giờ tay lên, ý bảo đối phương hẳn lên bắt đầu huấn luyện.

Sắc mặt tên sĩ quan kia âm trầm nhìn chằm chằm An mấy giây, sau đó mới xếp hàng và mang mọi người tiến vào sân huấn luyện.

Sân huấn luyện có một đường chạy vòng tròn, mỗi vòng được thiết lập một số liệu trọng lực khác nhau. An được bố trí ở đường đua số 1, mang nặng gấp 4 lần người khác.

"Không phải là nói ba lần sao?" Âu Mạc không đồng ý nhìn về phía sĩ quan kia.

"Cho 'hắn' một bài học". Sĩ quan hừ một tiếng, nói: "Để cho 'hắn' biết quân đội cũng không phải là nơi để hắn chơi đùa."

Âu Mạc lắc đầu một cái, không nói thêm gì nữa, hắn cũng bắt đầu chạy theo đội ngũ, nhưng ánh mắt vẫn luôn nhìn về phía An để tùy thời chuẩn bị cứu viện. Không chỉ có hắn, lực chú ý của mọi người đều nhìn về phía An, bởi vì "hắn" là người xui xẻo duy nhất hưởng thụ trọng lực gấp bốn lần. Mặc dù trên người có hộ giáp nhưng cũng không thể giảm bớt bao nhiêu gánh nặng. Áo giáp có lực phòng ngự tốt nhưng lại là kiểu thiết kế hóng mát nên năng lực phản kháng rất thấp. Mặc áo giáp sẽ làm phải chịu đựng gấp đôi trọng lực bình thường.

Tất cả mọi người đều suy đoán trong đầu người đàn ông gầy yếu này có thể giữ vững được bao lâu.

Trên thực tế, trọng lực bốn lần so với An mà nói căn bản không coi vào đâu. Cô chẳng qua chỉ là một bộ xương, chỉ cần xương quá cứng, trọng lực gấp mười lần hay hai mươi lần đều không tổn thương được cô, đây cũng là ưu thế đáng vui mừng của cô khi biến thành một bộ xương.

An không nhanh không chậm chạy, tim không đập, lòng không tức giận, phổi không thở gấp, máu không lưu thông, trừ bước chạy có chút khó khăn bên ngoài, động tác thậm chí còn tự nhiên hơn người khác.

Tự nhiên? Ở trọng lực bốn lần sao?

Tất cả mọi người đều cảm thấy ánh mắt mình có vấn đề. Bọn họ từng người chạy thử hàng học, mồ hôi chảy ướt lưng, mà cái người bọc kín trong đồng phục sao có thể ung dung chạy như vậy?

Có người không tin chuyện kỳ lạ, chạy vào đường chạy số một của An, kết quả không quá hai phút suýt nữa phải nằm xuống nên phải vội vàng trở về đường đua của mình. Chắc, đây hoàn toàn không phải là người bình thường có thể làm được!

Mấy chục phút sau, những người khác đều đã mệt mỏi, nhịp bước nặng nề mà an vẫn luôn giữ tốc độ chạy chậm từ đầu đến cuối. Thẳng sống lưng, dáng người nhẹ nhàng, nhịp bước vững vàng, một bóng người gầy nhỏ dần trở thành cái nhìn khiến người khác phải chú ý ở trong sân huấn luyện. Vốn là người khinh miệt “hắn”, giờ phút này đã hoàn toàn lộ vẻ kính nể, ngay cả vị sĩ quan bất mãn với “hắn” lúc ban đầu cũng không thể không thừa nhận được, nếu chỉ bàn về thể năng thì người này hoàn toàn có tư cách để kiêu ngạo.

Sau khi kết thúc chạy bộ, mọi người đang đứng tại chỗ khôi phục thể lực nhưng tầm mắt vẫn luôn rơi trên người An.

Tên sĩ quan kia cố ý kiểm tra cực hạn của “hắn”, sau lúc huấn luyện pháp lệnh “chiếu cô” tới “hắn”. Nhưng mà sau mỗi lần hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, cho đến cuối cùng, vẫn không thể mò tới cực hạn của “hắn”.

Âu Mạc cho đến lúc này cũng đã hiểu vì sao Thiếu tướng Milos lại đặc cách chọn “hắn” làm thân binh của mình, người này không phải là đóng kịch mà thực sự rất cường hãn. Thể năng kinh khủng như vậy cùng với vóc người của “hắn” hoàn toàn cách xa, quá mức tưởng tượng.

Sau khi hoàn thành huấn luyện, tên sĩ quan kia nói với Âu Mạc: “Người anh em, sau này chớ kêu người này tới huấn luyện thường ngày nữa, hay để cho những binh lính khác lưu lại con đường sống đi, tinh thần họ đâu sắp bị đả kích cạn sạch rồi.”

Âu Mạc: " ..."

Từ đó sau,, Âu Mạc cũng không tới “kêu rời giường” nữa, An hoàn toàn có buổi sáng sớm yên tĩnh giống như đặc cách thuộc về mình. Một lần huấn luyện thông thường để thấy được sự nhỏ bé của cô.

“Nghe nói người đi tham gia huấn luyện thường ngày?” Sau khi Milos trở lại liền hỏi.

An cũng gật đầu.

“Còn đem trấn áp những binh lính khác?”

Chuyện nhỏ, không cần quá bội phục cô.

Milos ngồi bên cạnh cô, bình tĩnh nói: “Những sinh vật các người thật sự là mạnh mẽ ngoài dự liệu của tôi, để cho tôi không thể không phòng bị. Thắng thán mà nói, tôi bây giờ không biết nên lựa chọn hợp tác với người là chính xác hay không?”

Dĩ nhiên là chính xác! Tuyệt đối cặp bài trùng! An cũng thành khẩn nhìn hắn.

Milos tự nhiên không thể hiểu được sự thành khẩn trong ngọn lửa ẩn nấp trong thông mắt kia, chẳng qua hắn có cảm giác cô không có địch ý.

“Tôi nói như vậy cũng không phải là hủy bỏ hợp tác lúc trước, chỉ là hy vọng chúng ta sẽ hiểu rõ nhau hơn.” Hai tay Milos vắt chéo nhau, nghiêm nghị nhìn An, nói: “Tôi cũng có thể bảo vệ người, như vậy, người có thể cung cấp gì cho tôi chứ?”

Milos dừng một chút, lại nói: "An, tôi chuẩn bị một tháng sau tổ chức lần thăm dò lần thứ năm. Đối phó với mãnh thú, tôi có đủ lòng tin nhưng đối với sinh vật đặc thù, chỉ sợ cần cô trợ giúp, ví dụ như cái loại có thể biến người thành xương trắng trong nháy mắt."

Hắn cầm miếng cốt bội từ trong túi ra, hỏi: "An, cô có thể giúp tôi chế tạo vật này hay không?"

An không biết nên trả lời như thế nào. Điều cốt là sở trường của nàng, nhưng điều khắc ra tác phẩm có thể hóa linh như loại này thì cần dung tới linh cốt mới chết chưa lâu làm vật liệu, hơn nữa còn phải là hài cốt bị lục yếu cần nuốt. Vật liệu có hạn thì không thể chế tạo được. Trước mắt cô chỉ có ba thứ, cốt bội trên tay Milos, ngoài ra còn có hai cốt đao được đặt trên người hai xác chết.

Hơn nữa, cô cũng không hoàn toàn nắm giữ cách dung của những cốt điều này, ít nhất cô không tự mình nghiệm chứng qua. Dĩ nhiên, chuyện này cô không nói ra sự thật, chỉ có thể để cho Milos cảm thấy hợp tác với cô có giá trị thì hắn mới có thể bảo vệ cho cô.

Milos cần cốt điều, nàng cũng cần giống như hắn. Hay là chờ bọn họ cùng tiến hành thăm dò rồi lại tiếp tục làm đi.

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyết Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 7

Dịch: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

Một tháng sau, Milos một lần nữa tuyển chọn đội viên, hộ tống mười nghiên cứu viên có danh tiếng tham dự thăm dò. Khu vực được lựa chọn lần này là khu 107, đây chính là khu có độ nguy hiểm cao. Trừ bỏ Âu Mạc và An là thân vệ binh đi theo thì tất cả đội viên còn lại đều được đi ầu động từ những đội ngũ khác.

Vì để binh lính mau chóng thích ứng với hoàn cảnh tác chiến của khu có độ nguy hiểm cao này, mỗi lần Milos mang theo đội ngũ khảo sát đều lựa chọn đội viên khác nhau, chỉ cần là người có biểu hiện xuất sắc nhất đều được gia nhập danh sách tinh anh. Cho nên, tham gia nhiệm vụ của khu nguy hiểm cao, trên thực tế chính là một loại khảo nghiệm lựa chọn tinh anh.

Đội ngũ ba mươi sáu người đều trang bị đầy đủ li ền mở ra tàu con thoi tới khu 107. Ở trong rừng cây, tàu con thoi đã ngoại còn an toàn hơn tàu bay rất nhiều. Tàu bay có nguyên lý lấy động lực làm trung tâm, là phương tiện sử dụng phổ biến ở hành tinh Staous, nhưng ở hành tinh thăm dò, bởi vì từ trường bất ổn nên tàu bay chỉ có thể sử dụng trong khu an toàn, một khi đi ra đã ngoại đều có sự nguy hiểm do mất khống chế.

Bởi vì tàu con thoi sử dụng quang năng để vận hành nên chạy trên lục địa không bị ảnh hưởng, chỉ là tín hiệu thường xuyên bị hỗn loạn hoặc bị gián đoạn nên liên lạc cũng không tiện.

Trước khi xuất phát, An cũng đã tìm kiếm tư liệu của khu 107, trong đó không có nhiều đồ vật có giá trị, chỉ biết sơ lược vị trí địa lý và diện tích

của khu vực, cụ thể sinh vật hay nguy hiểm không biết tên nào tồn tại thì cần phải sau khi tiến vào thực địa mới có thể phán đoán chính xác.

An cũng biết rõ sau khi vào đại điểm khảo sát 107 lần này chính là để truyềnlại tin tức cho nhóm xương thú của cô để chúng nó đi vào khu vực được chỉ định. Cứ như vậy, An có thể thông qua chúng nó để quan sát đầy đủ hoàn cảnh của khu 107.

Từ căn cứ địa số 3 đến khu 107, với tốc độ chạy cao nhất của xe cũng mất thời gian hai ngày. Trên mặt đất, lấy tốc độ của tàu con thoi hơn nữa cùng với báo động thăm dò lần trước cũng đủ để thoát được đại bộ phận mãnh thú đánh bất ngờ và truy kích. Sự lo lắng chân chính là tín hiệu xuất hiện hỗn loạn gây lệch đường đi, cuối cùng là lạc đường.

Tàu con thoi chạy vào khu vực có độ nguy hiểm cao, tất cả mọi người đều đề cao cảnh giác chuẩn bị toàn lực ra trận. Chỉ có An là nhẹ nhàng nhất, cô nghiêng người dựa lưng trên ghế không hề nhúc nhích, trông giống như đang ngủ.

Dưới tình huống như vậy còn có thể ngủ đến không tim không phổi như vậy, Âu Mạc ngồi bên cạnh cô cũng tỏ vẻ cực kỳ khó chịu.

Hắn lặng lẽ đẩy cô một cái, ý nhắc nhở cô mục đích sắp tới nơi. An thoảng cái ngồi thẳng người liền nghe thấy người đi đầu khiến báo cáo: “Thiếu tướng đại nhân, chúng ta đã đến phạm vi khu 107”

“Ừ.” Milos lên tiếng, đồng thời mở bản đồ điện tử dò xét, nhanh chóng đánh dấu mấy địa điểm hạ trại, phân tích ưu khuyết điểm của nó.

Lúc này, một bàn tay lướt qua bả vai Milos, chỉ một trong những hướng đó.

Milos không cần quay đầu lại cũng biết sau lưng mình là ai, trong toàn bộ đội ngũ bộ đội cũng chỉ có bộ xương kia dám khoác vai hắn.

“Nơi này? Người xác định?” Milos hỏi.

An cũng gật đầu.

Milos không có hỏi nhiều, trực tiếp đem tọa độ của địa điểm truyền cho người đi đầu khiển.

Âu Mạc thấy thế, trong lòng kỳ quái, An chẳng lẽ đã từng tới hành tinh thăm dò này? Bằng không vì sao thiếu tướng đại nhân không hề do dự mà tiếp thu ý kiến của “hắn”?

Còn có, gia hỏa này thật sự không chút quy củ, bả vai thiếu tướng đại nhân là nơi có thể khoác sao? Mau buông tay đi, ngu ngốc! Không thấy biểu tình của những người khác sao?

An hình như cũng đã cảm giác được oán niệm từ người nào truyền đến nên chậm rì rì thu hồi móng vuốt của mình.

Âu Mạc nhỏ giọng nói: “Anthony, mặc kệ quan hệ của cậu với thiếu tướng Milos đại nhân có tốt bao nhiêu, nhưng ở nơi công cộng, cậu vẫn nên chú ý sự khác biệt giữa cấp trên và cấp dưới.”

Xin lỗi nhé, cô là một người dân chưa từng tham gia quân ngũ, vẫn chỉ là một “người câm” đáng thương, xin hãy tha thứ cho cô không hiểu quy củ. An cũng thành khẩn mà nhìn hắn một cái.

Âu Mạc không thể nhìn ra biểu tình đằng sau mặt nạ bảo hộ của cô — — đương nhiên, cho dù cởi mặt nạ bảo hộ cũng nhìn không được — — nên không nhận được câu trả lời, chỉ đành hậm hực câm miệng. Trong khoảng thời gian sống chung này, hắn cũng đã đủ nhận thức chuyện tích lời như tích vàng của người này, ngay cả thượng tướng Milos hỏi chuyện, cô cũng chỉ gật đầu hoặc là lắc đầu để trả lời. Có đôi khi hắn thật sự hoài nghi gia hỏa này là một người câm, nhưng một người câm sao có khả năng trở thành quân nhân.

“Thượng tướng Milos, tàu con thoi đã đến địa điểm chỉ định, chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo.” Phòng đi đầu khiển truyền đến tiếng báo cáo.

Milos xác định phạm vi dò xét không có nguy hiểm, liền hạ lệnh nói: “Toàn bộ nhân viên chuẩn bị, xuống xe cắm trại.”

“Rõ”

Mọi người nhận được mệnh lệnh, theo thứ tự xuống xe, sửa sang lại trang bị, nhanh chóng hạ trại.

Cuối cùng An cũng xuống xe, tâm tình vui vẻ khi nhìn về khung cảnh núi rừng diện tích rộng lớn.

Tuy rằng lúc trước cô một mình sinh hoạt ở dã ngoại có chút cô đơn nhưng so với căn cứ nhân loại, cô thấy nơi này càng khiến mình an tâm hơn.

Ở chỗ sâu trong rừng cây, có ba bóng dáng màu trắng chợt lóe rồi rất nhanh biến mất không thấy tung tích.

An cười cười, đó chính là đồng bạn ba bộ xương thú khô trước kia cô sở hữu. Một con chuột bay, một con holly màu tím, một con khỉ, sau khi luyện hóa bộ xương khô, chúng nó nhỏ hơn ba bốn lần so với hình thể trước đó, khung xương chắc chắn, thân hình linh hoạt. Tuy rằng tạm thời không nhìn ra năng lực cường đại gì nhưng chúng nó có thể tự do đi lại trong dã ngoại, không e ngại bất luận mãnh thú nào, đặc biệt là lục yêu.

An đặt tên để phân biệt cho chúng nó vì “Vượng vượng”, “Đồ Đồ”, “Tur Thụy” là phiên âm từ one, two sang tiếng trung đơn giản dễ nhớ. Nhớ lại năm đó, cô học tiếng Anh chính là học như vậy, học cũng thông thạo.

“Thượng sĩ Anthony!” Thanh âm tức giận của Âu Mạc truyền tới ở phía sau, “Cậu đứng ở nơi đó làm gì? Còn không qua đây hỗ trợ!” Toàn bộ doanh trại cũng chỉ có cậu là người nhàn rỗi, không cảm thấy hỗ trợ sao?

An chạy lộc cộc tới, Âu Mạc còn nghĩ cô đã giác ngộ, ai biết rằng cô lại lướt qua bên người hắn để trực tiếp chạy tới bên người Milos đang quan sát địa hình.

Âu Mạc tức giận đến hộc máu, nhưng rồi lại không thể tìm thiếu tướng Milos đòi người. Nếu làm như vậy, tám chín phần mười sẽ bị bác bỏ.

Thiếu tướng đại nhân thật sự quá mức chịu đựng với Anthony rồi! Hắn chỉ là thân binh, cái loại đãi ngộ khác biệt này thật làm tan nát cõi lòng.

“An, phụ cận này có sinh vật tương đối nguy hiểm không? Lấy vũ trang của chúng ta, có thể đối phó không?” Milos nhìn về phía An.

An cũng không biết nên trả lời như thế nào, căn cứ mấy ngày nay cô quan sát, sinh vật nguy hiểm nhất của nơi này chính là sói đen (Đây là An đặt tên cho chúng), chúng là động vật quần cư, thường thường kết bè kết đội để đi kiếm ăn nên tính nguy hiểm cực cao. Lấy sức chiến đấu của bọn người Milos, có lẽ có thể đánh được công kích của bầy sói, nhưng chỉ sợ khó bảo đảm không bị tổn thất.

Mặt khác còn có một loại trùng độc vô cùng kịch độc, rất nhiều động vật sau ba mươi giây khi bị chúng cắn thương sẽ bị chết. Khi nghiên cứu viên thu thập tiêu bản phải vô cùng cẩn thận.

Còn những nguy hiểm khác, An còn cần thời gian để quan sát.

Cô nghĩ vậy liền mở thiết bị cá nhân của mình, ở trên màn hình ảo vẽ hình ảnh vài loại sinh vật nguy hiểm. Là một nhà điêu khắc xương tủy giỏi phải có nền tảng hội họa giỏi, thông thạo nét vẽ bức tranh.

Bảy tám phút sau, bản thảo vẽ vài loại trùng thú xuất hiện trên màn hình, hình ảnh sinh động vừa nhìn hiểu ngay.

Con người màu vàng của Milos khẽ sáng lên, hắn vốn cho rằng An sẽ không trả lời vấn đề của hắn, ai biết được cô sẽ trực tiếp vẽ ra chứ.

“Cảm ơn!” Hắn nghiêm túc nói cảm ơn, sau đó cuối cùng cũng truyền hình ảnh cô mới vẽ tới mình. Đáng tiếc rằng không thể viết thêm chữ viết phụ đề, bằng không hắn có thể lập ra kế hoạch.

“An, cô thấy tri thức của Staous thế nào?” Milos đột nhiên hỏi.

An buông tay, tỏ vẻ không có tiến triển mấy. Trên thực tế, cô đã phân biệt phần lớn ngôn ngữ hàng ngày.

“Hy vọng cô sẽ mau chóng hiểu rõ.” An đối với hành tinh thăm dò rất quen thuộc, có thể giúp bọn họ tránh gặp những nguy hiểm, cũng tăng cao tỷ lệ sống sót cho bọn họ.

Chập tối, binh lính và nhân viên nghiên cứu sau khi chinh đốn xong, từng người lấy ra đồ vật tùy thân để bắt đầu ăn cơm tối.

“Đại nhân, tôi cảm thấy thượng sĩ Anthony giống như không hòa đồng, lúc ăn cơm cũng không ăn cùng nhau.” Âu Mạc bất mãn nói.

Milos ngẩng đầu, nhìn An đang ng ỡ một mình cách mọi người hai ba mươi mét, lưng dựa vào một cây đại thụ, màu đỏ hoàng hôn chiếu lên người cô tạo nên cái bóng thật dài, thoát nhìn thật cô đơn.

Cô ... không phải bất hòa không ăn cơm với mọi người mà là không cần ăn cơm.

Milos không thể giải thích ý nghĩa tồn tại của sinh vật này, mọi thứ tốt đẹp trên đời này bọn họ đều không được hưởng thụ, trừ bỏ tự do hoạt động bên ngoài thì bọn họ không khác gì người chết.

Milos không tự giác mà nhăn mày lại, thật kỳ lạ khi trong lòng cảm thấy không thoải mái. Hắn đứng lên, chậm rãi đi đến bên người An.

“Hoàng hôn thật đẹp!” Milos ng ỡ xuống bên người cô, ánh mắt lướt nhìn một bộ xương động vật không biết từ lúc nào đã ở trong tay cô, “Đây là?”

An không trả lời, cô cẩn thận xuyên qua kết cấu bộ xương để phác họa đồ án điều hắc thích hợp cho nó ở trong đầu.

Đây chỉ là một bộ xương thú bình thường nhưng An đã thật lâu không có chạm qua cốt điều, tay ngứa đến không chịu được nữa.

Cô hoàn toàn làm lơ sự tồn tại của Milos, lộ ra hai chiếc nhẫn xương trên tay và bắt đầu luyện chế bộ xương.

Milos vốn định ngăn cản nhưng rất nhanh đã bị động tác của cô hấp dẫn. Khớp xương rõ ràng là ngón tay nhưng lại phát ra ánh sáng trắng nhu hòa, bộ xương thú thô ráp kia dưới ánh sáng nhu hòa đó dần dần trở nên tinh mịn, bóng loáng và chắc chắn.

Ánh sáng nhu hòa biến mất, An lấy dao trên tay mình để bắt đầu khắc tạo hình cho bộ xương.

Khi dao kia khắc lên, Milos không thể không ngờ lúc trước hẳn làm mọi cách để lấy nó xuống không được mà giờ lại bị An lấy ra nhẹ nhàng. Trên bộ xương thú kia dần hạ xuống những đường nét, dần dần thành hình trước mắt Milos, mỗi một đao đều không mảy may chút sai lầm, kỹ thuật tinh xảo, tinh thần chuyên chú, có thể thấy tiêu biểu nhất.

Đúng lúc này, Milos phát hiện có người tới gần, hẳn quay đầu nhìn lại thì thấy người đến là Âu Mạc.

Hắn lập tức dùng ánh mắt ngăn lại ý bảo hắn đợi lát nữa lại đây.

Biểu tình Âu Mạc cứng đờ một chút, nhìn bóng dáng của An, suy sụp mà rời đi.

Khi điêu khắc, An vô cùng tập trung. Milos ở bên người cô lại có thể cảm giác một loại yên lặng kỳ diệu.

Hắn đột nhiên cảm thấy bộ giáp trên người cô thật chướng mắt, bộ xương trắng tinh dường như có một loại vẻ đẹp thần bí, linh hoạt, mạnh mẽ khiến người khác không thể dời đi. Cô không nên bị bao bọc bên trong đống phục, tự do tự tại mới thật sự thuộc về cô.

Milos cho rằng cô tồn tại là một sự bi ai, nhưng trên thực tế khả năng cô chỉ đơn thuần đuổi theo. Đây là nền khoa học kỹ thuật phát triển cao độ của người Staous, phẩm chất trân quý đã mất đi từ mấy trăm năm trước. Nhưng dù nguyên nhân có là vậy, có thể tượng tượng sở trường điêu khắc

xương cốt của cô rất mạnh, đó là đến từ linh hồn chất phác nhất, là sức mạnh nguyên thủy nhất.

An hoàn thành thu hồi đao, xuất hiện trên tay cô là một viên Phật châu chạm rồng. Trên hạt châu có khắc bốn chữ Phạn văn, quanh thân có bạch quang chuyển động lộ ra hơi thở dịu dàng.

An cũng thầm giật mình, vật liệu điêu khắc chỉ là loại bình thường, nhưng thành phẩm lại chứa đựng linh lực nào đó, đây là bởi vì cô dung nhập lực lượng của bản thân trong khi điêu khắc hay là bởi vì tác dụng của chữ nhà Phật?

Trong truyền thuyết chữ viết có linh thiêng, có lẽ trong lúc vô ý nàng đã ngầm mở ra kỹ năng ...

Đôi lời của mèo: Có thể thấy Milos đã có cảm giác với An, cũng có thể thấy bản chất của anh là luyện thi:3

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyệt Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 8: Năm Hảo Chân

Dịch: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

“Có thể tặng cho ta không?” Milos nhìn An. Hắn hỏi rất tự nhiên không hề có chút nghi ngại.

An đứng lên, không chút do dự cất Phạt châu vào trong túi tiền của mình.

Milos cũng không thêm để ý, thần sắc tự nhiên, nói: “Về sau còn muốn điều khác thì tới lều trại của ta miễn cho người phát hiện.”

An gật đầu, một mình đem xương tay của mình cất vào trong quần áo.

Buổi tối, trong doanh trại rất yên tĩnh, trừ bỏ vài binh lính gác đêm tuần tra ở hụ cận bên ngoài thì những người khác đều ngủ.

An không cần ngủ, thừa dịp đêm khuya tĩnh lặng, cô ngồi một mình ở trong khu đất trống nghiên cứu viên phạt châu kia. Cô nhớ rõ khi Milos bắt được cốt bội là khi cô điều khắc xương hổ hóa thành linh thể lúc Lục yêu phát động công kích. Có phải là vì Cốt điều có năng lượng là vì giống như sở hữu linh lực? Loại năng lực này cần kích phát như thế nào?

Cô có thể cảm ứng với Phạt châu nhưng không thể thử nghiệm kích phát ra lực lượng của nó. Kỳ quái, vì sao Milos có thể sử dụng mà thân là người chế tác cô lại không dùng được?

An thường thức Phạt châu, nghĩ đủ kiểu cũng không ra. Đột nhiên, tâm niệm cô vừa động liền nghĩ tới một lời giải thích. Cốt bội và Phạt châu khác nhau chủ yếu là vì vật liệu và độn hóa. Cốt bội chính là làm từ Linh cốt mà Phạt châu chỉ là từ xương thú bình thường, chỉ là trong lúc điều

khắc dung nhập linh lực của cô, cốt bội được điêu khắc trên mảnh thú, Phật châu lại được điêu khắc là chữ viết. Vật liệu khác nhau, thuộc tính linh lực cũng khác nhau; đ òhọa khác nhau mà ngay cả ý nghĩa và cách dùng cũng khác nhau.

Nếu nói cốt bội hồ rỗng có thuộc tính công kích và chiến đ òu, như vậy, Phan văn phật châu sẽ có thuộc tính hộ thân và phòng ngự.

An cảm thấy suy đoán của mình rất đáng tin cậy, nhưng, cô vẫn cần phải tìm cơ hội đ ể thử nghiệm một chút mới tốt.

Ngày hôm sau, Âu Mạc đứng giờ rời giường, đi ra doanh trại đã thấy gia hỏa mặc đ ồng phục toàn giáp đang ng ồi bên ngoài l ều trại của thiếu tướng Milos, trên người vẫn còn sương sớm, thoạt nhìn một đêm không ngủ.

Âu Mạc muốn chạy qua đánh một cái chào hỏi, lại thấy chủ l ều đột nhiên mở ra, Milos đi từ trong ra ngoài, cúi đ ầu nhìn Anthony. Người sau chậm rì rì mà đứng lên r ồi đưa cho Milos một vật.

“Cho ta?” Milos nhướn mày.

An gật đ ầu.

“Cô ng ồi một đêm bên ngoài l ều trại của ta chính là nghĩ nên hay không nên đem thứ này tặng cho ta sao?” Milos không đối trá mà từ chối, hẳn thực dứt khoát nhận Phật châu nàng đưa.

Đương nhiên không phải! Cô không có nhầm chán mà ng ồi cả tối nghĩ cái này đ ầu? An không lời mà liếc mắt nhìn hẳn một cái.

Trong mắt Milos hiện lên ý cười, cúi đ ầu đánh giá viên cốt châu này, vào tay ấm áp, cơn bu ồn ngủ dường như biến thành hư không.

Đây lại là một vật phẩm có hiệu quả đặc thù! Cùng cốt bội linh động không giống nhau, viên cốt châu này có hơi thở bình thản làm tâm th ần người có cảm giác yên ổn, tinh th ần no đủ.

An cũng không biết, trực quan và cảm nhận hiệu quả Cốt điều của cô sở dĩ không giống với Milos là vì cô chỉ là một bộ xương khô, không có các giác quan giống nhân loại bình thường.

Milos nhận thấy ánh mắt nóng bỏng của An nhìn đầu hắn, thận trọng mà nói một câu: “Cảm ơn!”

Không vội nói lời cảm ơn, hãy biểu hiện bằng trái tim anh! Này, viên phật châu này là như thế nào? Có thể tạo vòng phòng ngự gì đó hay không?

Milos hiển nhiên không tiếp thu điện tín từ tấm lòng ham mê nghiên cứu từ linh hồn cô, cam đoan nói: “Yên tâm, ta sẽ không lấy không đồ vật của cô, về sau cô có yêu cầu gì, ta đều cố gắng hết khả năng của mình mà thỏa mãn cô.”

Đi đâu đó còn cần phải nói sao? Cô sẽ không làm lao động miễn phí. Xem a Milos sẽ không chủ động nói rõ hiệu quả Phật châu, hẳn chắc là cho rằng mình đã sớm biết. Thật là sự hiểu lầm tốt đẹp nhưng cô sẽ không làm rõ đâu, còn phải giả vờ mình rất biết rõ.

Ai, làm một bộ xương khô lạnh lùng cao quý cũng thật không dễ dàng...

“Thiếu tướng Milos, cơm sáng đã chuẩn bị xong.” Thanh âm nện nhịp của Âu Mạc từ bên cạnh truyền tới.

Milos gật đầu: “Đưa vào đây đi, ta và thượng sĩ Anthony sẽ cùng ăn với nhau.”

Vậy hắn thì sao? Hắn cũng là thân binh của thiếu tướng đại nhân mà! Vì sao chỉ có Anthony được cùng ăn? Mắt Âu Mạc trông mong mà nhìn Milos, đáng tiếc người nọ hoàn toàn làm lơ ánh mắt nóng bỏng của hắn mà trực tiếp đi vào lầu trại.

Ánh mắt bất thiện của Âu Mạc dời về phía An.

Nhìn cái gì? Cô cũng thực vô tội mà? An xoay người, chui vào lầu trại Milos.

Âu Mạc chỉ có thể chảy nước mắt ở trong lòng.

Sau bữa sáng, Milos phân công nhiệm vụ, bốn người một tổ bao gồm hai binh lính và hai nghiên cứu viên tiến hành thăm dò quanh doanh trại trong phạm vi ba trăm mét. Gặp nguy hiểm lập tức cảnh báo, không được tham công liêu lĩnh.

Nghiên cứu viên chủ yếu có nhiệm vụ thu thập đất đai bản địa, thực vật, nguồn nước và tiêu bản các loại khoáng vật, khảo sát chỉ số không khí, ánh sáng và biến đổi độ ẩm, vân vân... Binh lính thì phụ trách cảnh giới và bảo vệ.

Milos đứng ở giữa đi đầu hành, tùy thời chuẩn bị đối phó với bất ngờ ngoài ý muốn xuất hiện.

An cũng không nhàn rỗi, cô chỉ huy ba con lâu thú thâm nhập rừng rậm, quan sát tất cả mọi sự vật đang diễn ra. Trọng điểm là xem có xuất hiện Lục yêu tập kích động vật hay không, tận lực sưu tập linh cốt, đây chính là mục tiêu chính chủ yếu của cô bây giờ.

Khảo sát buổi sáng rất thuận lợi, thành viên tham gia đều ăn toàn trở về doanh trại ăn cơm trưa. Trên mặt mỗi nghiên cứu viên đều mang theo nụ cười hưng phấn, hiển nhiên thu hoạch không nhỏ

“Nơi này quả thực chính là một bảo tàng tự nhiên, nơi nơi đều là sự kinh ngạc vui mừng.

“Không sai, ta thật sự không thể chờ nổi kết quả nghiên cứu.”

“Sau lần này trở về, nói không chừng chúng ta sẽ có thể gia tăng một loại rau quả mới.” Một nghiên cứu viên đột nhiên đắc ý mà cười nói.

“Rau quả gì cơ?” Những người khác lập tức nhìn về phía hắn.

Khoa học kỹ thuật phát triển khiến tài nguyên hành tinh Staous khan hiếm, đồ ăn đều do máy móc chế biến, hương vị đều là tổng hợp, vị tạm được, cho nên người Staous đều cực kỳ nhiệt tình với cây lương thực tự

nhiên, trong căn cứ thậm chí còn xuất hiện cả một đám chuyên nghiên cứu chế biến mỹ thực như một đoàn đội theo đuổi trào lưu.

Bây giờ nghe nói tìm được loại rau quả mới, mọi người tràn ngập hứng thú tự nhiên giống như đánh tiết gà.

Tên nghiên cứu viên kia hiển nhiên muốn chia sẻ với đồng bạn phát hiện của hắn, mở hòm giữ đồ ở bên người ra để triển lãm đồ vật bên trong.

Trong hòm giữ đồ có đặt một gốc cây thực vật cao nửa mét, cành khô hơi to, phiến lá thật nhỏ, có năm sáu quả nhỏ như mắt mèo óng ánh trong suốt, nhìn rất ngon miệng khiến người ta không nhìn được mà muốn nếm thử một chút.

Đương nhiên chỉ là nghĩ mà thôi chứ chẳng có ai dám ăn thử.

“Thơm quá!” Một nghiên cứu viên tán thưởng một tiếng.

Những người khác cũng sôi nổi gật đầu.

Ai ngờ tên kia phát hiện cây thực vật của nghiên cứu viên nọ lại có biểu hiện kỳ quái, nghi ngờ hỏi “Hương gì? Chỗ nào có hương thơm?”

“Còn không phải là nó tỏa ra sao?” Một người chỉ vào thực vật ở trong rương.

“Nó không có mùi hương.” Tên nghiên cứu viên kia càng thêm nghi ngờ.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, lại cẩn thận ngửi ngửi, khẳng định, nói: “Tuyệt đối có hương thơm.”

“Chẳng lẽ mũi tôi có vấn đề?” Hắn sao không ngửi thấy gì được, chỉ ngửi thấy mỗi mùi cơm còn chưa tan đi.

“Ha ha, khẳng định là vậy. Nadine, cậu nên đi tìm bác sĩ Alan kiểm tra.” Mọi người trêu đùa.

Nadine sờ sờ mũi của mình, không hề cãi lại.

Tiếp theo, mọi người bắt đầu hứng thú dạt dào mà thảo luận về đặc điểm của thực vật này.

Tất cả hầu như đều thực bình tĩnh, buổi chiều tiếp tục tiến hành khảo sát theo kế hoạch.

Một giờ sau, chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra. Một binh lính truyền tin tức khẩn cấp: “Sếp, tiến sĩ Kiêu Ôn đột nhiên ngất xỉu!”

“Lập tức mang tiến sĩ trở về doanh trại.” Milos sau khi hạ mệnh lệnh lại phái người thông báo bác sĩ Alan chuẩn bị cứu người.

Vừa mới an bài xong, hắn lại nhận được báo cáo của binh sĩ khác: “Sếp, ngài Brohm ngất xỉu!”

Milos nhíu mày, dự cảm xảy ra chút chuyện không thích hợp.

Hắn nghĩ ngợi, hạ lệnh toàn bộ thành viên khảo sát bên ngoài trở về doanh trại.

Mọi người sôi nổi trở về, kết quả lại phát hiện năm người nghiên cứu viên đều đang bị hôn mê, hơn nữa đều không hề có dấu hiệu hôn mê.

Milos lại lần nữa xác nhận: “Các người trên đường thật sự không có gặp bất kỳ chuyện gì khả nghi?”

Tất cả binh lính đều tỏ vẻ không có.

“Bác sĩ Alan, thế nào?” Milos nhìn về phía nữ bác sĩ đang kiểm tra người bị hôn mê.

Alan lắc đầu, lông mày thẳng đứng, nói: “Toàn thân họ đều nóng lên, đồng tử mở to, dưới da xuất hiện máu bầm giống như là dấu hiệu trúng độc.”

“Trúng độc?” Milos biểu tình lạnh đăm nói, “Nếu thật là trúng độc, vậy độc này khẳng định ở trong doanh trại. Bằng không không có khả năng có nhiều người đồng thời trúng độc. Có thể tra ra là độc gì không?”

“Cái này cần chờ sau khi xét nghiệm mới biết được..... A?”

“Làm sao vậy?”

Alan khom lưng để sát vào một người hôn mê, do dự, nói: “Hơi thở bọn họ có một mùi hương kỳ lạ.”

“Đúng không?” Milos cũng thò lại gần ngửi ngửi, “Ta không có ngửi được mùi gì cả.”

Trên mặt Alan lộ sắc mặt nghi ngờ.

Milos xoay người kêu vài binh lính tới ngửi, bọn họ đều nói ngửi được mùi hương kỳ lạ.

Thần sắc Milos ngưng trọng, hẳn không cho rằng khứu giác của mình có vấn đề bởi vì trong không khí nếu có mùi lạ khác hẳn đều có thể ngửi rõ ràng, nhưng các binh lính không có khả năng liên hợp lừa hắn. Đây rốt cuộc là có chuyện gì? Vì sao người khác đều ngửi được mùi vị mà hắn lại không ngửi được?

Đúng lúc này, một binh lính đột nhiên ngửa đầu ngã xuống, tiếp theo lại có hai người, ba người. Tất cả đều lâm vào hôn mê một cách quỷ dị giống hệt những nghiên cứu viên trước.

“Mùi hương! Loại hương này khẳng định có vấn đề” Alan nhanh chóng mang mặt nạ phòng độc, đồng thời còn đem mặt nạ phòng độc đưa cho những người khác chưa ngất xỉu.

Nhưng mà, mùi hương này lan truyền với tốc độ nhanh ngoài dự kiến của mọi người, chỉ cần là người đã từng ngửi qua, tất cả đều lần lượt ngất xỉu bao gồm cả bác sĩ Alan.

Toàn bộ doanh trại có 36 người, chỉ trong hai giờ ngán ngủ, chỉ còn lại 7 người bình yên vô sự. Bảy người này bao gồm Milos, An, một nghiên cứu viên và bốn binh lính.

Chuyện phát sinh quá nhanh, Milos còn chưa kịp tìm ra nguyên nhân, đội viên cũng đã nằm xuống hơn nửa. Lúc này mới là ngày đầu tiên bắt đầu đã xảy ra loại biến cố này, thật là không kịp chuẩn bị.

Hắn đem toàn bộ những người ngắt xiu tập trung vào một doanh trại, tạm thời nghiêm cấm những người khác đi vào. Thực hiện nhiên, loại mùi hương này lan truyền qua hô hấp, có tính lây nhiễm cao, chỉ cần không cẩn thận ngủi được sẽ bị hôn mê trong hai giờ. Kỳ quái là, vì sao chỉ có riêng hắn không ngủi thấy mùi hương này? Nó rốt cuộc từ đâu mà đến?

Milos mang theo An đi vào lều trại cách ly, hai người bọn họ là những “người sống sót” duy nhất tiếp xúc với đám người hôn mê. Một người không ngủi được mùi hương, một người khác... cũng không ngủi được.

Milos phát hiện trên người hôn mê đầu xuất hiện lốm đốm máu đọng, Kì u Ôn té xiu đầu tiên là nhiều nhất.

“An, cô biết chuyện gì đây không?” Milos hỏi.

Cô đương nhiên không biết. Nhưng, cô có khả năng nhìn thấy những mắt người thường không nhìn thấy.

Trong mũi người hôn mê không ngừng hiện ra điểm sáng màu xanh lá giống như bụi lơ lửng trong không khí. Bọn họ giống như một vi sinh vật đặc thù nào đấy cũng có sinh mệnh, cũng có ý thức, hơn nữa còn tuần hoàn truyền tin tức thông qua linh hồn tới An, phiên dịch thành ngôn ngữ của loài người chính là: ta là Nấm hảo chân, ta là nấm hảo chân, ta là nấm hảo chân...

An tức khắc cảm thấy thế giới quan thuần khiết của bình lều nữa gặp phải khảo nghiệm thật lớn.

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyệt Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 9: Cứu Người

Dịch: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

Biên: Hoa Thiên Cốt

An có thể hiểu ngôn ngữ của một ít động vật nhưng với vi sinh vật cũng thật sự có loại năng lực thông hiểu này sao?

An cũng phát hiện loại nấm khuẩn này tồn tại trong không khí thời gian rất ngắn, từ khi sinh ra đến khi biến mất ước chừng không tới nửa phút. Thân thể loài người trở thành vùng đất dưng dưng của chúng, thông qua hô hấp mà chúng đi tới vào thế giới này, rồi sau đó bắt đầu tìm kiếm “nhà” thích hợp cho chúng sống nhờ. Nếu không tìm được thì chúng sẽ hoàn toàn biến mất.

Song, ban đầu chúng được hình thành như thế nào? Nói chung cũng phải có nguồn gốc.

An đi đến bên người vài người hôn mê, xúc quần áo họ lên, nhìn những vết máu đọng trên làn da của họ, hình dáng rất giống đóa hoa nở rộ.

“Đây không phải là vết máu đọng bình thường.” Milos nói, “Vết máu đọng bình thường sẽ không có và không tồn tại hình dạng đặc thù.”

An cũng tỏ vẻ đồng ý.

“Cô cũng không có manh mối sao?” Milos nhìn về phía cô.

An không gật đầu cũng không lắc đầu, chẳng qua là nhìn chăm chăm vào cổ tay trái của hắn.

Milos nhìn theo tầm mắt của cô, khi nhìn thấy viên cốt châu đeo trên cổ tay mình. Hắn nâng tay lên, ngay sau đó ngừng động tác một chút, đột nhiên nói: “Thì ra là như thế, sợ dĩ ta không bị mùi hương ảnh hưởng là bởi vì viên cốt châu này.”

Hắn nhìn về phía An, trong con ngươi màu vàng chiếu rọi ánh sáng khác thường, dường như muốn nghiên cứu toàn bộ cô.

An bị hắn nhìn đến tập mãi cũng thành thói quen, khoảng thời gian này, hắn không có việc gì đâu thích dùng ánh mắt phân tích cô. Cho dù phân tích một chút hiệu quả đâu không có thì hắn vẫn cứ làm không biết mệt.

An cũng phát hiện một tầng ánh sáng mờ ảo bao phủ quanh thân Milos, nếu không phải vì ánh sáng trong lều hơi tối, sợ rằng cô cũng không chú ý tới. Như vậy xem ra, Phạn văn Phật châu hẳn là có tác dụng trừ bệnh các loại vi khuẩn. Sau khi có Phật châu, An tuyệt đối hoài nghi Milos hiện tại hít thở không khí trong lành hơn so với người khác.

“Loại cốt châu này có thể cứu bọn họ không?” Milos dò hỏi.

An lắc đầu. Loại nấm khuẩn này đã ký sinh trong cơ thể bọn họ, chắc là Phật châu không cường đại tới mức có thể sử dụng làm thuốc giải trực tiếp.

Ta là nấm hảo chân, ta là nấm hảo chân, ta là nấm hảo chân ..... Thanh âm lập đi lập lại xung quanh An rất có tác dụng tẩy não.

Nấm Hảo chân... Có chỗ nào tốt chứ? Các người thật ra là vi khuẩn chân khuẩn thì có!

Ta là nấm hảo chân ... Ta là nấm hảo chân ..... Ta..... Ta là virus..... Ta là vi khuẩn chân khuẩn..... Ta là virus chân khuẩn...

Xảy ra ... chuyện quái quỷ gì xảy ra vậy? Suy nghĩ của cô vừa mới bị bọn chúng tiếp thu sao? Hơn nữa còn tự động đem nấm hảo chân chuyển hóa thành vi khuẩn chân khuẩn. Năng lực học tập này cũng quá mạnh mẽ đi!

Ta là vi khuẩn chân khuẩn ... Ta là vi khuẩn chân khuẩn ... Về mặt An
đầy hắc tuyến: Không, các người vẫn nên trở về làm nấm hỏ chân đi!

Không, ta ... chúng ta là vi khuẩn chân khuẩn ... Chúng ta là vi khuẩn
hỏ chân khuẩn...

Được rồi, các người là vi khuẩn hỏ chân khuẩn... An cảm thấy có vô
số con vịt con gào khóc kêu loạn đòi ăn bên tai cô. Là một sinh vật nguy
hiểm với nhân loại, các người gốc manh như vậy thì tốt sao?

Milos không biết An đang ở trong hỗn loạn, hấn do dự một lát rồi xoay
người rời khỏi lều trại. An cũng đi theo, cô không nghĩ rằng những thứ
chân khuẩn kia cũng đi theo phía sau. Bởi vì bọn chúng tồn tại trong không
khí không lâu, lúc trước biến mất, phía sau lại mọc lên, vẫn luôn kéo dài ba
mét ngoài lều trại, một bước không tiến không lùi.

An quay đầu nhìn một chút, cô tiếp thu suy nghĩ cầ sinh của những
sinh vật này. Chúng nó khát vọng sinh tồn, khát vọng tiến hóa, khát vọng
có trí tuệ...

“Thượng tướng Milos, lại có người ngất xỉu!” Một người đàn ông khăn
trương hoảng sợ chạy tới báo cáo Milos.

Lại có người ngất xỉu? Về mặt Milos nghiêm túc, cuối cùng thì bốn
binh lính kia cũng không may mắn thoát khỏi, toàn bộ đều bị lây nhiễm,
trong đó cũng có thân binh của hấn là Âu Mạc. Toàn bộ doanh trại, giờ chỉ
còn có ba người thanh tỉnh, Milos, an và nghiên cứu viên Nadine.

Rõ ràng hấn đã cách ly người hơn mê, tại sao vẫn còn lây nhiễm? Milos
nghĩ ngờ khó hiểu.

“Thiếu tướng Milos, có phải rất nhanh chúng ta sẽ giống bọn hay
không? Thanh âm hoảng sợ của Nadine truyền vào trong tai Milos.

Milos ngừng một chút, sau đó bỗng nhiên quay đầu lại, ánh mắt sắc bén
nhìn chằm chằm Nadine.

Nadine bị hấn nhìn chăm chăm đến nỗi sống lưng run lên, khăn trương hỏi: “Sao vậy?”

“Người có người thấy mùi hương gì không?” Milos hỏi.

Nadine lắc đầu.

“Những nghiên cứu viên kia có từng nói bọn họ đã người được mùi hương gì không?” Suy nghĩ Milos dần rõ ràng. Hấn có cốt châu hộ thân, mà An thì không phải nhân loại, bọn họ không bị ảnh hưởng thì có thể hiểu được, nhưng Nadine vì sao lại không người được mùi hương? Phát bệnh đầu tiên đầu là nghiên cứu viên, Nadine là người tiếp xúc sớm nhất với bọn họ mà đến giờ vẫn bình yên vô sự.

Trong lòng Nadine hơi động, vội vàng trả lời: “Có! Là vào bữa trưa hôm nay.”

“Cẩn thận nói rõ mọi chuyện một lần cho ta!”

Vì vậy, Nadine kể lại chuyện từ quá trình đem thực vật kia cho mọi người xem đến khi bọn họ nhắc tới mùi hương.

“Mang ta nhìn cây thực vật kia một chút.” Milos rất nhanh ý thức được nguyên nhân lây bệnh là từ thực vật kia.

Nadine lấy hòm giữ đồ ra, để cho Milos kiểm tra.

Milos nhìn một hồi, nói với Nadine: “Trong khoảng thời gian ngắn người có thể phân tích đặc điểm của loại thực vật này không?”

Nadine bối rối, nói: “Chỉ sợ là không được, chúng ta mang theo thiết bị cơ sở nên không thể tiến hành xét nghiệm t ầng sâu.”

“Trong quá trình người đào loại thực vật này có xảy ra chuyện gì đặc biệt hay không?”

Nadine suy nghĩ một chút, cởi xuống bao tay của mình. Milos nhìn thấy một vết đốm đỏ trên mu bàn tay hấn, không chờ hấn hỏi, âm thanh thắc

mắc đã phát ra: “Ai? Không biết Vết bớt đỏ này xuất hiện khi nào nữa?”

Milos kỳ quái nói: “Người không biết sự tồn tại của vết bớt đỏ này sao? Vậy người cởi bao tay làm gì?”

Sắc mặt Nadine trắng bệch, nói: “Trước lúc đào được, tôi có lột ra một Chu quả, muốn nhìn chất thịt của nó một chút, kết quả chất lỏng không cẩn thận rơi vào bên trong bao tay, nhưng trên da lúc đó cũng không xuất hiện hiện tượng kỳ lạ gì, cho nên tôi cho rằng loại trái cây đó có thể ăn được.”

Hắn kinh ngạc nhìn thực vật trong gương, run giọng nói: “Chẳng lẽ chuyện xảy ra ngày hôm nay đều là do tôi?”

“Đừng nóng vội kết luận.” Thanh âm Milos trầm ổn mang theo sự trấn an, nói: “nếu như loại thực vật này chính là nguyên nhân, vậy tại sao chất lỏng rơi vào tay người mà người lại không xảy ra chuyện gì, mà những người khác chẳng qua chỉ liếc mắt nhìn ngược lại xảy ra chuyện?”

Rất đơn giản, nguyên nhân chân chính lây nhiễm không phải là loại thực vật này mà là dịch nước Chu quả ký trở thành ký sinh cơ thể mẹ Nadine.

An cũng nhìn chằm chằm miệng và mũi của Nadine không ngừng thở ra nấm Hảo chân, lần này không có tiếp thu tin tức của đám chân khẩn này, rất hiển nhiên, chân khuẩn từ cơ thể mẹ sinh ra cũng không có ý thức chân chính. Chỉ trải qua lần thứ hai sống nhờ, chúng nó mới có thể tiến hóa. Từ tình huống vừa rồi suy đoán, chờ chúng nó sau khi ký sinh một trăm linh mười lần sẽ tiến hóa thành sinh vật cao cấp hơn.

Thừa dịp lúc Milos còn đang nói chuyện, An cầm cây thực vật kia lên, chính là nó dựng dục ra sinh vật kì lạ này sao?

“Thượng sĩ Anthony, mau buông xuống, cẩn thận!” Nadine liếc thấy động tác của An, vội vàng nhắc nhở.

An cũng không có ý định buông ra, ngược lại còn bóp nát một Chu quả, chất lỏng đỏ tươi lập tức chảy xuống ngón tay cô.

“Thượng sĩ!” Nadine đ̣ề cao âm điệu kêu lên một tiếng, sau đó nhanh chóng c̣ần thuốc khử trùng định giúp cô lau sạch chất lỏng ở trên tay.

“Không vội, cứ để ḥắn chơi.” Milos lên tiếng ngăn cản.

Để ḥắn chơi? Đây là thứ có thể tùy tiện chơi sao? Trên mặt Nadine hết xanh lại trắng đ̣ạn xen.

Milos cũng nhìn chăm chăm An, ḥắn nghĩ toàn bộ Staous cũng không có người nào hiểu rõ ṿề tình c̣ầu này hơn cô, cho nên ḥắn sẽ đ̣ể ý nhất cử nhất đ̣ộng của cô, cũng rất coi trọng tin tức cô cung cấp.

An thì nhìn chăm chăm vào chất lỏng trên ngón tay mình, cô kinh ngạc phát hiện ra một hiện tượng kỳ lạ. Nadine thở ra chính là chân khuẩn, giống như bị thứ gì hấp dẫn toàn bộ đ̣ầu vọt tới chất lỏng. Một chút dung nạp trong đó. Theo sự dung hợp của chúng nó, chất lỏng vốn đang chảy ḍần ḍần đ̣ọng lại, cuối cùng biến thành trạng thái vật chất, lấy tay bóp một cái liền vỡ thành bột phấn.

Chẳng lẽ chất lỏng này chính là kẻ đ̣ựng đ̣ục hảo chân khuẩn sao, cũng là kẻ cuối cùng của bọn họ sao?

An nhìn ṿề phía Milos, người sau nhạy bén hỏi: “Cô muốn làm cái gì?”

An giơ thực vật trên tay, sau đó đứng dậy đi ra bên ngoài ḷều.

Milos không nói lời nào đi theo sau.

Một lần nữa đi vào ḷều trại tập trung người hôn mê, nhóm chân khuẩn lập tức đánh tới, đem An vây kín mít.

Chúng ta là vi khuẩn nấm hảo chân, chúng ta là vi khuẩn nấm hảo chân ... An lại tiếp tục tiếp nhận tin tức này, nhưng mơ ḥồng nghe được điềm khác biệt, như là câu chào hỏi.

Ừ, chúng ta là vi khuẩn nấm hảo chân. An cũng đ̣áp lại một câu, sau đó cô tiếp nhận các loại cảm xúc hưng phấn, tò mò, vui sướng dao đ̣ộng.

An cũng cảm thấy tri thức chúng nó nhận biết có thể do cô ảnh hưởng mới khiến chúng trong thời gian có thể tiến hóa.

Đây có vẻ giống như đang giáo dục đứa trẻ ... Tâm tình của An có chút phức tạp, đột nhiên có chút không đành lòng hủy diệt chúng nó. Chúng nó chỉ có thể sống sót ba mươi giây, bây giờ ngay cả ba mươi giây cũng bị cô cướp đoạt, chỉ vì sự tiến hóa của chúng sẽ gây hại cho sinh mạng con người.

An đi tới bên một người hôn mê, đút cho hắn dịch nước trái cây màu đỏ.

Milos chẳng qua chỉ lẳng lặng nhìn, cũng không có ngăn cản. Nadine bị hắn để lại bên ngoài lâu, nếu như hắn ở chỗ này nhất định sẽ ngăn cản An. Dẫu sao thực vật này còn chưa trải qua thực nghiệm, không biết hậu quả sau khi ăn vào sẽ xuất hiện cái gì.

An cũng thật lớn mật, trực tiếp lấy người sống làm thực nghiệm. Nếu để Milos biết rằng cô thật ra căn bản cũng không nắm chắc việc cứu người thì không biết sẽ có phản ứng gì.

Một người một cốt đứng chờ bên mép giường, một lát sau, vết máu đọng trên người hôn mê giống như suy yếu, dần dần tản ra, rồi cuối cùng biến mất không dấu tích. Đồng thời, trong miệng trong mũi người hôn mê kia cũng không thở ra chân khuẩn nữa, mà những chân khuẩn khác cũng không lựa hắn ký sinh.

Trong mắt Milos hiện sự vui mừng, ánh mắt rụt rè nhìn về phía An. Lúc này hắn lại thiếu cô một lần, về sau đoán chừng phải liều mạng báo đáp.

Tuy rằng giống loài khác biệt, nhưng Milos cảm thấy càng nhìn cô càng thấy thuận mắt.

Số lượng Chu quả không nhiều lắm, cũng chỉ đủ để cứu năm người. Milos lập tức kêu Nadine đi vào trong rừng rậm thu thập thêm nhiều Chu quả.

Chờ bọn họ đi xa, một mình An yên tĩnh đợi trong doanh trại, đột nhiên nghĩ rằng đây là cơ hội tốt để cô rời đi.

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyết Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 10: F

Dịch: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

Biên: Hoa Thiên Cốt

Milos đi theo Nadine tới nơi sinh trưởng của loại thực vật kia, nhưng bọn họ tự mình lật tìm trong vòng 1000 mét cũng không thấy bụi thứ hai.

Milos suy xét một chút, quyết định trước tiên trở về doanh trại. Doanh trại trước mắt không có người phòng thủ, bọn họ không thể rời đi quá lâu, chờ mấy binh lính được chữa khỏi tình lại thì lại lên kế hoạch hành động lần nữa.

Sau khi trở về doanh trại, Milos phát hiện không thấy An trước tiên. Trong khoảng thời gian này, An vẫn luôn có biểu hiện thật sự thuận theo khiến Milos dần dần buông phòng bị mà đem cô trở thành người bạn và trợ lực của mình, không nghĩ tới cuối cùng cô vẫn lựa chọn rời đi.

Cuối cùng, hắn mở thiết bị cá nhân, thử liên hệ với tín hiệu trên bộ đồng phục. Hắn khẳng định An sẽ không ném bộ đồng phục đi bởi vì cô muốn tiếp xúc với xã hội loài người thì không thể thiếu ngụy trang.

Nhìn chữ “liên tiếp thất bại” hiển thị trên màn hình, Milos không hề cảm thấy ngoài ý muốn, chỉ là trong lòng không khỏi có chút mất mát.

“Thiếu tướng Milos!” Cách đó không xa truyền tới thanh âm kinh ngạc vui mừng của Nadine, “Mau tới đây nhìn xem!”

Milos thu liễm tâm thần*, sải bước đi tới, theo hướng ngón tay Nadine chỉ thì thấy bên ngoài doanh trại có vài cọng thực vật, chính là loại Chu quả bọn họ muốn tìm.

(*:trạng thái tinh thần)

Sắc mặt Milos uể oải, khoe môi khê mở. Tên kia, coi như là đi thì cũng không vứt bỏ người khác. Hắn ngẩng đầu nhìn về phương xa, ánh mắt sáng long lanh: Không sao cả, một ngày nào đó bọn họ sẽ còn gặp lại!

Sau khi rời khỏi doanh trại, An một người thân nhiên đi xuyên qua rừng. Một bên tìm kiếm vật liệu cốt điều, một bên tìm hiểu hoàn cảnh.

Bộ xương thú Vượng Vượng và Tư Thụy chạy tới chạy lui xung quanh cô, bộ dáng giống như rất vui vẻ. Đột nhiên bị cô phái đi đưa Chu quả cho Milos. Cái loại Chu quả này đều là những cây sinh trưởng lẻ loi, số lượng thưa thớt, nếu không có khô lâu thú hỗ trợ, sợ rằng hai ba ngày cũng chưa chắc tìm được một bụi.

Nàng đưa cho Milos vài con, coi như “phí chia tay” cũng tốt, không thiếu không nợ, từ đây trời cao nước lớn (nguyên văn là: thiên cao thủy trường) mỗi người một phương.

Nhưng, cô hình như đã bỏ quên mất một chuyện quan trọng? An nghiêm túc suy nghĩ một chút, thật sự không nghĩ ra nên đành từ bỏ nghĩ ngợi.

Cô lúc này cũng không biết vì mình xem nhẹ chuyện kia mà đã tạo cho loài người nhiều phiền toái lớn.

Quá trình nắm hảo chân thai ghen là vì có cơ thể mẹ, lại thông qua hô hấp của mẫu thể mà lây truyền cho những người khác, người bị lây nhiễm chỉ cần dùng dịch Chu quả là có thể chữa khỏi. Nhưng mẫu thể thì không giống như vậy, tự thân bọn họ không bị ảnh hưởng bởi chân khuẩn, nhưng sẽ vĩnh viễn trở thành nguồn gốc lây truyền vĩnh viễn, hơn nữa cũng không thể chữa khỏi. Ngược lại, nhóm người được chữa khỏi từ đây sẽ miễn dịch với nắm hảo chân ký sinh, hơn nữa mẫu thể chỉ có thể lây truyền nắm hảo chân sơ cấp, chỉ có trải qua lây truyền lần thứ hai, nắm hảo chân mới bắt đầu tiến hóa.

Milos dẫn theo tiểu đội 36 người, trừ bỏ phạt châu hộ thể do An đưa cho, 33 người khác đều đã trở thành miễn dịch thể, mà mẫu thể lây truyền là Nadine đã bị bọn họ bỏ qua.

“Thiếu tướng Milos, thượng sĩ Anthony đâu rồi?” Âu Mạc tỉnh lại từ hôn mê không nhìn thấy An, mạng này của hắn cũng coi như là được cô cứu lại, cho dù thế nào hắn cũng phải cảm ơn một chút.

“Bị ta phái đi thi hành nhiệm vụ đặc biệt!” Mắt Milos không nâng mà trả lời.

Lại bị phái đi thi hành nhiệm vụ đặc biệt sao? Nơi này có địa hình rừng cây phức tạp, cô một người rời đi doanh trại còn có thể sống trở lại sao?

Âu Mạc ném cho trưởng quan của mình một ánh mắt giống như oán giận người đàn ông phụ lòng. Trước đó, thiếu tướng đại nhân còn đối với Anthony tốt như vậy, còn tưởng rằng có bao nhiêu yêu quý, kết quả hóa ra là mật ngọt chết ruồi.

Âu Mạc chưa bao giờ nghi ngờ quyết định của sếp mình, mặc dù trong lòng thầm nhủ nhưng cũng không hỏi nhiều thêm nữa.

Trải qua lần bất ngờ này, tất cả mọi người đều trở nên thật cẩn thận, khi ra ngoài đều trang bị đầy đủ. Trong doanh trại, tùy tiện cũng thấy người mặc áo giáp toàn thân. Milos hoảng hốt trong chốc lát, hắn giống như nhìn thấy mấy chục An đứng trước mặt hắn.

Âu Mạc còn xúc động: “Tôi rất cuộc biết thượng sĩ Anthony vì sao luôn mặc áo giáp toàn thân rồi.”

Milos: “.....”

Khảo sát lúc sau đều hết sức thuận lợi, không gặp phải hắc lang mà An miêu tả đặc biệt hay sinh vật độc trùng nguy hiểm nên nhiệm vụ hoàn thành trước thời hạn là một tháng, thu hoạch rất phong phú. Vì vậy Milos dẫn theo tiểu đội trở lại căn cứ.

An ngồi trên cây, mắt nhìn tàu con thoi chở đám người Milos từ từ đi xa, trong lòng thầm nói: “Thuận buồm xuôi gió”.

Cô lúc này đã cởi bỏ áo giáp toàn thân, cả người là xương trắng, ánh mắt sâu xa, rõ ràng là giống loài đại biểu tử vong nhưng lại mang theo sự yên lặng, bình yên.

Đột nhiên, cô xoay người leo xuống cây, đi theo Vượng Vượng chạy sâu vào chỗ rừng rậm.

Không bao lâu, Vượng Vượng dừng lại bên một đống xương cốt, An cũng theo đó dừng bước.

Cô cũng không lãng phí thời gian, ngồi xổm người xuống bắt đầu tiên hành luyện hóa con vật mới bị sinh vật lục yêu tập kích. Lấy năng lực trước mắt của cô, có thể chuyển hóa hình thể động vật hơi nhỏ thành tộc khô lâu, nhưng mãnh thú to lớn chỉ có thể luyện hóa từng bộ phận, lấy ra mấy khối vật liệu linh cốt.

Trong hốc mắt trống rỗng bỗng sáng lên hai ngọn lửa màu xanh lam nhạt, một con vật giống như con thằn lằn từ trên mặt đất đứng lên. Nó nâng đầu nhìn bốn phía một chút, sau đó vèo một cái nhảy vào trong hồ nước bên cạnh.

Qua linh hồn của nó, An có thể dùng ánh mắt của nó đem cảnh sắc bên dưới nước thu hết vào mắt mình. Trong hồ nước xanh biếc, có vô số cá nhỏ màu sắc khác nhau đang tự do bơi lội trong đám bèo tươi tốt. San hô tầng tầng lớp lớp, ngang dọc đan xen, thật giống như bàn cờ vậy, an tĩnh mà rải rác trong hồ nước. Các loại sinh vật có hình dạng quái dị bơi trong nước luôn luôn khuấy mặt nước yên tĩnh thành những gợn sóng nhỏ.

“F” – An đã luyện hóa sinh vật khô lâu lần thứ tư, vốn chỉ là động vật sống dưới nước, giờ thành động vật sống lưỡng thể trên cạn và dưới nước.

F rõ ràng không có sự tự giác của khô lâu, nó nhanh nhẹn xông tới một con cá, cắn một cái rồi nuốt vào bụng, sau đó con cá lại từ chỗ khe hở trên xương của nó mà chui ra.

F hoang mang liếc mắt nhìn con cá kia một cái, không cam lòng nuốt một lần nữa, kết quả đương nhiên vẫn vậy, con cá nhỏ vui vẻ mà bơi tới bơi lui qua khung xương của nó. F nóng nảy chuyển vòng vòng, thấy cái gì nuốt cái đấy, nuốt được cái gì thì nuốt.

Bắt không được thức ăn, nó sẽ chết đói!

Sẽ không, sau này người cũng không cần lo lắng sẽ bị chết đói. An cười ha hả hai tiếng, nghiêm túc mà trấn an nó.

F nửa tin nửa ngờ, bơi lội ở trong nước không có mục đích, nó phát hiện mình thật sự không thèm ăn chút nào. F u bu ãn, nó không thể ăn thức ăn thì nhân sinh * còn có niềm vui thú nào chứ!

*: đời thú (ở đây có thể hiểu là đời khô lâu thú)

An cũng không còn lời để nói, người một con khô lâu sống trong nước có cần phải đa sầu đa cảm như vậy không?

F đang suy nghĩ trên đời không còn cái gì vui nữa thì đột nhiên thấy ánh sáng hiện lên trong bèo. Nó vội vàng bơi qua, đem đầu thăm dò trong bèo, nhìn mấy chục viên đá lớn bé chiếu lấp lánh, hình dạng đá quý không đồng nhất, tinh thể trong suốt, rất là đẹp.

Linh hồn như chiếu rọi đá quý trong ánh mắt, trở nên dị thường lóng lánh.

Nó đột nhiên cảm thấy đời mình lại có thứ để theo đuổi.

An cũng thu hồi ý thức của mình, cô lo lắng nếu mình còn tiếp tục cảm ứng nữa cũng sẽ ngu ngốc giống như F. Căn thân ngấm lại, F so với ba con lâu khú khác hình như có suy nghĩ và ý thức riêng của mình. Đây có phải có nghĩa là năng lực của cô đã tăng lên, có thể luyện hóa ra sinh vật khô lâu cao cấp hơn hay không?

An tạm thời chưa cân nhắc ra, chờ tộc khô lâu lớn mạnh sẽ càng có nhiều chuyện rõ ràng hơn.

Cuộc sống của khô lâu chẳng phân biệt ngày đêm, mỗi ngày An đi lại trong rừng núi, men theo tung tích của Lục yêu để sưu tầm linh cốt luyện hóa khô lâu.

Đáng tiếc khô lâu vừa mới bị lục yêu chuyển hóa cũng không phải dễ tìm, nhưng linh cốt thì ngược lại cô đã sưu tầm không ít.

An cũng y theo hình thái vốn có của những sinh vật này để điêu khắc linh cốt, trong lúc điêu khắc cũng thỏa mãn được niềm vui sướng, cũng chỉ có lúc này, cô mới cảm thấy mình đang tồn tại.

Sau khi biến thành khô lâu, rất nhiều cảm giác đều biến mất bao gồm nỗi nhớ người thân cũng dần dần mờ hồ.

Cô không nghĩ quên thuở xưa, nhưng ký ức của khô lâu hình như đang từ từ được thay thế bởi quá khứ của cô.

Hôm nay, An làm một quyết định. Cô muốn dùng chữ viết và hình vẽ ghi nhớ lại toàn bộ những thứ chưa quên, cũng đem chúng chế tạo thành cốt điêu.

Đây là một công trình to lớn, nhưng cô vẫn có đủ thời gian để hoàn thành nó. Trong đó quan trọng nhất vẫn là – chữ viết, đây là cơ sở thiết lập tất cả kiến thức, tiếp theo là hình vẽ, đây là hình thức biểu đạt khác ngôn ngữ của con người đối với nhận biết các sự vật.

Tri thức nhân loại phổ cập được phân chia làm bảy loại, một là thường thức, hai là kinh nghiệm, ba là thần thoại truyền thuyết, bốn là khoa học, năm là triết học, sáu là nghệ thuật, bảy là tôn giáo. An dĩ nhiên không thể biết nhiều như vậy, nhưng cô có thể phân loại tất cả chữ viết dựa vào phương thức này, tương ứng với ý nghĩa. Ví dụ như “bay”, cô đem nó xếp vào loại “kinh nghiệm” là vì đã học qua nguyên lý bay của loài chim.

Dĩ nhiên, nếu như cô không hiểu tri thức nào đó, như vậy chữ viết cũng không thể có bất kỳ ý nghĩa gì. Tất cả đều hình thành tích lũy hai mươi mấy năm của cô, đây cũng là phương pháp gia tăng trí nhớ tốt nhất.

Sau khi có mục tiêu, hình thức điêu khắc của An cũng càng ngày càng trở nên phong phú, trừ điêu khắc sinh vật trên hành tinh này, linh cốt khác đều bị cô dùng chữ viết và hình vẽ quen thuộc của cô điêu khắc nên.

Chữ viết đều bắt đầu từ đơn giản nhất, mà hình vẽ đều được chọn từ mười hai con giáp.

Cô đã điêu khắc rất nhiều lần mười hai con giáp, hơn nữa hình cũng không lặp đi lặp lại quá nhiều. Theo lý mà nói, hẳn là thuận buồm xuôi gió, nhưng kết quả lại ngoài dự đoán của cô. Cô xếp mười hai con giáp vào loại thường thức, trong đó chuột, trâu, hổ, thỏ, rắn, ngựa, dê, khỉ, gà, chó, lợn điêu khắc đều rất thuận lợi, duy chỉ có rồng là thất bại. Vì vậy nàng đem rồng liệt vào thần thoại, trao ý nghĩa cao hơn cho nó nhưng vẫn bị thất bại. Có lẽ không thể nói là thất bại mà là vì linh lực không đủ, căn bản không thể hoàn thành điêu khắc.

Sau đó, cô liệt rồng vào nghệ thuật, lần này ngược lại là hoàn thành nhưng không có lực lượng đặc biệt gì, nó chỉ là một tác phẩm vô cùng xinh đẹp mà thôi.

Thông qua mấy lần thí nghiệm, An cũng dần dần hiểu ra một ít phương pháp. Sự vật tồn tại trên thực tế, chỉ cần cô biết thì cơ bản có thể điêu khắc. Nếu là vật trong truyền thuyết vậy chỉ có thể điêu khắc thành tác phẩm nghệ thuật, cho dù dùng linh cốt làm vật liệu thì nó cũng không có bất kỳ lực lượng đặc biệt gì.

Song, An cũng mơ hồ cảm thấy, một khi những truyền thuyết này thành công mà có ý nghĩa “Truyền thuyết” thì nó sẽ có lực lượng cường đại không cách nào tưởng tượng được...

ĐIỀU CỐT SỰ

Tuyệt Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 11: Sa Miêu

Dịch: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

Căn cứ thăm dò hành tinh số 3 lúc này đang lâm vào nguy cơ và khủng hoảng thật lớn. Từ khi Nadine bắt đầu tiến vào căn cứ, mỗi một người tiếp xúc với hấn đều không hề ngoại lệ, toàn bộ người đều bị lây nhiễm. Trung tâm nghiên cứu 3t -01, chỉ ngăn ngừa mấy giờ đã có lần lượt gần 60 nghiên cứu viên hôn mê. May mắn chính là Nadine chỉ hoạt động chủ yếu trong trung tâm nghiên cứu khoa học, sau khi trở lại căn cứ, hấn và những thành viên khác đều mặc đồng phục toàn giáp, đem phạm vi lây nhiễm xuống thấp nhất.

Milos trước tiên đem trung tâm nghiên cứu 3t-01 cách ly, cũng mệnh lệnh tất cả mọi người nhanh chóng mặc áo giáp toàn thân, khẩn trương tiến vào tình trạng giới nghiêm. Phần lớn mọi người đều không biết chuyện gì xảy ra, cảm xúc bất an lây lan toàn bộ.

“Đây rốt cuộc là chuyện gì?” Thị trưởng Valenauer nghiêm túc nhìn chăm chăm Milos, chất vấn.

“Trong lúc chúng tôi khảo sát, phát hiện một thực vật đặc biệt, có thể thông qua hương thơm để lây truyền vi khuẩn, tất cả người bệnh bị lây sẽ rơi vào hôn mê.

Lúc ấy, chúng tôi không nhận ra sự nguy hiểm của nó, cho nên tất cả tiêu diệt đều bị lây nhiễm.” Giọng nói Milos bình tĩnh giải thích.

Sắc mặt Valenauer biến sắc, theo bản năng ngừng thở, kinh ngạc khó hiểu mà trừng mắt nhìn Milos.

“Ngài không cần lo lắng, thị trưởng Valenauer, nếu như tôi là người lây nhiễm, ngài là người tiếp xúc với tôi nhiều nhất thì đã sớm ngất xỉu rồi.”

Khốn kiếp, dọa người vui lắm sao? Có dám một lần nói hết lời hay không? Sắc mặt Valenauer bất thiện, hỏi: “Cậu không phải vừa mới nói cả tiêu đội của cậu đều bị lây nhiễm sao?”

“Chúng tôi đã tìm được phương pháp trị liệu. Chỉ cần ăn trái cây của loại thực vật này thì có thể khôi phục bình thường.”

“Hả?” Ánh mắt Valenauer sáng lên, “Nói như vậy, tình huống cũng không nghiêm trọng như tưởng tượng đúng không?”

Milos yên lặng không đáp.

“Chờ một chút!” Valenauer ý thức được đi đâu không đúng, hỏi: “Nếu như các người đã không sao, vậy tại sao người căn cứ vẫn bị lây nhiễm?”

“Chuyện này, tôi đang đi điều tra.” Milos nhìn Valenauer, trên mặt không lộ chút cảm xúc.

“Vậy cậu tốt nhất nhanh một chút.” Valenauer buồn bã, nói: “Cục diện trước mắt còn đang được khống chế, nhưng mấy ngày nữa chỉ sợ khó nói.”

Milos rời khỏi tổng khu, lập tức đi tới phòng thí nghiệm của Alan. Trong lòng hẳn thật ra đã có vài phần suy đoán, nhưng vẫn cần chuyên gia chứng thật.

“Bác sĩ Alan, có kết quả gì không?” Milos bước nhanh tới Alan.

Alan chào theo kiểu nghi thức quân đội, trả lời: “Căn cứ thí nghiệm của tôi, hẳn là có một loại hạt thể* và khuẩn hạch* cấu thành DNA*. Lúc trước không tìm được vật ký sinh nên chúng chỉ là một loại thực vật vô hại, sau khi trái cây chín sẽ biến thành hạt giống nảy mầm mọc rễ trong đất bùn. Song, nếu chúng tìm được vật dẫn để ký sinh thành công sẽ biến thành một loại nấm hoại tính*, rồi sau đó không ngừng lan truyền.

“Nói đơn giản?”

“Nói đơn giản chính là không để nó tiếp xúc thì nó vô hại. Một khi tiếp xúc thì sẽ bị nó lây nhiễm. Người đầu tiên bị lây nhiễm trở thành mẫu thể chân khuẩn, sau đó không ngừng sinh sôi trở thành nguyên nhân truyền nhiễm.”

Sắc mặt Milos ngưng trọng, như có đi đâu suy nghĩ.

Alan nhìn hắn một cái, chần chờ nói: “Thiếu tướng Milos, trong những người tham gia khảo sát lần này, khẳng định có một người là mẫu thể...”

“Ta biết!” Milos gật đầu, không tiếp tục đề tài này, quay lại hỏi: “Có thể nghiên cứu ra giải dược không?”

Alan xoa xoa trán, cười khở, nói: “Trừ phi tôi có một mảnh vườn thực nghiệm, nếu không cho dù có mấy năm cũng chưa chắc có thể nghiên cứu chế tạo được.”

Xem ra biện pháp trực tiếp nhất trước mắt là tận lực thu thập thật nhiều loại thực vật này.

Milos tham khảo kiến nghị của Alan, gọi tên loại thực vật này là “Năm ngón đồng”, cũng đưa tư liệu liên quan phát cho nghiên cứu viên cao cấp cấp bậc sĩ quan cấp úy trở lên, đồng thời hạ chỉ thị bảo mật để phòng ngừa lan tràn hoang mang.

Sau đó, hắn tập hợp toàn bộ đội viên tham gia khảo sát lần này để chuẩn bị thâm nhập rừng rậm. Các dấu hiệu đầu cho thấy, bên trong cơ thể bọn họ đã sinh ra khuẩn kháng thể nên không cần lo lắng bị lây nhiễm nữa, vì vậy bọn họ sẽ hoàn thành nhiệm vụ lần này. Mặt khác, Milos còn có một mục đích khác, đó chính là tìm An về Lần này, hắn nhất định nghĩ biện pháp để thành lập quan hệ hợp tác với cô, nơi đây nguy cơ bốn phía, không có sự trợ giúp của cô, nhân loại sau này tiến hành thăm dò hành tinh này ắt phải trả cái giá lớn cũng như sự hy sinh.

Sau khi Milos báo cáo Valenauer liền mang đội rời đi căn cứ. Valenauer chỉ cho hẳn bảy ngày, trung tâm nghiên cứu khoa học 3t-01 tổng cộng có hơn ba trăm người bao gồm cả vệ binh ở bên trong, cho dù công tác cách ly khá tốt thì cũng khó bảo đảm tình hình không chuyển biến xấu. Huống chi còn cần phải người chiếu cố những người hôn mê kia, duy trì sức sống, chờ cứu viện.

Lúc này, mọi người còn không biết loại nấm khuẩn này không chỉ có thể lây nhiễm mà nó còn có khả năng tiến hóa, chờ sau khi nó hoàn thành ba lần ký sinh thì thời gian sống của nó sẽ càng kéo dài, từ ba mươi giây kéo dài đến ba mươi phút. Điều này có nghĩa là chỉ cần có một khe hở, chúng nó sẽ có đủ thời gian bay ra khỏi khu cách ly, nhanh chóng lây lan ở bên ngoài.

Kỳ hạn bảy ngày Valenauer định ra rõ ràng quá mức lạc quan...

“R`âm” một tiếng, hai bộ khô lâu từ trong nước nhô ra, sau đó chậm rãi tiến vào bờ.

An cũng cùng F bò lên bờ, cùng lúc động tác vẩy khô nước trên người, sau đó mỗi người ng ẩ một bên yên tĩnh phơi nắng.

Một ngày trước, cô phát hiện ở đáy hồ có một hang núi, vị trí bí ẩn, không gian rất lớn, vì thế cô quyết định biến hang động này thành một trong căn cứ địa của mình, dùng cất cốt điều và những vật phẩm quan trọng.

Ở trong rừng rậm, vấn đề an toàn của cô cơ bản không cần lo lắng, tùy thân mang theo vài món cốt điều ngừa chuyện là đủ rồi. Trừ phi trong lòng cô luẩn quẩn nghĩ nhảy xuống vách núi vạn trượng tự hủy hoại mình hoặc là đem mình chia thành vô số đoạn, tán lạc khắp nơi trên thế giới.

Khoảng thời gian này, cô thu thập rất phong phú, một bên sưu tầm xương cốt điều khắc luyện hóa, một bên học tập tri thức Straous, một bên tích cực xây dựng quan hệ láng giềng với các loại sinh vật.

Lúc bắt đầu không hề thuận lợi, bọn chúng không có bất kỳ hứng thú gì với tộc khô lâu, cũng lười giao tiếp với cô. Mỗi lần An lấy lòng chúng nó đều gặp cảnh vô tình lạnh nhạt. An cảm thấy chúng mới thật sự là cao quý lãnh đạm chân chính, nhìn bộ dáng nhỏ nhắn mà bề ngoài chúng sinh của chúng thật sự là cảm thấy thiếu đánh bao nhiêu thì có bấy nhiêu thiếu đánh.

An cũng không nhụt chí. Bọn họ coi như thăm dò sinh vật hành tinh này, số lượng nhiều, phân bố rộng, từ trên thân thể chúng, cô có thể đạt được các loại tin tức phong phú, càng hiểu biết chân thật về thế giới này hơn. Cho nên, thành lập tình hữu nghị với chúng là đi đầu cần thiết.

Nếu dùng tình cảm ôn nhu không thể thực hiện được thì cô chỉ có thể dùng vũ lực.

Bắt đầu từ động vật có tính nguy hiểm nhỏ, An dùng thế mạnh như chẻ tre mà giành quyền chủ quyền chiến tranh, hai ngày liền thống trị một lãnh thổ ... Tre già măng mọc *

Nhìn xem, trên mặt đất là một nhóm tiểu tử xếp hàng đang dùng ánh mắt kính sợ nhìn cô kìa, có chút rớt lông, có chút bị thương ở chân, còn có chút phá tướng, bộ dạng thật đáng thương. An cũng nhất thời cảm thấy mình thật là lòng dạ độc ác, cô ban đầu làm sao hạ thủ được nhỉ?

Nhưng, tâm đồng tình của cô cũng giằng co hơn mười giây, sau khi thành công thiết lập giao lưu với chúng nó, những thứ khác đều là sự tất yếu cuốn theo chiều gió bay đi.

Bắt nạt kẻ nhỏ yếu cái gì, đơn giản chính là thô bạo mà thôi...

An cũng tạm thời không tính toán trên chộc những mảnh thú lợi hại, trước hết cần vận dụng những cốt điều quen thuộc đã.

“Quaker, rốt cuộc có phải phương hướng này không?” Một giọng nói phụ nữ đột nhiên vang lên sau bụi cây.

Thân điều cốt của An đang ng ỡ dưới táng cây, vừa nghe tiếng vang vọi vàng đứng lên, nhanh chóng trốn vào chỗ kín.

Không lâu lắm, ba bóng người đi tới nơi An vừa mới ng ỡ. Hai nam một nữ, nhìn trang phục thì đều không phải là quân nhân mà giống như người thám hiểm tự do.

Trong căn cứ thành phố, có một bộ phận người là lính đánh thuê đến từ Straous, bọn họ thông qua các loại con đường để xin đi hành tinh thăm dò, sau đó tiếp nhận nhiệm vụ thăm dò để đổi lấy điểm cống hiến.

Liên minh Straous có một cơ chế khen thưởng, hoàn thành thăm dò nhiệm vụ là có thể đạt được điểm cống hiến. Tương lai xây dựng thành phố ở hành tinh thăm dò thì có thể dùng điểm cống hiến để đổi lấy các loại khen thưởng. Ví dụ như: đất đai, danh hàm, đặc quyền kinh tế, quyền lực.

Có thể nói rằng, càng là người tiến vào hành tinh thăm dò trước thì càng lấy được lợi ích cao hơn, dĩ nhiên, phải bảo đảm bản thân mình còn sống sót.

Mỗi năm có rất nhiều lính đánh thuê tự do xin đi hành tinh thăm dò, nhưng chân chính thông qua khảo hạnh cũng không nhiều, lính đánh thuê tự do hiện giờ ở hành tinh thăm dò cộng lại không quá hai mươi ngàn người.

An lúc trước ở căn cứ số 3 đã gặp mấy người, chẳng qua là không quen biết. Quân đội chính quy luôn khinh thường lính đánh thuê tự do, lính đánh thuê tự do đối với quân đội chính quy cũng không có sắc mặt tốt. Tóm lại, chính là hai bên đều chán ghét nhau.

Vài người này cũng coi như là những kẻ tài cao lá gan lớn nên mới chỉ có 3 người dám đi sâu vào khu vực nguy hiểm.

“Ít nhất chúng ta cũng không phải đảo quanh một chỗ.” Quaker nhún vai với Phi Lisi.

Gerry lại nhìn thiết bị cá nhân của mình, trầm giọng nói: “Vẫn là không có tín hiệu. Chúng ta phải mau sớm tìm được một nơi có thể có tín hiệu, nếu không sẽ không có biện pháp xác định được vị trí.”

Phi Lisi không nhịn được nói: “Vấn đề là chúng ta đã đi mất mấy giờ đồng hồ rồi.”

“Kiên trì một chút nữa đi.” Gerry đảo mắt nhìn một vòng, nói: “Trước khi trời tối, coi như không tìm được tín hiệu cũng phải tìm được nơi an toàn để cắm trại.”

Phi Lisi căm giận mà đem hòn đá nhỏ dưới chân đá bay, viên đá đó vừa văng bay tới vị trí An đang đứng, An cũng nhanh tay lẹ mắt mà một tay bắt lấy nó.

“Có vấn đề!” Gerry lập tức cảnh giác, toàn thân phòng bị nhìn chỗ ẩn thân của An.

Làm sao lại có vấn đề chứ? Cô rõ ràng rất yên tĩnh thành thật mà.

“Làm sao vậy?” Phi Lisi nhỏ giọng hỏi.

“Cục đá bay ra ngoài sau đó không có truyệ̀n tới bất kỳ tiếng vang gì.”

Thì ra là do yên tĩnh sao? An nhìn móng vuốt mình đang c̣ần cục đá, buồn bực mà nghĩ: Chẳng lẽ cô nên để mặc cho cục đá này nện vào người mình sao?

Quaker và Phi Lisi cùng giơ vũ khí lên, cùng Gerry dè dặt tiến lại gần chỗ An.

“Ha ha, thì ra là một tiểu sa miêu.” Toàn thân Phi Lisi buông lỏng, cười nói: “Thật là, sợ bóng sợ gió một ḥồ.”

Quaker bất mãn mà trừng mắt nhìn tiểu sa miêu một cái, mặ́ng nói: “Thật là một con mèo mặt ngu, ngay cả chạy trốn cũng không biết, còn ngây ngốc đứng ở chỗ này để chờ chúng ta bắt sao?”

Phi Lisi bắt lỗi tai thật dài của nó, nhắc lên và đong đưa, nói: “Đêm nay miệng có đờng ngon rồi, thịt sa miêu ăn rất ngon.”

Các người không phải thật sự muốn ăn chứ? Cẩn thận tiêu hóa không được! Tiều sa miêu tuy rằng rất ngu rất ngây thơ nhưng ba mẹ nó thì rất hung hãn đấy!

Giải thích:

Theo baidu và Wikipedia:

Hạt thể – Nấm (fruiting body, sporocarp, fructification): là cấu trúc đa bào có cấu trúc tạo ra bào tử gọi là bào tử thể. Quá trình sinh trưởng bởi sự phát triển của chất sơ thực vật và sản sinh bào tử vô tính.

Khuẩn hạch (còn gọi là hạch nấm): Khi nấm (vi khuẩn) sinh trưởng đến giai đoạn nhất định, cơ thể sẽ không ngừng phân hóa và tạo thành các tế bào có màu tối, bên trong được tổ chức bởi các sợi xoắn hơn màu trắng. Các tế bào của hạch nấm có chứa các tế bào vách dày, trong chứa nhiều chất dự trữ nên chịu được những điều kiện bất lợi bên ngoài, khi gặp điều kiện thuận lợi sẽ nảy mầm và phát triển.

DNA (Nguyên văn: 复合体, hợp lại thể)

Hoạt tính: Một đặc điểm của kháng thể. Kháng thể là do các phân tử miễn dịch immunoglobulin do các tế bào bạch cầu (lympho B) cũng như các tương bào Plasma biệt hóa từ lympho B tiết ra tạo thành hệ miễn dịch nhận biết và vô hiệu hóa các tác nhân lạ. Hoạt tính là đặc điểm làm tăng tỉ lệ sống của kháng thể.

Tre già măng mọc: Nguyên văn: 老弱病残 = Lão nhược bệnh tàn = Người già yếu bệnh hoạn, câu thành ngữ chỉ sự yếu thế của đoàn thể, tổ chức (Theobaidu)

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyệt Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 12: Cảm Giác Tồn Tại

Dịch: Đường Trúc Ca - Crescent Moon team _ PHL

Biên: Kidlove

Tiếng Sa miêu kêu rất nhỏ tựa như lông chim, mềm nhẹ, nhưng chúng lại có khả năng phát ra một loại sóng âm truyền đi khoảng cách rất xa mà con người không thể nghe được, nếu như cùng với cơ thể người xuất hiện cộng hưởng thì có thể tạo thành một tổn thương rất lớn cho đối phương.

Đương nhiên, Tiểu Sa trên tay Phi Lisi không có loại lực sát thương đó, nhưng sóng âm sẽ bị những Sa miêu khác tiếp thu được rất nhanh, mà ba gã lính đánh thuê tự do không hề phát hiện, đương nhiên bọn họ cũng không hiểu hết được đặc tính của Sa miêu.

An chờ bọn hắc ròi đi, sau mới chậm rãi tự mình đi theo, không xa, không gần theo sát họ.

Đi chỉ gần mười phút, ba người phía trước đi ngày càng chậm chạp, thỉnh thoảng lấy tay xoa đầu, mặt lộ vẻ thống khổ.

“Không thích hợp.” Gerry bùng trán, nói một cách khó nhọc “Tôi cảm thấy đầu váng, mắt hoa, không cách nào tập trung được.”

“md, khó chịu chết!” Thái dương Quaker toát gân xanh, gằn nhẹ “Tại sao vậy? Chúng ta bị công kích sao?”

Phi Lisi ôm đầu ngửi chồm hồm dưới đất, cảm thấy bực bội, hét một tiếng chói tai: "Cứu mạng, ta sắp không chịu nổi."

Bầy Sa miêu công kích tới còn nhanh hơn so với dự tính của An. Loại sinh vật này hết sức bao che khuyết điểm, hết lần này đến lần khác nhìn thấy tình hống không tốt với con mình. Bọn chúng cứ nghĩ con nhỏ có thể tùy tiện bị ném đi, nhưng không thể để người khác động đây, ai muốn cử động thì chính là muốn chết. Bọn họ cứ tùy hứng, bá đạo và cố tình gây sự như thế.

Thật bất hạnh cho ba gã lính đánh thuê tự do bị chúng theo dõi.

Bầy Sa miêu phát ra một thứ sóng âm, hóa thành một loại chấn động truyền trong không khí tạo thành một vòng lại một vòng đánh thẳng vào ba gã lính đánh thuê tự do.

"A!" Phi Lisi không chịu nổi đầu tiên, tung người chạy ào vào rừng cây, muốn dùng việc chạy để loại bỏ sự hành hạ này.

"Phi Lisi, đừng có chạy lung tung." Gerry và Quaker vội vã đuổi theo, muốn ngăn cản cô.

Nhưng Phi Lisi rõ ràng đã mất lý trí, hoàn toàn không để ý đến tiếng gọi sau lưng, chỉ lo xông về phía trước.

Đột nhiên, cô bị hụt chân, lăn trên sườn dốc xuống.

"Phi Lisi!" Quaker không bắt được cô, chỉ có thể trơ mắt nhìn cô ngã xuống. Cũng may, sườn dốc cũng không quá dốc, Phi Lisi dựa vào bản năng, kịp thời tránh né, ổn định thân thể.

Lúc này, Gerry cũng không để ý tới Phi Lisi, bởi trước mặt họ không tới 50 mét, có mười mấy tên binh sĩ đang loạt giơ vũ khí về phía bọn họ. Bọn họ mặc thống nhất giáp phục toàn thân, vừa nhìn cũng biết là đến từ quân đội.

Gerry và Quaker giơ tay lên, ý bảo bọn họ không có địch ý.

Không lâu sau, một người đàn ông thân hình cao lớn từ hàng ngũ đằng sau đi tới, hai mắt sắc bén, nhìn ba người bọn họ mấy lòn, sau đó giơ

tay lên, bọn lính lập tức hạ vũ khí xuống.

Gerry liếc mắt một cái liền nhận ra thân phận của người đàn ông kia, Thiếu tướng Milos, tướng quân trẻ tuổi nhất Straous, tướng lĩnh được thần tượng trong lòng vô số người trẻ tuổi. Bọn họ không nghĩ tới lại gặp vị Thiếu tướng đại nhân này, trong lòng thở phào nhẹ nhõm nhưng đồng thời lại có chút khinh thường.

Gerry và Quaker trượt xuống sườn dốc, nâng Phi Lisi dậy, cùng nhau đi đến chỗ Milos.

Dáng người Milos thẳng tắp, mang khí thế uy nghi, đặc biệt là khí thế của người quân nhân. Đôi con ngươi màu vàng như một lưỡi dao sắc bén, làm người ta không dám nhìn thẳng. Càng đến gần, cái loại cảm giác này áp bách càng mãnh liệt, hình như ngay cả hô hấp giống như bị ngưng trệ.

"Lính đánh thuê tự do?" Milos nhìn bọn họ, "Các người sao lại xuất hiện ở khu nguy hiểm?"

"Chúng ta mất tín hiệu của máy định vị, lạc đường." Đối phương nhìn chăm chú, Gerry toàn thân không tự chủ mà căng thẳng.

"Từ khu nguy hiểm thấp lạc đường đến khu nguy hiểm cao?" Milos bình thản, trong giọng nói lộ ra vài phần lãnh ý.

Ba người im lặng không nói.

Milos lại hỏi: "Các người còn có những người bạn khác không?"

"Không có."

Milos lạnh lùng chăm chăm nhìn bọn họ: "Ba người có dũng khí xông vào khu nguy hiểm cao, các người là thấy sống quá dài sao?"

Quaker có chút không phục, đang muốn phản bác thì Milos đã ngắt lời, nói: "Đã xảy ra chuyện gì? Các người đang chạy đi đâu?"

Ba người nhìn nhau, trên mặt đều lộ ra vẻ khốn hoặc, cái cảm giác đau đớn ban nãy đã giảm bớt, nhưng bọn hắn hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra.

Đúng lúc này, máy dò xét trên cánh tay Milos đột nhiên chấn động. Hắn cầm lên nhìn một chút, phía trên chứng tỏ xung quanh xuất hiện tần số sóng âm vượt quá giới hạn nhận biết của con người.

Ánh mắt hắn hơi sụp, dư quang thoáng nhìn tiểu Sa miêu bị cột sau lưng Phi Lisi, đột nhiên rút trường đao ra, sau khi ngân quang lóe lên, sợi dây cũng đứt, tiểu Sa miêu rơi trên mặt đất bịch một tiếng, cố sức mà di chuyển.

Toàn bộ quá trình không đến hai giây, đám người Gerry căn bản không kịp phản ứng. Sắc mặt bọn họ khó coi, ngạc nhiên khó hiểu nhìn Milos.

Milos dùng chân dẫn dắt tiểu Sa miêu cũng chưa từng bò dậy một lúc, sau đó nói ba người bọn họ rằng: "Các người không biết Sa miêu có thể phát ra sóng âm kích thích thần kinh của con người sao?"

Mặt ba người hơi biến sắc, rốt cuộc biết nguyên nhân như thế đầu ban nãy.

Milos cúi đầu nhìn chằm chằm, một bước dịch tiểu Sa miêu trên mặt đất sang một chút, nghĩ thầm nếu nó là binh lính, thì sớm đã bị bắt ra ngoài bắn chết từ tám trăm năm trước rồi, hành động chậm như vậy, chẳng lẽ còn để cho người ta tiến nó một đoạn đường?

Nghĩ như vậy, Milos liền gọi một người lính tới, để cho hắn đem vị đại gia này đi, đưa đi thật xa.

Tiểu Sa miêu bị mang ra sau, tần số sóng âm máy dò xét từ từ trở lại bình thường

Milos mở thiết bị liên lạc cá nhân của mình, đem một phần bản đồ điện tử đưa cho ba gã lính đánh thuê tự do, nói rằng: "Theo lộ tuyến là có thể

quay về căn cứ. Các người mau rời khỏi khu nguy hiểm cao, ở đây không phải là nơi các người kiểm điểm cống hiến."

"Thiếu tướng Milos, mạo muội hỏi một chút, các người vì sao mà tới khu nguy hiểm cao lần này?" Gerry phát hiện giữa đội ngũ này không có nghiên cứu viên, bọn họ hiển nhiên không phải là vì khảo sát.

"Không thể trả lời." Milos để lại bốn chữ, xoay người đi.

Căn cứ hành tinh thăm dò có những thế lực khác nhau, vì liên quan tới chuyện "năm ngũ đông", tạm thời vẫn còn trong giai đoạn bí mật, ít nhất phải chờ nghiên cứu được giải được thì mới có thể công bố ra ngoài.

Cách đó không xa, An một mực lưu ý động tĩnh của Milos bên này, cô đối với mục đích đến của bọn họ lần này cũng thật tò mò. Nếu như không phải là vì khảo sát, như vậy, chẳng lẽ là tới bắt cô?

An cảm thấy mình vẫn còn rất có giá trị bất giữ, đem cô nghiên cứu thấu triệt, loài người nhất định có thể tiến bộ trước mấy nghìn năm. An chẳng biết xấu hổ mà tự tán thưởng cho mình.

Trọng điểm kế tiếp là theo dõi động tĩnh của đám người Milos. Trước đây đều là Milos quan sát cô, hiện tại đổi lại cô "Rình coi" hần, đột nhiên có loại phong thủy chuyển giao khoái - cảm.

Sau khi đuổi ba tên lính đánh thuê tự do kia, Milos lập tức chia đội ngũ làm mấy tiểu tổ, lấy tàu con thoi làm trung tâm, phóng xạ tìm tòi khắp bốn phía.

An rất nhanh phát hiện bọn họ cũng không phải tới bắt cô, mà là vì tìm kiếm loại chu quả dựng dục năm chân hảo.

Cô suy nghĩ một chút, lúc này mới nhớ lúc trước sơ hở xem nhẹ một người. Đó chính là cơ biến thành năm khuôn mẹ, Nadine. Chỉ cần ở đó có hần, năm khuôn liền tiếp tục phát tán, nói vậy hiện tại căn cứ số 3 đã có không ít người bị lây.

An nghĩ chuyện này, cô hẳn là có một phần trách nhiệm, dù sao cô lúc đó là người duy nhất biết Nadine là cơ thể mẹ. Thế nhưng cô lại quên nhắc nhở Milos, dẫn đến năm khuôn khuếch tán lần thứ hai.

Tuy rằng cô bây giờ là một sinh vật lạ, nhưng tâm cô vẫn thuộc về loài người! An cặm móng vuốt của mình, trong hốc mắt dấy lên ngọn lửa kiên định.

Tiểu đội của Milos mỗi lần tìm kiếm phạm vi không vượt qua 1000 mét, tìm xong liền báo cáo lại với tàu con thoi, chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo. Các binh lính được huấn luyện nghiêm chỉnh, không cần một giờ đã có thể hoàn thành một lần tìm kiếm, sau đó tiếp tục tiến về phía trước.

Kết thúc đợt tìm kiếm hôm nay, Milos vốn tưởng bọn họ sẽ không thu được gì, nhưng vào trước đêm cuối cùng, một tiểu đội mang vẻ tin vui, bọn họ tìm được năm gốc cây chữ năm ngủ đông.

Milos ghi nhận cho mỗi người một công tại chỗ.

Một tên binh lính ngỡ ngàng nói: "Thiếu tướng Milos, ngài không cần ghi công cho chúng tôi."

"Vì sao?" Milos hỏi.

Binh sĩ trả lời: "Chúng tôi gặp Anthony, những... năm ngủ đông này là hẳn mang chúng tôi đi tìm."

"Anthony?" Con người Milos co rụt lại, "Các người gặp được hẳn?"

Mấy tên lính gật đầu cùng lúc, giọng điệu kính nể nói: "Anthony thực sự rất lợi hại, hình như có thể tự nhiên đi lại trong khu rừng."

Âu Mạc nhìn Milos, chợt nói: "Ban đầu đại nhân phân phó nhiệm vụ cho Anthony chính là cái này? Không hổ là Thiếu tướng quân đại nhân, quả là mưu tính sâu xa."

Milos không nói gì, đây thật không phải là đang giấu hẳn cốt sao?

Lúc này, lại có một tiểu đội mang v ề năm cây nấm ngũ đông.

“Gặp được Anthony?” Milos s ầu kín hỏi.

"Đúng vậy." Binh sĩ th ần thái sáng láng mà khen, "Anthony quả nhiên là đại nhân ph ái tới. Nếu không có "h ần" dẫn đường, chúng ta nhất định sẽ không thu hoạch được gì."

Milos trong mắt lóe lên một tia lửa. Hay cho một Anthony, dám tạo cảm giác t ần lại mà lượn lờ dưới mi mắt h ần lại không dám xuất hiện trước mặt h ần!

"Đại nhân, tại sao không cho Anthony v ề đơn vị, "H ần" ở bên ngoài hoạt động có quá nguy hiểm hay không?"

"Không cần lo lắng." Milos nói, "Khu rừng này cũng giống như cô ta vậy."

Tại sao cảm giác giọng nói của Thiếu tướng đại nhân lại nghe có chút nghiêng r ằng nghiêng l ợi? Bọn lính đánh giá thật cẩn thận Milos.

Milos mặt không biểu cảm xếp thành hàng mà kiểm kê nhân số, phân phó nhiệm vụ gác đêm xong liền trực tiếp chui vào tàu con thoi, mở máy dò xét, tìm kiếm tín hiệu của giáp phục trên người An. Đáng tiếc, tín hiệu lúc có lúc không, không cách nào nắm chắc vị trí chính xác của đối phương.

Ngón tay Milos nhẹ nhàng gõ một cái, trong mắt lóe lên ánh sáng mờ mịt không rõ: An, nếu đã lộ diện, vậy đừng trốn nữa. Ta lần này tuyệt đối sẽ không lại để cho cô dễ dàng chạy trốn.

Xa xa, An không hề ý thức được nguy cơ, vui sướng nhảy vào trong hồ, túm lấy cái đuôi của F, tùy ý để nó kéo mình như bảo khối trở v ề hang động.

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyết Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 13: Hợp Tác

Dịch và biên: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

Một buổi tối, An đang điều khắc ba món cốt điều, lại học tập thêm hai giờ chữ viết Straous. Cô không cần ngủ, nhưng vì không tìm được việc để làm nên ý thức của cô thường lâm vào hỗn độn, đồng thời ký ức cũng nhanh chóng xói mòn, đây thật sự là chuyện rất đáng sợ. Cô có thể không quan tâm mình bị biến thành cái dạng gì nhưng tuyệt đối không thể chấp nhận việc quên mình từng là cái gì.

Vài ánh sáng tiến vào trong động, An hoạt động chân tay một chút, sau đó ken ken ken kết nhảy vào trong nước để rửa sạch toàn thân mình, sau đó mặc áo giáp toàn thân, đeo trên lưng một cái ba lô rách nát, bắt đầu một ngày mạo hiểm mới.

Bọn Milos tìm kiếm Năm ngũ chân nhưng số lượng rất ít, cho dù An có sự giúp đỡ của khô lâu thú và tiểu động vật trợ giúp thì cũng không tìm được bao nhiêu. Nếu muốn khống chế sự lây lan của năm khuẩn, bọn họ phải nghĩ ra biện pháp nghiên cứu chế tạo giải dược mới được.

Lúc An xuất phát, tiểu đội Mios cũng bắt đầu hành động, cũng giống như ngày hôm qua, tiểu đội được chia thành mấy tổ nhỏ phụ trách một khu vực.

An thông qua khô lâu thú quan sát một hồi, không phát hiện ra thân ảnh Milos mới yên lòng lẫn vào thành một người trong tổ nhỏ và dẫn họ đi thu thập năm ngũ đông. Nếu như có thể, cô thật ra không muốn bại lộ thân phận “Anthony” của mình, tất cả mọi người đều mặc áo giáp toàn thân, vốn là sự che dấu tốt, nhưng vì vóc dáng của cô quá bắt mắt, trong toàn bộ đội ngũ cũng không tìm ra binh lính thứ hai có dáng “gầy” như cô.

Cô đã từng bị nhiều người hoài nghi giới tính, cho tới khi họ thay phiên nhau vỗ ngực cô thì rốt cuộc mới từ bỏ suy đoán này, còn đề nghị cô đi kiểm tra một chút xem có phải bị ung thư không. Khốn kiếp, một đám hỗn đản! Lưu manh đùa bỡn xong còn chê đay hủ người khác là thói!

“Hi, Anthony!” Một binh lính phát hiện ra An lập tức chào hỏi.

“Hôm nay tới phiên chúng ta sao?” Một binh lính khác chạy tới, hứng thú bưng bưng, nói: “Lần này định dẫn chúng tôi đi thu thập nấm khuẩn ở đâu vậy?”

Có thể đề dặt một chút được hay không? Như vậy chẳng phải là tác rất tốt sao? An cũng không nghĩ tới đám người này da mặt dày như vậy.

Cô xoay người đi, những người khác cũng lập tức tung ta tung tãng đuổi theo phía sau.

Nấm ngũ đông không có hoàn cảnh sinh trưởng cố định, ở nơi nào nó cũng có thể sống, nhưng cố tình số lượng rất ít giống như hạt giống phải trải qua một cuộc cạnh tranh kịch liệt trước khi nảy mầm, cuối cùng chỉ có kẻ thắng mới có cơ hội chui lên từ dưới đất.

Ừ? Sao lại cảm thấy quá trình kỳ lạ này có điểm quen thuộc nhỉ?

An dừng lại cạnh bên một đầm lầy, tầm mắt dừng lại trên bụi thực vật kia.

“Phát hiện một gốc cây!” Một binh lính hưng phấn kêu lên, đồng thời nhanh bước chân qua, chuẩn bị vượt qua đầm lầy để hái.

An đưa tay ngăn hãm lại, nhắc chân đá một cục đá xuống đầm lầy.

Đá chìm vào trong đầm lầy, một lát sau, trong đầm lầy đột nhiên nổi lên rất nhiều bong bóng.

Các binh lính nhanh chóng lấy ra vũ khí, cảnh giác mà nhìn chăm chăm vào đầm lầy. Đầm lầy nhìn không sâu, không nghĩ tới lại có nguy cơ

ng ầm.

Mười mấy giây qua đi, đ ầm l ầy d ầm d ầm khôi phục bình thường, cũng không có bất kỳ vật kỳ quái gì lao lên, nhưng tất cả mọi người đều khẳng định dưới đó có một loại sinh vật không biết tên nào đó.

“Anthony, đó là cái gì?” Một binh lính nhỏ giọng hỏi.

An nhún vai, lắc đầu tỏ vẻ không biết. Dưới đáy đ ầm l ầy quá v ẫn đục, căn bản không thấy rõ.

Năm ngũ đ ồng lớn lên trong một khối bùn giữa Đ ầm l ầy, khoảng cách ngắn nhất cũng phải ba mươi mấy mét. Xung quanh không có điểm cao, cũng không thể mượn lực của cây cối. Cho dù binh lính có khả năng nhảy tốt hay mượn trang bị giúp nhảy thì khoảng cách nhảy cực hạn trên đất bằng phẳng cũng sẽ không vượt quá hai mươi mét. Đương nhiên, nếu như có trang bị nhảy dù thì ngược lại có thể ung dung vượt qua 30 mét. Nhưng, nhiệm vụ lần này của bọn họ đều lấy trang bị nhẹ làm chủ, cho nên, không cho người mang trang bị nhảy. Mà trở về thì cũng cần một giờ đ ồng hồ.

Có người đề nghị dùng chiếc thang gỗ, lấy thân thủ của bọn họ, chỉ cần tìm mấy cây to lâu năm liền có thể vượt qua đ ầm l ầy. Nhưng vấn đề là, sinh vật trong đ ầm l ầy kia là gì thì không biết, nhờ nó hoặc chúng nó phát động công kích, người đang ở trong đ ầm l ầy sẽ gặp nguy hiểm. Nhiệm vụ lần này của bọn họ chủ yếu là thu thập năm ngũ đ ồng, phải hết ức cố gắng tránh gặp bất kỳ sinh vật nguy hiểm.

Đang lúc thương lượng đối sách, có người liếc mắt nhìn Anthony chạy về hướng ngược lại với đ ầm l ầy mười mét, sau đó bắt đầu hoạt động chân tay.

“Anthony, cậu không phải định nhảy trực tiếp qua đó chứ?” Một binh lính kinh dị hô to.

“Đừng xúc động! Chúng ta rất nhanh sẽ nghĩ ra biện pháp.”

“Đúng vậy, chỉ là một cái đèn lầy nhỏ mà thôi, không làm khó được chúng ta đâu!” Những người khác hết sức khuyên can, e sợ nhìn Anthony “Anh dũng hy sinh”.

Song, bọn họ còn chưa nói hết lời đã thấy Anthony chạy lên, tốc độ dằn nhanh hơn, cuối cùng thì thả người nhảy một cái, thân thể bắn lên thật cao giống như con nai vạch lên hình ảnh đẹp là một đường cung, vượt qua ba mươi mét đèn lầy mà nhẹ nhàng rơi xuống đất bùn.

Tất cả mọi người không thể tin một màn này đâu há to miệng. Loại lực nhảy này thật sự đã vượt qua cực hạn của con người!

Bọn họ cũng không nhìn thấy, khi An rơi xuống mặt đất thì một khối bội cốt điêu khắc chữ “Nhảy” trên tay cô bị vỡ vụn thành bột. Đây là vật liệu bình thường cô hay sử dụng, lấy linh lực dung hợp nguyên lý nhảy của chuột túi để điêu khắc thành cốt điêu tự quyết, chỉ sử dụng một lần.

An sau khi đào được cây nấm ngũ đông kia đột nhiên ý thức được một vấn đề. Cốt điêu “Nhảy” này là cái cốt điêu duy nhất của cô, cho nên, tiếp theo cô nhảy trở về kiêu gì đây?

Quay đầu nhìn lại phía bên kia đèn lầy, cô cảm thấy mình cần giữ hình tượng huy hoàng, tuyệt không thể làm mất hình tượng vào thời điểm mấu chốt.

An yên lặng kiểm kê cốt điêu của mình một chút, cố tìm ra vài loại tự quyết thích hợp sử dụng cho hiện tại, một cái là “bay”, một cái là “Đông lạnh”, một cái khác là “độ”. Tự quyết bay thì không thể lãng phí ở chỗ này được, tự quyết độ thì quá thần quái, chỉ còn tự quyết đông chẳng phải đột ngột. Cô từng thấy trang bị mô hình nhỏ tốc đông lạnh trong căn cứ, chỉ có hóa trang kính lớn nhỏ, vừa vặn có thể dùng để che đây.

An không do dự nữa, lấy ra tự quyết “Đông lạnh”, tiện tay ném vào trong đèn lầy, trong khoảng khắc, bán kính hai mươi mấy mét của đèn lầy đều bị đông lạnh lại. An cũng nhanh chóng nhảy lên đèn này đã bị đông, chạy như bay về phía đối diện. Trước khi hiệu lực đông biến mất một giây, cô đã mạo hiểm chạm đất.

Cô âm thầm thở phào nhẹ nhõm, hiệu quả đông chỉ có thể duy trì nhiều nhất ba giây, thiếu chút nữa cô đã bị ngã xuống.

“Anthony, cậu thật lợi hại!” Các binh lính vây lại, rối rít khen ngợi.

“Cậu làm sao lại làm được vậy? Có bí quyết gì không?”

“Động tác nhảy cao lên trời kia thật quá TM đẹp trai!”

“Tốc độ trang bị đông lạnh có thể dùng như vậy sao? Hôm nay đúng là kiến thức rộng.”

“Anthony, khi nào dạy chúng tôi một tay nhé!” Từng đợt lửa nóng trong ánh mắt đều tập trung trên người An.

An không nói một lời mà đem nắm ngủ đông trên tay giao cho tiểu đội trưởng, sau đó cô xoa người và dẫn bọn họ tới địa điểm tiếp theo.

Mọi người nhìn theo bóng dáng “hắn”, sự sùng bái bộc lộ ra bằng lời nói. Cái gì gọi là kiêu ngạo? Cái gì gọi là cá tính? Cái gì gọi là cao thủ? Chẳng phải chính là vị trước mặt này sao!

An tiếp theo không làm thêm bất kỳ hành động nổi bật nào nữa, cô dàng hoàng mang theo bọn họ thu thập hai cây nắm ngủ đông.

Mất thấy thời gian tập hợp sắp đến, An cũng chuẩn bị rời đi.

Lúc này, có người đột nhiên giữ chặt cánh tay cô, nói: “Cùng nhau trở về doanh trại đi.”

Những người khác cũng rối rít phụ họa.

An lắc đầu tỏ vẻ cự tuyệt.

Nhưng người nọ lại không buông tay, nói với những đồng bạn khác: “Các người đi trước đi, ta nói với Anthony vài câu.”

Những người khác đáp ứng một tiếng liền đi.

An nghi ngờ nhìn người đàn ông này, không biết hẳn muốn nói gì với mình.

“An, lại gặp mặt.” Người đàn ông mở mắt nạ bảo hộ ra, lộ ra khuôn mặt quen thuộc, bất ngờ chính là Milos.

Đường đường là một thiếu tướng lại ngụy trang thành một binh lính bình thường ẩn núp trong đội ngũ! Coi như là boss ẩn núp, bắt giữ người thì có gì đặc biệt sao? An lặng lẽ nắm một khối cốt điều ở trong tay, chỉ cần người nào đó lộ ra ý định bắt giữ cô thì cô lập tức phát động công kích.

Milos buông tay ra, bình tĩnh nói: “Cô yên tâm, ta không phải tới bắt cô.”

Vậy người muốn gì?

”Ta chỉ muốn biết, hiệp nghị hợp tác lúc trước của chúng ta có còn hiệu lực hay không?”

Người định hợp tác thế nào?

“Ta sẽ không cưỡng bách cô ở lại căn cứ loài người, nhưng hy vọng rằng có thể giữ liên lạc với cô.” Ánh mắt Milos chuyên chú nhìn cô, “Chỉ giới hạn giữa hai người chúng ta, sẽ không có người thứ ba tham dự. Lấy an toàn của cô làm tiền đề, thành lập quan hệ hợp tác bình đẳng đôi bên cùng có lợi.”

An âm thầm suy đoán độ tin cậy trong lời nói của hắn.

Milos lại nói: “Ta cần cô cung cấp thông tin cần thiết cùng tác dụng đặc thù của các loại cốt điều này. Máy thứ này, ta có thể dùng điểm cống hiến để trao đổi, có điểm cống hiến, cô có thể mua được bất kỳ đồ vật cô muốn ở căn cứ nhân loại. Nếu có yêu cầu khác, chỉ cần trong phạm vi năng lực của ta, ta đều không từ chối.”

An đối với đề nghị của hắn có chút rung động. Nhân loại chiếm giữ hành tinh thăm dò này là sự thật không thể thay đổi, nếu cô không muốn

trở thành kẻ phụ thuộc nhân loại hoặc thành đối tượng nghiên cứu thì nhất định phải hiểu về họ, nắm giữ nhược điểm của họ, như vậy có sự chuẩn bị cho những phát sinh có thể xảy ra.

Huống chi, trong tiềm thức của cô vẫn luôn đem mình là một con người, ít nhất cũng là một sinh vật ủng hộ nhân loại. Cho nên, cô đối với bọn họ trời sinh đã có cảm giác thân thiết, muốn dung nhập vào bọn họ và trở thành đồng bạn của bọn họ.

“An?” Thanh âm do dự của Milos cắt đứt mạch suy nghĩ của An.

Sau khi An nhìn chăm chăm vào hắc hõ lâu, chậm rãi gật đầu. Nếu không ép buộc phải tiến vào căn cứ loài người, như vậy cũng không ngại hợp tác một chút xem sao.

Trong mắt Milos lóe lên ánh sáng, nói: “Cảm ơn, ta sẽ khắc trong tâm khảm mình sự trợ giúp của cô đối với nhân loại, ta sẽ bảo vệ cô trong mọi khả năng của mình. Lấy vinh quang của quân nhân để thề, không bao giờ ruồng bỏ. An, cô có nguyện ý không?”

Sao giống như lời thề kết hôn thế này... An cũng tỏ vẻ: Ta nguyện ý. Để cho chúng ta kết làm “vợ chồng”, từ đây tương thân tương ái, cùng nhau đi đến đỉnh cao đời người.

An quay đầu nhìn về một hướng khác, nhưng chỉ trong chốc lát, một khô lâu thú chạy ra từ trong bụi cây, linh hoạt mà nhảy lên trên người cô.

An đem nó đưa ra trước mặt Milos.

Milos đánh giá khô lâu có bộ dáng nhỏ như con chuột này, không hiểu nhìn lại An.

An mở thiết bị cá nhân của mình, đánh ra bốn chữ: Dùng nó liên lạc.

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyệt Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 14: Hắc Lang

Dịch và biên: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

“Hi, Anthony!” Các binh lính tại chỗ tập hợp sau khi nhìn thấy An đi phía sau Milos đều lộ nụ cười nhiệt tình trên mặt.

“Thiếu tướng Milos, Anthony đây là chuẩn bị về đơn vị sao?” Âu Mạc hỏi.

“Không, hẳn lần này trở về là giúp chúng ta thu thập năm ngũ đồng.” Milos nói với các binh lính, “Các tiểu đội trưởng bước ra khỏi hàng.”

Vài tên lính nhanh chóng chạy tới trước mặt Milos, đứng nghiêm ngay ngắn.

Milos đem tọa độ chia sẻ cho bọn họ, lệnh cho bọn họ dựa theo tọa độ thu thập năm chân khuôn, sau đó nói: “Sau khi hoàn thành lần thu thập này, chúng ta liền trở lại căn cứ.”

Một tiểu đội trưởng hỏi: “Thiếu tướng Milos, không phải còn có một ngày sao? Vì sao lại muốn trở về trước thời hạn?”

“Anthony đã lục soát một lần vùng phụ cận mấy ngàn dặm nhưng không phát hiện ra năm ngũ đồng, trừ phi phải đi sâu vào trong rừng cây, nếu không sẽ không có thu hoạch gì nữa.”

Milos vừa nói xong, tất cả binh lính đều nhìn về phía An. Một người đi qua mấy ngàn dặm trong khu vực nguy hiểm cao, không có viện trợ, không có tiếp viện, không có công cụ đi bộ thay, đây phải có bao nhiêu cường? Không thể không nói, vị thượng sĩ này TM thật là một cường đạo! Phân phối xong nhiệm vụ, mấy tiểu đội chuẩn bị xuất phát tiến tới những địa

điểm trên tọa độ. Tiểu đội lái một chiếc xe dã ngoại, một chiếc khác do chính Milos chỉ huy.

“Cái này cho cô.” Milos đưa cho An một cái hộp, giải thích “Đây là năng lượng của thiết bị cá nhân, tổng cộng có 6 cây, đủ để cô sử dụng trong một năm.”

An nhìn thiết bị cá nhân của mình, phía trên biểu hiện năng lượng chưa đủ 10%, nếu không phải Milos nhắc nhở, cô sợ rằng sẽ không lưu ý, còn nghĩ rằng sản phẩm khoa học kỹ thuật của Straous tồn tại muôn thuở, ví dụ như bổ sung trực tiếp bằng năng lượng mặt trời cơ.

Cô cất cây năng lượng vào trong hộp, ánh mắt liếc nhìn viên Phật văn phật châu trên tay Milos. Cốt điều này chỉ sử dụng vật liệu bình thường, linh lực bám vào nó cũng sắp tiêu hao hết, một khi mất đi linh lực, nó sẽ trở thành một vật phẩm bình thường.

An sờ soạng ba lô một chút, lấy ra một cốt điều giống với Phật văn phật châu, sau đó kéo tay Milos để gỡ viên phật châu trên tay hắn thay thế bằng viên mới này. Cốt châu mới là dùng linh cốt để điều khắc thành nên có thể tự khôi phục linh lực, trừ phi tiêu hao quá mức sử dụng, nếu không sẽ không dễ dàng hư hao.

Cốt châu mới được thay, Milos lập tức cảm nhận sự bất đồng, năng lượng càng thêm ổn định, càng thêm thuần hậu, lặp đi lặp lại và cuộn cuộn không ngừng.

Milos chăm chú nhìn cái người là sinh vật thấp hơn nhân loại là hắn một cái đầu, trong lòng rất cảm động. Mặc dù cô thân cận là vì tín nhiệm thực làm lòng người vui mừng, nhưng cô có phải đã quá yên tâm đối với mình hay không? Cốt điều trân quý như vậy nói đưa liền đưa, cô không sợ một ngày nào đó mình sẽ bán đứng cô sao? Rốt cuộc đối với nhân loại mà nói, cô chính là một sinh vật có giá trị nghiên cứu lớn nhất của hành tinh này.

An liếc nhìn Milos một cái, cảm giác ánh mắt của hắn có chút sắc bén. Chẳng lẽ hắn không thích hình dạng viên cốt châu này sao? Hay là còn

luyện tiếc không muốn bỏ đi viên kia?

An suy nghĩ một chút, sau đó mới đem gõ xuống viên cốt châu và đặt trên tay Milos, thuận tay còn thắt một cái nơ con bướm. Hai viên cốt châu đầu cho anh đấy, lần này chắc là vừa lòng nhỉ?

Milos: “.....”

“Thiếu tướng Milos” Thanh âm cứng ngắt nghìn năm của Âu Mạc truyền tới, “Tôi đã chuẩn bị cơm trưa xong, ngài và Anthony có muốn tới xe trước để dùng cơm không?”

Hắn vừa mới thấy gì? Anthony tự tay đeo lắc tay cho thiếu tướng Milos? Mà xưa nay cái người không thích thân cận với người khác là thiếu tướng Milos lại cho phép “hắn” mang lắc tay cho mình! Còn thắt một cái nơ bướm!

Các người thật sự chỉ đơn thuần là quan hệ cấp trên cấp dưới không? Âu Mạc cưỡng bách áp chế suy nghĩ của mình xuống, nếu không còn tiếp tục như vậy sẽ làm dao động địa vị chí cao vô thượng của thiếu tướng Milos ở trong lòng hắn.

Milos dẫn Anthony lên xe.

Hắn ngồi trên ghế ăn cơm, An thì ngồi dựa trên ghế nhìn hắn ăn cơm.

“An, chủng tộc các cô dựa vào cái gì để duy trì sinh mạng?” Milos đột nhiên hỏi.

Thật ra, An cũng không rõ lắm. Từ khi biến thành khô lâu, cô không có cảm giác đói, thân thể giống như có thể tự động bổ sung năng lượng, luôn luôn dư thừa tinh lực. Hơn nữa, mỗi khi hoàn thành một lần điều khắc, năng lượng còn có thể tăng lên.

An từng hoài nghi không khí của tinh cầu này cho nên bản thân mới có lực lượng linh lực rất lớn.

“Sinh vật ở hành tinh thăm dò, sau khi chết có thể biến thành khô lâu vì chủ thể có hình thái sinh mạng khác sao? Giống như con khô lâu chuột kia?” Milos nhìn Vương Vương chạy tới chạy lui trên người An.

An lắc đầu. Trước mắt mà nói, chỉ có sinh vật bị Lục yêu tấn công thì mới có khả năng chuyển hóa.

“Nói như vậy, số lượng các cô thật ra cũng không nhiều lắm?”

Dừng tưởng đây chỉ là bộ dạng tùy ý nói chuyện phiếm, người khác nhìn cũng hiểu rằng hắn đang moi móc thông tin! Cô sao có thể đem sự thật về lực lượng còn yếu của mình bại lộ ra chứ? Để cho hắn nhìn không ra độ cao và độ sâu mới là đảm bảo lớn nhất cho sự an toàn của cô. An giả chết, không đáp lại bất luận đi đâu gì.

Kỹ năng giả chết của An là kỹ năng chuyên nghiệp, tuyệt đối giống như đúc. Ít nhất Milos có thể nhìn ra, đối với sinh vật hình người không có hô hấp, không có tim đập, không nhúc nhích ng ồi ở đó quả thật giống hệt với người chết.

Milos nhìn cô bày ra tư thế này liền hiểu không thể trao đổi, hắn ăn xong cơm, nói: “Nếu đã hợp tác, vậy ta hy vọng chúng ta có thể định kỳ trao đổi một phần danh sách giao dịch.”

An lập tức chuyển dời sự chú ý trên người hắn.

Milos giải thích, nói: “Nhận thức của cô đối với hành tinh này và khả năng chế tác cốt điều đầu là yêu cầu của ta, mà ta sẽ cho cô biết ta có những thứ cô cần. Song phương chúng ta cũng nên trao đổi một phần danh sách cho đối phương, viết rõ chủng loại và số lượng vật phẩm giao dịch, phương thức giao dịch và giá cả đổi chác, vân vân... Cô cảm thấy thế nào?”

An gật đầu tỏ vẻ tán thành.

“Chờ sau khi xử lý xong năm ngũ đông, chúng ta sẽ thương lượng cụ thể việc hợp tác.” Milos vừa nói vừa nhìn khô lâu chuột to chừng một nắm

tay lớn, hỏi “Thông qua nó, ta tùy thời có thể liên lạc với cô sao?”

An gật đầu.

“Làm như thế nào?”

An đứng dậy, đi thẳng ra tàu con thoi. Milos tò mò, đột nhiên thấy khô lâu chuột nhảy tới ghế dựa bên cạnh, thuần thuộc mở ra màn hình, đánh hai chữ “Xin chào!”

Trong mắt Milos hiện lên sự kinh ngạc, thử mở miệng nói “An, có thể lấy giúp tôi một nhánh cây không?”

Khô lâu chuột không đánh chữ nữa, mà làm động tác chào kiểu quân đội tỏ vẻ đã nhận lời.

Một lát sau, an trở lại xe, trên tay cầm một nhánh cây còn có mấy đóa hoa nhỏ nở rộ.

Cô đem nhánh cây đưa cho Milos.

“Cảm ơn! Milos nghiêm túc nói tiếng cảm ơn, coi như mình đã hiểu phương thức liên lạc. Ngay sau đó, hắn lập tức nghĩ đến một vấn đề, chẳng lẽ trong bộ tộc khô lâu, vô luận khoảng cách bao xa đều có thể truy cập tin tức lẫn nhau sao? Nếu thật sự như vậy cũng đại biểu bọn họ tùy thời có thể chung tình báo, tương đương với việc có vô số người và tai mắt. Bọn họ giống như một hệ thống internet khổng lồ, mỗi một bộ khô lâu đều trở thành một lưới điểm.

Chủng tộc này còn cường đại hơn dự đoán của hắn, bọn họ hẳn là sinh vật có trí tuệ cao nhất của hành tinh này, loài người đã đến, chỉ sợ sẽ thay đổi hoàn toàn hình thức sinh hoạt của bọn họ.

Trải qua khoảng thời gian quan sát này, Milos tin tưởng bộ tộc khô lâu không có địch ý với nhân loại, tương phản, bọn họ chỉ muốn có cơ hội hợp tác bình đẳng. Nhưng nhân loại...

Đúng lúc này, An đột nhiên đứng lên, nhanh chóng xông ra ngoài xe, Milos phát hiện không đúng, cũng vội đi theo cô ra ngoài tàu con thoi.

Mới vừa ra khỏi con tàu, hần liền nghe thấy tiếng dã thú tru lên từ phía xa.

An mở ra thiết bị cá nhân của mình, viết lên màn hình một hình ảnh hắc lang đang tới cho Milos. Hắc lang là sinh vật nguy hiểm nhất ở trong khu rừng này, bọn họ lần trước không có gặp, lần này lại không thể may mắn nữa.

Phương hướng tiếng tru của dã thú chính là mục tiêu địa điểm của một tiểu đội. Milos mở thiết bị cá nhân nhưng lại không tìm được bất kỳ tín hiệu nào.

“An, phiền toái cô dẫn đường, chúng ta tiếp viện bọn họ.”

Thật ra thì tiểu đội kia lúc trước thu thập nấm ngũ đông, cũng đã phát hiện dấu chân của hắc lang, nhưng bọn họ không cam lòng buông tha nấm ngũ đông khó tìm được, vì vậy quyết định mạo hiểm thu thập, kết quả gặp phải bầy sói công kích.

Hắc lang sở dĩ được An xếp vào danh sách sinh vật nguy hiểm không chỉ vì chúng đó có tốc độ như bão táp và sự nhạy bén mà vì hình thể to lớn, nhanh vuốt sắc bén, cả một thân lông cũng trở thành vũ khí trong trạng thái chiến đấu, cứng rắn như sắt thép, vũ khí thông thường không thể tổn thương chúng nó. Đáng sợ hơn là, chúng nó mỗi lần hành động đều đi thành một đoàn đội.

Các binh lính bị bầy sói truy kích thì chạy trốn như điên, vũ khí sát thương có hạn nên bọn họ không cách nào tổ chức phản kích được, chỉ có thể lựa chọn chạy trốn.

Nhưng tốc độ bọn họ không nhanh bằng hắc lang, rất nhanh đã bị chúng nó vây quanh một khối đất trống.

“Liêu mạng!” Tiểu đội trưởng khẽ quát một tiếng, thu hồi súng năng lượng, rút ra dao găm.

Những binh lính khác cũng có biểu tình quyết chiến.

Hắc lang tru một tiếng thật dài, đồng thời cũng phát động tấn công bọn họ, một màn chém giết liên tiếp bắt đầu như vậy.

“A!” Một người binh lính bị hắc lang đánh ngã trên mặt đất, móng vuốt nhọn đâm thủng áo giáp của hắn mà trúng vào da thịt, răng nhọn lóe sáng ở trên đỉnh đầu hắn, chỉ cần cúi đầu xuống là có thể cắn đứt cổ hắn. Binh lính buông tha giây giụa, nhắm mắt lại, chờ đợi tử vong sắp đến.

Phập một tiếng, bên tai truyền tới tiếng vũ khí đâm vào da thịt nhưng binh lính không cảm thấy đau đớn. Hắn mở mắt ra và thấy một cây trường đao đâm qua ngang đỉnh đầu hắn, cắm vào trong miệng hắc lang, đem xuyên qua cả đầu nó.

“Thiếu tướng Milos!” Binh lính kinh hãi mà kêu to.

Milos xoay ngược lại chuôi đao, đem hắc lang ném trên mặt đất, đồng thời rút đao mình về, máu tươi nhất thời phun lên mặt binh lính nhưng hắn không hề để ý, sống sót qua tai nạn mới thật sự cảm thấy tuyệt diệu, hắn hận không thể hung hăng hôn lên khuôn mặt đáng yêu của Thiếu tướng đại nhân một cái.

Dương nhiên, nếu hắn thật sự làm vậy chắc hẳn sẽ càng chết thảm thiết hơn.

Một binh lính khác đang dây dưa với một hắc lang khác, đột nhiên lại nhảy ra một hắc lang ở bên cạnh. Hắn căn bản không thể tránh kịp, thân mình lần này xong rồi, ai ngờ ngay tại giây tiếp theo, hắc lang có khí thế hung hổ kia giống như dẫm phải đồ vật trơn trượt gì đó, đột nhiên bị ngã như ngựa ngã đàn, thân thể xoay tròn đụng phải một con hắc lang khác, hai con lăn thành một đoàn.

Tên lính này ngậy ngẩn nhìn một màn này, hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra.

“Chớ ngẩn người, là Anthony giúp người.” Đùng bạn bên cạnh thấp giọng nhắc nhở.

Tên lính này theo tầm mắt nhìn lại, chỉ thấy không xa có một bóng người ng ẫ dẫy, chậm rãi buông xuống nửa cánh tay.

“Anthony mới nãy làm cái gì?” Binh lính hỏi.

“ “Hắn” hình như ném một hòn đá dưới chân hắc lang.”

“Một hòn đá có thể đem hắc lang ngã sấp xuống?” Có phải quá trâu r ỗ không!

Hai người cũng không chú ý, ở nơi hai con hắc lang ngã xuống có một khối bội khắc chữ “Trượt” vỡ thành bột phấn.

“Công kích vào miệng và đôi mắt của hắc lang.” Thanh âm Milos vang lên ở trong đội ngũ.

Hắn và đám người Anthony đã đến, nháy mắt khiến binh lính vốn tuyệt vọng mang lại hy vọng. Một lần nữa, bọn họ dấy lên ý chí chiến đấu, nhanh chóng tạo thành đội ngũ chiến đấu và phản công hắc lang.

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyết Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 15: Nhật Xương

Dịch: Chân Nguyên _ Crescent Moon team_PHL

Biên: Kidlove

“Chết tiệt, sao lại cứng thế này!” Người lính rút thanh đao vừa chém vào sống lưng con sói ra thì bị một lực mạnh đánh bật lại, suýt nữa làm rơi trường đao.

Bộ lông trên thân con sói đen tuyền, dày cứng như thép, dày và rắn chắc như một khiên giáp, súng đạn không đâm thủng. Chúng vốn dĩ đâu cần nhanh vuốt, chỉ cần quất một cái cũng đủ làm da thịt một người lung lổ chỗ. Sẽ thật mất mặt biết bao nhiêu nếu bị lông sói đâm chết nên ai nấy đều gắng sức chiến đấu với lũ sói đến cùng.

Binh sĩ giỏi thì có giỏi, gạt nổi vũ khí không có đủ lực. Đã từng lấy làm tự hào vì trang bị tiên tiến là thế nhưng chẳng giúp ích được gì khi đối phó với lũ súc – sinh lông mao này, trái lại còn thừa thãi. Uy lực của lũ sói quá lớn so với nhận thức của người Straous đến mức khiến người khác có cảm tưởng như không phải đang đấu với bọn thú hoang mà là một đội quân được trang bị giáp sắt đầy đủ.

An đảo mắt nhìn quanh một lượt, không thấy bóng dáng Lang Vương đâu mới thở phào nhẹ nhõm. Cô thấy bọn cô thật là may mắn, nếu gặp phải Lang Vương ở đây, không biết đám người này sẽ sợ hãi đến mức nào, e là ngay cả chiến lực tốt nhất là Milos cũng phải dờ đi. Mặc dù mắt và miệng là nhược điểm của lũ sói, nhưng muốn tấn công chính xác vào đó rất khó. Khoảng cách của hai bên vừa gần, địa hình nơi đó vừa bất lợi, tốc độ của các binh sĩ cũng không nhanh bằng lũ sói. Binh lính mà không được trang bị phòng hộ đầy đủ, bong da tróc thịt cũng là chuyện thường thôi.

Milos ý thức tình thế bất lợi, binh lính vừa mới dâng lên ý chí chiến đấu, vậy mà lại bắt đầu có dấu hiệu thất trận. Đứng tử y co lại, các bắp thịt căng cứng, hơi thở dồn dập. Y bắt đầu đổi chiến thuật, mặc kệ bọn chúng đông bao nhiêu, cứ càn trường đao mà đâm thẳng vào lũ sói.

Y dùng sức đâm thẳng yết hầu của con sói trước mặt, đồng thời xoay người đạp con sói bên cạnh khiến nó văng xa mấy mét. Khí thế mạnh mẽ ấy của y làm trấn tĩnh tinh thần tướng sĩ.

Hai người lính từ phía sau lao vọt lên trước, cùng nhau vây đánh con sói vừa bị Milos đá bay đi.

Milos dùng tay trái đâm thương vào mắt hắc lang. Nhân lúc con vật đang quẫn quại đau đớn, y bước đến, đổi thương sang tay phải rồi đâm thẳng vào miệng nó, xuyên thẳng ra sau gáy, máu tươi phọt ra, nửa thân người y phút chốc nhuộm đỏ.

Chỉ sau vài chục giây ngắn ngủi, hai con sói đều bị Milos giết chết. Toàn thân y tắm máu, sát khí ngàn ngụt, nổi bật nhất trong đội ngũ và cũng là điểm tựa tâm lý vững chãi cho toàn đội.

Bị y đánh bầm dập, lũ sói càng trở nên hung tợn, bốn năm con đua nhau lao vào cắn xé y. Với mấy hàm răng to khoẻ kia, cho dù Milos có lợi hại đến đâu, chắc chắn cũng bị thương nặng.

Tiếng la vừa dứt, một bóng người từ đâu bay đến, chắn trước người Milos. Người nọ vừa vung tay thì lập tức một mảng sáng chói mắt loé lên, nhanh như cắt, hai con sói đang điên cuồng lao đến bị đánh bật ngược ra sau mấy mét, trong miệng phát ra một tiếng kêu rên, hai mắt nhắm lại.

Ánh sáng dần biến mất, thân hình An gầy gò hiện ra, cốt điều có khắc chữ “Quang” càn trên tay từ từ hoá thành tro biến mất cùng ánh sáng.

Cả hai áp lưng vào nhau, cùng lúc ra đòn giết chết hai con sói đang lao đến, giết được con này thì con khác lại bủa nhào, cứ thế, cả đám sói hung hãn vây quanh hai người bọn họ.

Lần nữa, cả đám lính lại được chứng kiến cảnh Anthony hóa giải nguy hiểm chỉ bằng một cái phất tay vô cùng phong độ. Người Straous có thói quen sử dụng phương thức chiến đấu mạnh mẽ, chuyên áp dụng với bọn hải tặc, các phần tử vũ trang, bọn gián điệp tình báo hay bọn tội phạm internet có chỉ số thông minh cao, trong tình hình tác chiến tương đối thiếu, cơ bản đều dựa vào ưu thế trang bị vũ khí và tin tức để nắm chắc phần thắng.

Nếu Milos là chiến sĩ Straous điển hình dùng sức mạnh và dũng cảm, không sợ thế giặc, không ngại máu tanh giết giặc thì Anthony lại là kẻ sử dụng phương thức nhanh nhẹn, không dùng sức cũng có thể thắng chỉ với một bàn tay. Hai người đứng chung một chỗ, khác biệt càng thêm rõ ràng, càng dễ bề so sánh.

Đám lính lại được dịp mở rộng tầm mắt khi thấy Anthony trở những tuyệt chiêu mới. Nào là đóng băng, đi đâu khiến sấm chớp... Mấy cái thứ này chỉ cần bỏ chút thời gian, trả thêm vài ngàn là có thể mua được, đã vậy khi gặp phải mãnh thú, khả năng phát huy cao đến mức không thể tưởng tượng được.

Đám lính mơ hồ cảm thấy mấy cái phương thức tác chiến truyền thống gì đó chỉ sợ không còn thích hợp đối với hành tinh thăm dò này. Trừ phi nhân loại tiến hành xâm nhập có tính hủy diệt với hành tinh này, nếu không hẳn phải nghiên cứu một phương thức chiến đấu phù hợp để vận dụng trong tác chiến dã ngoại.

Mà nhìn Anthony đi, rõ ràng là người đi trước.

Nhưng cái suy nghĩ ấy chỉ chợt loé lên rồi nhanh chóng vụt tắt, bởi trong lúc đầu sôi lửa bỏng, tâm trí đâu mà nghĩ chuyện sâu xa. Có đi đâu, vị thế của Anthony trong lòng họ vô thức tăng thêm một bậc.

Trận chiến đang đến hồi kịch liệt, xa xa chợt có mấy tiếng sói tru cao vút vọng lại, hắc lang vốn đang hung mãnh bỗng loạt ngừng công kích, lùi về sau vài bước rồi thở hổn hển, liếc mắt hung dữ trừng người khác vài cái, sau đó xoay mình nhảy vọt vào rừng, hướng về phía bầy đàn chạy như bay.

Dù không hiểu nguyên do tại sao chúng làm vậy, các binh sĩ tay vẫn giơ vũ khí, không dám thả lỏng.

An phóng tầm mắt ra xa một hồi, vừa rồi nghe có tiếng sói tru, hẳn là Lang Vương đã triệu tập bọn chúng, chỉ là không biết tại sao đột nhiên lại làm như thế.

Trận chiến cứ vậy qua loa kết thúc, một bầy sói đã bỏ mạng hết năm, trong đó bốn con bị chết dưới tay Milos.

Milos kiểm tra thương vong của các binh sĩ, một người hy sinh, tám người trọng thương. Người hy sinh kia khi chết tay vẫn nắm chặt trang bị trú đông cùng hòm giữ đồ đựng Năm ngũ đông

Milos đem hòm giữ đồ còn dính máu tươi giao cho một binh sĩ khác, sau đó một tay vác binh sĩ kia lên, một tay túm xác con sói, nói: “Rút lui.”

Các binh sĩ không dám trì hoãn, dìu dắt nhau đi theo sau Milos trở lại hướng tàu con thoi. Mặc dù ai nấy đều thương tật đầy mình nhưng nhìn cái bóng cao lớn bước từng bước vững chãi trước mặt, các binh sĩ lại cảm thấy vô cùng an tâm.

“Thiếu tướng Milos, không thấy An đâu cả!” Mọi người vừa mới trở lại tàu con thoi, nghe thấy tin ấy thì bất ngờ kinh hô một tiếng.

Milos lăm lét nhìn khô lâu chuột trong túi của mình một cái, nói với binh sĩ: “An có nhiệm vụ khác, tất cả không cần lo lắng, chúng ta đi trước tập hợp mọi người lại rồi cùng nhau về căn cứ.”

“Vâng!”

Trong khi Milos và mọi người chuẩn bị lên đường về, ba lính đánh thuê từng đi cùng bọn họ đánh lẻ di chuyển từ thượng khu tiến vào hạ khu, cả hai nơi đều là khu vực nguy hiểm. Thiết bị cá nhân được gắn từ đầu tới chân vừa liên thông, bằng nhiệm vụ được kích hoạt.

“Thu thập Năm ngũ đông... Mỗi cây khen thưởng... Mười vạn điểm?” Quaker giật mình nói, “Thực vật này đáng giá vậy sao?”

Gerry nhìn một chút vào phần giới thiệu, nói: “Xem ra loại thực vật này có vẻ nguy hiểm, có thể chứa khuẩn gây bệnh truyền nhiễm. Còn muốn lấy nữa không?”

“Đương nhiên rồi!” Phi Lisi hưng phấn nói, “Chỉ cần ba cây là có thể bù đắp cho hai tháng thu hoạch trước.”

Gerry nghĩ một lát, gật đầu nói: “Được, chúng ta về căn cứ bổ sung vật tư trước, sau đó lập tức xuất phát.”

Mấy toà căn cứ có người hầu như đều thấy được tin tức này, phần lớn lính đánh thuê tự do đã qua tuyển chọn đều nhận được thông tin. Với họ mà nói, thu thập thực vật chỉ là nhiệm vụ đơn giản thôi, khó khăn ở chỗ là số lượng Năm ngũ đông vô cùng ít ỏi, sinh trưởng trong hoàn cảnh không xác định, muốn tìm được thì cần phải có vận may. Nhưng cũng coi như là bổ sung thêm nhiệm vụ, phần thưởng kếch xù như vậy cũng không ít người đổ xô như vệt dầu.

Khi ấy, Milos còn chưa biết tin tức Năm ngũ đông đã bị phát tán công khai, đã vậy trong thời gian cực ngắn còn trở thành một trong những nhiệm vụ vô cùng hấp dẫn.

Sau khi bày sới rời đi, An và Milos mỗi người một ngã, trở về cái ổ nhỏ của mình. Cô tham gia tiểu đội tác chiến, nguyên nhân là vì muốn thử xem việc khắc chữ lên xương hiệu quả đến đâu. Kết quả thử nghiệm không tồi, tuy thời gian không dài, nhưng nếu sử dụng ở thời điểm thích hợp lại có thể phát huy hiệu quả không ngờ.

Cô lấy ra một khối linh cốt, lần nữa điều khắc thành hình chữ. Ngày thường khi thử nghiệm cũng chỉ dùng vật liệu điều cốt bình thường, chỉ sau khi thử nghiệm thành công, An mới dám dùng linh cốt điều chế lần nữa.

Linh cốt ít ỏi, cô không thể lãng phí, cho nên mới bày ra cách này.

Điều khắc xong, An hài lòng gật đầu, cẩn thận đếm đếm linh cốt vừa khắc xong hiện có, tự nhiên thấy mình giàu có hẳn lên, xương cốt đầu trở nên đầy đặn.

Có đi đâu, vật liệu quả nhiên không đủ, tạm thời cô cũng không nở xài mấy chục cây linh cốt ở ngoài, xương đầu phải muốn có là có.

An nghĩ xếp xương một hời rỗi quyết định ra ngoài đào chút xương xẩu mang về.

Lần này cô không mặc bộ giáp chế phục nặng nề kia nữa, cứ vậy một thân xương sáng lập lòe mà chạy ra ngoài.

Thông qua Đồ đồ, Tư Thụy và F, An chuyên cần chạy khắp bốn phương tám hướng, mở rộng phạm vi tìm kiếm, không bỏ sót bất kỳ cục xương ngon lành nào, nếu gặp phải cục xương có linh hồn sẵn thì càng tốt.

Có đi đâu, cũng như bình thường, đa phần cô chỉ tìm thấy xương đã bị dũa thối găm qua, ký sinh trùng đầy rẫy bên trên và còn dính mớ thịt nát, gân mềm. Cái này thì cần phải rửa cho sạch, còn phải thanh tẩy trừ dơ mới có thể sử dụng được. Để tránh bị con người phát hiện, tối nào cô cũng ra ngoài nhặt xương.

Vì đêm hôm khuya khoác nơi rừng sâu hun hút, có một bộ xương khô hình người trắng toát ở bãi hoang lúc nào cũng đi qua đi lại, lửa linh hồn u lam bùng cháy trong hai hốc mắt đen kịt, chuyển động lúc cao lúc thấp, lúc trái lúc phải, ánh sáng cứ lập lòe không khỏi làm người khác khiếp sợ.

An cúi đầu nhìn khối xương cốt trên mặt đất, mặc niệm một câu “An giãc ngàn thu”, để khô lâu thú đào một cái hố, sau đó đem đóng xương chôn xuống hố đàng hoàng.

Khối người cốt này không biết đã chết bao lâu, cũng không biết là chết như thế nào, chỉ có thể khẳng định là người này chết tuyệt đối không phải do bị lục yêu tập kích. An cũng chưa bao giờ điều khắc trên xương người, cảm thấy không thể hạ thủ được. Trên thực tế, cô cũng chỉ cảm thấy xương người và xương động vật, xương nào cũng là xương nhưng vì là đồng loại

nên cô tự đặt cho mình một giới hạn, cô cũng không muốn vượt quá giới hạn này.

Cô kiên trì giữ lấy phần người còn lại của mình, cô cũng từng là người và cũng là người duy nhất có thể chứng minh mình là con người, khi chết chưa biết chắc mình sẽ biến thành cái dạng gì.

Sau khi chôn bộ xương kia xong, cô khắc lên gốc cây bên cạnh dòng chữ “Mộ người vô danh số 5”, đây là lần thứ năm cô giúp người khác mai táng hài cốt.

Cô cũng không rõ tại sao mình lại làm như vậy, chỉ vô thức nghĩ nếu mình làm thế, trong tương lai không chừng sẽ có nhiều người tìm về được người thân, để bọn họ có thể trở về cõi hương yêu dấu.

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyết Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 16: Tôn Lầy (Cắt Giữ Và Chọn Dùng)

Dịch và biên: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

An thu hoạch cả buổi tối rất phong phú, trên lưng đầy một túi xương, trên tay cũng có hai túi, bước chân nhẹ nhàng trở về ổ nhỏ của mình. Vốn còn không ít xương, nhưng quả thực không còn chứa được nữa nên cô chỉ có thể nhin đau mà buông tha.

Cô cảm thấy mình cần phải tìm một phương thức lưu giữ tốt hơn, bằng không mỗi lần đều phải mang từng túi lớn trở về, như vậy hiệu suất vừa thấp lại còn hết sức vướng bận.

An ngõ trên mặt đất, lựa chọn một cục xương, thuần thực loại bỏ tạp chất, tăng thể tích, tăng độ cứng, sau đó cầm dao và tập trung tinh thần bắt đầu điêu khắc, mỗi một dao lại một lần dùng linh lực. Một lát sau, trên cốt điêu đã hình thành một chữ “Tôn”.

An cảm ứng một chút, xác định đã điêu khắc thành công, liền cầm nó nhắm một hòn đá trên mặt đất. Một ánh sáng thoáng qua, đá trong nháy mắt liền biến mất không thấy nữa.

Thành công!

Linh hồn trong ánh mắt An vì vui sướng mà nhảy lên, cô lại sử dụng một lần tự quyết “Tôn” trên một hòn đá lớn hơn, cục đá vẫn như cũ bị thu vào trong cốt điêu. Không nghĩ tới đơn giản như vậy đã làm được, cô cảm thấy mình đúng là một thiên tài! An chơi đến phấn khởi, cả buổi tối nhặt xương toàn bộ đều thu vào trong cốt điêu chữ “Tôn”. Có tự quyết “Tôn”, sau này cô không bao giờ lo lắng về vấn đề chuyên chở nữa! Mặc dù không gian của cốt điêu này chỉ có 10 mét vuông, bởi vì vật liệu chế tác và cấp bậc linh lực có liên quan nên tương lai vẫn có thể phát triển.

Song, tưởng tượng thì tốt đẹp, hiện thực thì tàn khốc, An rất nhanh không thể vui vẻ bởi vì những đồ vật cô đã thu vào không thể lấy ra! Cái gọi là tự quyết “T ần”, tên cũng như ý nghĩa, chỉ có thể lưu giữ nhưng không thể lấy ra.

An lật qua lật lại cốt điều trên tay mà suy tính hồi lâu, gõ ở trên tường, ngâm ở trong nước, ném lên không trung mấy lần, rốt cuộc cũng xác định cái gì cũng không lấy ra được, nhưng cô không cam lòng buông tha.

Cô dùng linh lực cảm ứng vật phẩm ở bên trong cốt điều một chút, tất cả đều rất tốt ở trong không gian, chính là không thể lấy ra được.

An thầm nghĩ, chẳng lẽ phải làm một tự quyết “Lấy” để phối hợp? Nghĩ tới đây, cô lấy một cục xương từ trong đống hàng tích trữ trước kia của cô và bắt đầu điều khắc tự quyết “lấy”.

Sau khi điều khắc hoàn thành, An dùng tự quyết “lấy” cùng với cốt điều “T ần”, kết quả... chỉ nghe r ần một tiếng, hai miếng cốt điều “T ần” và “Lấy” đồng thời nổ tung, bẻ thành bụi phấn dấn đầy mặt An.

An bu ồm bực nhìn tro cốt trên mặt đất, ôm hai cẳng chân mình, yên lặng kiểm điểm sai lầm của mình.

Đột nhiên, cô từ dưới đất đứng lên. Ngu xuẩn, tất cả xương cốt cả buổi tối cô thu thập đều được lưu giữ ở trong cốt điều! Tại sao lại bị nát cốt điều, đồ vật cũng không thấy nữa? Hồn đản, mau nhổ ra cho cô!

An phí công đi vòng vo trong động một vòng, tức tối đá tro cốt ở trên mặt đất. Muốn trách thì chỉ có thể tự trách mình quá đắc ý, còn chưa thử nghiệm xong đã thu hết tất cả đồ vật vào trong. Hiện tại thì tốt quá rồi, làm không công cả một buổi tối.

Rốt cuộc là sai lầm ở chỗ nào chứ? An nằm ngửa trên mặt đất, cẩn thận suy nghĩ tính khả thi của t ần lấy.

Đầu tiên, t ần là một không gian, cần phải có một lối đi, tiếp theo còn phải có một mật mã đặc thù để tạo lối ra. Mật mã chính là chìa khóa mở ra

không gian cũng chính là mấu chốt của lối đi.

Không đến một lát sau, An đột nhiên ng ẩ d ậy, c ầm một khối linh cốt, dùng ngón tay tỉ mỉ phát họa vài đường, cuối cùng hoàn thiện ý tưởng. Cô định thử nghiệm điêu khắc cả hai chữ, lấy tự thân linh lực làm chìa khóa và xây dựng một lối đi không gian.

An có chút gấp không thể chờ đợi mà trực tiếp dùng linh cốt làm thí nghiệm. Đây là lần đầu tiên cô điêu khắc không chỉ hai chữ mà còn có nghĩa tương phản cùng trên một cục xương, trong đó mấu chốt chính là sự phân cảnh hoàn chỉnh.

Chớp chớp mắt, An tập trung tinh thần cao độ, mỗi một kết cấu của linh cốt, mỗi một sự biến hóa dù nhỏ nhất đều được cô nắm giữ.

Xương ngón tay mảnh khảnh đang như múa đao mà linh hoạt khắc họa.

Trong sơn động mờ tối, chỉ thấy một khối xương trắng ng ẩ xếp bằng, trên người tản ra ánh sáng sáng mờ ảo như một pho tượng trầm tĩnh.

Hoàn thành!

Thời điểm An buông đao và mở mắt thì nhìn vào bàn tay mình, ở trong lòng bàn tay là hai cục xương nhỏ như hai quả nhỏ xinh xắn. Một quả thì khắc “t ần”, một quả thì khắc “l ấy”, ánh sáng nhẹ nhàng trôi chảy qua lại với nhau.

An đem hai quả chia thành hai cái nhẫn để ở hai ngón tay áp út, bên trái là “t ần” mà bên phải là “l ấy”.

Không gian “t ần” lớn ước chừng 50 mét vuông, mặt khắc bên trong không gian chính là hơi thở linh hồn An mà chìa khóa mở không gian chính là chữ “T ần”, An biết lần này cô đã thành công mặc dù không cần thí nghiệm.

Nhưng vẫn để an tâm hơn, An vẫn lấy một vài cục đá vụn để thí nghiệm. Đúng như dự đoán, toàn bộ vật liệu linh cốt và thành phẩm cốt

điều đầu đã bị thu vào trong không gian “t ần”.

Dọn dẹp xong, cô mới ý thức được một vấn đề, chính là không gian không có trình tự phân loại, tất cả mọi thứ đều bị đặt chung một chỗ. Mặc dù cô có thể cảm ứng chính xác mục tiêu nhưng đó là vì hiện tại bên trong còn có ít đồ vật, nếu sau này càng ngày càng thu thập được nhiều cốt điều thì việc tìm kiếm sẽ tương đối phi ền toái khi chủng loại càng ngày càng phức tạp.

Cũng không biết có thể dùng ý thức dung nhập vào trong không gian phương thức phân loại của loài người không nhỉ...Ừ, tương lai cũng nên nghiên cứu thử việc này.

An đứng dậy hoạt động tay chân mình, sau đó mặc vào người bộ áo giáp và chui ra khỏi hang động từ dưới nước.

Vào ban ngày, An lựa chọn ngụy trang, dù sao cũng nên chú ý không tạo sự nổi bật hù dọa người khác khi nhìn thấy.

An cũng không biết thời gian điều khắc lần này của cô là suốt hai ngày, chờ cô đi ra khỏi hang động, đoàn người Milos cũng đã trở về căn cứ số 3.

Cùng lúc đó, An thu được tin tức từ Vương vượng.

Đây là... chuyện gì đang xảy ra?

Xuyên thấu qua đôi mắt của vương vượng, An nhìn nơi nơi trong căn cứ đầu có những điểm sáng màu xanh lơ lửng, vô số thông tin tiếng nói truyền vào trong ý thức của cô – ta là vi khuẩn nguy hiểm muốn chết nấm hảo chân, ta là vi khuẩn nguy hiểm muốn chết nấm hảo chân...

Từ “ta là nấm hảo chân” đến “Ta là vi khuẩn nấm hảo chân”, bây giờ lại là “Ta là vi khuẩn nguy hiểm nấm hảo chân” là sao?

Thực hiển nhiên, nhóm nấm hảo chân này đã tiến hóa, hơn nữa chúng còn tăng thêm định nghĩa bọn chúng đã trở thành những kẻ “nguy hiểm”.

Loại ý thức tự chủ này hẳn là học được từ nhân loại. Nhưng cái quý gì là “nguy hiểm muốn chết” đây hả?

Trước đó chúng chỉ sống được trong không khí mấy chục giây, bây giờ nhìn lại có vẻ thời gian sống sót của chúng đã kéo dài hơn r ồi.

Toàn bộ căn cứ đều trong tình trạng giới nghiêm, tất cả đều trống trải vắng vẻ không chút nhân khí, sự lo lắng thấp thỏm tràn ngập trong căn cứ.

“Thiếu tướng Milos, ngài rút cuộc cũng đã trở về” Rachel chào kiểu nghi thức quân đội với hắn, sắc mặt vốn mệt mỏi dần khôi phục vài phần tinh thần.

“Chuyện gì xảy ra?” Milos nhíu chặt lông mày.

Rachel trả lời: Ngày thứ hai sau khi ngài rời đi, bên ngoài khu cô lập xuất hiện người bị lây nhiễm, mặc dù trong thời gian ngắn ngủi bác sĩ Alan lựa chọn biện pháp xử lý tương ứng nhưng nấm khuẩn vẫn bị khuếch tán.”

“Lây nhiễm đến mức độ nào?”

“Hiện tại đã có hai mươi ba ngàn người bị lây nhiễm.”

Toàn bộ căn cứ số 3 chỉ có bảy vạn người, thế những đã có hơn hai vạn người bị lây nhiễm sao? Milos vội vàng đi tới trung tâm hành chính tổng hợp.

Rachel vội vàng đuổi theo: “Thiếu tướng Milos, còn có một việc nữa.”

“Nói.”

“Thị trưởng Valenauer đã báo cáo sự việc lên cấp lãnh sự* liên minh, cũng yêu cầu ngài phụ trách chuyện này.”

Bước chân Milos dừng lại, quay đầu nhìn Rachel: “Đây là thái độ của Valenauer?”

Rachel cúi đầu, không dám nhìn thẳng hắn.

Âu Mạc đứng phía sau Milos tức giận trừng mắt nhìn Rachel. Bọn họ phải li ều sống li ều chết thu thập nấm ngũ đông ở bên ngoài nơi hoang dã, một vài kẻ thì ngay cả chuyện đánh rắm cũng không làm được mà chỉ lo đùn đẩy trách nhiệm!

Milos không nhìn Rachel nữa, hắn xoay người chuẩn bị đi vào trung tâm hành chính tổng hợp.

Rachel ngăn hắn lại: “Thiếu tướng Milos, thị trưởng không ở trung tâm hành chính tổng hợp.”

“Vậy hắn ở đâu?”

Rachel cười khô: “Đang bị hôn mê!”

Milos: “.....”

Cuối cùng thì Milos cũng đổi đường đi đến phòng thí nghiệm của Alan. Khô lâu chuột Vượng Vượng lặng lẽ tò đầu ra ngoài túi hắn, trong mắt lóe lên ánh sáng màu xanh, tò mò nhìn xung quanh.

Xuyên qua tiếng hát “ta là vi khuẩn nguy hiểm muốn chết nắm hảo chân” mà tới phòng thí nghiệm của Alan.

Alan đã sớm nhận được tin tức Milos trở về nên không hề bất ngờ.

Cô báo cáo tình huống mấy ngày qua cho Milos.

“Thực bất hạnh, nấm ngũ đông đã bắt đầu tiến hóa. Nó tiến hóa chủ yếu ở hai phương diện: một là gia tăng thời gian sống sót, hai là kéo dài thời kỳ ủ bệnh. Vốn thời gian tồn tại của nấm khuẩn trong không khí không quá ba mươi giây, nhưng bây giờ chúng có thời gian sống sót ít nhất là ba giờ. Người bệnh bị lây nhiễm vốn chỉ bị hôn mê sau một đến hai giờ, nhưng thời gian phát bệnh hiện tại cũng đã lâu hơn đến hai mươi tư giờ. Đi ều này đ ồng nghĩa với việc chúng ta không thể khống chế sự lây nhiễm của nấm khuẩn nữa. Hai mươi tư giờ đủ để toàn bộ người trong căn cứ bị lây nhiễm.”

“Có người bị chết do lây nhiễm của nấm khuẩn không?”

“Không có!” Alan trả lời, “Đây có thể coi là đi đầu may mắn duy nhất. Nấm ngũ đông mặc dù ký sinh cơ thể người để sinh sản nhưng lại không gây ra những chứng bệnh khác, trừ tạo ra những vết máu bầm do hấp thu dinh dưỡng từ cơ thể con người thì cũng không có gì khác.”

Milos suy tư một chút, nói: “Lần này chúng ta chỉ mang về có 15 gốc cây “nấm ngũ đông”, một phần dùng để cứu nghiên cứu viên, một phần lưu lại để nghiên cứu, hy vọng trong thời gian ngắn nhất mấy người có thể nghiên cứu ra giải dược. Cụ thể người nghiên cứu là ai do cô quyết định, bất luận cấp bậc cao thấp.”

Alan gật đầu nhận lệnh. Ngay sau đó dường như nghĩ tới cái gì đó, nói: “Đúng rồi, thiếu tướng Milos, còn có một việc nữa, thị trưởng Valenauer trước khi bị hôn mê đã công bố nhiệm vụ nấm ngũ đông trên hệ thống, chuyện này đã bị công khai.”

Ánh mắt Milos lạnh như băng bắn tới trên người Rachel, lạnh lùng nói: “Valenauer là kẻ ngu sao? Người thân là trợ lý của hắn lại không biết đường khuyên can?”

Rachel rụt cổ, hắn nào dám khuyên can? Một chữ cũng không thể phun ấy chứ?

Milos hừ lạnh một tiếng, xoay người chuẩn bị rời khỏi phòng thí nghiệm.

Rachel nhỏ giọng, nói: “Thiếu tướng Milos, ngài có phải đã quên cái gì không?”

Milos quay đầu nhìn hắn, trong con người màu vàng không chút cảm xúc mà chỉ trăn mặc chờ đợi câu nói tiếp theo của hắn.

Rachel cắn môi, lấy hết dũng khí hỏi: “Chúng ta chẳng lẽ không nên cứu tỉnh thị trưởng Valenauer đầu tiên sao?”

Khóe môi Milos hơi cong, nhẹ nhàng bỏ lại một câu trước khi đi: “Cứ để cho hắn bất tỉnh đi.”

Rachel run rẩy nhìn theo bóng hắn rời đi, thiếu tướng đại nhân ơi, ngài làm vậy thật sự sẽ tốt sao? Người ta dù sao cũng là thị trưởng, cấp quan dường như vẫn ở trên ngài đấy...

Giải thích: Lãnh sự liên minh là tổ chức có quyền lực cao nhất và chịu trách nhiệm bảo vệ công dân hành tinh mình tại các hành tinh khác (ở đây là hành tinh thăm dò)

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyệt Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 17: Tôi Có Biện Pháp

Dịch và biên: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

An nhìn nắm chân khuẩn “nguy hiểm đến muốn chết” lơ lửng mọi nơi trong căn cứ cũng đã hình dung ra tình cảnh của loài người bây giờ. Sự lây nhiễm và tiến hóa rõ ràng của nắm khuẩn đúng là vượt xa dự tính của bọn họ, mà số lượng chu quả lại thừa thớt không đủ để cung cấp cho Viện nghiên cứu. Chỉ e rằng còn chưa kịp chờ thành quả nghiên cứu của bọn họ, chu quả cũng đã biến mất.

Cho dù An đã trà trộn lâu như vậy ở trong rừng cây thì để tìm kiếm chu quả của nắm ngủ đông cũng không hề dễ dàng. Gần nhất cô còn phát hiện ra một sự thật, người Straous chỉ e chính là động vật ký sinh mà nắm ngủ đông yêu thích nhất nên không thể trốn tránh kịp chúng.

Thì ra cô sớm đã gặp qua loại nắm khuẩn này, chẳng qua lúc ấy cô không hề cảm nhận ý thức tự chủ của chúng nên mới xem nhẹ sự tồn tại của chúng. Những động vật nuốt phải chu quả nắm ngủ đông đều là nắm khuẩn tâm bồ. Chúng đúng là nắm khuẩn tốt nên tính lây nhiễm rất thấp, ý thức mơ hồ cộng sinh với ký chủ, hơn nữa còn vì ký chủ mà thanh trừ những tạp chất có hại cho cơ thể của ký chủ. Nắm khuẩn này không giống phấn hoa sẽ rời bỏ ký chủ để bay đi khắp nơi, nó chỉ hoạt động xung quanh ký chủ, thẳng đến khi nó ngưng kết ra hạt giống, rơi xuống đất bèn nảy mầm. Song phương tồn tại hài hòa cùng giúp ích lẫn nhau. Chính vì vậy cho nên đúng như lời chúng nói, chúng thật sự là “nắm hảo chân”.

Nhưng khi ký sinh trên cơ thể con người lại có trạng thái hoàn toàn khác biệt. Trong đầu An nghĩ đến đầu tiên chính là “không hợp khí hậu.” Nhân loại đến từ Straous không thể thích ứng với sự ký sinh của nắm ngủ đông nên mới bị hôn mê mà bớt máu bầm chính là dấu hiệu của bệnh. Vì

khuẩn nấm ngũ đông cũng có được năng lực tiến hóa mới ở trên cơ thể nhân loại mà có ý thức của riêng mình.

Nếu nói nấm khuẩn trên cơ thể động vật là người bảo vệ thì chúng ở trên cơ thể con người là kẻ gây rối. Cái thứ nhất là số lượng ít, sinh sôi nảy nở chậm nhưng có tính ổn định; cái thứ hai là số lượng nhiều, sinh sôi nảy nở nhanh, hơn nữa còn cực kỳ sống động. Nói đơn giản thì chính là biến thái.

Đương nhiên, An lúc này vẫn không biết ý nghĩa của việc này, cô chỉ nghĩ tới tương lai loài người sống trên hành tinh phải tốn rất nhiều thời gian để thích ứng với hoàn cảnh nơi này.

An nhìn nguy cơ bọn họ đối mặt trước mắt mà tỏ vẻ bất lực, cho nên khi Milos thông qua Vương vương tìm sự trợ giúp của cô thì đều không nhận được trả lời của cô, chẳng qua cô vẫn đang yên lặng chú ý tình huống của bọn họ.

Milos khởi động khăn cấp, chia căn cứ số 3 thành ba khu: nội, trung và ngoại. Khu nội là khu cách ly, khu trung là khu diệt khuẩn, khu ngoại là khu quan sát. Tất cả mọi người đều phải tiến hành khử độc ở khu trung, hơn nữa còn phải thích ứng với khu vực. Những người được cứu khỏi lây nhiễm nấm khuẩn đều được đeo ký hiệu miễn dịch.

Tuy rằng nhân loại chưa nghiên cứu ra giải dược, nhưng tìm ra người có chứa vi khuẩn nấm hảo chân trong người rất dễ dàng. Tình hình tạm thời được khống chế do Milos thực hiện một loạt các biện pháp.

Năm ngày sau, những nghiên cứu viên lấy Alan làm đầu vui mừng báo cáo kết quả với Milos: “Thiếu tướng Milos, chúng tôi đã tìm ra phương pháp chữa trị nấm ngũ đông.”

“Hả? Vậy nói xem!” Về mặt Milos trịnh trọng nhìn bọn họ.

“Không biết thiếu tướng Milos có từng nghe qua chuyện rất lâu trước kia, nhân loại vì một bệnh truyền nhiễm đáng sợ có tên bệnh đậu mùa mà phát minh ra một loại vắc xin hay không?” Alan giải thích, “Họ sẽ lấy virus

trên cơ thể bò r ấ cấy vào cơ thể con người để sinh ra kháng thể, loại kháng thể này có thể phòng tránh bệnh truyền nhiễm đậu mùa đáng sợ đó..”

“Ý của cô là?” Milos sáng mắt.

Alan hưng phấn, nói: “Chúng tôi đã lấy động vật của tỉnh c ầu này làm thí nghiệm, tình huống tương tự với bệnh đậu mùa, chỉ sinh ra kháng thể không chỉ có con người mà còn có động vật. Tất cả động vật nhiễm nấm ngũ đông đều sinh ra kháng thể vi khuẩn ức chế nấm khuẩn sinh sôi nảy nở, cuối cùng cũng có hiệu quả chữa khỏi hoàn toàn.”

“Đã tiến hành thực nghiệm chưa?”

“Đã làm r ấ, tổng cộng có mười người thí nghiệm, tỷ lệ thành công là một trăm phần trăm.”

Milos trầm tư trong chốc lát, nói: “Quan sát thêm ba ngày, xác định không còn phản ứng xấu thì phổ biến toàn căn cứ.”

“Rõ!” Alan kích động đáp một tiếng, ngay sau đó bổ sung: “Thiếu tướng Milos, chúng ta cần động vật của hành tinh này để nuôi dưỡng kháng thể nấm khuẩn, ít nhất là một ngàn con. Động vật trong căn cứ có hạn, phần lớn đều tới từ Straous, chỉ có không tới một trăm con là động vật của hành tinh này.”

Milos gật đầu tỏ vẻ đã hiểu vấn đề, sau đó nói với cô: “Trước hết cho ta nhìn kết quả thí nghiệm của các cô.”

Mấy người cùng nhau đi vào phòng thí nghiệm cùng xem quá trình thực nghiệm cùng số liệu thực nghiệm từ video Alan mở cho Milos.

Khô lâu chuột thò đầu từ trong túi tiền của Milos, cùng quan sát quá trình thí nghiệm với bọn họ. Khi nhìn nhận loại dùng dụng cụ lấy ra kháng thể vi khuẩn trong cơ thể động vật thì cũng là lúc cốt điều An chưa hoàn thành vỡ thành tro cốt.

Nhân loại vì lợi ích an nguy của bản thân mà lấy động vật làm thí nghiệm cũng có thể hiểu được, nhưng bọn họ lấy ra kháng thể từ động vật thì sẽ khiến chúng không thể sống lâu hơn được mấy. Nhìn bộ dáng thống khổ của chúng, An cảm thấy không chút thoải mái.

Chẳng lẽ thật sự không có biện pháp khác sao? Một ngàn động vật, đây đâu phải là số lượng nhỏ đâu.

An g ãn như có thể dự đoán loài người khi tới hành tinh này sẽ mở một cuộc săn quy mô lớn như thế nào.

Vèo vèo vài tiếng, một tiểu sa miêu ngậm trong miệng một gốc nấm ngũ đông chạy tới bên chân An, nghiêng đầu nhìn cô.

Tiểu sa miêu này chính là con từng bị An lấy làm “Dê con thay tội”, sau đó nó bị loài người bắt đi, cuối cùng lại bị nói là con mèo ngọc mà được thả chạy. Nó chính là kẻ yêu thích rời nhà trốn đi, kỹ năng chuyên nghiệp là “Người khác hồ ta một trăm lần, ta sẽ đối xử với hắn như gia quyến.”

An gỡ nấm ngũ đông từ trong miệng nó ra, sau đó hái một quả đưa tới bên miệng nó. Tiểu sa miêu vươn đầu lưỡi nhỏ liếm liếm, lại nhìn trộm An, xác định có thể ăn nữa thì liền đớp chu quả vào trong miệng.

An ng ỡ xồm trước mặt nó, nghiêm túc nhìn chăm chăm nó.

Lúc An chăm chú nhìn nó, cũng không biết vì sao tiểu sa miêu bỗng nhiên như lĩnh ngộ được thứ gì kỳ diệu, nó chui qua chân cô rồi dẫm lên xương hông cô và bò lên lồng ngực cô, sau đó bám lấy hai cái xương sườn, ngửa đầu nhìn cô, cái đuôi ve phẩy vuốt vuốt cầm cô.

An cúi đầu nhìn xuyên qua lồng ngực mình thấy tiểu sa miêu dựng l ầu đóng trại trong thân thể mình mà một lúc sau không có lời để nói.

Cô lôi tiểu sa miêu ra ném qua một bên, dùng ý thức dạy dỗ: Không nên tùy tiện chui vào trong thân thể người khác, đó là không lễ phép.

Tiểu sa miêu nghiêng đầu, mở to đôi mắt sáng lấp lánh mà ngây thơ nhìn An.

Nhìn bộ dạng này của nó cũng biết là nó không hiểu gì cả.

An gỡ cánh tay bên phải của mình xuống, đứng đưa trước mặt tiểu sa miêu, có chút nhàm chán chơi trò oản tù tì với nó.

Tiểu sa miêu mỗi lần chỉ biết ra bao khiến An thắng mà không có cảm giác thành tựu nên nhiều khi cô thật hảo tâm mà tự làm thua. Chơi hơn một giờ, đến khi lỗ mũi tiểu sa miêu thở ra nấm khuẩn thì cô mới thu cánh tay trở về, dừng lại cuộc chơi ở đây.

An cũng thử liên hệ với những nấm khuẩn này, nhưng kết quả chỉ thu được ý thức mơ hồ của chúng. Bọn chúng ngay cả biểu đạt tin tức hoàn thiện cũng không xong, giống như là tờ giấy trắng tinh. Nhưng kỳ quái là An không hề cảm nhận sự yếu ớt của chúng. Bọn chúng lúc ẩn lúc hiện vờn quanh ký chủ tạo nên một quy luật ổn định.

An dùng ngón tay nhẹ nhàng đụng vào một cái, nấm khuẩn liền lập tức vòng quanh ngón tay của cô mấy vòng sau đó lại trở về trên người tiểu sa miêu.

Đầu là nấm khuẩn nhưng sao chệch lệch lại lớn thế này? Những nấm khuẩn trước mắt này thật giống như những học sinh xuất sắc! Mà những nấm khuẩn ký sinh trên thân thể nhân loại lại giống như những đứa nhỏ hư hỏng không được người dạy dỗ!

An ôm tiểu sa miêu đang nhìn trái nhìn phải mà nghĩ cách muốn biết những kháng thể vi khuẩn ký sinh cơ thể con người ngoan ngoãn nghe lời rốt cuộc đang ở đâu. Vì sao phải dùng thủ đoạn “Giết gà lấy trứng” chứ? Chẳng lẽ không thể có phương pháp khác sao?

Lúc này, khô lâu chuột Vượng Vượng truyền tới tin tức, An lập tức nhận liên lạc, linh hồn qua hốc mắt u lam chợt lóe sáng.

Thì ra cũng có thể như vậy sao!

Mà bên kia, Milos cũng đã ra quyết định. Động vật dùng thực nghiệm sẽ tiến hành vây bắt ở khu nguy hiểm thấp, vì vậy, hắn sẽ không tự mình dẫn đội mà phái ra mấy tiểu đội.

Cùng lúc đó, căn cứ số 1 và số 2 cũng lần lượt xuất hiện người lây bệnh. Bởi vì nhiệm vụ thu thập nấm ngũ đông do Valenauer ban bố cho nên có rất nhiều lính lính thuê tự do tham dự. Kết quả là có không ít người thu thập nấm ngũ đông coi thường sự lợi hại của nó, cho nên khi thu thập đã không cẩn thận trở thành mẫu thể của nấm khuẩn. Một mẫu thể cũng đủ để lây nhiễm một trụ sở, huống chi là bọn họ còn không cách nào tra ra ai là mẫu thể.

Nấm hảo chân lấy tốc độ cực nhanh lây truyền trong căn cứ càng ngày càng phát triển lớn mạnh, chúng gây ra sự phiền toái thật lớn cho loài người.

Lãnh sự liên minh Straous rất nhanh nhận được tin tức mà khiếp sợ, hơn nữa còn cảm thấy sự việc rất khó giải quyết. Bọn họ không dám tùy tiện phái bộ đội cứu viện, trước mắt chỉ yên lặng theo dõi kỳ biến. Bọn họ đổ hết trách nhiệm lên người Milos, lệnh hắn phải mau chóng nghĩ biện pháp giải quyết nguy cơ, nếu không sẽ hạ cấp bậc và đưa hắn ra tòa án quân sự giải quyết.

Milos không hề quan tâm đến những thứ này, sau khi trực tiếp đóng thiết bị liên lạc liền tập trung mọi sự chú ý lên công việc cứu người. Hắn hiện tại chưa công khai thành quả nghiên cứu kháng thể, dù sao thời gian cũng quá ngắn nên không chắc những kháng thể này đảm bảo tính an toàn cao.

Nếu như xuất hiện việc ngoài ý muốn, Milos hẳn một người sống chết không sao nhưng liên lụy tất cả mọi người trong căn cứ thì không xong.

Milos ở trong phòng xem xét báo cáo thực nghiệm mới nhất, đột nhiên nghe thấy tiếng gõ máy tính ở bên cạnh, hắn quay đầu nhìn lại thì phát hiện Vương Vương đang quơ móng vuốt nhỏ trên bộ gõ bàn phím, lập tức trên màn hình xuất hiện bốn chữ: Tôi có biện pháp.

Ánh mắt Milos sáng lên, hẳn nhiều lần liên lạc với gia hỏa này mà không được, cuối cùng cũng có tin tức đáp lại.

Hắn hỏi: “Biện pháp gì?”

“Tạm thời không cần nhắc đến kháng thể, tôi sẽ nói cho anh biết.”

Milos trầm mặc trong chốc lát, nói: “Được, ta đáp ứng cô.”

“Anh sẽ không hối hận!”

Vượng vượng đồng thời tặng một cái nắm tay.

Ngoài lề

Bệnh đậu mùa và vắc xin bệnh đậu mùa:

Bệnh đậu mùa là bệnh lây qua đường hô hấp khi tiếp xúc với người mắc bệnh. Dấu hiệu của bệnh bao gồm các triệu chứng như cúm, sốt và xuất hiện nhiều nốt mụn độc trên mặt và trên cơ thể.

Năm 1796, Bác sĩ Edward Jenner đã phát hiện ra virus gây bệnh nhẹ trên bò và người vắt sữa bò có khả năng miễn dịch tự nhiên với bệnh đậu mùa. Jenner đã làm thí nghiệm tiêm dịch lỏng từ các vết loét trên tay một cô gái làm nghề vắt sữa bò bị bệnh đậu mùa là Sarah Nelms vào James Phipps. Sau hai tháng kiểm tra, Phipps không còn mắc bệnh đậu mùa. Nhờ vậy, đại dịch đậu mùa ở Châu Âu được đẩy lùi.

Năm 1880, việc tiêm chủng phổ biến ở hầu hết các nước Châu Âu và sau đó lan rộng ra toàn thế giới.

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyệt Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 18: Hẹn Hò

Dịch và biên: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

An trước kia rất sợ tối, nhưng sau khi biến thành khô lâu thì không còn sợ nữa, ngược lại rất thích đêm tối, có một sự u ám, yên tĩnh, sâu thẳm và cất giấu rất nhiều điếu bí mật mà không muốn người biết mang lại một sự hấp dẫn khó kiềm chế.

An đứng ngược ánh trăng trên một sườn núi nhỏ che giấu bản thân trong bóng một cây đại thụ.

Từ xa, một chiếc tàu con thoi loại nhỏ đang đi tới chỗ cô.

Dựa theo yêu cầu của An, Milos một mình đi tới nơi gặp mặt. Hắn đỗ tàu con thoi tại địa điểm đã định, sau khi bước ra khỏi xe liền bắt gặp thân ảnh quen thuộc dưới tàng cây kia. Một bộ xương trắng tinh, lẳng lẳng đứng trong gió đêm, hai ngọn lửa u lam trong hốc mắt giống như quỷ mị nhấp nháy trong bóng cây.

Cùng một bộ xương hẹn hò dưới ánh trăng, Milos lại cảm thấy thật lãng mạn. Hắn sỏi bước về phía An, trong lòng cân nhắc có nên mang theo một phần tặng vật lần gặp sau không ... Hiển nhiên, định nghĩa lãng mạn của thiếu tướng đại nhân thật sự khác người.

“Anthony, ta đã tới!” Milos không biết An có biện pháp gì nhưng hắn không chút do dự mà lựa chọn tin tưởng. Ngay khi hắn vừa hạ lệnh tạm thời đình chỉ việc lấy kháng thể vi khuẩn từ trên cơ thể động vật thì An cũng truyền tin hẹn gặp mặt hắn.

An cũng nhìn thấy Milos nên vươn móng vuốt ra.

Milos dừng lại, nghiêm túc c ần tay cô.

“Tại sao lại hẹn nhau ở chỗ này, cô không muốn tới căn cứ với tôi sao?”
Milos hỏi.

An không trả lời, nhưng Milos biết cô có sự cố kỵ, cô c ần giữ khoảng cách với nhân loại khi mình là một loài sinh vật khác loại.

“Ta nếu đã có lời cam kết bảo đảm an toàn cho cô thì nhất định sẽ tận lực bảo vệ an toàn cho cô.” Dáng người Milos thẳng tắp, vẻ mặt nghiêm nghị.

Đã biết, không c ần nhấn mạnh đâu. Nếu như tâm cô vẫn còn nghi ngờ thì sao có thể hẹn người ra khu đất trống đêm hôm khuya khoác chứ?

Xét thấy hai người đ ều không cùng một hệ thống ngôn ngữ, Milos lại không phải người đàn ông biết lãng mạn cho nên những lời nói sau đó của cả hai đ ều rất tẻ nhạt.

“... Cô lúc trước bảo có biện pháp là sao cơ?” Milos lần nữa xác nhận mình không có thiên phú nói chuyện với sinh vật khác loại, dứt khoát mà đi thẳng vào chủ đề.

An ng ỡ xồm người xuống, sau đó khoát tay với Milos tỏ ý hẳn cũng ng ỡ xồm xuống giống cô.

Milos thuận thế ng ỡ xồm xuống. Một người một cốt cứ như vậy ng ỡ đối mặt nhau giữa khu đất hoang vắng trong sắc trời đêm đen. Nếu như Âu Mạc nhìn thấy một màn này chắc chắn sẽ vô cùng đau đớn. Từ trước tới nay thiếu Tướng Milos đ ều có dáng vẻ đứng đắn chứ đâu mất hình tượng ng ỡ xồm trên mặt đất như bây giờ, quả thực là mất hết mặt mũi để nhìn.

Milos rất nhanh phát hiện một tiểu sa miêu đang ng ỡ bên chân An, cái dáng vẻ kia rất quen mắt, đừng bảo là con tiểu sa miêu hẳn thả ra lúc trước nhé?

Milos nhìn An, chỉ thấy cô đưa móng vuốt cho hắn.

Lại muốn bắt tay sao? Đây là lễ nghi của bộ tộc khô lâu sao? Đứng đã nắm một lần mà ng ấ xôm r ấ cũng nắm tay một lần sao?

An nhìn Milos không nhúc nhích thì chủ động bắt lấy tay hắn, sau đó đưa ngón tay hắn tới bên mép tiểu sa miêu.

Tiểu sa miêu và Milos đều có sự thắc mắc nhất trí cùng nhìn An.

“Tiểu sa miêu, cần hắn.” An xúi giục, nói.

Tiểu sa miêu do dự nhìn Milos sau đó khẽ liếm ngón tay hắn một chút. Mặn mặn, ăn không ngon.

“Không phải liếm, cần đi.” An tiếp tục chỉ đạo.

Tiểu sa miêu cọ xát răng một h ấ, cuối cùng vẫn lấy dũng khí dùng sức cắn, bất thành linh nếm được mùi máu tanh, nó giống như bị trúng độc, vọt vàng phóng thật nhanh vào l ồng ngực An, cách xương ngực dè dặt nhìn chằm chằm vào Milos.

Milos nhìn ngón tay trở đang rỉ ra giọt máu, mở miệng nói: “Nếu như cô nghĩ có thể dùng cách này giết chết ta thì có lẽ nên tìm cách khác hữu hiệu hơn đây.”

Anh suy nghĩ quá nhiều đây. An khẽ liếc mắt nhìn hắn.

“Hay là, ta đã làm đi ều gì sai trái nên cô mượn hàm răng của một tiểu sa miêu trừng phạt ta?”

An mở thiết bị cá nhân của mình, đánh một câu: “Bây giờ anh có thể đi được r ấ!”

“Cái gì? Biện pháp cô nói đâu?” Hẹn hắn buổi tối gặp nhau chỉ vì cần hắn một ngụm sao?

“Không phải đã nói cho anh sao?” An chỉ tiểu sa miêu lại chỉ ngón tay trở của hắn, “Trở v ề kiểm tra sức khỏe nhé!”

Trong mắt Milos lóe lên sự kinh ngạc: “Chỉ đơn giản như vậy?”

An gật đầu thật mạnh, đơn giản như vậy thôi! Cô lúc trước xuyên qua Vương vương nhìn nắm khuẩn trên thân thể động vật có thể hấp thu và đồng hóa nắm khuẩn trên cơ thể con người. Nói cách khác, thật ra cách chữa lây lan nắm khuẩn căn bản không cần rút ra kháng thể trên cơ thể động vật mà chính là lợi dụng những nắm khuẩn nguyên thủy trên cơ thể động vật.

Nguyên nhân An để mẫu thể tiêu sa miêu cắn Milos là để nắm khuẩn nguyên thủy thấm vào cơ thể hắn trở thành kháng thể tự nhiên. Nhưng Milos vốn không bị lây nhiễm nắm hảo chân, cho nên cũng không biết có gì biến hóa hay không.

Từ sự quan sát của An, nắm khuẩn nguyên thủy chuyển hóa từ động vật sang cơ thể người Straous không có nguy hại gì, ngược lại, còn có không hề ít chỗ tốt. Nếu như biện pháp này không thể thực hiện được, vậy thì An cũng chỉ mặc niệm cho Milos thôi... Đối với một sinh vật khô lâu không có não bộ, yêu cầu này quả thực không thể quá cao nhỉ.

An chậm rãi đứng lên, tiêu sa miêu vội vàng bám lấy xương sườn của cô, thuận thế leo lên bả vai của cô.

Milos nhìn chăm chăm vào tiêu sa miêu đang chui ra từ khe hở từ trong xương cốt của An, hắn có cảm giác thân thể khô lâu tộc thật sự “thoáng mát”.

“Một khi đã vậy thì tôi đi về trước vậy.” Milos dừng một chút, nói, “Đúng rồi, vẫn luôn quên không hỏi cô, tên của cô là gì? Anthony là thân phận ta an bài cho cô, vậy tên thật của cô là gì?”

“An, tên của tôi cũng là An.” An đánh máy chữ trên màn hình.

“An sao... ta đã nhớ.” Milos chào kiêu quân đội với cô, sau đó xoay người trở về tàu con thoi của mình. Khi sắp lên xe, hắn lại nói, “An! Mọi lúc ta đều hoan nghênh cô tới căn cứ nhân loại, ta sẽ mở thêm quyên hạn xuất nhập cho cô, có thể không bị kiểm tra, trực tiếp do ta phụ trách.”

An gật đầu tỏ ý đã biết.

Nhưng Milos cũng đã dự đoán được việc cô sẽ không chủ động tiến vào căn cứ nhân loại, chỉ hy vọng rằng quan hệ của bọn họ sẽ tiến thêm một bước.

Sau khi Milos rời đi, An cũng xoay người đi vào sâu trong rừng, dần dần không nhìn thấy trong bóng đêm.

Sau khi trở lại căn cứ, Milos trực tiếp đi viện nghiên cứu.

Là một thân binh của Milos, Âu Mạc là người duy nhất biết thiếu tướng nhà mình đi ra ngoài hẹn ước với người. Thiếu tướng nghiêm lệnh hắn không được đi theo, hắn đành phải luôn ng ồi chờ ở ngoài căn cứ. Hiện giờ thấy hắn bình ăn trở về, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, cũng không hỏi nhiều lời.

Ánh đèn điện viện nghiên cứu sáng choang, rất nhiều nghiên cứu viên không nghỉ ngơi mà trắng đêm công tác.

Bọn họ nhìn thấy Milos tiến vào, lập tức đứng lên hành lễ.

Milos không nói lời vô nghĩa, hạ lệnh nói: “Lập tức kiểm tra chức năng miễn dịch giúp ta!”

Alan sửng sốt, vội hỏi: “Thiếu tướng Milos, ngài cũng bị lây nhiễm?”

“Sau khi kiểm tra rồi lại nói.” Milos hiện tại chỉ muốn biết một ngưng căn kia của tiêu sa miêu có tác dụng gì.

“Được!” Đám người Alan không trì hoãn nữa, từng người từng người nhanh tay thực hiện.

Đang lúc ở căn cứ số 3 xuất hiện sự chuyển biến thì hai căn cứ khác lại đang trong sự hỗn loạn.

Bọn họ dùng hết tất cả lực lượng để tìm kiếm năm ng ủ đông, giá cả mỗi lần từ 10w tăng lên đến 20w rồi lại 30w. Nhưng loại thực vật này vô

cùng thừa thớt, một gốc cũng khó cưa. Đối với quần thể người lây nhiễm ngay một mở rộng, căn bản không làm nên trò trống gì.

Milos tạm thời không rảnh mà bận tâm tới hai căn cứ khác, hẳn vẫn một mực canh giữ trong phòng thí nghiệm để chờ đợi kết quả kiểm tra.

Sự chờ đợi này là 6 giờ.

“Thiếu tướng, ngài làm sao làm được?” Alan mở to đôi mắt phủ đầy tơ máu, kích động mà hưng phấn vọt tới trước mặt Milos, nói, “Trong cơ thể Ngài sao lại sinh ra kháng thể chứ?”

Milos bình tĩnh nói: “Đừng vội, từ từ nói.”

Alan thở một hơi thật dài, tiện tay vuốt lại mái tóc bù xù như tổ quạ của mình, nói: “Tình huống của Ngài cùng kháng thể tiêm từ động vật không giống nhau, trong cơ thể Ngài là kháng thể tự nhiên hình thành, không có bất kỳ tác dụng phụ, hơn nữa còn đề cao chỉ số miễn dịch các loại trong cơ thể, thật sự có thể nói là hoàn mỹ! Thiếu tướng Milos, Ngài đã làm cái gì vậy?”

Làm gì? Bị sa miêu cắn một ngụm. Milos một bên vừa xem xét số liệu thực nghiệm, một bên vừa suy nghĩ. Thì ra đây chính là biện pháp của An, nước bọt sa miêu có thể sinh ra kháng thể? Không, chính xác mà nói, chính là nước bọt tiểu sa miêu có chứa nấm vi khuẩn.

Milos giải thích: “Ta bị một sa miêu có lây nấm khuẩn cắn một ngụm, hẳn là chân khuẩn từ trên người nó thông qua nước bọt tiến vào cơ thể của ta khiến ta tự sinh ra kháng thể.”

“Thì ra là thế, vậy thì có thể nói thông rồi!” Ella đang cùng vài nghiên cứu viên thảo luận kịch liệt một hồi, nói: Xem ra chúng ta không cần phải bắt giữ nhiều động vật, hiện tại chỉ cần một con có thể độ nhanh thì càng an toàn hơn.”

“Lấy cảm nhiễm chân khuẩn từ nước bọt của động vật sao?”

“Không.” Hai mắt Alan sáng loang loáng nhìn chăm chăm vào Milos, gần từng chữ, “Là lấy máu của thiếu tướng đại nhân Ngài!”

Milos: “.....”

Đột nhiên có cảm giác bị hốt...

Từ chỗ Vượng vượng lấy được tin tức này, An hết sức vui mừng. Cô vốn nghĩ sẽ là lấy nước miếng động vật, thật không nghĩ tới cuối cùng lại lấy máu của Milos. Lần này hẳn chắc phải lấy khá nhiều máu, thật sự là khắp nơi vui mừng.

Về sau Milos nếu không làm thiếu tướng, dựa vào việc bán máu cũng kiếm được miếng cơm manh áo*.

Milos ngược lại không hề để ý việc lần này, với thể chất của hắn, mỗi ngày hiến máu cũng không thành vấn đề.

Sau khi bị đám người Alan rút mấy ống máu, Milos trở về phòng mình, vọt vào tắm và chuẩn bị nghỉ ngơi một lúc.

Đúng lúc này, Âu Mạc gõ cửa tiến vào, sắc mặt ngưng trọng báo cáo: “Thiếu tướng Milos, liên minh hạ lệnh chặt vấn, thúc giục Ngài trong vòng một tháng phải ổn định thế cục, nếu không sẽ hủy bỏ quân hàm của Ngài.”

“Không cần để ý tới bọn họ, mỗi lần ngoài trừ bất mãn ta thì uy hiếp quân hàm của ta thì còn gì để làm nữa đâu, đều đã tập mãi thành thói quen rồi.” Milos lơ đãng trả lời.

“Nhưng mà, cứ lâu lâu lại uy hiếp cảnh cáo một lần, bọn họ dùng quân công đổi lấy quân hàm thiếu tướng nhiều năm của Ngài để làm cái gì?” Âu Mạc mặt đầy oán giận, nói.

“Bọn họ cũng chỉ chiếm chút tiện nghi trên miệng mà thôi, còn thật sự muốn triệt ta thì còn lưu ta đến bây giờ sao?” Milos di động chút xương cốt mình, ánh mắt lộ rõ sự mệt mỏi.

Âu Mạc thấy thế, lập tức hành lễ cáo lui để Milos nghỉ ngơi cho khỏe.

Milos vừa mới nằm trên giường, liền nghe thấy tiếng gõ ở bên cạnh. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Vượng vượng gõ trên màn hình mấy chữ: “Ngủ ngon, anh hùng hiến máu.”

Anh hùng hiến máu... Milos khẽ cười một tiếng, giữ chăn ra, gục đầu liền ngủ say.

P/s: Nguyên văn là: 盆满钵满 (Bồn mãn bát mãn/ bồn phong bát mãn): nghĩa là kiếm được nhiều tiền

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyết Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 19: Tàn Ảnh & Tàn Niệm

Dịch và biên: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

Nhân loại gần đây dần dần thâm nhập vào khu cao nguy tăng nhiều, bọn họ chủ yếu là vì nắm ngũ đông mà đến. Để tránh những phiền toái không cần thiết, an giảm bớt hoạt động ban ngày mà chỉ thu nhặt xương cốt vào buổi tối. Nhưng, nếu phát hiện bóng dáng Lục yêu thì An cũng không quản nhiều như vậy. Mặc dù Linh cốt khó có được nhưng cô không nghĩ sẽ bỏ qua nó.

Có tình huống!

An nhảy ra từ trong nước, theo hơi thở của khô lâu thú mà truy tung. Cô dùng tự quyết “mau”, thân ảnh như một cơn gió lốc xẹt qua trong rừng.

Ở khoảng cách gần cô mấy trăm mét, một đội lính đánh thuê tự do đang tạo thành một đội ngũ chỉnh tề thật cẩn thận mà sờ soạng khắp nơi. Thân ở trong khu cao nguy nên không có người nào dám thiếu cảnh giác.

“Lão đại, nơi này có phân dã thú, nhìn vẫn còn mới, xem độ lớn nhỏ của phân hân là một động vật ăn thịt loại trung.” Một lính đánh thuê ngẩng lên nhìn mặt đất nhìn một lúc mới đứng dậy nói.

“Đây là lần đầu tiên chúng ta phát hiện động vật ăn thịt cỡ trung, mọi người cẩn thận.” Đội trưởng lính đánh thuê một bên cảnh giác mà đánh giá bốn phía, một bên dặn dò đội ngũ, nói.

“Súc sinh này dám ở phân ở nơi này, chứng tỏ nơi này có thể là lãnh địa của nó.” Một người đàn ông có thân hình cao lớn, nói: “Căn cứ kinh nghiệm trong quá khứ, động vật ăn thịt đều có điếm giống nhau là chỉ ở

phân trong địa giới của chính nó, người khác sau khi tiến vào lãnh địa, cơ bản đều giống như bị táo bón.”

Đội viên sôi nổi nhìn hấn, tất cả đều cảm thấy cách nói của hấn có vấn đề, nhưng lại không biết vấn đề nằm ở chỗ nào.

Nhưng chỉ có một chút cho là đúng, gia hỏa kia dám đại tiêu tiện tùy ý ở chỗ này cũng không chứng minh nó là chủ nhân lãnh địa nên không hề sợ hãi. Mỗi một khu vực đều có mấy chục loại động vật ăn thịt, có thể không chọc thì vẫn không nên chọc. Mọi người đều ăn ý mà vòng qua đống phân lớn kia, hành động càng thêm cẩn thận.

Đúng lúc này, một lính đánh thuê chợt phát hiện một bóng người bay nhanh tới, giống như một mũi tên, vèo một cái lại không thấy tăm hơi.

Lính đánh thuê há to miệng, thiếu chút nữa kêu ra tiếng, hoàn hảo hấn vẫn nhin xuống, sau đó liền quay đầu hỏi những người khác: “Các người có thấy gì vừa rồi không?”

“Nhìn thấy cái gì?” Mọi người nghi hoặc nhìn hấn.

“Vừa rồi mới có người chạy qua mà.”

“Người nào lại chạy loạn trong rừng cây khu cao nguy chứ?” Có người không tin, nói: “Cho dù thật sự có thì chúng ta cũng không có khả năng không chú ý đến chứ?”

“Tốc độ của hấn rất nhanh.”

“Có thể nhanh hơn lão đại của chúng ta sao? Lão đại chúng ta chính là vua tốc độ chạy ở căn cứ đây.”

Tên lính đánh thuê kia không còn lời để nói, đúng là lão đại có tốc độ nhanh nhưng cũng chỉ là trong loài người, vừa rồi tên kia giống như có gắn tên lửa trên đùi! Hấn cũng không biết giải thích như thế nào, xem bộ dáng buồn cười của mọi người thì chỉ biết đành phải câm miệng không nói nữa.

Dù sao cũng là nhân loại, chẳng phải sinh vật nguy hiểm gì, coi như không có phát hiện đi.

Lúc này, đội trưởng đội lính đánh thuê bỗng lên tiếng: “Tiểu Cát, phương hướng hấn chạy ở đâu?”

“Cái gì?” Lính đánh thuê bị gọi là “Tiểu cát” sửng sốt một chút.

“Người vừa mới nhìn thấy người kia, hấn chạy hướng nào?”

” A, a.” Tiểu Cát chỉ một phương hướng, nói: “Bên kia.”

“Qua bên kia xem một chút!”

“Lão đại, Ngài thật sự tin lời nói của Tiểu Cát sao?” Một lính đánh thuê nói, “Hấn thường xuyên lên cơn động kinh (1), có thể là lại nhìn lầm rồi đi?”

“Nhìn lầm hay không thì đi xem chẳng phải sẽ rõ hay sao?” Đội trưởng đội lính đánh thuê vừa nói vừa chuẩn bị cất bước, bỗng một bóng người đột nhiên nhảy từ trong phía cây cối vọt qua.

Lần này tất cả mọi người đều nhìn thấy. Tuy rằng gần như chỉ vài giây nhưng như vậy đã đủ với bọn họ. Đó xác thật là một người, một người nhanh tới không khoa học. Tốc độ kia ước chừng đuổi kịp một tàu con thoi đi!

Một chút hoảng sợ qua đi, mọi người cũng kịp nhìn ra đối phương ăn mặc toàn giáp trong quân đội.

“Đuổi theo!” Đội trưởng đội lính đánh thuê không nói hai lời, lập tức đuổi theo phương hướng bóng người kia biến mất.

Đuổi theo sao? Đố kẻ nào đuổi kịp đấy! Hơn nữa chạy vào trong rừng cây làm càn thật sự tốt sao?

Song, nếu thật sự đuổi theo tên lính kia, bọn họ khẳng định có thể có được tin tức hữu dụng. Nhìn bộ dáng đối phương kia, dám tùy ý đi lại

trong rừng như vậy, khẳng định rất quen thuộc hoàn cảnh nơi này.

Tuy nói là đuổi theo, nhưng đội trưởng đội lính đánh thuê lại không dám sử dụng tốc độ, hắn chỉ dám đi theo dấu chân đối phương để thử vận may. Huống chi, cho dù hắn có triển khai toàn bộ sức lực cũng chẳng có khả năng đuổi kịp.

Vốn dĩ mấy người không hề ôm hy vọng, ai mà biết được sau hơn mười phút lại gặp tên binh lính không khoa học kia, lúc này, hắn ta đang ngã xồm dưới một thân cây làm cái gì đó.

Mấy người quá đổi vui mừng mà bước nhanh chân, chuẩn bị chào hỏi một tiếng thì lại thấy đối phương đột nhiên đứng lên, phất tay với bọn họ một cái, sau đó vèo một cái biến mất tại chỗ, lưu lại một cơn gió mạnh đi vào rừng cây.

Tất cả lính đánh thuê đều đang giơ tay chuẩn bị đáp lễ, không hề nghĩ tới đối phương căn bản không hề định tăng cảm tình với họ, trong chớp mắt đã không thấy tăm hơi. Đây là đang chơi người đúng không? Không muốn tiếp xúc với bọn họ, người giơ tay làm cái gì, không biết là lãng phí tình cảm của người khác sao?

Thật ra, bọn họ đều đang trách oan An, cô vừa mới thành công luyện chế một khô lâu thú, vừa mới đặt xong cái tên Phiếm Phiếm, bởi vì hưng phấn quá nên hoàn toàn không hề chú ý tới nhóm người đã tới bên này, động tác phất tay sau đó cũng chỉ là khởi động tự quyết “mau” mà thôi.

Bộ xương khô lâu thú Phiếm phiếm cũng không biết có bị ảnh hưởng từ tự quyết “Mau” hay không mà một lúc sau khi sống lại, tốc độ của nó nhanh đến không thể tưởng tượng. Nếu nói An nhờ sử dụng tự quyết còn có thể nhìn thấy tàn ảnh thì khi Phiếm Phiếm vừa động có thể so sánh với thuấn di, căn bản không thể phán đoán hướng di động của nó.

Hôm nay có vẻ là ngày may mắn của An, Lục yêu hoạt động thường xuyên so với mọi khi, cô đi tới đi lui khu vực này đã tạo thành một khô lâu thú, còn luyện ra mấy chục khối Linh cốt.

Chính vì vậy đội ngũ dong bình này mới may mắn nhìn thấy bóng người động kinh hiện lên trước mắt bọn họ, thật giống như đang đùa giỡn với bọn họ, mỗi lần đều không dừng lại khiến người ta cảm thấy có chỗ quỷ dị không đúng, đặc biệt TM tra tấn người!

“Khốn kiếp! Hắn đây là đang theo dõi trêu đùa chúng ta đúng không?” Có người rớt cuộc nhin không được mà muốn chửi đồng, không sao lại dọa người hoảng như vậy!

Một người khác tay cầm vũ khí, mắt lộ hung quang: “Hắn còn xuất hiện nữa liền bắn hắn đi.”

Những người khác đều sôi nổi phụ họa, ngay cả đội trưởng đội lính đánh thuê cũng không ngăn cản, thật sự là đối phương quá coi khinh người. Tốc độ nhanh thì sao chứ, có thể nhanh hơn RD xạ kích (2) sao? Đáng nhỏ như vậy, chờ bắn thủng hắn ra để xem có gì để đùa chơi nữa không?

Nhưng mà, mỗi sinh vật kia, rớt cuộc có còn xuất hiện nữa không đây ...

An vô tri vô giác cứ như vậy để lại tàn niệm lớn trong lòng đội ngũ lính đánh thuê tại đây.

An mang theo xương cốt trở về căn cứ địa số 2 của mình. Cô giờ đã mở rộng phạm vi hoạt động của mình cho nên cứ điễm cũng từng bước lại gia tăng. Căn cứ địa mới là một hang động ngầm, trên thực tế không thuộc về An, chủ nhân chân chính của nó là một sinh vật thoát nhìn giống với bạch tuộc có nhiều xúc tua, lần đầu tiên khi nhìn thấy nhiều xúc tua đã sờ soạng toàn thân cô, xác định xúc cảm (?) không tồi mới để cô vào ở.

An cho rằng chỉ cần thỏa mãn lòng tò mò của gia hỏa này là đủ rồi, nhưng sự thật chứng minh cô quá ngây thơ. Lúc ban đêm, An nhìn hơn mười xúc tua lớn nhỏ từ sâu trong hang động chui ra, một cái lại một cái thăm hỏi mình mà phương thức lại chính là —— sờ.

An giống như điêu khắc mà tùy ý để hơn mười cái xúc tua bò tới bò lui trên xương cốt của cô, xúc tua thật dài đi vào hốc mắt cô, xương ngực, tứ

chi vắn vẹo vươn tới, nếu hình ảnh đó có thể chụp thành vi deo thì chính là một bức ảnh vô cùng kinh khủng!

Vì để đạt được quyền ở, An liền liêu mạng, từ bỏ nguyên tắc bản thân (3) mà cùng chúng nó một lần đàn áp không quá tốt đẹp. Còn để chúng giống như tiêu sa miêu chui vào thì không biết sẽ thành cái bộ dạng gì nữa.

Sau lần đầu tiên nhẫn nại, nhiều xúc tua vẫn sống chung thực tốt, chúng nó mỗi ngày đều vội vàng đào thành động, trừ bỏ gặp mặt có một chút ghét nhau ở bên ngoài thì mặt khác đều không làm phiền lẫn nhau, ngày thường còn phụ trách cảnh giới và cung cấp đồ ăn, tuy rằng An hoàn toàn không cần đồ ăn.

Buổi tối, An sau khi hoàn thành ba kiện cốt điều thì một bên mở ra tri thức Straous học tập, một bên gửi tin cho Milos thông qua Vượng vượng, nói cho hắn tin tức nhiều lính đánh thuê đi vào khu vực cao nguy, hỏi hắn không phải đã tìm được phương pháp trị liệu vi khuẩn chân khuẩn sao? Vì sao còn nhiều người chạy tới mạo hiểm trong khu cao nguy như vậy?

Milos rất nhanh trả lời: Lính đánh thuê tiến vào khu cao nguy hẳn đến từ căn cứ số 1 hoặc căn cứ số 2. Ta đã triệu hồi binh lính bên này, cũng đã công bố thông tin nghiên cứu thành công vắc xin phòng bệnh.

“Căn cứ số 1, số 2 không biết chuyện vắc xin phòng bệnh sao?”

“... Máu của ta không đủ dùng...”

Phốc.

An Diệc mở to miệng không tiếng động mà cười lớn.

Khoa học giả trong trung tâm nghiên cứu khoa học căn cứ số 3 luôn nghiên cứu vắc xin phòng bệnh chân khuẩn, nhưng trước mắt cũng chỉ có máu của Milos là an toàn và ổn định nhất. Bọn họ cũng nhiều lần thử đem cảm nhiễm chân khuẩn trong nước bọt động vật cho nhân thể dùng, nhưng kết quả lại không đạt hiệu quả lý tưởng.

Hai nhóm nghiên cứu giả có hiệu quả bất thường đều cảm thấy hoang mang. Milos đạt được kháng thể từ cảm nhiễm chân khuẩn trên cơ thể động vật, vì sao những người khác lại không đạt được? Có phải bỏ sót đi đâu gì đó ở trong này hay không?

Bọn họ đều không biết rằng, kháng thể tự sinh phải đạt hai điều kiện. Một là nhân loại không có cảm nhiễm chân khuẩn; hai là động vật phải là mẫu thể chân khuẩn. Adine chính là mẫu thể chân khuẩn, có thể nói toàn bộ căn cứ đều bị hấn lây bệnh. Tiêu sa miêu cũng là mẫu thể chân khuẩn, chẳng qua nó có được kháng thể mẫu thể chân khuẩn.

Đơn giản mà nói, nấm chân khuẩn chính là loại vi sinh vật “Tự công tự thụ” nên bọn nó ký chủ là công vẫn là chịu ...

“Ăn, gần đây cô cẩn thận một chút, đừng để người khác phát hiện.”
Milos dặn dò Ăn.

“Ta vẫn luôn luôn rất cẩn thận.”

【 ta giữ lại ý kiến. 】

Hừ! 【 Phách lối! ㄟ^_^ ㄟ】

【.....Cô học đâu lời thô tục như vậy? Ta nhớ ta dowload giọng nói đều là hình thức ưu nhã của quý tộc cơ mà】 “Phách lối” ở câu mắng chửi của nhiều người hầu hết là dân bụi đời ở Straous. An sao có thể nói cho hấn biết, vào cái ngày hẹn hò đó, cô đã trộm download trên network của hấn một bộ “Tập khẩu ngữ tự học thành tài của các cao thủ tự học”.

Milos thấy An không đáp lại, lập tức khuyên nhủ: “Ít nói lời thô tục, không sẽ hạ phong cách đấy.”

An không thèm để ý tới hấn. Cô cách điệu sao có thể bởi vì vài lời nói thô tục mà hạ phong cách được?

“Cô là một bộ khô lâu nữ tính cao quý mà thông minh, hấn là phù hợp với hình tượng ưu nhã, như vậy ngôn từ cử chỉ cũng phải ưu nhã” Milos

cảm thấy bản thân cần phải cứu vớt bộ xương khô này trở về, chỉ cần nghĩ tới cô sau này một chút lại “Phách lối” mà cả người hẳn đều cảm thấy không khỏe.

An cảm thấy Milos là một kẻ đơn giản mà lao tâm khổ trí, một con người lãnh khốc rắn rỏi sao lại đột nhiên thay đổi phong cách chứ? Một bộ xương khô cần ưu nhã làm cái P gì, chỉ cần thoát quần áo một cái, nhảy vào giữa một đám người thì cũng chẳng chiếm được thưởng thức ưu nhã của nhân loại, nhưng không cần vũ khí quần công thì cũng không tởm.

Không thể trao đổi với người đàn ông này được, An quyết đoán cắt đứt liên hệ với Vượng vượng.

Milos đứng một mình đối diện với Vượng Vượng trong phòng một lúc, sau khi xác định bên kia Vượng Vượng sẽ không đáp lại thì mới từ bỏ khuyên bảo, hẳn mất mát mà nằm lên giường đi ngủ. Không biết vì sao, hẳn dị thường cảm thấy vô cùng hứng thú đối với việc cải tạo một con khô lâu, đáng tiếc nhân gia không vui tẹo nào...

Giải thích:

(1): Nguyên văn là 一惊一乍的 (nhất kinh nhất sạ): ý chỉ người có tình thần quá khẩn trương hoặc hưng phấn.

(2) RD xạ kích: Máy bắn hỏa tiễn xạ kích

(3): Nguyên văn là 节操 (Tiết tháo): chỉ phạm vi nhân phẩm của một con người (theo baidu)

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyết Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 20: An Cũng Buồn Bực

Dịch và biên: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

An phát hiện cô rất có duyên với dong binh đoàn lính đánh thuê tự do, ngày hôm qua vẫn còn kinh sợ mà hôm nay họ lại dám đặt lều trại phía trên hang động của cô.

Cửa hang là một khe đá dài hẹp, bốn phía có cây mây leogiăng kín, muốn đi vào phải né người xuống phía dưới, nếu không để sát người thì sẽ không kiểm tra ra, người bình thường rất khó phát hiện phía sau có không gian khác. Mà dong binh đoàn lính đánh thuê vừa vắn ở ngay phía trên cửa hang, chỉ cần An vừa chui ra từ trong hang là đối mặt với họ luôn. Không biết nếu bọn họ nhìn thấy một bộ xương khô đột nhiên nhô ra từ trong khe đá thì sẽ có biểu tình gì... An có xúc động muốn ra ngoài nghiệm chứng một chút chứ không an tĩnh ngồi nghiên cứu xương cốt trong hang động.

Cô nghĩ nhóm người này hẳn rất nhanh sẽ dời lều trại bởi vì phụ cận căn bản không có nấm ngũ đông. Nhưng ngày thứ nhất trôi qua, bọn họ vẫn tìm kiếm ở phía bắc một vòng, sau đó trở lại lều trại tiếp tục kế hoạch ngày thứ hai. Nhìn tình hình có vẻ không hề có tính toán dịch chuyển trong bốn năm ngày tới.

Tổng cộng đội ngũ này có chín người, mỗi lần đều lưu lại hai người trông coi lều trại, đi đầu này khiến An không thể ra ngoài. Cho dù cô mặc áo giáp cũng rất khó đảm bảo không bị bọn họ phát hiện sơ hở. Dù sao một “Binh lính” đột nhiên bò ra từ trong hang động cũng thật khiến người ta cảm thấy khả nghi.

Mất thấy lục yêu qua lại trong rừng rậm, An lại không thể theo dõi thật khiến cô buồn bực khó chịu.

An tựa đầu dò xuyên qua dây leo xem xét qua khe đá động tĩnh phía trên mặt đất, u lam trong bóng tối chợt lóe nhìn thật quý dị.

Lúc này, trong doanh trại chỉ có hai lính đánh thuê, một trước một sau đứng ở một đầu.

Một người trong đó hình như nhận ra cái gì đó nên đi tới phía An. An vội vàng cần đầu lâu của mình trở lại, kẹp ở dưới cánh tay và đi qua đi lại trong hang. Khô lâu thú ĐồĐồ và Tư Thụy lại truyền tới tin tức lục yêu, một hài cốt mới đang chờ cô luyện hóa, càng sớm luyện hóa, lực linh hồn càng thuần hậu.

Không được, cô phải nghĩ biện pháp để đi ra ngoài!

An quét mắt qua nhẫn cốt giới trên ngón tay mình, cô dùng cảm thức tìm tòi một vòng trong chiếc nhẫn, sau đó linh hỏa chợt vọt lên, à, phát hiện thứ tốt rồi.

Cô đem đầu lâu trở về xương cốt của mình, rồi lấy ra từ trong nhẫn cốt một món cốt điều.

Đây là cốt điều do cô tâm huyết dâng trào khắc chế, vốn cho là không có tác dụng gì, ai mà biết hiện tại lại có tác dụng.

An tựa đầu vào bên khe đá, kẹp cốt điều ở giữa hai ngón tay và bắn linh quyết ra phía bên ngoài. Một ánh sáng trắng hiện lên, chỉ trong chốc lát, bốn phía đều xuất hiện sương mù, sương mù càng ngày càng đậm, thực vật bên ngoài mấy mét dần trở nên mờ hồ không rõ.

Tiếng vỡ vụn vang lên, an nhìn cốt điều giữa nóng tay đã biến thành tro bụi, chữ “Sương mù” phía trên cũng theo đó biến mất.

“Sao tự nhiên lại có sương mù bay?” Trong làn sương mù dày đặc truyền tới giọng nói nghi ngờ của một lính đánh thuê.

“Vào thời điểm này còn có sương mù bay? Vội vàng ngừng thở, cẩn thận có độc!” Một người khác cuống quýt nhắc nhở.

Chân tay hai người lập tức luống cuống.

An không để ý tới bọn họ, cô nhân cơ hội này chui ra khỏi khe, dùng tự quyết “mau” biến thân thể thành một mũi tên rời cung, phá vỡ sương mù chạy nhanh vào chỗ sâu nhất trong rừng cây.

Hiệu quả sương mù chỉ duy trì ba mươi giây, đến không có dấu hiệu, đi cũng không có dấu vết, hai lính đánh thuê còn tưởng rằng có sinh vật thả khói độc, thiếu chút nữa đem trái tim nhỏ dọa cho chảy máu.

An chạy hơn mười phút mới ý thức được một vấn đề nghiêm trọng – lúc này vì vội vàng chạy ra ngoài nên cô hoàn toàn quên mất nguy trang. Cho nên hiện giờ cô đang lỏa thể! Giữa ban ngày ban mặt lỏa thể!

An vội vàng nhìn xung quanh một chút, cũng may không phát hiện dị thường. Tốc độ của cô rất nhanh, cho dù gặp con người cũng chưa chắc đã nhìn ra cái gì. An thở phào nhẹ nhõm, ở trong rừng rậm rất hiếm thấy dấu chân người, ngày thường cũng không cần phải quá mức cẩn trọng. Chẳng qua con người đi sâu vào khu cao nguy ngày một gia tăng, cho nên vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn.

An khởi động tự quyết “nhảy”, nhẹ nhàng nhảy lên một cây đại thụ, sau đó từ trong nhánh cốt lấy ra áo giáp chế phục, định lợi dụng tán lá cây để mặc kín mít.

Mới mặc được một nửa thì bỗng nhiên truyền tới tiếng người cách đó không xa. Cô vội vàng dừng lại động tác mà ẩn nấp vào tán cây, không dám phát ra tiếng động.

Không bao lâu liền thấy mấy người đi tới bên này.

Hả, sao lại là bọn họ chứ? Bọn người kia chính là những kẻ tự tiện hạ trại bên ngoài căn cứ của cô, thật vất vả mới ra ngoài lại đụng phải rồi!

“Lão đại, tôi vừa mới nhìn thấy phương hướng “Hắn” chạy là hướng này.” Lính đánh thuê Tiểu Cát vừa nhìn bốn phía vừa nói.

Tiểu Cát bản lĩnh khác thì không có, chỉ có thị lực thì rất tốt, mới vừa r ồi bóng An không may bị hấn bắt được.

“Người xác định là “hấn” sao?” Đội trưởng lính đánh thuêChiohỏi.

“Sẽ không sai! Mặc dù hôm nay “hấn” mặc quần áo trắng, nhưng loại tốc độ thì có một không hai.” Tiểu Cát hết sức khẳng định.

Quần áo trắng ... An ở trên cây cũng im lặng.

“Người này hai ngày gần đây đều lẩn lư xung quanh chúng ta, giấu đầu hở đuôi, cũng không biết đến tột cùng là hấn muốn làm gì?” Một lính đánh thuê khác tức giận bất bình nói.

Ta phi* !Rốt cuộc là ai lẩn lư xung quanh ai chứ! Các người tới nằm vùng ngoài cửa nhà người khác còn không biết xấu hổ trả đũa? An lặng lẽ giơ một ngón giữa từ trên cây tới phía bọn họ.

“Hay là ... “hấn” muốn tìm cơ hội đoạt năm ngũ đông của chúng ta?” Một lính đánh thuê có tướng mạo thô bỉ suy đoán nói.

Mệt cho các người có thể nói ra lời đó! Các người ngay cả một gốc cây năm ngũ đông cũng không tìm được. An cảm thấy một ngón giữa của cô không đủ biểu đạt sự khinh bỉ của mình với mấy người bọn họ, phải dùng hai ngón mới đủ!

“Đừng đoán mò.”Chioxua tay, “lấy thân thủ và tốc độ của người này, nếu thật sự có lòng xấu xa, cho dù chúng ta đề phòng như thế nào cũng không chiếm được chỗ tốt đâu.”

“Lão đại, “hấn” đâu có lợi hại như vậy đâu.” Vài tên đội viên không phục gào lên.

Chiocười cười, hấn đang muốn nói thêm điều gì thì đột nhiên nghe thấy tiếng động quen thuộc truyền tới từ trong bụi cây.

Những lính đánh thuê khác cũng quay đầu lại, cảnh giác nhìn chằm chằm hướng đó.

An cũng nhìn loại phía đó, chỉ thấy mấy chục lính đánh thuê đang cầm vũ khí trong tay, từ trong bụi cây nối đuôi nhau, khi thấy đám người Kỳ ảo thì đầu không lộ vẻ kinh ngạc, chẳng qua là nhìn không có ý tốt mà thôi.

Một người đàn ông tóc nâu lướt qua đường bạn đi tới trước đội ngũ đối phương, nói với đám người Kỳ ảo: “Vừa rồi hình như có nghe thấy các người bàn luận về năm ngũ đông?”

Đám người Chiocùng trao đổi ánh mắt kinh ngạc với nhau, vừa rồi hai đội ngũ cách xa nhau như vậy, sao bọn họ lại nghe được nội dung bọn họ nói?

“Ta sẽ không vòng vo, nói thẳng nhé, trên người các người có bao nhiêu năm ngũ đông? Ta đầu muốn, các người ra giá đi.” Người đàn ông tóc nâu tay ôm ngực, ánh mắt đĩnh đĩnh nhìn chằm vào bọn họ.

Chionheo mắt, lạnh lùng nói: “Xin lỗi, trên người chúng ta không có năm ngũ đông.”

Người đàn ông tóc nâu cười cười: “Thật không? Như vậy, các người sẽ không ngại để chúng ta lục soát người một chút chứ?”

Lời vừa nói ra khiến mấy người Chionổi giận. Đây quả thật là miệt thị và khiêu khích!

An đứng ở trên tàng cây cũng im lặng nhìn hai đội ngũ phía dưới, thầm trách mình sao hết lần này tới lần khác lại chọn cái cây này! Chẳng lẽ đây là điểm kịch tính của việc ẩn núp sao, một khi kích phát phải xem hết kịch tính hay sao?

Đang lúc suy nghĩ miên man, người phía dưới đã bắt đầu giao phong. Một bên cho rằng bên kia có năm ngũ đông, ép mua không được thì cướp; một bên căn bản không có năm ngũ đông, nhưng giải thích vô dụng, chỉ có thể mạnh mẽ phản kích.

Theo số lượng người lây nhiễm càng ngày càng gia tăng, nấm ngũ đông không còn là thực vật với điểm cống hiến bình thường nữa mà đã trở thành vật cứu mạng hiếm có. Bởi vì tranh đoạt nấm ngũ đông mà dẫn tới sự kiện đổ máu vô số kẻ. Cho nên đám người Chiosau khi biết ý đồ của đối phương căn bản chẳng cần tốn nước miếng giải thích mà trực tiếp động thủ.

Chỉ nghe thanh âm hỗn loạn vang lên, các loại năng lượng sáng như mưa bay do các loại kiếm gây ra, ánh mắt con người có lẽ không nhìn thấy cái gì, nhưng trong mắt của An lại giống như hiệu quả tia laser, cầu vồng các loại hỗn loạn. Bọn họ dùng súng bắn ở khu cao nguy cũng không sợ đưa tới mãnh thú hay sao?

Hai bên điên cuồng bắn nhau, rất khó không liên lụy tới An ở bên này, ai kêu cô tốt xấu không có chết trên chiến trường chứ. Mặc dù không cảm thấy đau nhưng xương cũng quá cứng, dù năng lượng đánh vào cô cũng thật sự không yên ổn, không cẩn thận sẽ bị rơi xuống cây.

Đang lúc này thì một lính đánh thuê vì né tránh đạn bắn, một cước đạp lên thân cây, dùng sức nhảy lên, thân thể xuyên qua cành cây, vừa mới chuẩn bị leo lên trên liềm đối mặt với bộ xương khô của An. An cũng tức giận mà che miệng hắt, cũng không sợ dọa người bất tỉnh đi!

“!!!”

Cánh tay lính đánh thuê run lên, thẳng tắp ngã trở về mặt đất.

“Cẩn thận một chút!” Chio vội vàng nắm lấy cánh tay hắt, kéo hắt về phía sau tàng cây. Đồng thời ở trong lòng nói thầm, gia hỏa này không phải ngày thường leo cây giỏi lắm sao? Làm sao lúc máu chốt lại rút cây được?

“Trên, trên cây có cái gì đó.” Lính đánh thuê chỉ lên cây, run run mà nói.

Chio bót thời giờ nhìn lên cây, giữa lá cây mơ hồ nhìn thấy một bóng trắng.

“Đó là cái gì?” Hắt cảnh giác mà nâng súng nhắm lên phía trên.

“Một khối..... xương người.”

Chionghe vậy thì trợn mắt hung ác liếc nhìn hấn một cái, thấp giọng mắng: “Một khối xương người cũng dọa người thành như vậy! Trong khoảng thời gian này người nhìn xương người còn thiếu sao?”

Nhưng là, xương người mà thôi, có gì ngạc nhiên chứ? An cũng khinh bỉ nhìn lính đánh thuê kia một cái.

“Không phải vậy, vừa rồi...” Tay chân lính đánh thuê luống cuống, hấn không biết nên giải thích thế nào. Một khối xương người không đáng sợ, đáng sợ là hấn cười với người kia!

Chionghe không có thời gian nghe hấn nói nhảm, lại nhắc nhở hấn cẩn thận rồi lao vào chiến đấu lần nữa.

Lính đánh thuê nhanh chóng quét mắt nhìn phía trên một chút, thấy xương người vẫn còn ở đó thì vội vàng chạy tới ẩn núp bên kia.

Hai bên người tới ta đi, không ai chịu nhường ai. Bắn nhau, chém nhau, vật lộn nhau, các loại thủ đoạn công kích đều được loạt ra trận.

Mắt thấy lại qua mấy chục phút, An cũng có chút ng ỡ không yên. Rừng cây vẫn còn mấy bộ xương cốt chờ cô tới thu thập đấy! Cô cũng không có thời gian ở chỗ này lãng phí đâu.

Tự quyết “sương mù” không còn, giờ thoát thân thế nào đây?

Giải thích:

*Ta phi: Nguyên văn là 勒了个去! (Ta cá đi, Holy Shit): thể hiện tâm tình khó chịu, khinh thường vì đi đâu gì đó, được sử dụng rộng rãi trên mạng. Tương đương với oh my god, oh my fucking god!

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyết Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 21: Cốt Bài Hình Hồ

Dịch và biên: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

Thật là chỉ hận lúc dùng chữ lại không có!

Hiện giờ không có bất kỳ tự quyết nào có thể đảm bảo cô lặng yên không tiếng động thoát khỏi nơi này mà không bị người phát hiện. Xem ra vẫn phải chờ đám người phía dưới đánh xong, biết vậy không bằng ng ửi chờ trong động còn hơn.

Đang lúc An buông tha quyết định giã dựa thì đột nhiên không biết từ nơi nào bay tới một cái tiêu đánh trúng vào xương sọ cô. Chỉ nghe một tiếng “đang”, một đầu lâu bay lên thật cao, sau đó lại vẽ thành một đường parabol trên không trung rơi xuống một vũng bùn bên ngoài.

Đầu của ta – An im lặng g ầm thét! Phách lối, phách lối, phách lối! Thật là không thể nhịn hơn nữa! Ngọn lửa tức giận bùng cháy trong mắt An.

Cô đi đầu khiến thân thể mình từ xa, từ trong Cốt giới lấy ra cốt bài hình hồ. Cái gọi là vậthử khai thiên, ngưu ích địa, hồ chưởng sinh tử (1), trong mười hai con giáp, trừ r ồng ra, hồ chính là loại sinh vật có công kích lớn nhất. Từ khi đi tới thế giới này, cô chưa từng sử dụng cốt điều có tính chất công kích. Hôm nay xem ra là thời điểm thí nghiệm uy lực của nó.

Cốt bài mười hai con giáp được An phân loại vào loại “thường thức”, lực lượng chiến đấu chỉ tính là sơ cấp cho nên cô không lo lắng sẽ xảy ra án mạng.

An c ầm cốt bài hình hồ nhắm ngay mục tiêu. Cốt bài kích hoạt, một đạo ánh sáng trắng bắn ra cùng với một tiếng g ầm rung trời của hồ, một con hồ to lớn nhanh chóng hình thành trong không trung, linh vật hình hồ chớp

động, lấy tốc độ cực nhanh xuyên qua cơ thể con người, ước chừng mấy giây sau, sau khi nhảy vọt mấy cái đầu biến mất trong ánh mắt kính hải của mọi người.

An cũng quan sát sự biến hóa của bọn họ, phát hiện trên người bọn họ không có sự thương tổn, nhưng tất cả đều bất động giống như trúng lời nguyền Định thân vậy, không hề vận vẹo, mà còn rất thống khổ.

Ngay sau đó, chỉ nghe bùm một tiếng, “Định thân chú” được giải trừ, vũ khí trong tay mọi người lần lượt rơi xuống, đồng thời tất cả đầu ngã ngửa rớt đất, ôm đầu rên rỉ.

Bọn họ làm sao vậy? Nhìn dáng vẻ giống như đầu bị cửa kẹp. An âm thầm suy đoán, nếu không có ngoại thương, đó chính là bị nội thương? Thử nghĩ lại một chút, hoặc giả là ... tinh thần bị tổn thương? Lực lượng của cốt điều đến từ linh hồn thì thứ dễ bị đánh chắc cũng là linh hồn. Hồ linh vừa mới phát ra tiếng huýt gió cũng không phải lỡ tai có thể nghe được mà trực tiếp gây chấn động linh hồn, cũng chính là tinh thần thể.

Đây chắc hẳn là thuộc tính cơ bản nhất của cốt điều. Không thương tổn*, chỉ ảnh hưởng tinh thần. Thông thường mà nói, bị tổn thương tinh thần là có thể khôi phục, như các loại triệu chứng nhẹ: tinh thần uể oải, tinh thần không phấn chấn, tinh thần tan rã linh tinh, giống như tinh thần thất thường, si ngốc, mất trí nhớ vân vân các loại, chỉ sợ cũng không chữa trị tốt lắm, nghiêm trọng nhất chắc là bị biến thành hoạt tử nhân, linh hồn hoàn toàn biến mất.

Lực lượng cốt bài hình hồ chỉ có sơ cấp, nói vậy trình độ hao tổn tinh thần của những người này hẳn là không lớn, có thể chữa trị được.

Quả nhiên không quá vài phút, bọn họ miễn cưỡng khôi phục lại, tuy rằng sắc mặt khó coi nhưng đầu không có biểu hiện khác thường.

“Vừa rồi là thứ gì đó?” Một lính đánh thuê lòng còn sợ hãi mà dò hỏi đồng bạn bên cạnh.

“Hình như là..... Quỷ hồn?”

Một trận gió lạnh thổi qua, tất cả mọi người không tự giác mà rùng mình một cái, ánh mắt kinh sợ nghi ngờ nhìn bốn phía xung quanh. Đây là thời gian mặt trời lặn, sắc trời ảm đạm, gió lạnh phơ phất, rừng cây yên tĩnh không có bất kỳ thứ gì khác lạ, vì sao lại cảm thấy có chút âm u nhỉ?

Lúc này, một lính đánh thuê đột nhiên không hề có dấu hiệu nào khóc nức nở: “TMD, cánh tay đau quá, ô ô, ta phải về nhà.

“**** (2), vừa rồi tên nào đá vào mệnh căn của lão tử, lão tử muốn đấu một mình với hắn! Đau chết lão tử rồi!” Lời nói tuy tàn bạo nhưng biểu tình lại ai oán, ánh mắt như mê ly, còn có hai hàng nước mắt thuận rơi bên má, muốn có bao nhiêu tử thân thì có mấy nhiều tử thân.

Bầu không khí thể lượng giống như bị lây bệnh, rất nhiều người liên tục khóc rống lên. Có sự bắt đầu sinh hoạt gian khổ, cũng có người hối hận năm đó bỏ qua tình yêu, còn có người lộ vẻ luyến tiếc không muốn sống nữa... Vốn là cảnh tượng chiến đấu hăng say, giờ lại thành một trận tâm sự nhớ lại hồi ức khó quên.

Nhìn một đám lão đại gia “yếu ớt” nước mắt nước mũi thi nhau chảy trước mắt, An có chút khó mà nhìn thẳng. Từ võ hiệp quá độ đến Quỳnh Dao, phong cách thay đổi cũng quá nhanh. Chẳng lẽ là di chứng của tinh thần tổn thương sao? Thật là ... khó hiểu.

An không biết xuất phát từ tâm lý gì, cô lặng lẽ mở chức năng quay phim từ thiết bị cá nhân của mình...

Một đám người lải nhải nửa giờ, mùi thuốc súng cũng tan thành mây khói, thay vào đó là một mảnh đau thương. Bọn họ buông tha tranh đấu mà chữa trị vết thương cho nhau, mang theo tâm trạng tan nát cõi lòng, tốp năm tốp ba trở về lều trại của mình.

Sau khi đám người giải tán, An vẫn chưa kịp phản ứng. Có lời kịch là “đoán được mở đầu mà không đoán được kết cục” là vậy đi.

An cuối cùng cũng mặc xong áo giáp, bò xuống khỏi thân cây, nhấc đầu của mình lên và mang tới dòng sông rửa sạch, sau đó lại một lần nữa bình

yên đội mũ giáp lên, oa, cuối cùng cũng không cần lo lắng bị bại lộ rồi.

Cô sạch sẽ mà lưu loát ném chuyện vừa rồi ra khỏi đầu, khởi động tự quyết “mau” mà giống như con ngựa hoang bị mất dây cương mà vui xươg chạy đến chỗ xương cốt của cô.

Trong căn cứ số 3, vắc xin phòng ngừa nấm chân khuẩn cuối cùng cũng đã có đột phá trong nghiên cứu mà nghiên cứu ra hai loại thuốc phòng ngừa. Một là lấy từ máu của Milos, một là lấy cảm nhiễm trong nước bọt động vật. Cái trước sau khi sử dụng không chỉ có thể chữa khỏi vi khuẩn mà còn nâng cao miễn dịch của con người, loại sau thì chỉ có công hiệu trị liệu.

Đám người Alan chia hai loại thuốc thành “Di thức huyết thanh vắc xin phòng bệnh” và “Khuẩn dịch vắc xin phòng bệnh”. Mỗi ngày trước mắt có thể chế tạo ba trăm lọ, tin tức tạm thời không công bố, ý của Milos là đến khi dự trữ đủ số lượng nhất định thì mới thông tin cho bên ngoài.

Vì thế, hẳn thậm chí còn không cho người cứu chữa thị trường Valanuer. Đáng thương cho thị trường đại nhân bị Milos hành hạ một phen, sau khi tỉnh lại không biết sẽ nổi trận lôi đình như thế nào.

Milos thì ngược lại không thêm lo lắng chút nào, hẳn hiện tại đang tập trung duy trì trật tự, trấn an lòng người cùng với hàng ngày hiến máu.

So với căn cứ số 3 ổn định thì hai căn cứ khác lại là tình cảnh bi thảm. Mặc dù đã áp dụng nhiều biện pháp đề phòng, nhưng số người lây nhiễm vẫn một ngày gia tăng. Càng khiến người ta tuyệt vọng là số lượng nấm ngũ đông quá ít, căn cứ phải ra số lượng người rất lớn, nhưng mười ngày nửa tháng cũng chỉ thu về mười mấy gốc cây, căn bản không đủ để nghiên cứu chế tạo vắc xin phòng bệnh.

Căn cứ không ngừng xin sự giúp đỡ từ hành tinh chính, cũng cung cấp số liệu về nấm ngũ đông cho bọn họ, hy vọng sớm ngày chế tạo vắc xin phòng bệnh.

Cùng lúc đó, lãnh sự liên minh lại phát mệnh lệnh chất vấn lần thứ ba với Milos, lời nói sắc bén lên án hấn thất trách.

Milos chỉ trả lời một câu: “Trong vòng ba tháng sẽ giải quyết xong.”

Liên minh cũng trả lời rất nhanh, lệnh cho hấn lập quân lệnh trạng, nếu trong ba tháng không giải quyết sẽ hủy bỏ quân tịch, yêu cầu hấn trả lại binh quyền và khôi phục thân phận bình dân của hấn.

Milos nhắm mắt làm ngơ đóng lại công tin tức. Đám lão già này luôn nghĩ cách đổi hấn, cũng không hiểu mình đã đắc tội bọn họ lúc nào? Hấn không khỏi âm thầm kiểm điểm, có lẽ mình làm người cũng quá thất bại rồi?

Đang lúc ấy, không lâu chuột Vượng Vượng bắt đầu gõ bàn phím, trên màn hình rất nhanh hiện lên hàng chữ: Buối tối mạnh khỏe, Milos, có vẻ thức ăn của anh thoát nhìn không tệ nhỉ?”

Milos đang nuốt thức ăn trong miệng, nghiêm túc trả lời: “Ừ, đều đều đồ đồ bổ máu.”

【 ha, ha, ha. 】

Milos nhìn chăm chăm vào màn hình, cười thì cứ cười đi sao lại có mấy dấu chấm câu, đây là có ý gì?

【 hôm nay gặp được hai cái dong binh đoàn, bọn họ đánh nhau nhé. 】

“Cô không sao chứ?” Milos vội hỏi.

【 không có việc gì, chẳng qua bọn họ chậm trễ tôi không ít thời gian, làm tôi có chút không vui. 】

“Bọn họ đánh thì là việc của bọn họ, sao lại chậm trễ thời gian của cô? Chẳng lẽ cô cũng gia nhập?”

【 đương nhiên không có, tôi là người theo chủ nghĩa hoà bình. 】

“.....”

【 Bây giờ, tôi đang ở khu vực có tín hiệu, có thể liên thông internet, nên sẽ truy ền cho anh một thứ rất tốt 】

“Thứ gì?”

Milos vừa mới hỏi xong đã nhận được tiếng “Tít tít” từ thiết bị cá nhân của mình, hắn lựa chọn tiếp nhận, không lâu lắm, một vi deo xuất hiện trên thiết bị. Hắn một bên vừa ăn cơm, một bên vừa tiện tay mở ra — —

“Ô ô ô...” Thành linh một trận quỵ khóc sùi tru xuất hiện suýt nữa làm Milos bị nghẹn cơm.

Chăm chú nhìn lại thì nhận ra ánh sáng ảm đạm ở trong rừng cây, một đám nam nhân với đầy vết thương ngã trái ngã phải, đong đầy nước mắt. Milos nhận ra đám lính đánh thuê tự do, mặc dù phần lớn hắn không nhận ra nhưng trong đó có một người hắn quen thuộc, chính là kẻ được mệnh danh là vua tốc độ Chio. Hắn gặp mặt Chio mấy lần, ấn tượng với hắn là người chững chạc ổn trọng, rất có phong độ đại tướng, nhưng sao ở trong video này lại thành lệ nhân là chuyện quái gì đang xảy ra đây.

Để tránh cho mình nhìn lần, Milos còn cẩn thận nhìn rất lâu, cuối cùng cũng chắc chắn là cùng một người. Trừ hắn ra, còn có mấy cao thủ hắn đã từng thấy qua. Có thể khiến Milos nhớ kỹ đều là những kẻ có vài phần bản lĩnh.

Nhưng, mấy người lính đánh thuê này hiện tại đang có chuyện gì xảy ra?

Milos nhớ tới An vừa nhắc tới gặp hai dong binh đoàn, chẳng lẽ là bọn họ sao? Đây là trận chiến đấu thảm thiết thế nào mới khiến họ khóc thành như vậy? An cũng ở tình huống nào lại quay lại đoạn video này?

Đang suy nghĩ, trong video bỗng truy ền tới tiếng một người hô to: “Ta quyết định, từ nay về sau sẽ trở thành một người ch ồng tốt, sau này sẽ không bao giờ ăn phở(3) nữa!”

Milos: “.....” Chuyện gì vậy?

Ngay sau đó lại có một người than khóc: “Ta là một kẻ thất bại, một kẻ thấp kém, là một kẻ không có đóng góp cho quốc gia. Ta không biết ta còn sống trên đời này có ý nghĩa gì nữa, nếu như có thể, ta muốn tìm một nơi sơn thủy hữu tình để sống những ngày cuối đời.”

Milos: “...” Lần đầu tiên cảm thấy chỉ số thông minh của mình không đủ dùng.

Đoạn video này khoảng mười phút, người ở trong video tâm sự nỗi khổ với nhau, sau đó tự phê bình rồi lại phê bình, lời nói khần thiết, kích động tâm trí, thật là khiến người nghe phải rơi nước mắt.

Song, Milos chỉ muốn hỏi An một câu: “Rốt cuộc cô đã làm gì với đám người đáng thương này vậy?”

Giải thích:

(1): thử khai thiên, ngu ịch địa, hổ chưởng sinh tử: Trong mười hai con giáp, chuột là con vật mở đầu trời, trâu là ông vua của đất, hổ là kẻ nắm giữ sinh tử.

(2) Nguyên văn là CAO = ****, chỉ sự tức giận của người nói.

(3): nguyên văn là: 不偷腥: Không ăn thịt sống

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyết Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 22: Hi Khắc Tư

Dịch và biên: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

Milos xem xong video, lập tức liên lạc với An, kết quả phát hiện cô không có trên mạng liên lạc. Hắn cảm thấy cần phải chỉ rõ hành vi vô lễ mỗi lần nói chuyện với tên kia, tốt xấu cũng phải thông báo một tiếng chứ!

Milos đóng lại thiết bị cá nhân, một lát sau lại mở nó ra hiện ra hình ảnh một bộ xương khốc soái, đem thiết bị liên lạc mở ra, một âm thanh quý dị xuất hiện, nếu mở ra sai lần, bộ xương khô sẽ lập tức lập thể hóa sau đó biến thành một con sói mà nhào tới cắn người (Đương nhiên, chỉ là dọa người mà thôi chứ cũng không gây thương tổn gì).

Làm xong tất cả việc này, tâm tình của hắn cũng lập tức trở nên tươi sáng.

“Thiếu tướng Milos.” Sáng sớm ngày hôm sau, Rachel vội vàng tìm được Milos, sắc mặt khó coi nói, “Bên căn cứ số 2 có chuyện.”

“Chuyện gì?” Milos tiếp nhận chưởng thượng tinh (máy tính tùy thân) do Âu Mạc đưa cho, một bên nhìn hắn, hỏi.

“Toàn bộ căn cứ số 2 đã bị lây nhiễm, hiện giờ đã trở thành một tòa thành chết.” Thanh âm Rachel có chút run rẩy.

Động tác Milos hơi ngừng lại một chút, ngay sau đó mở chưởng thượng tinh nhìn hình ảnh video bên trong. Đây là hình ảnh quay lại một người lính chạy ra từ căn cứ số 2, một căn cứ to như vậy mà không có người đi lại, đầu đường cuối ngõ hay các cửa hàng đều chỉ còn lại tạp vật và rác rưởi, một mảnh tĩnh mịch và tiêu điếu.

“ Binh lính kia ở đâu?” Milos hỏi.

“ Ở phòng nghỉ.”

“ Đi.” Milos đem chưởng thượng tinh giao cho Âu Mạc, cất bước đi ra ngoài.

Ba căn cứ ở hành tinh thăm dò lệ thuộc ba đại thế lực hành tinh Straous. Một lấy phái cấp tiến “ Áo cổ” c ầm đ ầu, một do phái trung lập “ Ai Mặc” c ầm đ ầu, một lấy phái củng cố “ Phạt đ ờ” c ầm đ ầu. Khi khai phá hành tinh thăm dò, cũng lấy ba căn cứ làm trung tâm xây dựng bốn phía.

Vì để cân bằng thế lực khắp nơi, mỗi căn cứ đ ều an bài một thị trưởng và một tướng quân, nhưng bọn họ đ ều lệ thuộc vào các thế lực. Ví dụ như căn cứ số 3, lấy đại biểu phạt đ ờ là Milos, mà Valenauer là nhân vật của phái trung lập.

Ba phe thế lực tranh đấu gay gắt cũng hỗ trợ đối thủ. Nguyên nhân chính là như vậy nên sau khi nghiên cứu thành công vắc xin phòng bệnh, Milos không có lập tức công bố, trừ phi hoàn toàn bảo đảm thế lực bên mình củng cố, nếu không thì h ắn sẽ không vội vã ra mặt.

Nhưng hiện giờ xem ra, nắm khuôn càng lúc càng l ầy nhiễm nghiêm trọng so với dự đoán của h ắn, căn cứ số 2 đã “ Toàn quân bị diệt” là đi ều mà h ắn không h ề ngờ tới.

“ Thiếu tướng Milos, Ngài tính làm sao bây giờ?” Âu Mạc thấy Milos sau khi nhìn tên lính kia thì một mực yên lặng không nói nên nh ịn không được nhỏ giọng hỏi.

Mười đ ầu ngón tay giao nhau, vẻ mặt Milos tr ần tư. Một lát sau, giọng nói h ắn kiên định, nói: “ Vắc xin phòng bệnh của căn cứ không thể động tới.”

Vắc xin phòng bệnh có số lượng ngay cả người mình cũng không đảm bảo đủ, sao có thể cung cấp cho người khác? Tin tức này một khi công

khai, không thể nghi ngờ sẽ dẫn tới một trận hỗn loạn. Đến lúc đó, sợ rằng ngay cả bọn họ cũng rơi vào khốn cảnh.

“VẬY... li ền mặc kệ sao?” Trên mặt Âu Mạc mang theo một sự nghi ngờ. Mấy chục ngàn người trong một trụ sở, chẳng lẽ cứ trơ mắt mà nhìn bọn họ chết đi trong hôn mê sao?

Milos nheo mắt lại, trầm giọng nói: “Giờ chỉ có một cách, để họ tự nghĩ cách cứu mình.”

“Tự cứu?” Về mặt Âu Mạc đầy sự mê mang.

Milos đứng lên, hạ lệnh nói: “Lựa chọn cho ta ba mươi binh lính đã được tiêm vắc xin phòng bệnh, hai giờ tập hợp cùng ta đi tới căn cứ số 2.”

Loài người trong căn cứ sống ng ầm mãnh liệt mà An ở trong rừng cũng đang gặp vấn đề khó khăn.

Cô thành công luyện hóa khô lâu thú thứ sáu tên Hi Khắc Tư, vốn dĩ làm một chuyện đáng vui mừng, nhưng Hi Khắc Tư là một con chim, sau khi biến thành khô lâu lại không thể bay được.

An nhìn nó li ền mạng vùng vẫy bộ xương cánh, nhảy lên lại té ngã, vô luận cố gắng như thế nào cũng đều không thể thực hiện khát vọng bay lên trời xanh của nó.

Nóng nảy, thống khổ, sợ hãi, tuyệt vọng, đủ loại cảm xúc liên tiếp truyên đến linh hồn An khiến cô cũng cảm thấy khó chịu. Cô không hy vọng Hi Khắc Tư chỉ nhảy nhót ở trên mặt đất, là một con chim thì nên tự do bay lượn ở trên bầu trời.

An suy tư một lúc, lấy từ trong nhẫn cốt một cốt điều khắc chữ “Bay”, vuốt ve mấy cái r ỗ nhìn về phía Hi Khắc Tư đang cố gắng vỗ cánh ở phía bên kia. Tự quyết “bay” trên tay cô dùng vật liệu linh cốt để khắc thành, có thể giúp người sử dụng bay trong khoảng cách ngắn. Kô lâu thú do chính linh cốt tạo thành, theo lý mà nói có thể điều khắc trực tiếp trên cơ thể chúng, hẳn có thể sinh ra hiệu quả tương ứng.

Nhưng ... khi tầm mắt An quét qua trên người Hi Khắc Tư thì lại có cảm giác không hạ thủ được. Nếu như điêu khắc thất bại, Hi Khắc Tư khẳng định sẽ chết.

Lúc này, Hi Khắc Tư như cảm giác được ý nghĩ của An, nó nhanh chóng nhảy lại bên cô, dường như khát vọng bao phủ cả người An.

“Hi Khắc Tư, người cần phải biết rằng, một khi thất bại, người sẽ hoàn toàn tan thành mây khói.”

Ngọn lửa màu lam nhạt trong hốc mắt Hi Khắc Tư lấp la lấp lánh, lộ ra quyết tâm không chùn bước.

Nếu không thể bay lượn, nó tình nguyện bị tan thành mây khói.

“Được rồi, Hi Khắc Tư, ta thử một chút.”

Hi Khắc Tư hưng phấn nhảy lên một cái.

An đem nó đặt lên trên đùi của mình, từng ngón tay sờ qua sờ lại xương cốt của nó, cuối cùng ngừng ở trên xương sống của nó. Vị trí này chính là trung tâm cân bằng. Nắm giữ thăng bằng là có thể nắm giữ ý nghĩa sâu xa của tự quyết “bay”.

Nhưng xương cốt sống của cánh chim là do nhiều khối xương nhỏ tạo thành nên rất khó điêu khắc. Hơn nữa đây cũng là lần đầu tiên An điêu khắc trên vật sống, khó tránh khỏi sẽ có chút thấp thỏm.

Cô buông Hi Khắc Tư, lấy ra một khối xương nhỏ bình thường định thí nghiệm trước một chút.

Hi Khắc Tư thấy vậy, cho rằng An đổi ý, gấp đến độ không được, bèn dùng miệng mổ cánh tay của cô.

“Đừng nóng, để ta luyện tay trước một chút đã.” An buồn cười mà trấn an.

Hi Khắc Tư biết đi đâu mà thành thật ngừng lại, nó bò lại và dựa gần vào An, gắt gao nhìn chăm chăm động tác của cô.

An cầm lên con dao nhỏ, bắt đầu chuyên tâm điêu khắc. Điêu khắc là một môn kỹ thuật vô cùng lợi hại cũng rất tỉ mỉ. Dao đến ý đạt, không sai một ly, không chút sai lệch. Trước kia khi cô còn là con người, phải mượn công cụ đặc thù để điêu khắc hoàn thành. Nhưng khi cô có linh hồn lực, một con dao nhỏ cũng làm vô cùng chính xác.

Một chữ “Bay” mà an cũng phải dùng hai giờ đồng hồ mới khắc xong. Thật may khô lâu không hề thấy mệt nhọc, bằng không chẳng phải sẽ cứng thành một tảng đá sao?

Cô quay đầu nhìn Hi Khắc Tư, linh hỏa chớp động, cảm võ ra lộ ra một nụ cười tươi đẹp.

An chậm rãi đi ra khỏi hang, duỗi tứ chi một chút và đón ánh sáng mặt trời từ phía trên không trung.

Trên bầu trời, một bộ xương chim đang căng xương cánh, bay lượn trên không, xoay qua xoay lại biến động các động tác, nó giống như một vị vũ công ưu nhã, tự do bày ra dáng vẻ xinh đẹp của mình.

Từ sau khi rời khỏi đám lính đánh thuê, An trở về cứ điểm số 2. Khu vực này chưa thăm dò xong, tạm thời không tính dịch chuyển nơi ở.

Mỗi ngày đều phát hiện ra sinh vật mới lạ, an cũng vô cùng thích thú, gần như quên mất còn có một nhân vật tên Milos, không biết rằng mỗi ngày đối phương đều tha thiết kêu gọi cô.

Milos mang theo đội ngũ đi tới căn cứ số 2 tiến hành cứu viện khẩn cấp cho họ.

Người phụ trách căn cứ số 2 là Trung tướng Nader, thị trưởng Cahill đều thuộc phái cứng cổ với Milos. Sở dĩ Milos quyết định lập tức đi cứu viện cũng bởi vì sự tồn tại của vị thị trưởng này. Chỉ cần hắn còn tồn tại thì chuyện dễ làm hơn nhiều.

Song, khi bọn họ tiến vào căn cứ số 2 lại phát hiện có một nhóm lớn dã thú chiếm đóng căn cứ. Bởi vì căn cứ không có người quản lý, phòng ngự bên ngoài rất nhanh mất đi hiệu lực. Nấm hảo chân có lẽ rất nguy hiểm với con người, nhưng đối với động vật của hành tinh thăm dò thì lại là thứ tốt nâng cao thể chất. Cho nên, sau khi phòng ngự căn cứ số 2 mất đi hiệu lực, số lượng dã thú chen chúc tới chiếm đóng căn cứ thành lãnh địa của mình.

Sắc mặt Âu Mạc khẽ biến, nói: “Đại nhân, người trong căn cứ đang gặp nguy hiểm!”

Trạng thái lây nhiễm nấm khuẩn chính là con người bị rơi vào trạng thái hôn mê, lại được bố trí nằm trong khu Cách Ly có dụng cụ duy trì sinh mạng, tạm thời vô sự, nhưng còn có vài người không kịp an trí nên còn nằm ở bên ngoài, tất nhiên họ sẽ trở thành thức ăn của dã thú.

Milos trầm giọng, nói: “Hiện tại lo lắng cũng vô dụng, chúng ta mau nghĩ biện pháp tiến vào căn cứ.”

Từ việc theo dõi, dã thú trong căn cứ nhiều đến khó đếm hết, hơn nữa phần lớn đều là sinh vật nguy hiểm, thậm chí có những sinh vật còn chưa từng nhìn thấy. Bọn chúng tụ tập chung một chỗ lại không có chém giết lẫn nhau, nhìn giống như đã đạt được hiệp nghị hưu chiến gì đó.

“Đại nhân, chúng ta có cần thỉnh cầu tiếp viện không?” Một sĩ quan đề nghị.

“Người cảm thấy cần bao nhiêu người tiếp viện thì có thể đoạt lại căn cứ?” Milos hỏi lại.

Sĩ quan nghiêm trang đáp lại: “Tôi cảm thấy một ngàn tinh binh là đủ.”

“Một ngàn người?” Milos nhìn chằm chằm phương hướng căn cứ số 2, nặng nề nói: “Nếu như chúng ta có thể đi đầu động một ngàn người, nhất định sẽ kinh động căn cứ số 1. Nếu như ta đoán không sai, bọn họ sẽ không phái người tới tiếp viện, nhưng sẽ phái người tới đi đầu tra tình hình.”

“Vậy không phải là đi ều rất bình thường sao?” Sĩ quan không hiểu.

“Để cho bọn họ truy ền tin quá trình hành động của chúng ta trong bóng tối sao?” Milos cười nhạt, “Ta còn không có hào phóng như vậy.”

Huống chi không thể tùy tiện bại lộ vắc xin phòng bệnh.

Sĩ quan không nhiều lời nữa, buồn bực nhìn về phía Âu Mạc. Người sau một dạng trung trinh lấy Milos là Thiên Lôi sai đâu đánh đó, không có ý tứ tiếp lời.

“Vậy, kế tiếp chúng ta nên làm gì?” Sĩ quan không nhịn được hỏi.

Milos không trả lời, chẳng qua nhìn chăm chăm vào hình ảnh theo dõi, trong đầu từng bước vẽ lại sơ đồ căn cứ.

Lúc này, một binh lính đột nhiên mở miệng, nói: “Thiếu tướng Milos, vì sao chúng ta không triệu h ỡ Anthony tới?”

Lời nói vừa ra, tất cả mọi người đều tập trung nhìn h ắn.

Binh lính mím môi một cái, cẩn thận nói: “Anthony một mục hoạt động ở trong rừng cây, h ắn có sự hiểu biết với các loại sinh vật, nếu như có sự hỗ trợ của h ắn, nói không chừng có thể giảm thiểu tối đa đoạt lại căn cứ số 2.”

“Chủ ý này nghe không tệ đâu.”

“Đáng khen!”

“Tán thành.”

Binh lính nhỏ giọng thảo luận. Bọn họ phần lớn đều tiếp xúc với Anthony, đều bội phục không thôi với bản lĩnh của “h ắn”. Mặt khác, những người không biết Anthony đều sôi nổi hỏi thăm lai lịch của h ắn.

Milos cúi đầu nhìn chăm chăm thiết bị liên lạc của mình, im lặng không nói. Đầu phải h ắn không nghĩ tìm gia hỏa kia? Nhưng từ khi rời khỏi căn

cứ, hấn đã bắt đầu liên lạc nhưng kết quả không nhận được tin tức đáp lại của cô!

Tuy không nói nhất định cần cô hỗ trợ, nhưng nếu có sự hỗ trợ của cô tất nhiên sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian, giảm thiểu tối đa sự hy sinh cần thiết.

An, cô có trả lời tin nhắn cho hấn hay không hả?

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyết Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 23: Chờ Tia Chớp

Dịch và biên: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

Đoàn người đi vòng qua khu đất để tới khu tổng hợp, căn cứ máy định vị cá nhân, thị trưởng Cahill đang ở đây. Milos đầu tiên muốn cứu tình huống vì cần hiểu rõ tình hình của căn cứ số 2 để quyết định hành động tiếp theo. Buổi tối, Milos mang theo mười người đột nhập bóng đêm tiến vào căn cứ số 2. Căn cứ khác với dã ngoại, nơi nơi tín hiệu đều thông suốt nên thuận lợi trợ giúp theo dõi mà tương đối thoải mái đi vòng qua phạm vi hoạt động của dã thú.

Căn cứ hiện giờ mặc dù không có trạng thái có người phòng thủ, nhưng tiến vào khu tổng hợp vẫn cần thận trọng hạn tương ứng. Milos thân là thiếu tướng, có giấy thông hành đặc thù thuộc nhóm người đi đầu hành, có thể tự do ra vào không giới hạn khu vực.

Milos để những người khác tạm thời ẩn nấp, còn mình thì tiến vào bên trong khu tổng hợp, chạy thẳng tới chỗ Cahill.

Cahill đang nằm trong phòng ngủ dinh dưỡng, từ dáng vẻ mà nhìn có thể thấy tất cả đều bình thường.

Milos mở khoang dinh dưỡng, lấy ra vắc xin phòng bệnh và tiêm vào người hắn. Sau năm sáu phút, Cahill đang mê man cũng tỉnh lại nhưng biểu tình mờ mịt, nhìn Milos ở bên cạnh còn bu ãn bực hỏi một câu: “Thiếu tướng Milos, sao Ngài lại ở đây?”

“Ngài nói đi?” Milos ng ãi trên ghế sofa, kiên nhẫn chờ hắn tỉnh táo.

Cahill nhìn xung quanh một vòng, lại nhìn chỗ mình đang nằm, cuối cùng cũng nhớ ra cái gì. Hắn ng ãi dậy, néo néo chân tay bủn rủn của

mình, lẩm bẩm nói: “Xem ra tôi cũng bị lây nhiễm.”

Nói đến đây, hắn đột nhiên ngừng động tác và nhìn thẳng về phía Milos: “Thiếu tướng Milos, sao Ngài lại ở chỗ này?”

Mặc dù là cùng một vấn đề nhưng giọng nói đã hoàn toàn khác.

Milos đành phải đơn giản giải thích tình hình trước mắt cho hắn.

“Cái gì? Tất cả mọi người ở căn cứ số 2 đều đã bị lây nhiễm?” CaHill đầu tiên không dám tin, ngay sau đó lập tức nhảy khỏi khoang dinh dưỡng, cũng không đoái hoài tới chân tay mềm nhũn, trực tiếp mở hệ thống trung tâm để kiểm tra tình huống căn cứ. Thông qua theo dõi, có thể nhìn thấy nơi nơi trong căn cứ đều là dã thú, không có một bóng binh lính tuấn tra, cũng không có chút ánh đèn, tất cả giống như biến thành một thế giới khác không chút nhân khí.

CaHill sợ hãi mà nhìn tất cả, sau đó mới gian nan phun ra mấy chữ: “Tại sao có thể như vậy?”

Hắn vẫn còn nhớ trước khi mình mất ý thức, số người lây nhiễm trong căn cứ mới chỉ quá một phần ba. Nhìn lại thời gian cũng mới chỉ quá ba ngày mà thôi! Tại sao lại có thể lây nhiễm nhanh như vậy?

Milos không để hắn quá nhiều thời gian khủng hoảng, mở miệng nói: “Chúng ta lần này tới là để cứu viện, cứu như thế nào còn cần thương lượng với người một chút.”

CaHill phục hồi tinh thần, quay đầu nhìn Milos, hỏi: “Các người đã chế tạo thành công vắc xin phòng bệnh sao?”

“Đúng vậy.” Milos không đợi hắn hưng phấn, nói thêm, “Chẳng qua số lượng có hạn, không thể cung cấp cho các người.”

So với thân sĩ phái trung lập, Milos càng thích giao thiệp với nhóm người cấp tiến vì lợi ích trên hết hơn, yết giá rõ ràng, giao dịch công bằng, chỉ đặt cược vào người nào có lợi ích cao hơn.

Sau khi rời khỏi phòng, cả khuôn mặt Nader đều đen.

“Trưởng quân Nader, Ngài yên tâm, tạm thời ta sẽ ở lại chỗ này, thẳng đến khi cần cứu Ngài khôi phục hoạt động.” Milos mặc dù tâm cơ thâm trầm, nhưng luôn là người nói chuyện giữ lời, tuyệt không đánh sau lưng người khác.

Nader không nói một lời, bắt đầu liệt kê danh sách nhân viên ưu tiên trị liệu.

Milos vốn muốn bốt thì giờ đưa thủ hạ mình tiến vào, chợt nghe thấy tiếng dã thú rống giận ở bên ngoài, ngay sau đó là thanh âm giao chiến.

Hắn vội vàng thông qua thiết bị theo dõi xem xét hoàn cảnh bên ngoài. Đám người Âu Mạc giờ đang bị một đám chồn tia chớp bao vây tấn công, loại sinh vật này có thân thủ linh hoạt, tốc độ cực nhanh, là loài sinh vật có tốc độ nhanh nhất từ trước tới nay Milos biết đến. Hơn nữa, nanh vuốt của chúng còn chứa độc tố khiến cơ thể người bị tê dại.

Đám người Âu Mạc đều mặc áo giáp phòng vệ, tạm thời không gặp nguy hiểm. Nhưng chính vì tiếng đánh nhau của bọn họ lại hấp dẫn đám dã thú xung quanh. Nhìn dã thú chen chúc bốn phương tám hướng, lớn lớn nhỏ nhỏ ít nhất cũng có trên trăm con, co dù là Milos thân kinh bách chiến cũng cảm thấy giờ này có chút khó giải quyết.

“Để bọn họ tiến vào đi.” Nader một bên lệnh cho hệ thống, một bên nói: “Những dã thú này không thể đột phá phòng ngự của khu tổng hợp.”

Milos lập tức hạ lệnh cho đám người Âu Mạc. Bọn họ vừa đánh vừa lui, bằng tốc độ nhanh nhất lui vào khu tổng hợp. Nhưng tốc độ họ nhanh cũng không nhanh bằng tốc độ của chồn tia chớp, ngay vào giây phút cánh cửa kim loại đóng lại đã có hơn ba mươi con chồn tia chớp xông vào. Lúc này, bọn họ không hề chú ý, trong ba mươi con chồn tia chớp màu đỏ thẫm kia có một con vô cùng khác loài, nó không có da lông trơn mịn, cũng không có máu thịt, chỉ là một khối xương trắng xóa.

Khô lâu ch ần Phiếm Phiếm, sau khi bị An luyện hóa li ần trở về với tộc đàn của nó. Nhưng sau khi biến thành khô lâu vẫn không nhận được sự tán thành của tộc đàn nó. Hết lần này tới lần khác, ch ần tia chớp lại không hề hạm hực, so với bị vớt bỏ, sự bài xích của đ ồng bọn đ ều không tính là cái gì. Loại da mặt dày này, nó đã sớm không có, chẳng qua cả người đ ều là tiếng “leng keng xương cốt.”

Tung tích của loài người lần này vẫn là do Phiếm Phiếm phát hiện ra. Xét thấy công lao của nó, đ ồng bọn miễn cưỡng để nó gia nhập hành động vây bắt.

Tốc độ ch ần Tia chớp trong không gian nhỏ hẹp không bị ảnh hưởng nhiều. Ngược lại, đám người Milos cũng không dám tùy tiện bắn súng, thân thủ không sao thi triển được.

“Cùng ta tới!” Trung tướng Nader ném ra một con ch ần tia chớp, hô to một tiếng với mọi người, sau đó xông về hành lang bên trái.

Những người khác nhanh chóng đuổi theo. Ch ần tia chớp cũng đ ồng bộ với bọn họ, căn bản không cách nào bỏ rơi.

Cửa kim loại phía sau đóng kín, Trung tướng Nader lại hô: “Ngừng thở.”

Vừa dứt lời, kim loại hai bên tường đột nhiên thả ra một lượng lớn khí độc. Mọi người ngừng thở đi xuyên qua khí độc, chạy thẳng về phía hành lang bên kia.

Không thể không nói, trong mấy năm loài người nghiêm cứu thực vật, khoáng vật, đất đai, ngu ần nước, ... của hành tinh thăm dò đã có sự hiểu biết sơ cấp đối với các loại động vật. Một là vì không có thời gian và tinh lực, hai là không có đủ nhân lực, ba là hoàn cảnh hành tinh thăm dò khá phức tạp, rất nhiều động vật có năng lực mạnh mẽ, thậm chí có thể phá hủy tín hiệu, ngăn chặn thông tin. Loại sinh vật này, tạm thời Viện nghiên cứu còn chưa có năng lực nghiên cứu.

Bọn họ từng bị dạy dỗ một lần, căn cứ số 2 từng chủ động muốn nghiêm cứu sinh vật, kết quả vừa mới bắt một đám động vật vồ liền phát hiện hệ thống căn cứ bị tê liệt, máy chủ mất khống chế, thiếu chút nữa gây nên hậu quả nghiêm trọng. Cho nên, khi chưa có sự chuẩn bị an toàn, nhân loại sẽ không tùy tiện trêu chọc những sinh vật nguy hiểm kia.

Kim loại trên tường thả ra khí độc, đối với động vật có lẽ có tác dụng, nhưng lại không hề có nhiều tác dụng với chồn tia chớp. Bản thân chúng là loài động vật có độc nên có tính kháng độc. Chờ mấy người Milos xuyên qua hành lang khí độc thì những con chồn tia chớp sau lưng chẳng những không bị hạ độc mà càng thêm nóng nảy.

“Đám súc sinh này điên hết rồi sao?” Có người bị chồn tia chớp cắn cổ, phát ra tiếng kêu thống khổ.

Dao Milos phóng tới nhưng chỉ quét rơi mấy cọng lông của con chồn tia chớp kia.

Đồng tử hắn hơi co lại, một lần nữa bất ngờ với tốc độ của loài sinh vật này.

“Đáng chết!” Trung tướng Nader khẽ nguyền rủa một tiếng, lại tiếp tục mang mọi người rút lui vào phía trong.

“Tiếp tục như vậy không được.” Milos nói, “Tìm một nơi rộng lớn, chúng ta giải quyết chúng.”

Nader gật đầu, dẫn đầu chạy về một hướng khác. Nhưng vì chạy vội vàng, hắn không hề phát hiện đột nhiên

chồn tia chớp bên người hắn đã không thấy.

Hắn và những người khác cùng nhau quay đầu lại, lúc này mới phát hiện đám chồn tia chớp kia vậy mà lại chạy ngược hướng với bọn họ.

“Bên kia thông tới đâu?” Milos hỏi.

Sắc mặt trung tướng Nader và CaHill đồng thời biến đổi, người sau rung giọng đáp: “Bên kia là khu cách ly số 5”

“Không cần lo lắng, chúng sẽ không vào được khu cách ly!” Tướng quân Nader lạnh mặt nói.

Vừa dứt lời, liền nghe được một tiếng “Tích”, máy chủ phát ra tiếng cảnh cáo: 【Khu cách ly số 5 đã được mở ra, số liệu biến mất, không thể liên lạc, mời lập tức kiểm tra trực trực.】

“Sao có thể!” Vẻ mặt Nader khiếp sợ.

Chẳng lẽ chèn tia chớp có khả năng phá hủy tín hiệu điện tử hay sao? Đây chỉ là một ít sinh vật! Loài người cứ như vậy bị đùa bỡn sao?

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyệt Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 24: Chạy Nhanh Tới

Dịch: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

Biên: Chân Nguyên

Lúc An đang tập trung suy nghĩ nghiên cứu kỹ nghệ vi điều thì đột nhiên nhận được tín hiệu cầu cứu liên tiếp của cô lâu cô Phiếm Phiếm.

【 cứu mạng, cứu mạng, cứu mạng, cứu mạng.....】

Cô mới nghỉ ngơi một lúc thì lại bị quấy rầy, kiểu gì cũng không thoát được. Thông qua linh hoả trong mắt Phiếm Phiếm, An nhìn thấy một nhóm người đang hăng say đấu với đám cô tia chớp. Mà trong đám người này bất ngờ xuất hiện mấy khuôn mặt quen thuộc.

Xảy ra chuyện gì? Mấy ngày không gặp, người và động vật liên khai chiến? Mà vị trí của bọn họ rõ ràng là bên trong căn cứ, nhưng hẳn không phải là căn cứ số 3.

An thử tìm hiểu tin tức từ Phiếm Phiếm, nhưng gia hỏa này chỉ biết nóng nảy, căn bản không chịu nói rõ. Không còn cách nào khác, An đành liên lạc với Vượng Vượng, qua mấy phút trao đổi, rốt cuộc cô cũng đã hiểu rõ từ đầu đến cuối mọi chuyện.

Milos dẫn người tới căn cứ số 2, kết quả bị bày thú ngăn ở khu tổng hợp, bên trong cũng bị một đám cô tia chớp công phá, hai bên đang ác chiến ở sau cánh cửa kim loại khu cách ly số 1.

Cô tia chớp đã đánh gục mấy người, chúng cũng bị thương không ít. Phiếm Phiếm gấp đến độ vừa tiếp viện cho đồng bọn vừa cầu cứu An.

An âm thầm cười khở, nước xa sao cứu được lửa gần. Cho dù cô có tăng tốc đi chẳng nữa thì từ chỗ cô tới căn cứ số 2 ít nhất cũng mất vài tiếng đồng hồ, chờ cô đuổi tới, đoán chừng Hoàng Hoa Thái (1) cũng đã lạnh.

【 cứu mạng, cứu mạng, cứu mạng, cứu mạng.....】 Phiếm phiếm tiếp tục cầu cứu.

An vội khởi động tự quyết “Mau”, vừa chạy như điên đến căn cứ số 2, vừa hỏi Phiếm Phiếm: “Có thể mang mấy tên đồng bọn lóc chóc của người rút lui không? Trước hết cứ tìm chỗ ẩn nấp đi đã.”

“Chúng nó không nghe tôi.”

Phiếm Phiếm vốn là một khô lâu chôn bị cả đàn bài xích, cô cho tham gia hoạt động đoàn đội là đã đối xử quá tốt với nó rồi, giờ còn muốn phát biểu ý kiến của mình sao?

【 người quá yếu. 】 An như núi lửa phun trào.

Phiếm phiếm bị đâm thọc..., nháy mắt cau kinh: “Người mới yếu, cả nhà người đầu yếu!”

【.....】

Rõ ràng những khô lâu thú khác đều rất đáng yêu, vì sao chỉ có con này lại khác biệt quá vậy?

Kỳ quái, nếu không đánh lại được, sao không chịu rời đi? Chôn tia chớp mặc dù tốc độ rất nhanh, nhưng thể lực lại rất kém, thời gian càng kéo dài thì càng bất lợi với chúng. An nhìn đám chôn tia chớp không sợ chết kia, giống như xem khu cách ly là lãnh thổ của chúng vậy, chết cũng không chịu rút lui.

【 ta là vi khuẩn, ta nguy hiểm chết người; ta là nấm hảo chân, sức sống của ta bùng bùng. Ta là vi khuẩn, ta nguy hiểm đến chết người; ta là nấm hảo chân, sức sống ta bùng bùng.....】

Ý thức An bỗng nhận được một đoạn tin tức, hiển nhiên là nấm chân khuẩn lại tiến hóa rồi.

Linh hỏa của An chớp động một cái, hình như cũng hiểu được nguyên nhân vì sao Chồn tia chớp lại xuất hiện ở nơi này. Phụ cận khu cách ly có rất nhiều nấm hảo chân, không nghi ngờ gì, chúng vốn có sức hấp dẫn lớn đối với động vật. Phòng vệ của khu cách ly không quá tốt, chỉ là thiết lập tạm thời, nấm hảo chân lại không ngừng sinh sôi trong đó như vậy, chẳng chịt, rậm rạp như đom đóm đầy trời.

Cũng khó trách căn cứ số 2 sớm bị thất thủ như thế, bởi vì biện pháp cách ly của họ căn bản không thể ngăn cản sự lây nhiễm của nấm hảo chân!

Mắt cứ thấy từng tên, từng tên đồng bọn bé nhỏ của mình bị thương, Phiếm Phiếm lại dùng dùng nỗi giận, cũng không đoái hoài tới việc giấu giếm hành tung nữa, trực tiếp mạnh mẽ lao vào công kích con người. Tốc độ của nó còn nhanh hơn chồn tia chớp, gần như thực hiện bước nhảy không gian, đã vượt khỏi tầm mắt cực hạn của loài người, nhờ sự trợ giúp của nó, chồn tia chớp dần chiếm được thế thượng phong.

Hiệu quả của độc tố gây tê rất nhanh, khiến binh lính của Milos từng người một mất đi sức chiến đấu, đến khi chỉ còn có năm người, hẳn rồi cuộc cũng nhìn ra cái bóng trắng đánh lén kia là thứ gì.

Đó là một khô lâu thú!

Milos lui sang một bên, cúi đầu nhìn Vượng vượng trong túi mình. Vượng vượng không biết từ lúc nào đã giơ một tờ giấy nhỏ trong tay, trên đó viết: Để Chồn tia chớp vào khu cách ly.

Milos nhú mày một cái.

Vượng vượng lại dùng bút nhỏ viết lên giấy: Bọn chúng chỉ cần nấm khuẩn.

Milos vẫn không có động thái gì, dù sao nằm trong khu cách ly cũng là mấy trăm binh lính, nếu chồn tia chớp vào bên trong phá hoại thì hậu quả

sẽ thế nào đây?

Nếu không cho chúng vào thì vẫn còn cách khác. Bởi vì giấy ít, An chỉ có thể viết ngắn gọn hết sức có thể, cuối cùng vẫn viết một câu vào chỗ trống cuối cùng, anh còn chuẩn bị giấy cho Vương vương, thật khiến tôi bất ngờ, không thể không khen ngợi anh vì sự chu toàn này.

Cô hiểu lầm, những thứ này đều là nó tự tìm. Nhưng, nội dung trọng yếu trước mắt đơn giản như vậy, phía sau còn nói nhảm nhí nhiều thế, không phải là cô đang cố ý đẩy chứ?

Milos cau mày một chút, sau đó bắt lấy Trung tướng Nader bên cạnh, nói: “Trung tướng Nader, mau mở cửa khu cách ly.”

“Cái gì?” Trung tướng Nader vừa né đòn công kích của một con chồn tia chớp, nghi ngờ trừng mắt với hắn. Mở ra khu cách ly? Hắn không có nghe lầm chứ?

“Tin tưởng tôi!” Milos nghiêm mặt nói, “Lúc sau tôi sẽ giải thích với Ngài.”

Còn có sự giải thích rõ vấn đề này sao? Để đám chồn tia chớp kia đi vào khu cách ly, không phải đùa giỡn với tính mạng của binh lính hay sao?

Milos không nói thêm lời nào, nhanh chóng lấy ra thẻ quyền hạn của mình và đi tới bên cánh cửa kim loại của khu cách ly.

“Milos, người điên rồi!” Nader vừa nghe thấy tiếng cảnh cáo của hệ thống thì điên tiết nhìn Milos.

Milos không thèm quan tâm, cũng không chú ý nhiều đến đám chồn tia chớp nữa, sau khi cánh cửa kim loại được mở ra, lũ chồn lập tức ngừng công kích, vọt vào bên trong khu cách ly.

Nader không thèm tính sổ với Milos, lo lắng chạy theo vào.

Milos không nhanh không chậm bước vào sau, lúc này lại thấy Nader bất động đứng ở cửa.

Trong phòng có rất nhiều khoang dinh dưỡng, mỗi một khoang dinh dưỡng chứa một binh lính hôn mê. Chèn tia chớp sau khi vào phòng cũng không phá hoại khắp nơi như tưởng tượng của Nader, ngược lại chúng còn rất trật tự đứng lặng bên cạnh khoang dinh dưỡng, có mấy con còn thân mật cọ cọ một cái, hoàn toàn không có ý công kích.

” Cái này ... Chuyện gì xảy ra vậy?” Nader không dám tin vào cảnh tượng trước mắt.

“Trung tướng Nader, tôi phải chúc mừng ngài!” Milos mở miệng, nói: “Mẫu chốt để chế tạo vắc xin ngay trên cơ thể những động vật này, hôm nay ngài không cần ra ngoài bắt chúng nữa, cũng đã đủ nguyên dịch cung cấp rồi.”

Đây cũng chính là dự tính ban đầu của Milos. Ngay từ đầu hẳn vốn không có ý định đuổi hoặc tiêu diệt những dã thú này, tất cả bọn chúng đều là tái thể nấm khuẩn. Căn cứ số 2 mặc dù thất thủ toàn bộ nhưng lại bất ngờ thu được nhiều nguyên dịch chế tạo vắc xin như vậy, quả là trong họa có phúc.

Mặc dù bên ngoài họ khó đối phó với những dã thú này, nhưng ở trong căn cứ thì khác, bọn họ có lợi thế hơn, có thể từ từ thu phục chúng.

An một mình chạy như điên trong bóng đêm, xương cốt cả người đều vì chạy mà phát ra tiếng kẽo kẹt.

Dựa vào tốc độ của cô bây giờ, muốn chạy tới căn cứ số 2 thì trời cũng đã sáng. Mặc dù cô không biết mệt mỏi nhưng chạy liên tục như vậy cũng không thích thú gì cho cam. Dùng siêu tốc độ chạy suốt mấy giờ, xương có thể bị tan vỡ hay không nhỉ?

Lúc này, An mới ý thức sâu sắc được việc tạo ra phương tiện thay thế việc đi bộ quan trọng đến nhường nào, xem ra sau này cô phải vì bản thân mà tạo ra một thứ gì đó để cưỡi mới được. Ví dụ như hắc lang cũng rất tốt

này, thân to, xương to, tốc độ cũng rất nhanh, ng ửi trên ấy chắc là thích lắm.

Hay là cộp này, uy vũ hùng bá, khí thế bất phàm, lại có lực chấn nhiếp.

An vừa nghĩ tới việc luyện hóa dã thú thành vật đ ể cưỡi, càng nghĩ càng cảm thấy cuộc thời mới tươi đẹp làm sao.

An trên đường vừa chạy vừa tha hồ tưởng tượng, cứ vậy mà chạy tới tận khi trời sáng.

Mắt vừa thấy cổng căn cứ ở trước mặt, An cảm thấy sáng khoái hẳn ra. Cô tin trên thế giới này không ai dám chạy đua với cô, chẳng những tốc độ nhanh mà còn không thở h ỉn h ỉn nữa chứ.

“O, đây không phải là Anthony à?” Binh lính canh giữ ngoài căn cứ liếc mắt nhìn bóng người g ầy nhỏ chạy từ đằng xa tới.

“Tốc độ nhanh quá, nhìn không rõ.” Một binh lính khác nheo mắt nhìn đường, “nhìn thân hình đó, hẳn là ‘hắn’ .”

“Tốc độ này, thật là dọa chết người mà!” Một tên lính đưa tay lên, la lớn, “Anthony, bên này, bên này!”

Mấy người nhìn Anthony đi vòng vo nhưng không hề dừng tốc độ chạy lại, phương hướng cũng không hề thay đổi, cứ thế vọt thẳng vào trong căn cứ.

“Anthony, đừng vào, bên trong rất nguy hiểm!” Các binh lính luôn miệng nhắc nhở.

Nhưng bóng Anthony đã lướt đi quá xa, sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cô một đường lao thẳng vào phòng vệ căn cứ.

Chỉ nghe ” Ầm” một tiếng, An bị một lực lớn bắn ngược lại mấy chục mét, còn lăn trên mặt đất mấy vòng.

Mấy tên lính đờ đẫn mặt mày, loại tốc độ này, loại trùng kích này, sắt thép cũng bị vỡ thành mì vụn ấy chứ.

Lần đầu tiên họ chứng kiến có người tự sát kiểu này, Anthony có phải vừa uống nhầm thuốc không...

Lúc bọn họ chuyển tầm mắt nhìn về phía phòng vệ trên tường thì lại bị dọa đến ngất ngốc. Tường phòng vệ kiên cố cứ thế lồm vào mấy centimet, bên trên còn in hằn dáng người của Anthony.

Xong rồi, người này vô phương cứu chữa rồi.

Ngay lúc mọi người ở đó đang trợn mắt há mồm, cái người bị phán án tử hình kia rốt cuộc cũng ngất dậy.

“!” Tất cả binh lính đều trưng bộ mặt khiếp đảm ra mà nhìn “Hắn”.

Khốn kiếp, đụng chết cô rồi! An cũng không biết cả đám người kia bị cô dọa cho sợ choáng váng mà chỉ chú tâm sửa sang lại mảnh xương bị đụng bên trong áo giáp.

Vừa rồi vì chạy quá nhanh, vì nhanh như thế nên cô không kịp thu thế, kết quả đúng là bị kích, có thể đem ra chứng thực cho mẫu quảng cáo: Kẹo cao su Huyền mai, ngon ngon kéo dài, cây ~ vốn ~ không ~ thể ~ bị ~ đứt!

An buồn rầu, vốn muốn thể hiện vẻ soái ca phong độ của mình, chào hỏi đám binh lính, nhưng bây giờ cô chỉ có thể làm bộ như không thấy thôi.

Cô có thể làm bộ như không thấy nhưng người khác thì không thể! Họ tận mắt thấy cô đụng trúng tường phòng vệ cứng rắn, còn tạo ra một cái hố lồm như vậy mà lại không bị thương chút nào, làm sao vờ như không thấy! Cảm giác kinh sợ quá mức này lẽ ra không nên tồn tại mới phải.

“Ta vẫn cho Anthony là một kẻ lợi hại hơn người, nhưng hôm nay mới biết, ‘Hắn’ căn bản không phải người!” Một tên lính thở dài nói.

Mọi người đồng loạt gật đầu tán thành.

Chú thích:

(1) Hoàng Hoa Thái là tên một loại thảo dược, trong câu nghĩa là thuốc nguội sẽ không công hiệu nữa, ý là cho dù An có đến được đó thì cũng không giúp ích được gì vì đã trễ.

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyệt Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 25: Bạn Bè Tốt

Dịch và biên: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

“Anthony, cậu không sao chứ?” Vài tên lính nhanh chóng chạy tới bên An.

An không có chỗ trốn kịp, chỉ có thể ra vẻ bình tĩnh vẫy tay với bọn họ, cô tỏ vẻ mình không có việc gì, một chút đau không có! Cho dù xương cốt bên trong bộ áo giáp đã bị vỡ vụn nhưng cô vẫn rất kiên cường nổi liền các khớp xương.

“Thật sự không có việc gì sao? Nếu bị thương cũng đừng quá cậy mạnh, tường phòng hộ đâu bị cậu đâm lõm kìa, xương cốt của cậu còn cứng hơn cả tường phòng hộ sao?” Một binh lính cẩn thận vỗ vỗ lưng An, còn sợ dùng quá sức khiến người bị hộc máu.

Xương cốt của cô đúng là còn cứng hơn cả vách tường... An giơ cánh tay lên, lặng lẽ nắn lại vị trí xương cổ bị lệch của mình. May mắn còn có áo giáp che lấp, bằng không còn không sợ dọa hư những binh lính còn chưa trải qua những quãng thời gian gặp chuyện quý quái sao.

Binh lính thấy hành động tự nhiên của “hắn”, lúc này mới thoáng yên tâm, còn thẳng thắn tán thưởng khí lực mạnh mẽ của “hắn”.

“Anthony, là thiếu tướng Milos thông tri cậu trở về sao?” Một binh lính hỏi.

An gật đầu, mắt nhìn về hướng căn cứ. Hi Khắc Tư còn đang xoay quanh trên không cùng trong căn cứ, bất kỳ cảnh tượng dưới mặt đất đều không bị sót gì. Đám dã thú kết bầy kết đội đã bao vây quanh khu hành

chính, tuy rằng không có ý định tấn công nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng không hề có ý định rời đi.

Binh lính cũng thông qua máy theo dõi mà nhìn thấy tình hình trong căn cứ, hần nói: “Thiếu tướng mọi người trước mắt đều bị nhốt ở tổng khu, nhưng không có nguy hiểm, chúng ta đang chờ đợi chỉ thị tiếp theo của thiếu tướng, cậu với tôi cùng nhau đi vào.”

An đương nhiên sẽ không đi vào cùng bọn họ, nhìn ánh mắt nhìn chằm chằm cô “như sói tựa hồ” của cả một đám cũng biết rõ muốn ứng phó là cả một vấn đề lớn.

Cô quyết đoán mà lắc đầu, chỉ tay vào thiết bị liên lạc cá nhân của mình, lại chỉ tay vào căn cứ, tỏ vẻ mình còn có nhiệm vụ khác trong người.

Đám binh lính vô cùng thất vọng, thiện ý mà nhắc nhở cô: “VẬY CẬU PHẢI CẨN THẬN, BÂY GIỜ LÀ BAN NGÀY NÊN KHÔNG TỐT CHO VIỆC ẨN NẤP HÀNH TUNG. TRONG CĂN CỨ LẠI CÓ NHIỀU DÃ THÚ, NẾU BỊ CHÚNG PHÁT HIỆN THÌ CẬU LIỀN GẶP NGUY HIỂM.”

An gật đầu tỏ vẻ cảm ơn sự quan tâm của mọi người, sau đó chạy chậm vài bước để khởi động tự quyết “nhảy”, cô giống như con mèo uyển chuyển nhẹ nhàng lướt qua tường phòng hộ.

Bọn binh lính lại hô hào tấ m tắc khen ngợi, thân thủ như vậy thật sự không thể không khiến người khác không phục.

Bọn họ trở về doanh trại, canh giữ ở trước máy theo dõi, nhất cử nhất động đều chỉ lưu ý mọi hành động của An để xem “hần” làm sao để lần tránh dã thú mà len vào trung tâm căn cứ.

Đây là lần thứ hai An tiến vào căn cứ nhân loại, nhưng lần này cô không chút khẩn trương, bởi vì nơi nơi trong căn cứ đều là dã thú, hơn nữa hầu như nhân loại đều đang hôn mê. Nhân loại kiêng kỵ dã thú, nhưng với cô mà nói lại giống như là bảo tiêu của cô. Tuy rằng cô không thể không chế dã thú nhưng có thể tiến hành giao lưu cùng đê tài nắm hảo chân mà chúng thích.

Nấm hảo chân phân bố tán loạn trong căn cứ, chủ yếu tập trung ở bên ngoài khu cách ly. Bên trong khu cách ly không thể đi vào, mà số lượng nấm khuẩn bên ngoài lại không thể thỏa mãn cả đàn dã thú.

Mắt thường nhân loại nhìn không ra hình thái của nấm khuẩn nhưng An lại có thể nhìn rõ ràng. Nấm hảo chân sinh sôi nảy nở với tốc độ cực nhanh trên cơ thể nhân loại, nhưng bởi vì vấn đề thể chất của nhân loại nên không thể dung nạp. Mà nấm hảo chân ở trên cơ thể động vật của hành tinh thăm dò lại không dễ dàng sinh sôi nảy nở, trừ bỏ cắn nuốt Chu quả trở thành mẫu thể nấm khuẩn thì muốn thu nhận nấm hảo chân chỉ có hai con đường, một là ăn chính mẫu thể nấm khuẩn, hai là để mẫu thể cắn một ngụm.

Mà nay sinh sôi nảy nở trong cơ thể nhân loại cũng tương đương với một lượng lớn nấm hảo chân cung cấp cho động vật, chỉ là nấm hảo chân trong quá trình sinh sản trên cơ thể con người xuất hiện biến dị, các động vật yêu cầu thu đủ số lượng thì mới sinh ra hiệu quả tương ứng.

Trái lại, động vật trải qua lây nhiễm cũng vì nhân loại cung cấp nguyên dịch gia tăng miễn dịch.

Này, đối với con người hay là động vật mà nói, hẳn đều là chuyện tốt đôi bên cùng có lợi.

An một bên vừa nghĩ, một bên vừa chậm rãi đi tới, cô hoàn toàn không có ý định ẩn nấp.

Tất cả các binh lính đang nhìn máy theo dõi đều trợn mắt há mồm mà nhìn “hắn” cứ như vậy quang minh chính đại đi vào trong tầm mắt của dã thú. Càng khiến cho mọi người khiếp sợ chính là những dã thú nhìn đến “hắn” lại không có chút phản ứng, giống như xuất hiện trước mặt chúng không phải là nhân loại có vẻ vồ vẩn mà là một cây thực vật hình người không có chút giá trị dinh dưỡng.

“KAO, đây là sao làm được?” Một binh lính không thể tin mà hô lên.

Những người khác cũng không rên một tiếng, chỉ là lẳng lẳng nhìn chăm chăm màn hình.

- 【 ta là vi khuẩn, ta nguy hiểm đến muốn chết; ta là nấm hảo chân, ta sinh cơ bưng bưng...】 trong ý thức tràn ngập thông tin do nấm hảo chân truyền đến.

Còn học được cả dấu chấm câu sao, tốc độ tiến hóa của nấm hảo chân thật là kinh người. Đây, chắc là có quan hệ với ký chủ chúng ký sinh đây mà, An xem nhân loại là chủng tộc trí tuệ nhất qua hai thế giới. Tuy rằng hiện tại An không phải là nhân loại, nhưng cô vẫn cứ vì bản thân từng là nhân loại mà kiêu ngạo. Mặc dù nhân loại có rất nhiều thói hư tật xấu, cũng không thể thay đổi sự nhiệt tình yêu thương của cô với chủng tộc này.

【...Ta là nấm hảo chân, ta sinh cơ bưng bưng.....】

【 Xin chào, tôi là An 】

【An, bạn là nấm chân khuẩn 】

【 không, tôi là bộ xương khô tên An, không phải nấm hảo chân. 】

【 tôi là nấm hảo chân, bạn không phải là nấm hảo chân, bạn An là bộ xương khô 】

An âm thầm kinh hãi, so với lần đầu tiên giao lưu, năng lực học tập của chúng nó đã tăng lên rất lớn.

【tôi là vi khuẩn, tôi là nấm hảo chân, bạn là bộ xương khô, bạn là An.】

【...】 làm một loại vi sinh vật, thông minh như vậy là rất tốt sao?

【 bạn là bộ xương khô, bạn là An, An, An ...】

Tuy rằng phía sau không còn nói tới nữa nhưng An cảm thấy ý tứ chúng nó muốn biểu đạt chắc là: An, An, chúng ta tới làm bạn thân đi?

【 An, An ...】

【 chúng ta tới làm bạn bè tốt đi. 】 An quỳ gối dưới mị lực của năm chân khuôn.

【 bạn bè tốt, bạn bè tốt, ta là năm hảo chân bạn bè tốt, bạn là bạn tốt năm hảo chân 】 cảm xúc vui sướng với tin tức cường điệu như thủy triều cuốn tới An.

An vui sướng cùng chúng nó giao lưu với nhau nên không phát hiện bên người càng lúc càng tụ tập nhiều năm hảo chân, dần dần phía sau cô đã tạo thành một cái đuôi thật dài. Đồng thời, đám dã thú đã bị năm hảo chân hấp dẫn cũng đi ở phía sau An, thật giống như một đội hộ vệ vậy.

Đám binh lính theo dõi ở bên ngoài thấy một màn như vậy đã khiếp sợ đến không nói ra lời. Trong căn cứ trống trải, chỉ có một người chậm rãi đi về phía trước, mà ở phía sau là hàng trăm con mãnh thú lẳng lặng đi theo, chúng nó có hàng có lối, đi cạnh nhau mà không nhiều loạn. Anthony tựa như vua của bách thú đang thản nhiên đi tuần tra lãnh địa của mình. Thân ảnh gầy gò nhưng dưới sự phụ trợ của đàn dã thú không lộn lại thoạt nhìn có một loại cảm giác khó hình dung .... bức cách!

“Thần tượng! Anthony, cậu từ đây chính là thần tượng của ta!” Một binh lính bỗng nhiên phát ra hai cột sáng thành kính trong mắt.

An từ một khác này trở thành NC phấn trong lòng vài binh lính, từ đây trở thành nhân vật duy nhất được điên cuồng người truy. Từ bình thường đến *, chính là đơn giản như vậy.

Dương nhiên, cũng có một số người khá lý trí, bọn họ đầu tiên sẽ hỏi Anthony làm thế nào làm được tất cả, đây không phải chính là nguyên nhân “hắn” có thể tự do đi lại trong rừng sao?

Bọn họ thật không có hoài nghi thân phận của An, ở Straous, cũng từng có người bắt chước sóng âm của động vật để điểu khiển chúng nghe lệnh mình. Nhưng tình huống này chỉ có một lần tác dụng với động vật, nếu có hai hay trên hai loài động vật khác nhau ở bên cạnh thì hiệu quả sóng âm sẽ

suy giảm, hơn nữa sóng âm bọn họ bắt chước đều không có thành công ở hành tinh thăm dò.

Chẳng lẽ Anthony nắm giữ kỹ xảo sóng âm đặc thù nào đó? Vậy đúng là một đại sáng kiến, nếu liên minh đăng báo tất nhiên sẽ giành được vinh quang khó tưởng tượng được.

Bọn họ không khỏi lộ ra vẻ mặt hâm mộ lại ghen tị với Anthony.

An sau khi phát hiện có một đàn thú nổi đuôi phía sau thì cũng đã thành lập quan hệ hữu nghị tốt đẹp với nắm hảo chân. Chợt nhìn thật nhiều dã thú trước mặt cũng không khỏi có chút thấp thỏm. Nhưng cô cũng rất nhanh khôi phục bình tĩnh, đàn dã thú này đối với một bộ xương căn bản không có hứng thú. Huống chi còn có nắm chân khuôn rằn buộc hữu nghị với cô thì chúng nó càng không tùy tiện đánh.

Tóm lại cũng chỉ có ít nhất hơn hai trăm con. Một phần ba dã thú ở căn cứ đều tụ tập tại đây. Cách đó không xa chính là tổng khu, mà dã thú vây quanh tổng khu cũng chỉ còn lại ít ỏi mấy con. Xem ra, để mấy người thoát vây cũng không phải là việc khó gì.

Nhưng Milos nếu không ý kiến thì An cũng liền mặc kệ. Cô đến nơi này cũng chủ yếu chỉ vì khô lâu thú Chấn Phiến phiến. Đây là khô lâu thú thứ nhất trong tộc, cô cảm thấy cần phải chi viện cho tộc nhân của cô.

Đúng lúc này, thiết bị liên lạc cá nhân của An chấn động vài cái, đó là tin tức Milos gửi cho cô.

An click mở, trên mặt là dòng tin: 【ta ở tổng khu, cô tới đây à?】

【không có, tôi tính đi kiểm tra xung quanh.】 thừa dịp không người, cô tính toán cẩn thận nghiên cứu một chút kiến trúc căn cứ nhân loại.

Lúc trước khi ở căn cứ số 3, cô rất ít khi ra ngoài một mình, duy nhất một lần là đi cùng Âu Mạc tiến hành huấn luyện thường ngày, những lúc khác đều là đi cùng Milos.

【 thật sự không tới sao? 】 Milos lại gửi tin nhắn, 【 nơi này có một con thú khô lâu chạy vào tổng khu, cô không lo lắng nó bị người khác bắt lấy sao? 】

An trừng mắt nhìn thiết bị liên lạc cá nhân của mình, dùng ý thức liên lạc hỏi Phiến phiến: 【 định khi nào đi? 】

【 không đi nữa, tôi muốn ở cùng tộc đàn của mình. 】 Phiến phiến kiên định mà trình bày.

An rất muốn nói cho nó biết, nó đã không còn là một con chồn tia chớp bình thường, nó là một sinh vật khô lâu, tộc khô lâu mới là tộc đàn của nó!

Sau khi luyện hóa khô lâu sẽ lưu giữ một phần ý thức và đặc tính khi còn sống, Phiến phiến hiển nhiên bảo lưu ý thức không muốn xa rời tộc đàn của nó, còn không nhận thức bản thân nó chỉ là một bộ xương khô.

Đối với một tiểu đồng bọn không hề có ý thức tự giác như vậy, An cũng không thể nê hà. Cô suy đi tính lại vẫn quyết định tới tổng khu một chuyến. Căn cứ tùy thời đều có thể tham quan, công tác cứu trị nhân loại không phải có thể hoàn thành trong mấy ngày.

Nghĩ thông suốt điểm này, An xoay người đi vào tổng khu. Đi được vài bước lại dừng lại, cô nhìn đàn thú phí sau, lại nghĩ muốn nắm hảo chân tản đi mà không thành công. Nắm Hảo chân dính ở bên cô, rất có ý tứ “là sinh vật bạn thân nhất không xa rời nhau.”

An cười, dứt khoát mang theo tất cả đám này đi vào cùng nhau.

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyết Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 26: Ô Đầu Điều (Quạ Đầu Đen)

Dịch và biên: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

Sau khi An được Ca Hill cho phép đi vào khu tổng hợp, Milos tự mình tới đón cô. Ở phía ngoài khu tổng hợp, một đoàn dã thú bị An đưa tới khiến trông mắt hấn hơi hơi co rút. Cho tới nay, hấn đầu chỉ coi An là “hướng dẫn du lịch” của tinh c ầu này cùng với sinh mệnh thể đặc thù có ích lợi, nhưng lại chưa từng nghĩ rằng cô lại có ảnh hưởng và lực khống chế không bình thường với cái tinh c ầu này.

Milos có lý do tin tưởng rằng, nếu ngay từ đầu hấn lựa chọn không phải sự hợp tác mà là sự khống chế, nhân loại rất có khả năng rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm.

Mãnh thú trên tinh c ầu này, đủ để nhân loại tổn thất nghiêm trọng.

Đương nhiên, Milos kỳ thật là đánh giá cao An, hấn cho rằng An có thể chỉ huy sinh vật của tinh c ầu này.

An đi theo Milos tới trước khu cách ly số 5, trung tướng Nader và mấy người đầu đang dùng vắc – xin phòng bệnh do Milos cung cấp để cứu trị binh lính. Hấn lựa chọn bốn mươi binh lính ưu tú, số vắc – xin phòng bệnh còn lại dùng để cứu trị nghiên cứu viên.

Milos dựa theo ước định, đem phương pháp chế tác vắc – xin phòng bệnh khuẩn dịch cho trung tướng Nader, cũng hiệp trợ hấn bắt giữ toàn bộ động vật dùng để lấy ra nguyên dịch. Tuy rằng căn cứ bị dã thú chiếm lĩnh, tạm thời không thể khôi phục trật tự bình thường, nhưng cũng bởi vậy mà có số lớn cơ thể chứa nấm khuẩn, âu cũng coi là trong bất hạnh có cái may.

“Thiếu tướng Milos!” Ca Hill nhìn tên lính gầy yếu phía sau Milos, trong lòng có chút kỳ quái thấy Milos coi trọng “hắn”, lại cũng không hỏi nhiều, chỉ nói: “Khoảng cách giữa viện nghiên cứu và tổng khu là 3 con phố, chúng ta chỉ sợ phải chờ tới tối mới có thể hành động.”

Milos nhìn xung quanh một vòng, phát hiện binh lính vốn bị trúng nọc độc gây tê của chồn tia chớp đã bắt đầu khôi phục, không tỏ ý kiến mà “ừ” một tiếng.

“Hi, Anthony.” Âu Mạc tiến lên chào hỏi với An.

An gật đầu chào hắn, sau đó lại đem ánh mắt chuyển qua góc khuất nào đó. Khô lâu thú Phiếm Phiếm chính là chốn ở chỗ đó, yên lặng nhìn những chồn tia chớp khác hấp thu nấm hảo chân. Nhìn thấy An xuất hiện, chỉ nâng móng vuốt tùy ý quơ quơ.

Phiếm phiếm cũng là gia hỏa khô lâu thú không nhiệt tình với An nhất.

Vắc – xin phòng bệnh có tác dụng rất nhanh, mấy chục binh lính lần lượt thức tỉnh, trừ bỏ thân thể còn có chút suy yếu bên ngoài thì không còn có bất kỳ phản ứng khác thường nào nữa.

Trung tướng Nader bày tỏ cảm ơn với Milos, cho dù hắn đã hố mình một phen nhưng chỉ cần nghĩ tới việc căn cứ có thể bảo trụ, người cũng được cứu trợ thì vẫn cảm thấy cuộc giao dịch này vẫn có lợi. Nhưng có thể về sau hắn sẽ phải hối hận, nắm giữ đồng độc quyền khai thác sẽ trở thành cuộc mua bán mệt nhất cả đời hắn, đặc biệt là chính hắn dù không có đáp ứng giao dịch thì khi Milos cũng sẽ ra tay cứu trợ cũng càng hối hận đến đứt cả ruột.

Trung tướng Nader mở lập thể bản đồ căn cứ ra, chỉ vào vị trí trung tâm nghiên cứu, nói: “Từ tổng khu xuất phát, có 3 con đường thông với trung tâm nghiên cứu. Bên trái, là con đường phổ thông nhất có thể thấy được, tốt nhất là nên lựa chọn con đường bên phải, hơn nữa số lượng không nên nhiều.”

“Có thể theo dõi bên trong trung tâm nghiên cứu không?” Milos hỏi, “Chúng ta tốt nhất nên tìm hiểu tình huống bên trong trước.”

Nader loay hoay với thiết bị liên lạc một lúc, khuôn mặt trầm xuống, trả lời: “Tín hiệu bị cắt đứt, chỉ có thể nhìn khu vực bên ngoài.”

“Như vậy, chúng ta có lẽ phải suy xét đến tình huống tệ nhất có thể xảy ra.” Toàn bộ phòng ngự của căn cứ đều do hệ thống trung tâm khống chế, nếu tín hiệu bị cản trở, chẳng khác nào hệ thống trung tâm bị chặt đứt với các khu vực khác. Cửa kim loại có lẽ chắc chắn cũng sẽ có khả năng vì tín hiệu hỗn loạn mà mở ra. Kể từ đó, dã thú có thể xông vào trung tâm nghiên cứu.

Đây cũng là nơi khiến con người khó có thể phá được ở hành tinh thăm dò này, có vài động vật có thể phát ra sóng âm, có thể tạo ra gây ra sự khủng hoảng, một khi số lượng lớn mãnh thú tiến vào, dù là thiết bị điện tử tiên tiến đều sẽ mất đi tác dụng, so với hacker cường đại nhất của nhân loại thì càng lợi hại hơn, ít nhất hacker có quy luật kỹ thuật mà dựa vào, còn sóng âm của động vật thì lại không có, ít nhất trước mắt còn chưa có phát hiện quy luật của nó.

Trung tướng Nader cẩn thận nói: “Vô luận như thế nào, đêm nay nhất định phải tới trung tâm nghiên cứu xem một lần.” Không có nghiên cứu viên thì không thể chế tác thành công vắc – xin phòng bệnh.

Ngay sau đó hắn lại quay đầu nói với Milos: “Hy vọng thiếu tướng Milos có thể giúp đỡ tôi một tay.”

“Đương nhiên.” Milos không chút do dự đáp ứng.

” Trung tướng Nader,” lúc này CaHill mở miệng nói: “Chúng ta có nên mở ra phòng ngự khẩn cấp hay không?”

Phòng ngự khẩn cấp trong thời gian ngắn có thể chống đỡ tất cả sinh vật ngoài phòng ngự. Một khi mở ra, động vật trong căn cứ đều bị ảnh hưởng công kích.

“Không được.” Nader và Milos đồng thời mở miệng, sau đó liếc nhìn nhau.

Nader nói: “Số lượng dã thú trong căn cứ quá nhiều, nếu chúng ta công kích không thể tiêu diệt chúng, hậu quả thật không dám tưởng tượng.”

Milos bổ sung: “Những dã thú này đều là nguyên dịch chủ yếu để chế tác vắc – xin phòng bệnh, giết chết chúng nó liền không thể tìm đủ nguyên dịch sử dụng.”

Nhắc tới nguyên dịch, Nader hỏi: “Các người làm sao lấy được nguyên dịch trên cơ thể chúng? Chúng tôi cũng đã dùng động vật làm thực nghiệm, nhưng chúng có biểu hiện hoàn toàn khác với biểu hiện lây nhiễm của chúng tôi, cho nên chúng tôi lúc ấy cho rằng thể chất giữa con người Straous và sinh vật hành tinh thăm dò không thể dung nhập.”

“Vận khí của chúng tôi tương đối tốt đi.” Ánh mắt Milos dừng trên người An cách đó không xa.

Nader cũng theo ánh mắt của hắn quay đầu liếc nhìn một cái, thỉnh thoảng nhìn đến một màn kính người. Một binh lính gầy yếu đứng lặng ở trong góc, mấy chục con chồn tia chớp vây quanh bên người “hắn”, trong đó còn có mấy con bò lên trên đầu “hắn”, lên trên vai “hắn”. Mà “hắn” thì không hề nhúc nhích, giống như một trụ gỗ. Chồn tia chớp hung hãn không hề có bất kỳ địch ý nào với “hắn”, ngược lại còn chủ động thân cận.

Nader âm thầm kinh hãi, công phu ẩn nấp của người này thật sự không hề nhỏ, khoảng cách gần như vậy, hắn đều không thể cảm nhận sự tồn tại của “hắn”. Hắn tự xưng là người có năng lực cao hơn người, thế nhưng hoàn toàn không hề cảm nhận được hô hấp và nhịp tim của đối phương. Nếu không phải vừa mới tận mắt nhìn thấy “hắn” và Milos cùng nhau tiến vào thì Nader gần như cho rằng người này là một tiêu bản hình người.

“Kỹ năng giả chết” đã đạt mức cấp sao. Nader chính là tướng quân thân kinh bách chiến, ngũ cảm nhạy bén gấp mấy lần người thường, có thể dễ dàng lừa gạt cảm giác của hắn, không thể nghi ngờ chính là một kẻ cường đại.

“ Binh lính kia, rất không t ỏi.” Nader đánh giá.

“ Là rất tuyệt vời.” Ánh mắt Milos thâm thúy nhìn An, người sau vẫn như cũ đang giả chết.

Trên thực tế, ch ần tia chớp sở dĩ thân cận với An đều không phải bởi vì cô có công phu “ ần nấp” mà bởi vì nắm hảo chân bên người cô. Khi cô vừa bước chân vào phòng kia, tập cả nắm hảo chân đều tụ tập v ề cô.

Nếu đám người Milos cũng có nhãn lực đặc thù như An sẽ nhận ra cảnh tượng kỳ lạ này. Một phòng lớn như vậy, có vô số điểm sáng ngưng tụ thành một dải ngân hà, chúng giống như bị ràng buộc v ờn quanh cô, dần dần hình thành một cái kén lớn.

Nhìn thấy nhiều nắm hảo chân như vậy, ch ần tia chớp lập tức li ền kích động, tất cả đều bỏ nhào lên người An.

Chỉ có khô lâu thú Phiếm phiếm không có động tĩnh, nó chỉ giật mình nhìn tiểu đ ồng bọn trước còn lãnh đạm với nó mà giờ lại nhiệt tình với An như vậy, chúng nó rõ ràng không phải cùng một chủng tộc mà!

【 chúng ta là một chủng tộc. 】 An khẳng định mà nói với Phiếm phiếm.

Phiếm phiếm tỏ vẻ hoài nghi.

An lại nói: 【 nếu không phải một chủng tộc, chúng nó sao có thể thân cận với ta như vậy chứ? 】

Hình như rất có đạo lý ... Phiếm phiếm có chút dao động.

An không ngừng cố gắng: 【 đến đây đi, chúng ta đều là bạn bè tốt. 】

【 Bạn bè tốt, bạn bè tốt... 】 Nắm hảo chân tích cực mà tương ứng.

Ách, An đột nhiên có cảm giác kỳ lạ khi thấy nắm hảo chân bị ma hóa...

An bên này đang nỗ lực tăng tiến cảm tình với “bạn bè tốt”, còn đám người Milos thì đang nghiêm túc nghiên cứu phương án hành động lén vào trung tâm nghiên cứu.

Âu Mạc đầu tiên thông báo với nhóm đồng nghiệp ở ngoài căn cứ tình hình bình an của họ ở trong này, sau đó tay chân nhẹ nhàng đi tới bên An.

Hắn mới vừa tới gần, lập tức bị mấy chục con chồn tia chớp như tằm mắt laser bắn phá. Âu Mạc không dám tiến lên phía trước mà dừng lại bước chân. Những binh lính khác thấy vậy, nhịn không được “tiện chân” mà đi vài bước về phía này. Kết quả phát hiện, chỉ cần tới gần phạm vi trong vòng năm mét, nhóm chồn tia chớp sẽ lập tức tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến tranh.

Phần lớn bọn họ đều đã kiến thức qua tốc độ của chồn tia chớp và hiệu quả tê mỗi do chúng gây ra, nên cũng không định khiêu khích chúng, chỉ là quỳ quái vì sao chúng nó lại phá lệ đối xử khác hẳn với Anthony như vậy? Rõ ràng đều là người giống nhau, chênh lệch sao lại lớn như vậy chứ?

Chồn tia chớp tuy rằng hung ác nhưng chúng đa phần đều có dáng vẻ bóng loáng xinh xắn khiến người không thấy kinh khủng.

Vì thế một binh lính nhỏ giọng hỏi: “Anthony phải không? Cậu có thể để tôi sờ chúng một chút được không?”

An còn chưa tỏ vẻ gì, trung tướng Nader đã hô một tiếng: “Sờ cái gì mà sờ! Bỉ Tác, cậu mang mấy người lính đi tìm hiểu xung quanh khắp nơi một chút, nhìn xem có người khác còn hôn mê hay không, sau đó đưa toàn bộ tới nơi này.”

“Vâng!” Binh lính tên Bỉ Tác lập tức chào theo kiêu quân đội rồi vội vàng mang theo người đi ra ngoài.

【 Tôi cũng đi trước. 】 An cũng gửi cho Milos một tin nhắn.

【 đi đâu? 】 Milos hỏi.

【 tùy tiện đi dạo. 】

Milos: 【 Nếu có hứng thú như vậy, không bằng đi dạo xung quanh trung tâm nghiên cứu 】

【 ... Xem tâm tình đã. 】 Cô cũng không phải là thủ hạ của người nào đó, đối với lời đẽnhị dụng tâm kín đáo như vậy, cô có thể không chút lưu tình mà cự tuyệt.

【 chúc cô tâm tình vui vẻ. 】

An không thèm để ý tới hấn nữa, cô nhẹ nhàng đá văng đàn chồn tia chớp vây quanh trước mặt và đi ra ngoài khu tổng hợp.

“Anthony, cậu đi đâu vậy?” Âu Mạc vội hỏi.

Hai ngón tay An hạ xuống, đóng đưa qua lại vài cái, làm động tác “hành tẩu” với hấn.

“Cậu cũng đi hỗ trợ tìm người hôn mê sao?” Âu Mạc vội vàng đi tới, “Tôi với cậu cùng đi đi.

Hấn vừa dứt lời liền có một đám chồn tia chớp nhe răng trợn mắt với hấn, rất có ý tứ ” Người cứ thử gần chút nữa xem, chúng ta liền xé xác người.”

Âu Mạc dừng một chút, thức thời mà sửa miệng: “Chúng ta vẫn là phân công nhau hành sự đi.”

An gật gù đầu, mang theo một đoàn Năm Hảo chân và chồn tia chớp ở trước mắt mọi người tha thiết nhìn theo mà rời khỏi phòng.

Cô lần này tới chủ yếu là vì mang Phiếm phiếm đi, mục đích đã đạt được thì cũng không cần tiếp phải lưu lại. Mới vừa đi ra khỏi cửa, An đột nhiên nghe thấy tiếng rít gào thật dài ở bên ngoài, ngay sau đó cũng lập tức thu được tin tức từ khô lâu điểu Hi Khắc Tư. Từ trên không trung, xuất

hiện một sinh vật bay rất lớn, toàn thân đen nhánh, hình thể to dài, cánh mở lớn, ước chừng hơn năm mươi mét, che trời, khí thế như h ồng.

Đó là ... Quạ đầu đen (An đặt tên)?

Loại chim này rất ít khi hoạt động tại vùng này ngày thường, phần lớn thời gian chỉ đi ngang qua mà không dừng lại, không thể ngờ sự sinh sôi nảy nở của Năm Hảo Chân l ần này lại thu hút nó tới.

Theo tiếng rít của Quạ đầu đen, tín hiệu toàn bộ căn cứ đầu bị nhiễu, thiết bị chiếu sáng lần lượt gặp trục trặc, ánh sáng lúc sáng lúc tối. Hệ thống trung tâm phát ra từng tiếng cảnh cáo dồn dập, tiếng điện tử chói tai làm th ần kinh con người căng chặt.

Cùng lúc đó, dã thú vốn đang yên tĩnh cũng gào rống như bực bội bất an, chúng cảnh giác mà nhìn chăm chăm không trung, không khí thoáng chốc trở lên cực kỳ áp lực mà ngưng trọng.

“MD!” Sắc mặt Nader xanh mét, nói: “Thứ này sao lại xuất hiện ở đây?” Màn hình theo dõi lấp lánh nhấp nháy, đã không thể rõ ràng biểu thị hình ảnh theo dõi.

“Đi, đi tới đài thiên văn.” Nader c ần chương thượng tinh, mang theo mấy người Milos tới đài thiên văn.

Cổng lớn bằng kim loại của khu tổng hợp đột nhiên mở ra trước mặt An, cô đứng không di động, bên ngoài có một con chim lớn như hồ rình m ồi, cô cũng không muốn đi ra ngoài trở thành bia ngắm của nó.

Ai ngờ cửa kim loại mở ra li ền không khép lại. An thử dùng tay thao tác mà không hề có chút tác dụng gì.

Quạ đầu đen còn lượn lờ trên không trung, khoảng cách càng ngày càng gần căn cứ. Đúng lúc này, nó như phát hiệu thứ gì đó, làm một vòng quay li ền như đạn pháo đáp xuống mà mục tiêu chính là vị trí nơi An đứng.

Nima! Nó vậy mà có thể nhìn thấy sao? An dùng sức ấn phím đóng mở cửa kim loại, nhưng vẫn như cũ không thể khép lại. Không có cách nào khác, An đành phải chạy vào bên trong khu tổng hợp.

Tuy rằng cô có nắm hảo chân quán thân nhưng dù sao không phải sinh vật nào cũng đều nhìn mặt mũi của nắm hảo chân mà tốt tính với cô. Cô còn chưa từng giao tiếp với con quạ đầu đen nên còn chưa hiểu tình tính của nó. Chỉ nhìn một cách đơn thuần thấy khí thế trấn áp tám phương của nó thì cũng biết là kẻ không dễ chọc.

An vừa mới chạy được vài bước liền nghe thấy một tiếng phanh vang lớn, mặt đất giống như bị chấn động một chút.

Đây là tình tiết công thành á!

“Chuẩn bị chiến tranh! Chuẩn bị chiến tranh!” Một trưởng quan nhanh chóng tổ chức binh lính chuẩn bị đánh.

Phòng ngự khẩn cấp khu tổng hợp giờ phút này đã ở trạng thái nửa tê liệt, đều không phải do khoa học kỹ thuật của họ không tốt mà là vì lực sóng âm của Quạ đầu đen đánh vào quá lợi hại.

Bọn họ chỉ có thể tạm thời đóng cửa điện tử thiết bị năng lượng, dựa vào vũ khí nhiệt năng để chiến đấu.

Lại là một tiếng vang lớn, phía ngoài khu tổng hợp bị Quạ đầu đen hung mãnh phá hư không còn ra hình dáng. Mỗi người lính đều đã vào vị trí của mình, tập trung dùng hỏa lực xạ kích nó. Chùm tia sáng năng lượng đánh thẳng lên người Quạ đầu đen, trừ bỏ kích phát hung tính của nó ra thì lực sát thương thật sự không lớn.

Thân, có thể dịu dàng một chút không?

【 dịu dàng một chút, dịu dàng một chút, dịu dàng một chút.....】

Ý niệm lơ lửng của An được Nắm hảo chân cảm ứng, lập tức một mảnh cùng chung kẻ địch xuất hiện “lên án công khai.”

Quạ đầu đen đang điên cuồng gây chiến khắp nơi đột nhiên đình chỉ công kích, nghiêng người nhìn qua cửa sổ tới phía trên một mặt tường. Từng chùm tia sáng năng lượng dừng trên người nó mà nó không hề để ý tới, thẳng tới khi bị bắn phiền mới đột nhiên vỗ cánh tới phía binh lính, phía ngoài tường cũng bị cắt thành một cái khe thật dài.

Thần phiền hà à? Đừng quấy rầy nó suy nghĩ!

Bọn lính bị quạt phải liên tục lùi về phía sau, sắc mặt cả đám trắng bệch. Nhân loại tiến vào chiếm giữ hành tinh này cũng chỉ có vài chục năm, còn không từng chiến đấu với loại sinh vật lợi hại như này. Lúc này cũng được xem là mở rộng tầm mắt, một lần nữa cho họ có sự nhận thức mới về sinh vật hành tinh thăm dò.

Loại sinh vật này, trừ phi dùng pháo cao xạ linh tinh hay vũ khí cường lực, nếu không sẽ không thể đối phó nổi!

Trong lúc nhất thời, trong lòng mọi người đều có chút tuyệt vọng.

An phát hiện công kích Quạ đầu đen chậm lại, hình như nó muốn nói chuyện.

【Thương lượng với người chút, người đình chỉ công kích, ta sẽ đi ra】 An thử dùng ý niệm liên hệ với nó.

【 thương lượng thương lượng, đình chỉ công kích.....】 Năm Hảo Chân nói leo.

Quạ đầu đen đi đi lại lại trên vách tường, sau đó nó cất cánh và dừng lại trước cửa kim loại khu tổng hợp, sau đó thu hồi cánh của mình.

Thế nhưng thật sự có tác dụng!

An thấy binh lính có vẻ còn muốn chuẩn bị công kích Quạ đầu đen, vì thế nhắn cho Milos một tin nhắn để binh lính đình chỉ công kích.

Milos rất nhanh đã đáp lại: 【 cô có nắm chắc không chế được nó? 】

【 thử xem sẽ biết. 】

Thử xem? Milos đứng trên đài thiên văn nhéo nhéo ngón tay, âm thầm suy nghĩ nếu An thất bại, hẳn nên ứng phó tiếp theo như thế nào? Hẳn không có thói quen đặt tất cả hy vọng ký thác trên người khác, bất luận việc gì đều phải suy nghĩ kỹ càng. An lần nữa cố định xương cốt toàn thân của mình, sau đó đi nhanh ra bên ngoài.

An vừa đi ra, Quạ đầu đen liền chú ý tới. Nó hưng phấn vỗ vỗ cánh, một bộ tùy thời bay tới bên cạnh.

An vội vàng duỗi tay ngăn lại: 【 chậm đã! 】

【 chậm đã, chậm đã, chậm đã.....】 Nhóm năm Hảo Chân hân hoan nhảy nhót, hoàn toàn làm lơ bầu không khí khẩn trương chung quanh.

Cảm thụ được sự ủng hộ như làn sóng biển, trong nháy mắt, An cảm thấy mình trở lên cao lớn hơn.

Mọi người trong khu tổng hợp không chớp mắt nhìn chằm chằm Anthony đi từng bước tới gần Quạ đầu đen, không khí căng thẳng, lòng bàn tay đều toát mồ hôi lạnh, ai cũng âm thầm bội phục dũng khí của Anthony. Người bình thường đừng nói là tới gần, mặc dù chỉ là đứng ở trước mặt con chim lớn kia đều chuẩn bị tinh thần hiến – thân.

【 chúng ta làm thương lượng, nếu người nguyện ý lưu lại thì cứ lưu lại, nhưng là mong người không cần công kích người khác. 】 An nhìn Quạ đầu đen, thành khẩn mà tỏ vẻ.

【 lưu lại, không cần công kích.....】

An phát hiện năng lực quy nạp* của Năm Hảo Chân thật sự là rất không tồi.

Quạ đầu đen nghiêng đầu, hình như còn đang suy xét lời đề nghị này.

An không có thực giục nó mà kiên nhẫn chờ đợi đáp án của nó.

Qua hồi lâu, Quạ đầu đen đột nhiên mở ra cánh, ngửa đầu thét một tiếng dài, sau đó xuất hiện một cơn gió lốc có dòng khí quay cuồng, từng mảnh đá vụn nhấc lên rồi nện lên tường, phát ra những tiếng đánh phanh phanh phanh phanh.

An đứng vững giữa dòng khí, tùy ý để đá vụn nện lên người mình. Không phải cô không muốn động mà cô lo lắng mình vừa động thì sẽ bị thổi lên trên không trung. Nhìn một đám chồn tia chớp vốn vây quanh người cô giờ chẳng biết từng con đã bị bay đi những đâu.

Quạ đầu đen hùng hổ đánh nửa ngày, hình như cũng cảm thấy chơi đủ rồi nên lúc này mới đáp xuống bên người An. Một cái bóng chim lớn bao phủ cô, mà bản thân cô lại có cảm giác trong nháy mắt cô đã nhỏ đi rất nhiều khi đứng bên cạnh Quạ đầu đen.

Bính lính trong khu tổng hợp thấy vậy, tất cả đều giơ cao vũ khí, tùy thời chuẩn bị cứu viện. Thật sự là cái đầu của Quạ đầu đen rất có lực chấn nhiếp, chỉ cần nâng một móng vuốt cả thể bóp chết Anthony, không ai cho rằng “hắn” có thể chống lại được con chim quái vật này. Nhưng “hắn” dưới tình huống này, còn có thể bảo trì trấn định, nửa bước không đi, cũng đủ để mọi người tôn kính.

P/s 1: Lúc đầu mèo đề “Quạ đen”, sau lại nghĩ kiểu gì sửa hết thành “Quạ đầu đen”. Ai biết từ nào chuẩn hơn thì cmt cho mèo 1 tiếng biết nhé. Cảm ơn!

P/s 2: Dành cho những ai không hiểu quy nạp là gì: Quy nạp là từ những chứng cứ cụ thể rút ra nhận định tổng quát (hay còn gọi là kết luận)

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyệt Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 27: Tin Nhắn Cầu Cứu

Dịch và biên: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

Ngay khi tất cả mọi người cho rằng Qua đầu đen muốn nổi báo thì lại thấy nó đột nhiên cúi đầu, dùng miệng chim “nhẹ nhàng” chạm vào đầu An.

Nima, đầu lại lệch vị trí, có dám nhẹ một chút không hả? An biết Qua đầu đen có sự biểu đạt cảm xúc nhận thức cô, nhưng lực nó dùng thật sự không dám khen tặng, nếu là nhân loại bình thường, phỏng chừng xương cổ đã sớm bị gãy.

Quả nhiên giao tiếp với loại sinh vật này rất cần một thân thể kim cương bất hoại cường hãn.

【vậy thì, thân mến, từ giờ trở đi, chúng ta sẽ chung sống hòa bình nhé.】 An chỉnh lại đầu của mình về đúng vị trí, nghiêm túc mà tỏ rõ ý muốn của mình.

【nói tốt đi thân ái, muốn chung sống hoà bình.....】 Năm Hảo Chân xuyên đi xuyên lại trong không khí xung quanh Qua đầu đen.

Qua đầu đen vui sướng kêu lên một tiếng với bộ dáng rất thoải mái.

An thật sự không thể giải thích nổi, trong lỗ mũi có nhiều dị vật như vậy mà sao nó còn có thể cảm thấy thoải mái...

Hai bên thỏa thuận ổn xong, An mới nhẹ nhàng thở ra, cô gửi cho Milos một tin nhắn qua máy liên lạc cá nhân: 【con chim này chỉ muốn lưu lại căn cứ một đoạn thời gian, nó sẽ không tùy tiện công kích các người, các người cũng đừng tùy tiện công kích nó.】

Một lúc lâu sau, Milos ở bên kia mới đáp trả: 【cô và nó đã cùng nhất trí tốt?】

【 ừm, nó rất hiểu lý lẽ. 】

【...】 Milos đột nhiên cảm thấy An thật sự là người không gì không làm được. Nhìn khô lâu thú bên ngoài và con chim lớn kia, lần đầu tiên Milos có sự hoài nghi thực lực của nhân loại. Hành tinh thăm dò có rất nhiều sinh vật mạnh mẽ vượt quá sức tưởng tượng của con người, chỉ gần một con Quạ đầu đen cũng khiến cho người ta như lâm đại địch, nếu là đổi thành một trăm một ngàn Quạ đầu đen thì sao? Chỉ sợ cho dù phái ra cả một hạm đội, nhân loại cũng rất khó địch nổi. Huống chi, khô lâu thú trên hành tinh này còn là một giống loài có sinh mệnh và trí tuệ thần bí, nhìn năng lực của An, Milos đến nay vẫn không thể nhìn thấu cô. Mỗi lần cho rằng đã hiểu rõ về cô thì lại phát hiện nó chẳng qua chỉ là một góc tảng băng nổi.

Milos cảm giác thật sâu sự nhỏ yếu của nhân loại, chỉ dựa vào khoa học kỹ thuật, căn bản không thể chống lại năng lực của những sinh vật đặc thù kia. Trong lòng hấn chợt có một ý niệm muốn trở nên càng ngày càng mạnh mẽ hơn. Nếu không thể lớn mạnh, nhân loại vĩnh viễn cũng đừng có ý định chinh phục được hành tinh này, trừ phi bất kể hậu quả nghĩ hủy diệt nó.

An không nghĩ tới sự xuất hiện của Quạ đầu đen lần này lại khiến Milos sinh ra ý thức nguy cơ mãnh liệt như vậy, nó hoàn toàn kích phát tâm cầu thắng của người nam nhân này.

“Thiếu tướng Milos, Anthony rốt cuộc là người nào?” Âu Mạc không chút che giấu vẻ mặt khiếp sợ của mình, hấn nhin không được mà hỏi ra tiếng.

Những người khác cũng đang phấn khích nghiêng tai lắng nghe. Nhìn một màn này ngày hôm nay, tất cả đều đã vượt qua sự hiểu biết của bọn họ. Cho dù thế nào cũng phải tìm được lý do, nếu không không thể giải thích được tất cả những việc làm của Anthony. Bọn họ cũng không phải không gặp giết những dã thú lớn, cho dù chỉ là những động vật ăn cỏ bình

thường, cũng không có khả năng dễ dàng bị thuần phục, hướng chi là mãnh thú mạnh mẽ kia.

Milos trước những ánh mắt nóng bỏng chăm chú nhìn mình chỉ phun ra hai chữ: “Cơ mật.”

Mọi người đều nhụt chí, u oán mà nhìn chăm chăm trưởng quan kín miệng này của mình.

Milos tựa hồ cảm giác được cảm xúc tiêu cực của các binh lính, lại nói bổ sung: “Không cần hâm mộ, các người về sau nhất định không hề thua kém năng lực của Anthony.”

Ánh mắt mọi người sáng lên: “Thật sự?”

Vẻ mặt Milos lạnh lùng gật đầu, trong lòng nói thầm: Bởi vì ta sẽ trở nên mạnh mẽ, nhất định sẽ càng ngày càng mạnh mẽ.

Quạ đầu đen xuất hiện khiến các dã thú trong căn cứ bất an. Chúng nó lùi về nơi xa, cảnh giác mà nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Quạ đầu đen. Vốn dĩ là một đoàn dã thú tụ tập ở khu tổng hợp, giờ phút này chỉ còn lại Quạ đầu đen độc bá một phương.

An nhìn bức tường kiến trúc bên ngoài bị tổn hại nghiêm trọng, do dự có nên đi vào hay không.

Nhưng cô rất nhanh không cần lựa chọn bởi vì Quạ đầu đen căn bản không có ý định rời đi mà giống như một tòa lô – cốt di động nhắm mắt nhắm đuôi đi theo sau cô.

An không có lời để nói. Năm Hảo chân đi theo cô là bởi vì chúng căn bản không chiếm nhiều không gian, hơn nữa còn vô cùng đáng yêu; đám chồn tia chớp đi theo cô là vì thu phục Phiếm phiếm. Chỉ khi dung nhập vào tộc đàn của nó thì mới có thể nhận sự tán thành của nó. Sau đó cô sẽ nói cho nó biết, bọn họ không phải chồn tia chớp mà là khô lâu tộc. Nhưng còn Quạ đầu đen? Một con vật lớn như vậy, chỉ tùy tiện đi theo một vòng

thì cả căn cứ này đều phải xây dựng lại. Nhìn mỗi bước chân là một cái vuốt ấn, suy đoán của An tuyệt đối không hề khoa trương.

【 cô lưu – còn con chim kia muốn lưu tới khi nào? 】 Milos đột nhiên gửi tin nhắn.

Ai muốn lưu- chim à? An tức giận nên không thèm để ý tới hần.

【 đem con chim lớn kia tới chỗ huấn luyện binh lính đi thôi. 】 Milos đồng ý, 【 cô có thể nghỉ ngơi ở nó với nó. Đừng có đi đi lại lại khắp nơi nữa, trong căn cứ tất cả đều là dấu chân của các người. 】

Có dám tự tình lược “nhóm” kia không? Cô uyển chuyển nhẹ nhàng gầy yếu như vậy, làm sao có thể để lại dấu chân! Căn bản toàn bộ là dấu chân của con chim lớn kia chứ?

Tuy rằng trong lòng khó chịu nhưng An vẫn mang theo con chim lớn tới nơi huấn luyện binh lính. Cô liền cảm thấy kỳ quái, rõ ràng là có một đôi cánh hùng vĩ, vì sao lại còn học cách đi đường của sinh vật mặt đất chứ? Đáng đi như vịt rất thú vị sao?

Qua đầu đèn rất oan, nó nếu bay lên trên không thì sao có thể hấp thụ được “nhật nguyệt tinh hoa” chứ, không, là không hấp thụ được Năm hạo chân? Nhân loại thì sao có thể hiểu được nỗi khổ trong lòng nó chứ!

Có một con chim lớn ở bên như vậy, An hiện tại dù muốn chạy đi đâu không thể được, cô chỉ có thể chờ nó thỏa mãn trước thì mới có thể khôi phục tự do của bản thân mình.

Lại nói, gia hỏa này cũng phải đi ra ngoài kiếm ăn chứ nhỉ?

Song An cũng đã quên, ở trong căn cứ này, nơi nơi đều là “đồ ăn”. Khi cô vừa mới tìm được một chỗ ngủ nghỉ xuống liền nhìn thấy Qua đầu đèn bay lên một cái, chuẩn xác mà nhanh chóng bắt được một đầu nhím.

Theo sau đó là một tiếng ném “phanh” đến trước mặt An, thiếu chút nữa lại làm lệch xương cốt của cô.

Quạ đầu đen kêu lên với cô vài tiếng, ý muốn nói là: “Đại gia ta hôm nay cao hứng, cho phép người hưởng dụng mỹ thực cùng với ta.”

Ha hả, cảm ơn, không cần đâu, ngài từ từ dùng.

Am dề di chuyển sang bên cạnh găng mười mét, miễn cho khi con chim lớn này dùng cơm sẽ bắn máu tươi lên trên người cô. Song, cô vẫn xem nhẹ trình độ dùng cơm dã man của con chim này. Một miếng chim há thật to xé xuống một khối máu thịt to, máu tươi vễ lên không trung một đường cong, lách cách lách cách rải khắp thân An.

Quạ đầu đen thấy thế, không chỉ không có ý muốn nói lời xin lỗi, ngược lại, nó còn phát ra một trận cười lộc lộc cộc cộc quái.

Thật muốn ném nó vào trong chảo dầu nóng bỏng nướng chín! An lau đi vết máu trên mặt nạ bảo hộ của mình, biểu tình tuy trấn định nhưng nội tâm đã hồng mất. Cô chính là một khô lâu yêu sạch sẽ, toàn thân căn bản không thể chịu nổi? Nhìn sắc trời, giờ đã nửa đêm, An vẫn nhẫn nại gửi cho Milos một tin nhắn.

Giờ phút này, Milos đang tự mình dẫn người lặng lẽ lén vào trung tâm nghiên cứu, rất nhanh khi nhập mật khẩu thì đột nhiên thấy thiết bị liên lạc cá nhân của mình chấn động, mặt trên còn có hình ảnh một khô lâu đang cười. Milos một bên quan sát tình hình bốn phía, một bên mở tin nhắn xem.

【 Milos, phụ cận huấn luyện binh lính có chỗ nào có thể tắm rửa không? 】

Thật là, ngay trong thời điểm khẩn trương này mà còn có thể hỏi hẳn chỗ tắm rửa!

Milos rất thân sĩ mà gửi lại tin nhắn: 【 phòng ở tạm thời của binh lính hẳn là có. 】

【 cảm ơn. 】

Milos nhanh nhẹn mà đi vào con đường phía trước, bên kia con đường chính là cửa vào trung tâm nghiên cứu. Hắn đang muốn đuổi kịp những binh lính kia thì thiết bị liên lạc cá nhân lại chấn động, vẫn là khô lâu kia.

【 Phòng ở tạm thời của binh lính ở đâu? 】

【 phía đông nam có cái cửa, đi vào quẹo phải. 】

【 cảm ơn. 】

Một dã thú xuất hiện từ một nơi không xa, đám người Milos lập tức ẩn nấp. Chờ đến khi dã thú rời đi, hắn lập tức mang theo đám binh lính nhảy đến lối vào, trung tướng Nader đi cùng hắn dùng thẻ quy ền hạn mở cửa lớn ra.

Cũng may tiếng huýt gió của Quạ đầu đen không làm cho toàn bộ hệ thống căn cứ bị tê liệt, sau khi tín hiệu khôi phục, phần lớn công năng vẫn sử dụng như bình thường.

Mọi người chọt đi vào trung tâm nghiên cứu, thẳng đến khu Cách ly ngầm.

“Cẩn thận!” Milos nhắc nhở: “Bên kia hình như có thứ gì đó.”

Nader gật đầu, cùng với Milos chia thành hai đường, lặng lẽ tới gần nơi phát ra động tĩnh.

Hành lang phía trước là một mảnh đen nhánh, thiết bị chiếu sáng tựa hồ bị hư hao. Xuyên thấu qua thiết bị theo dõi tùy thân, mọi người đều có cảm giác cho vô số đôi mắt lục quang cùng xuất hiện trong bóng đen nhìn đến.

Nader đi đầu chỉnh hình ảnh phân tích tới độ rõ nhất, sinh vật trong bóng đêm cũng lập tức hiện ra chân dung.

Đó là một đám sinh vật con dơi, chúng phủ kín rậm rạp cả cánh cửa bằng kim loại, chặn mất đường ra vào khu cách ly.

“Tới đem chúng dẫn đi chỗ khác đi.” Nader nhỏ giọng nói.

Milos suy tư một chút, hần mở thiết bị liên lạc cá nhân gửi một tin nhắn cho An.

An sau khi dạo qua một vòng, cuối cùng cũng tìm được phòng nghỉ của binh lính.

Qua đầu đen đi ở phía sau cô, cũng đẩy cái đầu chim của mình vào trong cánh cửa với ý đồ muốn chui vào từ bên ngoài, đáng tiếc là cửa ra vào quá nhỏ nên nó chỉ có thể bu ãn bực đứng ở bên ngoài, cực không vui mà dùng móng vuốt moi mặt đất.

An đi vào phòng nghỉ, bên trong có một phòng tắm rửa. Cô vui sướng mà tẩy rửa tất cả “máu bắn” ở trên người xuống, lã thể mà nhảy vào trong bồn tắm chứa đầy nước, bùm bùm một tiếng vang lớn. Khi cô đang thoải mái mà ngâm mình thì tin tức của Milos được gửi tới.

Tâm tình của An bây giờ rất tốt, nên cô cũng không so đo với việc hần quấy rầy cô tắm rửa. Một bàn tay xương ch ồi lên mặt nước, nhảy sang bồn tắm bên cạnh, sau đó lấy từ thiết bị liên lạc cá nhân từ trong bộ giáp và click mở. An vươn bộ xương trắng của mình và nhìn vào màn hình có tin nhắn: 【 có thể nhờ cô giúp một chút không? 】

【 gấp cái gì? 】 An cách không thao tác móng vuốt gửi tin nhắn.

【Nhờ Vượng vượng của cô giúp tôi dẫn một đám dơi đi không? 】
mặt sau còn có hình ảnh một đám dơi.

【Được. 】

Nhìn đến chữ “Được” kia, Milos li ền có cảm giác khô lâu chuộ Vượng Vượng từ trong túi hần chui ra và đi thẳng tới chỗ đám dơi kia.

Hần ngẩng đầu và bắt gặp ánh mắt kỳ quái của tất cả mọi người nhìn hần, giống như đang nói: Tại sao vào thời điểm khẩn trương này mà còn có thể nhàn nhã nói chuyện phiếm với người khác chứ!

Milos không đổi sắc mặt mà nói: “Ta có biện pháp dẫn đám dơi kia đi, các người chú ý ần nấp.”

Hắn cũng không đợi người khác dò hỏi đã nghe thấy phía cửa bên kia truyền tới một trận xôn xao, ngay sau đó là hình ảnh và thanh âm sống động. Thân ảnh khô lâu chuột nhỏ nhỏ lóe qua trước mặt Milos, phía sau nó là nghìn nghịt một đám dơi. Cũng không biết Vượng Vượng làm cách nào chọc được đám gia hỏa kia, một đám dơi như ăn tươi nuốt sống mà đuổi theo nó.

“Tốt, đi thôi.” Từ máy theo dõi đã thấy không còn bất kỳ một con dơi nào tồn tại.

Mọi người dùng ánh mắt bội phục nhìn Milos, bọn họ cũng không biết Milos làm cách nào mà dẫn đám dơi kại đi. Rõ ràng đều vẫn luôn cùng bọn họ ẩn nấp ở chỗ tối, hoàn toàn không có bất kỳ hành động dị thường nào cả.

Nếu nói là hành động dị thường thì cũng là cùng người nào đó nhắn tin, cho nên mấu chốt là ở chỗ tin nhắn kia sao?

“Không xong rồi.” Nader thấp giọng nói: “Cửa này đã bị hư hao, thể quyên hạn của tôi không thể mở ra.”

Milos hỏi: “Thao tác bằng tay có thể mở ra không?”

Nader nhìn về một lính kỹ thuật ở phía sau, người này lập tức tiến lên nói: “Để tôi thử xem.”

“Milos,” Nader cảnh giác hỏi, “Đám dơi kia có thể bị dẫn đi bao lâu?”

“Tôi sẽ hỏi cố vấn một chút.” Milos lại mở thiết bị liên lạc cá nhân của mình.

Nader: “...”

Những người khác: “...”

Vào lúc này còn có thể “cố vấn” sao?

An sau khi vừa tẩy rửa sạch sẽ xương cốt của mình thì bắt đầu tổ hợp một đoạn xương lại một đoạn xương, vừa mới bắt đầu đi đầu chỉnh xương đùi thì nhận được tin nhắn của Milos.

【 có thể để Vương Vương kéo dài đám dơi một chút được không? 】

【 muốn bao lâu? 】

【 càng lâu càng tốt. 】

An cố định bàn chân mình một chút, đáp lại: 【 không bằng dứt khoát đem chúng nó dẫn ra bên ngoài đi. 】

【 không thể tốt hơn! 】

An nhặt đầu mình từ trên mặt đất lên và đi đầu chỉnh vững vàng trên xương cổ.

Tổ hợp xong, An cần lấy bộ áo giáp và nghiêm túc ngửi xôm bên bên tấm lau sạch vết máu.

Nhưng sau một lúc, cô gửi tin nhắn dò hỏi Milos: 【 Muốn rửa sạch áo giáp thì làm thế nào? 】

Milos nhìn chằm chằm tin tức này một lúc lâu, quay đầu hỏi Âu Mạc: “Cậu ngày thường làm sạch bộ giáp như thế nào?”

“A?” Âu Mạc đang cảnh giới, thình lình nghe được một vấn đề chẳng chút liên quan tới thời điểm này, thì nhất thời không kịp phản ứng.

Milos lại nghiêm túc hỏi lại lần nữa.

“Ách.” Âu Mạc chần chừ trả lời, “Chúng ta có chất tẩy rửa chuyên dùng.”

Milos nhận tin trả lời.

Chất tẩy rửa chuyên dùng? An nhìn khắp mọi nơi, quả thực tìm thấy một mục tiêu — — là một tủ kim loại chuyên đựng đồ tẩy rửa. Cân nhắc một chút, có thể hiểu rõ từng bước làm, An liền đặt bộ giáp vào trong dụng cụ.

“Còn bao lâu nữa?” Nader hỏi lính kỹ thuật của mình.

Lính kỹ thuật đỏ mặt hơi ướt đẫm, trả lời: “Lập tức sẽ tốt, nhiều nhất không vượt quá ba phút.”

Trong mắt đám người Nader đều hiện lên tia vui mừng.

Lúc này, Milos đang nhìn tin nhắn mới của một bộ xương, sắc mặt khẽ biến, nói với mọi người: “Nhanh lên, không quá một hai phút, lũ dơi sẽ lại đây.”

Vốn An phát hiện gia hỏa Vượng vượng này không thể lôi cả đàn dơi đi, chúng nó đã bay trở về.

Mọi người nghe vậy, tất cả đều có vẻ mặt khinh thường mà nhìn chằm chằm lính kỹ thuật. Lính kỹ thuật dưới ánh mắt lửa nóng của mọi người nhìn chăm chú, ngón tay đều phát run.

“Người dám run một chút thử xem!” Nader gầm nhẹ một tiếng.

Lính kỹ thuật khóc không ra nước mắt. Dưới áp lực của trung tướng Nader, vượt xa sự phát huy của người thường, thế nhưng đã mở ra cửa kim loại trước một nửa thời gian.

“Chú ý, chuẩn bị tốt chiến đấu.” Milos bắt đầu đếm ngược, “5, 4, 3.....”

Lúc vừa nói tới “3”, cửa kim loại theo tiếng mà mở ra, mọi người không chút do dự, nhanh chóng đi vào.

2...Người cuối cùng tiến vào.

1...Cửa kim loại chậm rãi khép kín.

Khi cánh cửa g ần như khép kín kia, một con dơi từ chỗ ngoặt hành lang bay tới.

“Nguy hiểm thật.” Lính kỹ thuật hô một hơi, thần kinh căng thẳng r ốt cuộc cũng lơ l ửng chút.

Những người khác đều lộ ra biểu tình thờ phào.

Lúc này, có người tùy ý mà cười cợt một câu: “Thật ra mọi người không cần khẩn trương như vậy, cho dù chúng ta không có v ợt vào đúng lúc thì đối phó đám dơi kia cũng là dư d ả.”

Bốn phía một mảnh lặng im.

Người nọ kỳ quái mà liếc mắt nhìn mọi người một cái, h ắn nói sai cái gì sao?

Chính là chưa nói sai mọi người mới tr ần mặc. Đúng như lời h ắn nói, một đám dơi mà thôi, bọn họ khẩn trương như vậy làm gì? Trực tiếp dùng súng là có thể giải quyết, nhưng như vậy chính là lãng phí một chút thời gian mà thôi. Huống chi, đây là bên trong căn cứ, căn bản không cần lo lắng bị đàn dã thú vây công.

Mọi người thật sâu cảm thấy bản thân bị con chim lớn kia hù dọa, nhìn dã thú trước mắt đều nghĩ tới việc phải trốn mà không phải là chiến đấu.

Milos thấy mọi người vẻ mặt nghẹn khuất, mở miệng nói: “Dùng thương vong nhỏ nhất để hoàn thành mục tiêu đã định, vốn dĩ chính là sách lược chiến đấu chính xác chiến đấu, các người có cái gì phải rối r ắm?”

Mọi người cúi đầu, bọn họ chân chính rối r ắm đều không phải là sách lược chiến đấu mà là mất đi dũng khí chiến đấu. Nhưng lời Milos nói vẫn khiến cho bọn họ thoáng thoải mái. R ốt cuộc bọn họ vừa r ồi xác thật thành công tránh đi đàn dơi, thuận lợi tiến vào đường ngầm.

Tích tích vài tiếng, An đã rửa sạch bộ giáp. Cô đem bộ giáp ra khỏi dụng cụ, dùng sức run lên, bóng loáng tỏa sáng, nhìn r ực rỡ h ắn lên.

An Diệc vừa lòng gật gật đầu, lại một lần nữa mặc lên trên người, tức khắc cảm thấy thế giới trở nên tốt đẹp.

Cô rửa sạch phòng tắm một chút, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Mới vừa đi ra khỏi cửa, liền thấy một móng vuốt cực lớn rơi xuống, thật mạnh vỗ chụp vào An không chừa một chỗ, thân thể cô cũng bị chấn động theo, đồng thời đá vụn rơi ra, tro bụi đầy trời.

An vừa mới tắm rửa sạch sẽ xong, nháy mắt lại trở thành một người bản.

Cô lau lau tro bụi trên mặt nạ bảo hộ, tâm bình khí hòa mà tỏ vẻ: 【 chúng ta rốt cuộc không thể vui vẻ làm bạn bè, kết thúc tình bạn đi.】 (1)

【kết thúc tình bạn, kết thúc tình bạn, kết thúc tình bạn, kết thúc tình bạn...】 Nhóm tập thể Năm hảo chân cùng kết thúc tình bạn với chim lớn.

Con Quạ phát hiện năm hảo chân đầu bỏ chạy, vội vàng nhận sai, dùng móng vuốt chim của nó chỉ lên trời thề thốt không bao giờ cúi kính nữa!

An Diệc không có một tia dao động.

Vì thế nhóm Năm Hảo Chân Khuẩn vẫn kiên định như cũ: 【kết thúc tình bạn, kết thúc tình bạn, kết thúc tình bạn, kết thúc tình bạn...】

Quạ đen nhích lại gần An, nhóm Năm hảo chân lập tức trốn đến bên kia. Quạ đen đuổi theo, Năm hảo chân lại thay đổi hướng khác, chính là không cho nó chạm vào.

Quạ đen nổi giận, mở cánh chuẩn bị nổi bão.

【 người dám vỗ cánh một chút thử xem! 】 An Diệc nghiêm khắc mà chỉ vào nó.

【 vỗ cánh một chút thử xem! Vỗ cánh một chút thử xem!Vỗ cánh một chút thử xem...】

An yên lặng, khó hiểu có một cảm giác mang theo một đàn tiêu đệ tác quái tác quái như vậy.

Quạ đen há hốc miệng, cánh lớn giương lên cứng tại chỗ, một hơi bị ngăn ở trong cổ mà không thể nói ra.

Phải một lúc sau, nó xấu hổ mà ngậm lại miệng chim, thu h ãi cánh, bộ dáng cúi đầu nhận sai.

An thấy nó đang hoảng, mới lè nhè nói: 【 được r ãi, không có l ãn sau. 】

【 không có l ãn sau, không có l ãn sau..... 】

Chim lớn lập tức phấn khởi h ãn lên, cúi đầu cọ cọ đầu An, lại làm đầu cô bị sai khớp.

An giận, người thật sự không phải là đang cố ý trả thù chứ?

An xoay người đi vào phòng nghỉ, định lại tắm rửa một l ãn nữa! Đ ãng thời cô cũng quyết định sẽ lại tìm Milos lấy thêm vài bộ giáp nữa, ai mà biết được sẽ có ngày nào đó có quái thú nào đó xé tạc lộ ra xương cốt cô không chứ? Sinh t ãn ở trong một thế giới nguy hiểm, một bộ com lê, vớ, không, bảo, hiểm chứ!

P/s: (1) Nguyên văn là 友了, 友尽: hữu liễu, hữu tẫn:

Hữu liễu là giao hữu, làm bạn với nhau (theo baidu)

Hữu tẫn là: kết thúc hữu nghị (theo Baidu)

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyết Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 28: Lam Nhật

Dịch: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

An dù sao cũng là một khô lâu kiên cường, cho dù phải b ồi một con chim lớn phơi ánh trăng ở trên nóc nhà cũng vẫn thong dong tự nhiên như cũ.

Cô lấy vật liệu điêu khắc từ trong nhẫn trữ vật bằng xương ra, nhìn chim lớn bên người mình r ồi từ trong ý thức vẽ ra hình ảnh của nó, cô vốn muốn dựa vào nguyên hình của nó để điêu khắc thành một đ ồđăng. Qua đ ầu đen an tĩnh nằm ở một bên, mắt lim dim nửa nhắm nửa mở, hô hấp đ ầu đ ầu mà ngủ gà ngủ gật làm bạn với Năm Hảo chân. Mỏ màu vàng, vừa dài vừa nhọn. Hai chân mạnh mẽ hữu lực, trên ngón chân còn có móng vuốt sắc bén. Cánh mở ra ước chừng dài hơn năm mươi mét, nó chỉ cần tùy tiện vỗ vài cái cũng có thể dẫn tới một cơn gió xoáy. Nó chính là thiên địch của phần lớn dã thú, có thể nói là bá chủ không trung.

Những dã thú khác tồn tại vì sự có mặt của năm hảo chân trong căn cứ, đ ầu tạm thời bỏ qua tranh đấu mà chọn hòa bình ở chung, chỉ có đ ầu Qua đ ầu đen thực lực lớn không để bụng này có lực áp qu ần hùng nên cũng tự do tùy hứng.

Hành tinh này rất lớn, cho dù là người Straous hay là An thì đ ầu chỉ hiểu biết một góc tảng băng sơn, cũng không biết còn có bao nhiêu sinh vật cường đại như Qua đ ầu đen này. Người Straous sở dĩ lựa chọn mảnh đại lục này để khai thác căn cứ là vì những nơi khác càng có sự nguy hiểm đối với hoàn cảnh sinh sống của nhân loại.

Khó trách họ không dám phái phần lớn bộ đội trực tiếp đóng chiếm mà ngược lại lựa chọn phương thức khai phá chậm.

An cần đao khắc, tạp niệm trong đầu lập tức biến thành hư không, ở trong mắt cô giờ chỉ còn xương cốt trên tay.

Mỗi một lần điêu khắc, cô đều có một loại cảm giác huyền diệu, dường như thành một thể với thế giới này, một bên động một bên tĩnh, mạch lạc rõ ràng, sức sống dạt dào. Lực linh hồn của cô không ngừng tới từ trong cô mà cũng phát ra từ thế giới này.

Đồ đằng chim quạ đen dưới đao khắc của An dần dần thành hình. Cô cảm giác được năng lực tiêu hao cho lần điêu khắc này đặc biệt nhiều, tuy rằng không đến mức vô lực nhưng đúng là khiến cô có chút lao lực. Cuối cùng khi điêu khắc xong, tay cô chỉ còn cảm giác nặng trĩu, mỗi một đao đều trở nên rất gian nan.

An tập trung tinh thần cao độ nên không hề nhìn thấy Quạ đầu đen bên cô đã tỉnh lại từ khi nào, nó không chớp mắt nhìn chằm chằm Cốt điêu ở trên tay cô, tròng mắt màu đen lập lòe ánh sáng khác thường.

An không có hô hấp, nhưng giờ phút này cô lại cảm giác được lực linh hồn mình đang hòa theo động tác của cô, pháp phùng theo tiết tấu.

Nấm Hảo chân xung quanh hình như cũng chịu sự lôi cuốn, vờn quanh An như sao trời lưu động giữa dòng ngân hà.

Một đao cuối cùng, thu!

Cốt điêu trong nháy mắt hoàn thành, chỉ nghe “răng rắc” một tiếng, ngón tay cái và ngón tay trở của An đột nhiên bị bẻ gãy, cốt đao từ ngón tay rơi xuống.

Đây là lần đầu tiên khi điêu khắc chặt đứt ngón tay! Đây, rốt cuộc có bao nhiêu sự hung tàn? An cần thận đánh giá Cốt điêu vừa mới hoàn thành, chất xương tinh tế, trắng sáng trơn bóng, còn lộ ra một vòng ánh sáng màu lam nhạt.

Lam quang? Cốt điêu trước kia đều là màu trắng, đây là lần đầu tiên xuất hiện màu lam.

Lúc trước An điều khắc đã đem định nghĩa Cốt điều này là vì [nghệ thuật], bởi vì cô tự nhận mình còn chưa hiểu rõ về Qua đầu đen, không thể đưa vào lực lượng [thường thức] hay [kinh nghiệm], nên mới đưa ý tưởng vào hình thái nghệ thuật. Qua đầu đen trong suy nghĩ của cô không thể nghi ngờ là rất mạnh, cho nên khi điều khắc cô mới có cảm giác cố sức. Linh quang từ màu trắng thành màu lam, rất có thể là đột phá cấp bậc, cũng không biết sau khi khởi động sẽ sinh ra hiệu quả gì. Nghĩ thì liền làm, tình cảm mãnh liệt thúc An quyết định thực hiện chút thí nghiệm. Cô lấy bội Qua đầu đen, ném cốt điều vào trong không trung kích hoạt...

Bên kia, đám người Milos thành công đi vào trung tâm nghiêm cứu khu cách ly ngầm, khi cửa kim loại rắn chắc mở ra, tất cả mọi người đều sợ ngây người. Xuất hiện trước mặt họ là một đám lớn Lân xà mập máy hô hấp, trên sàn nhà, trên vách tường, trên dụng cụ... Nơi nơi đều có. Trong không khí tràn ngập mùi tanh vị hôi, có mấy người bị thương không tiến vào trong khoang dinh dưỡng bị Lân xà gặm đến từng mảnh nhỏ. Sự xuất hiện của mọi người khiến Lân xà chú ý, chúng nó phun lưỡi, lạnh lùng nhìn chăm chăm những vị khách không mời mà đến.

Milos rút ra bội đao của mình, nói với mọi người: “Dọn sạch toàn bộ chúng nó.”

“Vâng!” Mọi người đồng thanh đáp.

Độc tính của Lân xà rất mạnh, nhưng cũng không khó đối phó. Chỉ cần không bị chúng nó cắn trúng, chặt rớt đầu rắn là có thể khiến chúng chết hoàn toàn.

Song, mọi người đều không hề chú ý phòng bị phía trên, ở đó có vô số con côn trùng nhỏ rậm rạp nằm bò. Đây là sinh vật đáng sợ nhất mà người Straous biết đến trước mắt — thực cốt phi trùng. Chúng nó sinh sống chủ yếu ở vùng đất ẩm ướt, lấy thịt thối làm thức ăn, rất ít công kích người sống. Nhưng nếu có người xâm nhập lãnh địa của chúng, tất nhiên sẽ lọt vào công kích điên cuồng của chúng. Phần đầu của chúng mang theo nọc độc có thể ăn mòn, tốc độ bay rất nhanh, sự sinh sản rất mạnh. Lân xà là thiên địch của chúng, nhưng thi thể lân xà cũng chính là thức ăn chúng

thích nhất. Hai loại sinh vật tương sinh tương khắc này cũng thường xuyên vừa ở vừa đánh. Đám người Milos lúc này đều chỉ chú ý trên thân lân xà mà xem nhẹ thực cốt phi trùng ở trên đỉnh đầu. Chờ tới khi phát hiện sự không thích hợp thì phi trùng đã bay trời đã lao xuống dưới.

“Thực cốt phi trùng!” Sắc mặt mọi người đại biến, không rảnh lo lắng đám người hôn mê ở trong khoang dinh dưỡng, tất cả đều vội vàng rút lui ra bên ngoài.

Mọi người không sợ chém giết với mãnh thú, nhưng khi đối mặt với loại côn trùng bay này chỉ nghĩ đến chạy trốn. Cho dù bọn họ có trang bị vũ trang hạng nặng, thân hình thực cốt phi trùng quá nhỏ nên có thể xuyên qua lớp phòng ngự, ăn mòn máy móc tầng ngoài để chui vào bên trong. Đương nhiên, loại ăn mòn này yêu cầu không ít thời gian, chiến sĩ có kinh nghiệm có thể thoát khỏi chúng trước khi chúng xuyên thủng cơ giáp.

Người Straous trước mắt chỉ nghiên cứu ra một phương pháp đối phó với thực cốt phi trùng, đó chính là đóng băng. Chúng không sợ lửa bình thường, trừ khi nhiệt độ lên tới 2000°C, đây cũng chính là nguyên nhân chúng có thể xuyên thủng cơ giáp. Càng khiến nhân loại khó hiểu là, vì sao lân xà nhỏ yếu lại là thiên địch của chúng?

So sánh giữa sinh vật hành tinh Straous thì sinh vật hành tinh thăm dò hoàn toàn là một sự tồn tại phản khoa học, sự nhận biết cũng đã vượt qua trình độ mà họ biết. Đám người Milos không dám trì hoãn, lập tức chạy ra khỏi trung tâm nghiên cứu.

Kỹ thuật viên được yểm hộ phía sau rất nhanh mở ra cửa kim loại, nhưng lại kinh động tới đàn dơi ở bên ngoài cửa, đầu tiên chúng bay tản ra, sau đó vây lại tấn công bọn họ. Nhưng chúng nó quả thực là ốc không mang nổi mình ốc, rất nhanh giống như nhân loại trở thành mục tiêu truy kích của thực cốt phi trùng.

Có đàn dơi thành công phân tán, đám người và thực cốt phi trùng thoáng cái cách ra một khoảng cách, nhưng vẫn còn chưa thoát ly nguy hiểm, trước sau đều có một đám phi trùng gắt gao nhìn họ.

Cửa ra ở ngay trước mắt, đám người Milos tăng nhanh tốc độ, thổi một ngụm khí lao ra khỏi trung tâm nghiên cứu.

Mắt thấy cửa kim loại khép kín, một lượng lớn thực cốt phi trùng lao qua khe hở bay ra.

“MT, không ném rớt!” Mọi người tiếp tục đoạt mệnh chạy như điên.

Động tĩnh bên này của bọn họ rất nhanh quấy nhiễu dã thú phụ cận, chúng hùng hổ xông tới, vốn dĩ chỉ tính giáo huấn những tên gia hỏa không thức thời này, nhưng kết quả vừa nhìn thấy thực cốt phi trùng lập tức liền chạy trốn.

Milos một bên vừa chạy như bay, một bên khẩn trương tìm đối sách. Nếu chỉ có một mình hắn thì hắn nắm chắc có thể né tránh khỏi đàn thực cốt phi trùng, nhưng hắn không thể bỏ lại đồng bọn của mình.

“Trung tướng, hầm chứa đá ở chỗ nào?” Milos lớn tiếng hỏi.

Mắt Nader sáng ngời, đây là Milos nhắc nhở hắn, thực cốt phi trùng sợ lạnh, chỉ cần trốn vào hầm chứa đá là có thể thoát khỏi chúng.

Ngay sau đó, hắn lại thấp giọng chửi một tiếng, trả lời: “Vừa mới chạy qua!”

Milos thật muốn cho hắn một phát súng.

Hắn lại hỏi: “Bê bơi, kho trang bị súng băng ở đâu?”

“Bên này!” Nader đang chuẩn bị quẹo phải, đột nhiên nghe thấy vài tiếng kêu thảm thiết ở phía sau truyền đến. Hắn vội vàng quay đầu lại, chỉ nhìn thấy vài binh sĩ bị phi trùng cuốn lấy, trên mặt trên người đều là chất lỏng ăn mòn, cùng với tiếng kêu chi chi và sương mù nhẹ nhàng bay lên.

Milos xoay người quét ngang, vũ khí mang theo kinh phong thổi bay phi trùng. Nhưng chúng rất nhanh lại tụ lại và vây quanh một đám Milos.

Trên mặt Milos không hề sợ hãi, trường đao múa may linh hoạt tạo nên một vách tường hoa gió trên không trung nhốt phi trùng vào bên trong.

Nader cũng chạy tới chi viện nhưng âm thanh Milos lại lạnh lùng, nói: “Ngài mang những người khác đi trước.”

Nader hừ nói: “Phải đi cũng là cậu đi trước, ‘thiếu tướng’!”

“Không cần nhắc nhở cấp bậc của tôi thấp hơn ngài.” Milos ném một đao vào phi trùng, nói tiếp: “Ngài cho rằng tôi không muốn đi sao? Vấn đề là tôi không quen địa hình.”

Nader trừng mắt liếc nhìn hấn một cái: “Vậy thì đầu đừng đi nữa. Tôi sẽ không bỏ lại binh lính của tôi.”

Khóe miệng Milos cong lên một nụ cười, trong mắt nòng đậm ý chí chiến đấu, nhẹ nhàng nói: “Được, ngài là trưởng quan, ngài quyết định.”

Mấy người bắt đầu liên hợp phản kích, cùng thực cốt phi trùng dây dưa bên nhau.

Ở đây, ngoài trừ Milos và Nader ra, những người khác đều chông chênh vết thương, da thịt thối rữa, thậm chí xương cũng đều lộ ra. Cho dù có hai vị tướng quân cực lực cứu giúp thì cũng không thể giúp bọn lính thoát khỏi sự vây đánh của phi trùng.

Nhóm binh lính canh giữ ở bên ngoài căn cứ cũng phát hiện tình hình nguy hiểm của đám người Milos, đang lúc họ chuẩn bị chạy tới cứu viện thì trên trời đêm bỗng nhiên xuất hiện một mảnh ánh sáng màu, nó giống như cực quang chỉ trong chốc lát chiếu rọi đủ loại màu sắc cả khu căn cứ.

Thực cốt phi trùng vốn đang điên cuồng công kích bỗng như chịu sự kích thích, không xác định phương hướng mà bay loạn mọi nơi.

Đám người Milos nhanh chóng lui xa, sau đó đầu ngửa đầu nhìn về phía không trung.

Trên bầu trời đêm, một hư ảnh giống sinh vật Quạ đầu đen bay lượn trên đỉnh đầu, tư thái ưu nhã, thân hình nửa trong suốt tản ra sự uy nghi, ba sợi lông dài trên đỉnh đầu bay theo gió, cuối đuôi lông chim còn có sắc màu sặc sỡ, ánh sáng lập lòe lóa mắt, thật giống như ba ngôi sao mỹ lệ nhất trong bầu trời đêm.

Dưới sự chiếu sáng đó, tất cả dã thú đầu cúi đầu không dám nhìn thẳng. Đám thực cốt phi trùng càng khó khăn chịu đựng, chúng vội chạy trốn vào trong chỗ tối.

Milos không cần đoán cũng biết hư ảnh Quạ đầu đen xuất hiện có liên quan tới An. Trước kia còn cảm thấy quan hệ hợp tác với cô rất có lợi cho mình, nhưng hiện tại, cùng năng lực cô bày ra, hẳn bắt đầu có một cảm giác áp lực gấp gáp. Ngay khi hắn phát hiện bản thân mình không thể đuổi kịp bước chân của cô thì bất kỳ giao dịch gì cũng đầu chỉ là sự chê cười. Lòng tự trọng của hắn không cho phép hắn đứng dưới ánh sáng của người khác để đạt được vinh dự và thành công.

Milos nhìn thân ảnh bay lượn trong đêm, màu vàng trong mắt càng thêm sắc bén mà kiên định.

Milos cũng không biết, vì mong muốn quyết tâm biến cường của hắn đã trở thành liều thuốc thôi thúc nhân loại tiến hóa. Không lâu sau, nhân loại vốn đang trì trệ mấy ngàn năm lại lần nữa tiến hóa.

An cũng không biết rằng, sự xuất hiện của cô đã gián tiếp thay đổi tiến trình lịch sử của người Straous, trong lúc vô ý dẫn đường bước lên một con đường hoàn toàn khác.

Giờ phút này, An hoàn toàn không biết, cô còn đang cùng Quạ đầu đen ngỗ ở trên nóc nhà nhìn thân ảnh bay lượn trong bầu trời đêm.

An nói thầm, sức hút nghệ thuật quả nhiên không giống người thường.

Quạ đầu đen xem đến hai mắt lim dim, mỏ chim há to, đứng một bộ dáng mất hồn mất vía.

Nó nghĩ, nó rơi vào bẫy tình!

P/s: Ha ha, cái câu cuối cùng của bác Quạ thật là buồn cười. Tự kỷ quá đi thôi.

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyết Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 29: Tan Xương Nát Thịt

Dịch: Kidlove - Crescent Moon team _ PHL

Sau khi trở lại khu tổng hợp, từng người nghỉ ngơi chữa thương để chuẩn bị chờ đêm mai lại đi một lần nữa.

Hành động lần này thất bại, chủ yếu là bởi vì máy theo dõi bên trong trung tâm nghiên cứu bị hỏng nên không thể tra xét tình huống trước tiên ở bên trong. Thực cốt phi trùng tuy rằng lợi hại nhưng chỉ cần trang bị súng băng thì có thể giải quyết được chúng, ít nhất có thể để chúng trong thời gian ngắn mất đi năng lực công kích.

“Vừa rồi là quạ đầu đen?” Nader đưa một chén rượu cho Milos.

“Có lẽ.” Milos nhìn tảng sáng trong không trung ở nơi xa qua pha lê.

Nader cũng nhìn ra bên ngoài, trầm mặc mà uống ly rượu trên tay. Hình ảnh trên bầu trời đã biến mất, nhưng sự mỹ lệ uy nghi trong nháy mắt đó lại thật sâu lưu lại trong lòng hắn. Không biết vì sao, khi hình ảnh kia bao phủ, hắn lại xúc động muốn đuổi theo. Thẳng đến khi ánh sáng biến mất, hắn vẫn không thể thoát khỏi cái cảm giác này.

“Cậu bị thương, mau đi xử lý chút đi.” Nader nhìn mấy vết thương ăn mòn trên cổ của Milos, nhắc nhở ra tiếng.

Milos dùng tay sờ sờ, ánh mắt hơi chớp chớp, hắn đứng dậy buông chén rượu, nói một tiếng cáo từ rồi đi đến phòng y tế.

Hắn cũng không có đi trị liệu mà là đi phòng tắm. Đứng ở trước gương, hắn cẩn thận đánh giá vết thương trên cổ, vừa rồi nếu không phải Nader nhắc nhở hắn, hắn căn bản cũng không có cảm giác đau đớn nhưng khi

dùng tay sờ một chút, đúng là có chút xúc cảm kỳ quái. Dùng ngón tay nhẹ nhàng xoa vài cái, vị trí miệng vết thương bị thổi giống như mảnh vỡ rơi xuống vài khối r ồi mọc lên một làn da mới tốt hơn.

Trong mắt Milos hiện lên sự kinh ngạc, hẳn căn bản không hề có tiến hành trị liệu gì, vậy vì sao miệng vết thương lại khôi phục nhanh như vậy? Những bộ phận bị ăn mòn sau khi binh lính trải qua trị liệu cũng chỉ tiêu độc c ần máu, muốn khép lại cũng phải ít nhất vài ngày.

Mà hẳn, từ lúc bị thương đến khi khôi phục g ần như chỉ chưa đến hai giờ!

Milos đột nhiên rút ra con dao, dứt khoát cắt một đao trên ngón tay của mình. Sau khi hơi đau một chút, máu tươi chỉ sau ba giây liền ngừng rơi mà chỗ da kia cũng chậm rãi khép lại, rất nhanh liền khôi phục như ban đầu.

Loại năng lực khép lại này... Milos lâm vào tr ần tư.

An cũng đang bị một con quạ đầu đen một ngum ngậm lấy đầu, từ trên mắt đất nhấc lên, sau đó nó dùng mỏ chim cọ tới cọ lui trên người cô.

Làm gì? An ghét bỏ mà đẩy cái đầu chim đột nhiên làm nũng ra, để tránh nó lại làm lệch xương cốt của cô.

Hai mắt quạ đầu đen sáng lên nhìn An, nó dùng móng vuốt chỉ chỉ cốt bội trên tay cô, ý tứ là phi thường phi thường muốn.

【 người muốn lợi ích gì? 】 trải qua thí nghiệm vừa r ồi, điều bội hẳn cũng thuộc về vật phẩm tinh thần, lực sát thương cũng không hề nhỏ bé hơn tí nào so với quạ đầu đen.

Quạ đầu đen xoay vòng vòng quanh An khiến mặt đất bị dẫm tới l ầ l ồm, cũng chỉ có một mảnh đất dưới chân An là “cõi bình yên”.

An đoán nếu như cô vẫn không cho, gia hỏa này có thể bị quấn đến thiên hoang địa lão (1).

Không có biện pháp, cô đành phải đưa cho nó khối cốt bội.

Ô đầu điều hưng phấn nuốt cốt bội vào trong túi đồ ăn của nó, sau đó nó đưa lưng về phía An, một cánh che giấu cũng không biết làm cái trò gì.

Một lát sau, nó quay đầu lại, vẻ mặt uể oải, hai đôi mắt to như chứa đựng nước mắt tủi thân, lã chã chực khóc.

Đây là..... Làm sao vậy?

Quạ đầu đen khụt khịt một lúc, mới lưu luyến không rời phun ra cốt bội. An cúi đầu nhìn cốt bội bên chân còn vương đầy nước miếng của con chim lớn nào đó.

Thì ra Quạ đầu đen không thể sử dụng khối cốt bội, nó chỉ có thể để An dùng thay cho nó. An vậy mà không nghĩ tới con chim lớn này trở thành tùy tùng của mình, từ trong ý thức triệu hoán vài tiếng. Khô lâu chim Hi Khắc Tư vốn đang bay lượn tự do trên không trung ở phụ cận bỗng bay tới và dừng ở bên người An.

Quạ đầu đen tò mò đánh giá quái điều (con chim kỳ lạ) trụi lủi này, nó nhìn không được dùng móng vuốt chạm vào một chút. Hi Khắc Tư dùng cốt cánh quét đẩy nó tạo thành một lỗ hổng trên móng vuốt của nó, tuy rằng một chút cũng không có cảm giác đau đớn nhưng cũng đủ hiểu xương của khô lâu thú có bao nhiêu cứng rắn, phải biết rằng vũ khí của nhân loại không thể thương tổn quạ đầu đen nhé.

An dùng khăn mặt nhặt và lau khô nước miếng trên cốt bội, sau đó vòng một dây thừng treo lên cổ Hi Khắc Tư.

Quạ đầu đen thấy thế, lập tức liền không vui! Dựa vào đâu thứ nó yêu quý lại cấp cho quái điều không lông này! Trong cơn giận dữ, Quạ đầu đen giơ lên móng vuốt chuẩn bị chụp chết gia hỏa này.

Đúng lúc này, cốt bội trên cổ Hi Khắc Tư đột nhiên sáng lên, một ánh sáng mỏng quẩn quanh cơ thể Hi Khắc Tư, dần dần ngưng tụ thành hư ảnh một con Quạ đầu đen.

Đôi mắt quạ đầu đen trừng lớn, ngo ngác mà nhìn nó, sau đó về mặt nó kinh hãi, ngượng ngùng đến bên cạnh ai đó.

Hư ảnh dờ đi bên cạnh vài bước, quạ đầu đen lại bám riết không tha đi tới gần hai bước. Hai tên gia hỏa giằng co nửa ngày, cuối cùng hư ảnh không chịu nổi, liền mở cánh bay lên trời. Quạ đầu đen lập tức hưng phấn mà đuổi theo, ngay cả Năm Hảo chân cũng bị nó vớt ở sau đầu.

An nhìn Hi Khắc Tư và Quạ đầu đen một trước một sau bay đi, trong lòng có chút kinh ngạc. Không nghĩ tới sau khi Hi Khắc Tư sử dụng khối cốt bội kia sẽ cùng hư ảnh hòa chung một cơ thể, biến thành một khô lâu chim có nội tâm, hư ảnh Quạ đầu đen tạo thành một tổ hợp sinh vật.

Đây là ý nghĩa gì, mỗi một khô lâu thú đầu có thể trang bị cốt điều tương ứng sao? An lắc đầu, tạm thời buông bỏ suy đoán này. Càng thâm nhập thế giới cốt điều, cô càng cảm giác lực lượng vô cùng vô tận ẩn chứa bên trong. Trọng điểm trước mắt cô bây giờ vẫn nên thu thập linh cốt và chế tạo phát triển khô lâu thú.

Cùng Vượng Vượng trao đổi một chút, sau khi xác định Milos chưa có nghỉ ngơi, cô liền đi tới khu tổng hợp tìm hẩn lấy mấy bộ giáp.

Milos tự nhiên không cự tuyệt, thông qua trung tướng Nader, đưa cho cô ba bộ giáp mới nhất, cũng thuận tiện tặng kèm một rương chứa trang bị để cất giữ bộ giáp.

Rương trang bị quân dụng của người Straous dùng kỹ thuật nén áp, tuy rằng còn chưa nghiên cứu chế tạo ra không gian trữ vật⁽²⁾ chân chính nhưng cũng có đột phá quan trọng trong lĩnh vực không gian. Bọn họ nghiên cứu không gian trữ vật thuộc về hạt vị diện⁽³⁾, mà An dùng chỉ lực⁽⁴⁾ tạo T ãn thuộc về chất môi giới linh hồn⁽⁴⁾. Dùng một câu ngu ngốc để hình dung thì người trước vì vũ trụ bao la, người sau vì vũ trụ nhỏ bé.

An không cự tuyệt, cô nhận lấy rương trang bị do Milos đưa tặng.

“Còn có yêu cầu khác không?” Milos hỏi.

An lắc đầu, nhìn Milos, đột nhiên sờ trên người mình rồi lấy ra hai miếng cốt điều, một kiện là sắt hồ cốt đao (đao hình con hồ), một kiện là sắt hồ cốt giới (nhẫn hình con hồ), lần này An dứt khoát đưa cả hai miếng cốt điều đưa cho hắn tạo thành một bộ. Cốt điều hình thú đầu sử dụng công kích làm chủ. Sắt hồ cốt bội thiên về công kích tinh thần, sắt hồ cốt đao thiên về công kích vật lý kiêm thêm tinh thần, sắt hồ cốt giới kiêm công kích tinh thần và phòng ngự.

An cũng không biết ba miếng cốt điều hợp lại bên nhau sẽ có hiệu quả gì, nhưng lấy sự hiểu biết về cốt điều của cô, sau khi tổ hợp các cốt điều khác nhau, thường sẽ sinh ra biến hóa khác nhau. Chữ và tổ hợp chữ, chữ và tổ hợp đồ vật, đồ vật và tổ hợp đồ vật, cốt điều và tổ hợp khô lâu thú, thiên biến vạn hóa (6), muôn màu muôn vẻ. Nhưng tổ hợp này, An cũng chưa từng chân chính thí nghiệm, trước mắt cô vẫn luôn tạo nên tảng cơ sở tích lũy, những năng lực khác vẫn nên chờ về sau rồi lại nói tiếp.

Nhưng trước đó, Milos thật ra cũng là một đối tượng thực nghiệm không tồi. Cô có thể thông qua hắn sử dụng cốt điều để thu thập một ít số liệu hữu dụng.

An cảm thấy bản thân cô rất anh minh thần võ.

【nắm hảo chân anh minh thần võ, nắm hảo chân anh minh thần võ...】 Nhóm nắm hảo chân vui sướng tự tán thưởng mình.

Được rồi, các người mới thật sự là anh minh thần võ.

An lo lắng phát hiện một hiện tượng kỳ lạ khi ngừng đầu nhìn về Milos. Nắm hảo chân thế nhưng hài hòa vờn quanh Milos, dung nhập rồi lại sinh ra dung nhập. Nói chung, nhân loại không có hệ miễn dịch sẽ rất nhanh bị nắm hảo chân lây nhiễm và trở thành cơ thể ký sinh giúp chúng sinh sôi nảy nở. Nhưng nhân loại có hệ miễn dịch thì nắm hảo chân sẽ không có hứng thú.

Đặc thù của Milos có biến hóa, chẳng lẽ bởi vì trên cơ thể hắn có hơi thở của mẫu thể (cơ thể mẹ) chân khuẩn sao? Từ mẫu thể động vật là khởi nguyên của chân khuẩn cũng là sở hữu cuối cùng của chúng. Mẫu thể nhân

loại chỉ có thể sinh sôi nảy nở nhưng không thể nhận được sự tán thành của chúng.

An chỉ tùy ý hỏi một câu: 【 Anh hai ngày gần đây có cảm thấy chỗ nào không đúng không? 】

Mày Milos khẽ nhúc nhích, chăm chú nhìn An thật sâu, một lúc sau trả lời: “Còn không xác định, chờ ta trở về kiểm tra đo lường thì sẽ nói cho cô.”

An gật đầu, không hỏi nhiều thêm. Năm Hảo chân đối với sinh vật hành tinh này có rất nhiều chỗ tốt, nếu thể chất nhân loại có thể thích ứng với năm hảo chân, nói không chừng cũng có thể có được không ít chỗ tốt.

Sau khi không còn việc gì nữa, an chạy ra ngoài khu tổng hợp và đi dạo khắp nơi. Cô hiện giờ là người duy nhất trong căn cứ có thể tự do hành tẩu, cho dù cô cái gì cũng chưa làm nhưng cũng đủ khiến mọi người giống như bài vị mà cúng bái.

Sau đó, An thu được mấy chục tin nhắn xin kết bạn tốt. Cô nhìn chăm chăm thiết bị liên lạc nhấp nháy lấp lánh có tin tức, suy nghĩ nghiêm túc thật lâu, cuối cùng vẫn là cự tuyệt với bọn họ.

Song, những người bạn nhỏ bị cự tuyệt cũng không hề từ bỏ, bọn họ thành lập một nhóm bạn mật, rất sôi nổi mời An gia nhập.

An cảm thấy nếu lần này cô còn cự tuyệt thì có điểm xấu hổ, vì vậy cô kích chọn đồng ý.

Khi người thành lập nhóm thấy cô gia nhập nhóm, lập tức nhường vị trí Minh chủ cho cô, cũng mời cô đặt tên cho nhóm.

An hỏi: 【 Thật sự để tôi đặt tên sao? Cái gì đều được? 】

【 đúng vậy, minh chủ đại nhân! Mời ban danh! 】

Phía dưới chính tề mà đồng thanh 【Mời ban danh】 .

An suy nghĩ một lúc, móng vuốt vung lên, rất oai phong đặt tên cho nhóm một cái tên — — 【 tan xương nát thịt 】 .

【..... Thật là một cái tên khí phách không thể lường được. 】

【Tên này vừa ra, xương cả người đều có cảm giác đau. 】

【 tôi không bao giờ sợ chết nữa, bởi vì tôi mỗi ngày đều ở “Tan xương nát thịt”. 】

Người sáng lập rất nhanh sửa tên Minh chủ thành “Cốt vương”, những người khác đều tự xưng là “cốt binh”.

Milos vừa nghe tên diễn đàn t ờn tại cũng xin gia nhập. Người sáng lập tức khắc cảm thấy áp lực như núi, suy xét thật đâu, mới nơm nớp lo sợ đổi xưng hô của thiếu tướng đại nhân thành “Cốt soái”.

Sau đó, trung tướng Nader, CaHill cũng xin gia nhập.

Người sáng lập thiếu chút nữa quỳ gập! Còn có cho người ta đường sống hay không!

Đáng thương cho người sáng lập như bị giết chết một lượng lớn tế bào não, rốt cuộc cũng nghĩ tốt các xưng hô.

Trung tướng Nader là “cốt công”, thị trưởng CaHill là “Cốt quân”, về sau còn rất nhiều trưởng quan có cấp bậc gia nhập, cũng dựa vào danh hiệu chức vụ mà đặt tên. Đương nhiên, cái này còn mang theo tính chất vui đùa khi thành lập nhóm, không lâu sau cũng có nhiều người có đặc thù tùy tiện gia nhập.

Tan xương nát thịt, duy cốt độc tôn.

P/s: (1) 地老天荒 Dùng để hình dung một thời gian lâu dài đằng đẵng.
Con quạ này thật háo sắc U³U

Cốt điều: Danh từ là chỉ vật điêu khắc bằng xương. Động từ là điêu khắc trên xương

(2) không gian trữ vật: không gian giữ đồ vật

(3) hạt vị diện: trung tâm bề mặt thế giới

(4) chi lực: sức lực thuộc về

(5) chất môi giới linh hồn: chất liên kết trung gian giữa linh hồn chủ thể và vật chất, ở đây, chủ thể là An, vật chất là nhân “tồn” được tạo thành.
(Xem thêm ở chương 19)

Sắt hổ cốt bội: Xem lại chương 21

(6): Thiên biến vạn hóa: Biến hoá đủ mọi cách, không biết đâu mà lường trước được

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyết Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 30

Dịch: Thiên Thủy và ngannguyetho

Biên: Kidlove

Lần thứ hai đi vào trung tâm nghiên cứu, Milos chờ đám người làm chuẩn bị đầy đủ, hành động rất thuận lợi. Từng tốp quân sĩ bắt đầu xông vào trung tâm nghiên cứu sinh vật, sửa chữa phần thiết bị hệ thống bị hủy hoại, một khoảng thời gian rất dài sau đó, trung tâm nghiên cứu trở thành nơi công tác chủ yếu của mọi người. Tổng cộng có hơn bốn mươi nghiên cứu viên, bọn họ không có thời gian nghỉ ngơi, nghỉ ngơi chỉ có ba tiếng liền đi vào giữa phòng bệnh nghiên cứu chế tạo vắc - xin.

An ăn không ng ấ r ấ trông đặc biệt chướng tai gai mắt, đó là lí do cô quyết định dùng thái độ hời hợt để rời khỏi căn cứ. Thế nhưng cô vừa đi, năm hảo chân cũng xếp hàng đi theo cô, những loài động vật khác cũng xếp hàng theo năm hảo chân.

Người bị nhiễm tốc độ nhanh như tốc độ sinh trưởng của năm hảo chân, cho dù không phải cùng một cơ thể mẹ cũng có chung thông tin di truyền. Năm hảo chân vừa sinh sẽ li ền lựa chọn chỗ ở, An cũng không hoài nghi mục tiêu chúng lựa chọn, đáng tiếc cô chỉ là một bộ xương khô, không hề có biện pháp kí sinh. Vì vậy tình huống này li ền biến thành, năm hảo chân nói chuyện với An về việc lựa chọn mục tiêu kí sinh sắp tới trước An đưa tin, gần đây lại lựa chọn mục tiêu kí sinh. Nếu như An không thích mục tiêu này, chúng sẽ loại trừ tập thể, cho dù bị tiêu vong không kí sinh thì chúng cũng không chút ch ần chừ.

Chúng nó có lẽ là sinh vật đơn thu ần nhất trên thế giới, trung thành. Có lẽ là vì chúng chỉ thu ần túy kí sinh nhỏ bé nhưng không có chúng sẽ không

thể cường hóa.

Còn hơn An, bộ xương khô không có chút giá trị dinh dưỡng, nắm hảo chân quả thực liền ban cho tượng gỗ. Chỉ là sau trước khi con người tiến vào hành tinh thăm dò, sức sinh sản và tính lây nhiễm đều cực thấp, có thể để chúng ký sinh cũng chỉ có mẫu thể.

Con người sinh sản tốt hơn nấm khuân, tuy rằng không có khả năng có cơ thể mẹ mạnh mẽ, nhưng thắng ở số lượng nhiều, lan truyền nhanh. Trong một tòa căn cứ nắm hảo chân, sao lại không cho những động vật điên cuồng?

Ban đầu mọi thứ đều tốt, ai ngờ ở giữa chừng lại xuất hiện An làm thay đổi việc này. Như thế thì tất cả nắm hảo chân đều bị cô cướp đi. Sau đó chỉ cần là nơi có An, loài vật cũng đừng nghĩ đến sung sướng mà hòa thuận với cả chân khuân, làm bạn với chúng, trừ khi chúng cũng cùng An làm bạn.

Vì vậy, An tạm thời chỉ có thể mang một đám nắm hảo chân và một đám dã thú đói, khát, tiếp tục ở lại trong căn cứ.

An ngồi trên một mảnh đất trống, xung quanh là dã thú, tất cả lớn nhỏ đều đủ loại, đã gặp và chưa thấy qua, ít nhất có ba trăm con.

Cô ngồi một hồi, ngọn lửa linh hồn bỗng tắt lụi vài cái. Bình thường muốn tiếp xúc nhiều như vậy với dã thú trong một lần cũng không dễ dàng, vì lợi ích nên cô mượn cơ hội này, để khắc họa những dã thú này? Không cần dùng đến linh cốt, cô chỉ điều khiển như thường lệ, lưu lại sau này làm tư liệu nghiên cứu sống.

Càng là dã thú cường đại, độ khó điều khiển càng lớn, đối với dã thú có năng lực nhận thức càng sâu, thì hiệu quả điều khiển càng tốt. Ví dụ như chim phụ tử, bởi vì chúng mổ không mổ được nên cô chỉ có thể lựa chọn thêm vào những thứ mình nghĩ giống nghệ thuật điêu khắc, cuối cùng khả năng có thể phát huy còn chưa đến một phần mười. Nhưng mặc dù thế, cốt điều khiển cũng trở thành tác phẩm cấp lam nhạt duy nhất hiện nay của cô. An suy đoán, lúc cô điều khiển chim phụ tử đã công hưởng linh hồn đưa

đến tác dụng trọng yếu. Nếu như lúc đó, dù không có chim phụ tử thì sợ rằng cô không có cách nào đem chúng khắc thành tượng.

Hôm nay vừa đúng có dã thú để cung cấp tham khảo, An không muốn lãng phí. Cô lập tức lấy ra dao khắc và lõi nguyên liệu, bắt đầu từ dã thú có cự li gần cô nhất để điêu khắc từng hình ảnh vào xương cốt của cô. dã thú nhất cô bắt đầu, đem từng cái hình khắc của chúng khắc và cái xương trắng nho nhỏ của mình.

Khi điêu khắc, cô có thể căn cứ vào tư liệu, tranh ảnh con người công bố hiện nay cùng với nhận thức của cô để tổng kết năng lượng phân tích chúng.

Bởi vì tồn tại năm hạo chân, những động vật đều có “vẻ mặt ôn hòa” nhìn cô nhưng đều suy tính lợi dụng cơ hội này gặp năm hạo chân nhưng tất cả đều không đạt được kết quả. cô đều mười phần dùng “vẻ mặt ôn hòa”, tính tìm kiếm, cơ bản cơ hội gặp năm hạo chân chỉ là “hữu tấn”.

An đắm chìm trong điêu khắc và niềm vui trao đổi với các loài động vật, hầu như đã quên mất bản thân cô còn đang ở trong căn cứ loài người.

Cho đến khi mở ra tin tức từ “tan xương nát thịt” truyền đến.

Cốt binh số 1: "Cốt Vương bệ hạ, một mình ngài ở giữa bầy dã thú không cảm thấy trống rỗng, tĩnh mịch và lạnh lẽo sao? Có cần phái mấy tiểu binh đi tiếp khách không?"

"Không cần." An tiện tay trả lời, sau đó tiếp tục quan sát con bò tót bên cạnh.

Cốt Binh số 2: "Đừng! Thật ra chúng tôi cảm thấy trống rỗng, tĩnh mịch và lạnh lẽo lắm, cần xin bệ hạ truyền thụ cho chúng tôi kinh nghiệm thú nhân!"

An: "Các người thực sự chưa từng làm?"

Cốt Binh số 1: " Ai, không phải. Chúng tôi nhận được nhiệm vụ, phải bắt ba mươi con dã thú ở căn cứ, để lấy ra nguyên dịch chế tạo vắc - xin!"

An: " Cho nên?"

Cốt Binh số 3: " Cho nên, vì hòa bình của thế giới, khẩn xin bộ hạ lãnh đạo đại quân dã thú đến để trợ giúp."

An: " ..."

Cô căn bản không có quyền sai bảo những dã thú này, chính cô cũng không muốn làm loại chuyện này, làm sao có thể ép buộc chúng đi làm? Tuy rằng tư tưởng cô hướng về phía con người, nhưng cũng không thể phủ nhận, con người có đôi khi để đạt được mục đích, có thể không từ thủ đoạn, coi rẻ sinh mệnh.

Cốt Binh số 1: " Cốt Vương bộ hạ, ngài làm sao vậy?"

Những binh sĩ này cho rằng An là con người, sợ dĩ không ai nghĩ cô lại cự tuyệt cái thỉnh cầu hợp tình hợp lý này.

Lúc An đang do dự, Milos gửi đi một tin nhắn trò chuyện.

" An, tôi mong cô giúp một tay. Nếu chúng ta dùng vũ lực, có thể sẽ xuất hiện những điều khó dự liệu. Một khi khiến cho dã thú bạo động, một trận sợ rằng không thể tránh được."

An không trả lời, chỉ lẳng lặng nhìn bầy dã thú trước mắt. Chúng bởi vì nắm hảo chân nên mới tụ tập ở chung với nhau, nên chính cô cũng không có tư cách thay chúng quyết định.

Lúc này, Milos lại nói: " An, việc này thực ra cũng là một cuộc giao dịch. Con người bỏ ra một số tiền lớn, làm cho những loài vật này sinh sôi nảy nở với một số lượng thật lớn. Chúng đã chiếm được chỗ tốt, phải chăng sẽ có chút quay về quỹ đạo? Tôi có thể cam đoan với cô, chỉ cần chúng không chủ động tấn công con người, con người cũng sẽ không làm hại chúng. Chúng ta chỉ cần lấy nước bọt của chúng."

Milos dừng một chút, cũng không chờ An trả lời mà nói ra đề nghị của mình: “Tại sao cô không thử đi hỏi ý kiến của chúng nó?”

Cái gì? Hỏi ý kiến của chúng nó? Cái này mà còn cần phải hỏi sao? Chúng nó khẳng định sẽ không đồng ý đâu.

Milos tiếp tục nói: “Con người chấp nhận lấy nấm chân khuẩn làm điều kiện, đổi lại chúng nó phải trở thành nguồn cung cấp nước bọt để chế tạo vắc-xin phòng bệnh. Căn cứ không hạn chế tự do của chúng nó, chỉ cần chúng nó đúng thời hạn cung cấp nước bọt.”

Cái đề nghị này không thể nghi ngờ là rất lớn mật và kỳ lạ. Nhưng không phải Milos tùy tiện nói như thế, hắn đã dần dần nhận ra và cũng tìm hiểu sự đặc biệt lẫn cường đại của sinh vật ngoài hành tinh, vũ lực không thể là ưu thế, cái con người cần là tìm kiếm một phương pháp ổn thỏa mà lâu dài để chung sống cùng với sinh vật trên hành tinh này.

Lúc Milos sinh ra, thác thạp tư tinh cũng đã trở thành một căn cứ khoa học kỹ thuật và chiến đấu, nền văn minh màu xanh cũng không còn tồn tại nữa, thực vật tự nhiên và động vật nguyên sinh đều biến thành hoá thạch. Trừ bỏ kim loại lạnh như băng, con người còn có thứ gì đáng xem đâu chứ?

Hiện giờ có một cái cơ hội bày ra trước mắt, Milos muốn sáng tạo một tương lai mới. Hắn nắm trong tay quyền lợi, mà sinh vật trên hành tinh này lại rất mạnh. Nếu có thể thành lập quan hệ hợp tác với chúng nó, hắn chắc chắn nắm quyền quyết định quyết sách trong tương lai. Mà mấu chốt để làm được chuyện này, chính là An.

“An, mong cô giúp ta trưng cầu ý kiến của những động vật đó. Hỏi bọn nó có nguyện ý hợp tác với nhân loại hay không?” Milos lại lần nữa thỉnh cầu.

An chần chờ một hồi rồi ôm thái độ thử nghiệm mà hỏi các động vật, không nghĩ tới lại có không ít động vật nguyện ý hợp tác với con người!

“Các người không phải nên cân nhắc lại sao? Kia chính là nhân loại đó, nhân loại âm hiểm xảo trá, nhân loại ích kỷ, nhân loại trong chớp mắt cũng

có thể bán các người đi!” An trừng mắt nhìn chúng nó.

“Nhân loại là thứ gì chứ?” Các động vật tỏ vẻ: “Sinh vật yếu đuối như vậy, bọn ta tát một cái là có thể đập chết.”

“Không nên tự tin như thế.....”Bọn họ hoàn toàn không có bất kì hiểu biết gì về con người, An cảm thấy vẫn là không cần đẩy chúng nó vào trong hố lửa!

Nhưng mà, cái đề nghị này đã được phần lớn dã thú vui vẻ tiếp nhận, vì nắm chân khuân, chúng nó sẵn sàng liêu mạng. Vài động vật đi đến bên người An, muốn cô nhanh nhanh dẫn chúng nó đến xem nơi ở của con người.

An kiên quyết không chịu đi, kết quả bị chúng nó cõng lên lưng vác thẳng về trung tâm nghiên cứu.

Thiệt tình muốn quỳ lạy chúng nó! Tại sao dã thú tự do tự tại không làm? Chạy đến nơi ở của con người xem náo nhiệt làm gì?

An không còn biện pháp, đành vội vàng nhắn cho Milos tin tức, cuối cùng hỏi một câu: “Anh thật sự có thể bảo đảm sẽ không thương tổn đến chúng nó chứ?” “Đúng vậy. Ít nhất ở trong phạm vi quản lý của ta, tuyệt đối sẽ không thương tổn đến những động vật có quan hệ hợp tác với nhân loại.”

Được rồi, một khi đã như vậy thì thử hợp tác xem sao.

An leo khỏi lưng dã thú, vội nhắn lại ở tan xương nát thịt: “Các động vật làm bạn với nắm khuân, ai mà dám đánh, tôi cho hấn tan xương nát thịt.”

“Ngao ~~”Đám cốt binh gào thét hưng phấn.

An và mấy chục dã thú tiến vào trung tâm nghiên cứu. Bọn chúng chẳng những không có chút ý thức gặp nguy hiểm, còn một bộ dáng hứng thú dạt dào. Chúng nó tựa như một đám trẻ nhỏ ở trong nhà trẻ (Trường

mẫu giáo) nhưng có thực lực khủng bố, An sâu sắc cảm giác trách nhiệm lớn lao của mình.

Thật ra cô cũng hiểu rõ con người sẽ dùng đủ loại thủ đoạn để đạt được mục đích mà họ mong muốn cho dù không có cô. Nếu có thể dùng phương thức hoà bình để giải quyết vấn đề, chưa chắc không phải là chuyện tốt.

Cô không phải chúa cứu thế, cũng không phải người thống trị của hành tinh này, cô không có năng lực để đặt ra quy tắc, chỉ có thể dùng hết khả năng tìm cái chung, gác lại cái riêng.

Lũ dã thú đến khiến mọi người đều cảm thấy ngạc nhiên vui sướng ngoại trừ Milos. Đây là thiên phú dị bẩm gì mà có thể khiến nhiều dã thú nghe lệnh làm việc như vậy? Ánh mắt mọi người nhìn về phía An Diệc đều không thích hợp.

Người ở căn cứ số 2 còn đang lâm vào khốn cảnh, cũng không có làm ra hành động không thức thời gì với lũ dã thú, hiện tại bọn họ hận không thể cúng bái chúng nó như tổ tông.

Dưới sự giúp đỡ của An, công tác lấy ra nước bọt tiến triển rất thuận lợi. Nhóm nghiên cứu viên mã bất định đề mà bắt đầu nghiên cứu chế tạo vắc-xin phòng bệnh, bọn lính thì vội vàng giao lưu tình cảm với lũ dã thú, nhưng phần lớn bị làm lơ, chúng nó chỉ có hứng thú với mồi nằm ở trung tâm nghiên cứu thôi.

Lần này phân lớn đám dã thú đi vào trung tâm nghiên cứu với An đều là động vật tương đối hung hãn nhưng không phải loại ăn thịt, mãnh thú lợi hại chân chính không muốn hợp tác với con người, cho dù sức hấp dẫn của mồi nằm có lớn tới đâu đi nữa thì chúng cũng không vứt bỏ tôn nghiêm của chúng.

Cứ như vậy, hình thức chung đụng của hai bên ngược lại dễ dàng nhiều. Con người không cần lo lắng đám động vật bởi vì đói bụng mà đột nhiên cắn đứt một cánh tay của mình, các con vật cũng không cần bởi vì thiếu thốn đồ ăn mà thường xuyên đi ra ngoài săn thức ăn.

Sau mấy ngày, trung tâm nghiên cứu đã thành công chế tạo mấy trăm liều vắc-xin phòng bệnh, theo số người được cứu trị ngày càng nhiều, thì tốc độ chế tạo vắc-xin phòng bệnh cũng càng lúc càng nhanh.

Các con vật dần dần quen thuộc với con người hơn, quan hệ càng ngày càng hòa hợp hơn. Đúng như Milos từng hứa hẹn, bọn họ cũng không có hạn chế tự do của động vật, chỉ cần con người được đảm bảo an toàn thì chúng có thể tùy ý ra ngoài.

Ngay khi mọi thứ đều rất tốt đẹp thì Milos nhận được một tin tức không tốt đẹp chút nào.

Căn cứ số 1 phái ra trọng binh, đi vào rừng bắt giữ động vật hoang dã.

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyết Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 31

Dịch: Thiên Thủy và ngannguyetho

Biên: Kidlove

Căn cứ số 1 là căn cứ thành thị đầu tiên được người Straous thành lập sau khi thăm dò hành tinh này, nơi này có số lượng nhân viên nghiên cứu và kỹ thuật viên nhiều hơn hai căn cứ còn lại. Lần đại dịch chân khuẩn này, bọn họ chịu ảnh hưởng nhỏ nhất. Sau khi căn cứ số 3 xảy ra chuyện, bọn họ đã áp dụng một loạt cải cách khẩn cấp. Nhưng, họ vẫn còn xem nhẹ tính nghiêm trọng của chuyện này. Khi căn cứ xuất hiện người lây nhiễm đầu tiên, họ không tiến hành cuộc thanh trừ và tiêu độc quy mô lớn đúng lúc khiến tốc độ lây lan chân khuẩn diễn ra cực kỳ nhanh chóng.

May mắn chính là, các biện pháp mà họ đã thực hiện cũng có một chút tác dụng, không như căn cứ số 2 toàn quân bị diệt. Nghiên cứu của bọn họ về các loài sinh vật vượt xa các căn cứ khác, mặc dù mới đầu bọn họ hoàn toàn không biết gì về hạo chân khuẩn nhưng trải qua một tháng thực nghiệm, vẫn có được tiến triển nhất định. Mặt khác phương pháp bọn họ chế tác vắc-xin phòng bệnh là trực tiếp lấy ra kháng thể từ trên người động vật lây bệnh.

Sau khi lấy ra nước bọt còn cần phải trải qua công đoạn gia công phức tạp, nếu trực tiếp lấy kháng thể ra, có thể đơn giản rất nhiều bước. Nhưng mà nếu bọn họ làm như vậy đồng nghĩa với việc cần rất nhiều động vật cảm nhiễm, bởi vì một khi kháng thể bị cưỡng chế lấy ra, các con vật sẽ trở nên suy yếu sau đó rất nhanh mà chết đi.

Lúc này con người còn chưa biết, mẫu thể chân khuẩn có sự khác biệt so với cảm nhiễm thể bình thường. Nếu có người may mắn được tiêm

kháng thể của mẫu thể chân khuẩn, thân thể sẽ có được sự bay vọt về chất. So với nước bọt mẫu thể chân khuẩn của Milos, tác dụng của kháng thể phát huy nhanh hơn. Dùng máu của bọn chúng chế tác vắc-xin phòng bệnh, cũng có thể tăng sức đề kháng của những người được tiêm phòng, chỉ là hiệu quả kém khá xa. Song động vật có mẫu thể chân khuẩn cực kỳ ít ỏi, hơn nữa sẽ không xuất hiện ở khu cấp thấp, tỷ lệ bắt giữ thành công cực kỳ nhỏ bé.

Đương nhiên, nếu con người có thể tự tay nuôi trồng chân khuẩn chu quả thì tình huống sẽ khác đi.

Lúc Milos nhận được tin tức căn cứ số 1 phái binh lính đi khắp nơi bắt giữ động vật, liền đoán được rất có khả năng bọn họ đã nghiên cứu chế tạo thành công vắc-xin phòng bệnh. Hắn đương nhiên sẽ không cho rằng phương pháp chế tạo vắc-xin phòng bệnh chỉ có bọn hắn mới có thể nghiên cứu ra, chỉ là cách làm của những người đó hơi kỳ quái. Trung tướng Arneson của căn cứ số 1 là một người nổi tiếng thông hiểu lý lẽ, công chính nghiêm minh, lại có lòng thương người, loại hành động không khác gì săn bắt quy mô lớn này thật sự không giống phong cách của hắn. Chẳng lẽ hiện tại người đứng đầu căn cứ số 1 là thị trưởng Lan Tước?

Đang trong lúc suy tư thì thấy trung tướng Nader bước tới, hỏi hắn: “Nghe nói cậu chuẩn bị trở về căn cứ số 3 phải không?”

Milos gật gật đầu: “Đúng vậy, tình huống bên này cơ bản đã ổn định xong, ta không còn lý do gì phải tiếp tục ở lại.”

“Nếu đã như vậy, ta cũng không ngăn, ta trân trọng thay mặt những người ở căn cứ số 2 này cảm ơn sự giúp đỡ của các cậu.”

“Không cần, trước đó chúng ta đã thỏa thuận rồi.”

Nader ho nhẹ một tiếng, dùng giọng điệu thương lượng nói: “Milos, ta còn muốn làm một giao dịch nữa với cậu, 30 triệu cộng thêm ba cái kho vũ khí hình chữ U và quyên giao dịch thương mại cấp ngân với gia tộc Áo Cổ.”

Milos rất có hứng thú hỏi: “Ông muốn đổi cái gì?” Thế nhưng lại ra đi đều kiện hấp dẫn như thế.

“Anthony.”

Không thể thương lượng nữa! Cho dù đầu Milos có bị lừa đá cũng sẽ không giao An cho người khác. 30 triệu là cái gì? Kho vũ khí là cái gì? Quyên ưu đãi lại là cái gì chứ? Nếu mà so sánh với An thì những thứ đó cũng không đáng một đồng.

“Ta định buổi chiều sẽ khởi hành, nếu có cơ hội sau này gặp lại.” Milos rất lịch sự mà trả lời.

Nader không nghĩ tới Milos lại dứt khoát như vậy đối với chuyện liên quan đến Anthony.

Ông vẫn không cam lòng, lại tiếp tục đề xuất: “Cậu còn muốn đi đều kiện gì cứ việc nói thẳng, chỉ cần ta có thể làm được chắc chắn làm cậu hài lòng.”

Milos hỏi: “Trung tướng Nader, ông cảm thấy giữa lợi ích của một gia tộc và một hành tinh, cái nào quan trọng hơn?”

“Đương nhiên là hành tinh quan trọng hơn.” Nader trả lời mà không chút do dự.

Milos cười nói: “Đối với ta, An cũng quan trọng như hành tinh này vậy.”

Nader ngờ ngác nhìn bóng dáng Milos rời đi, mất nửa ngày cũng không lấy lại được tinh thần.

Người này thế nhưng lại so sánh Anthony ngang bằng một hành tinh? Không phải ‘hắn’ chỉ là một binh sĩ thôi sao? Tuy rằng trong khoảng thời gian này biểu hiện của ‘hắn’ khiến người khác kinh ngạc, nhưng cũng không quan trọng đến mức này chứ?

“Milos, thật sự không thể thương lượng lại sao?” Nader vội đuổi theo nói: “Cậu không chịu đưa người cho ta, vậy đổi thành ta thuê người được không? Giá cả có thể từ từ bàn bạc!”

Nhờ có Milos mà Nader ngay cả một cọng tóc của An cũng chưa được sờ đến. Cuối cùng đành phải để Milos đóng gói hành lí bỏ chạy lấy người.

An rời đi cùng với Milos, thuận tiện còn dẫn theo rất nhiều dã thú. Căn cứ số 2 vốn rất náo nhiệt bỗng trở nên trống rỗng và tĩnh lặng hẳn đi.

Trung tướng Nader nghiêng răng nghiêng lợi, thàn mắng Milos keo kiệt, không muốn cho hắn mượn Anthony thì thôi, không ngờ tới ngay cả động vật cũng không chừa cho hắn được mấy con!

Hàng ngàn hàng vạn nấm chân khuẩn đi theo An, từ lúc rời khỏi căn cứ cho đến tận mười dặm ở bên ngoài.

“An, An..... An là người bạn tốt, là người bạn tốt.....” Trong ý thức không ngừng truyền những lời kêu gọi của nấm chân khuẩn, An cảm thấy hơi khó chịu, cô rất muốn vĩnh viễn ở bên cạnh chúng nó. Nhưng cô cũng biết, nếu chúng nó không tìm được vật chủ để ký sinh, chúng nó sẽ phải tiêu tan trong không khí. Giống loài khô lâu của cô cũng không thể kéo dài sinh mệnh của chúng nó.

Đám nấm chân khuẩn tụ tập chung quanh An, cho đến lúc sinh mệnh sắp kết thúc mới lưu luyến không rời mà rời xa cô, sống nhờ trên người các động vật khác, chờ đợi cơ hội gặp gỡ lần sau.

Làm bạn tốt, cả đời này.

Cả đời này, cả đời này, cả đời này.....

Chờ An đi được mấy trăm dặm nữa thì cũng không còn nhận được tin tức của nấm chân khuẩn nữa.

“An, cô có muốn quay lại căn cứ số 3 với ta không?” Milos giống như tùy ý mà hỏi.

An lắc đầu, bây giờ tâm trạng cô rất không tốt, chỉ muốn trở về rừng cây sống một mình.

Milos thầm nghĩ thật buồn cười, cách đây không lâu vừa mới từ chối thẳng thừng đề nghị của Nader, bây giờ đến lượt hắn bị cự tuyệt vô tình. Báo ứng tới cũng quá nhanh đi?

“Cho tôi xuống ở phía trước.” An nhắn tin cho Milos.

Milos đang muốn đồng ý, đột nhiên nghe được giọng nói vội vàng của binh lính truy đến từ khoang đi đầu khiên: “Thiếu tướng Milos, phía sau có một đàn sinh vật không rõ đang đuổi theo, tốc độ cực nhanh.”

Vẻ mặt Milos trở nên nghiêm túc, nhanh chóng mở ra thiết bị quan sát, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn đến những bóng dáng mờ mờ, ước chừng có bốn, năm mươi con. Hình thể nhỏ hơn sói đen một chút nhưng tốc độ lại nhanh hơn nhiều.

Bây giờ bọn họ đang ở trong rừng rậm có thực vật sinh trưởng tươi tốt, tàu con thoi không thể tăng tốc hơn nữa được, đoán chừng không tới mười phút nữa thì đám sinh vật không rõ kia sẽ đuổi kịp.

“Là heo vòi.” An cũng nhờ ánh mắt trên không của hi khắc tư mà thấy rõ cái gì đuổi theo phía sau bọn họ.

Cô từng gặp qua động vật này ở căn cứ số 2, người ở hành tinh Straous cũng có một chút nhận thức về loài động vật này. Heo vòi là động vật quần cư, khứu giác và thính giác của chúng cực kỳ nhạy bén, cái mũi dài khoảng 10 cm, trên có gấn vòi, có thể lan tỏa ra mùi tanh tươi khiến người người hôn mê, chúng thích hút khô máu của con mồi trước rồi từ từ gặm nhấm thân thể chúng. Tính cách hung tàn hơn nữa mang thù cực kỳ.

Nhưng mà chúng nó rất ít khi đuổi theo tàu con thoi của con người, đồ ăn trong rừng cây rất dồi dào, không cần thiết cứng đối cứng với máy móc thiết bị của con người.

“Heo vòi? Tại sao bọn nó lại đuổi bám theo chúng ta không buông như vậy?” Trên đường rời khỏi căn cứ số 2, bọn họ chưa từng dừng lại, hoàn toàn không có khả năng trêu chọc đến đám động vật này.

An nhìn Milos rồi nhấn cho hắn một tin nhắn: “Hình như không chỉ có heo vòi thôi đâu, trên bầu trời còn có một đàn hỏa điều cũng đang bay về phía này.”

Thần sắc Milos ngưng trọng, hắn điều chỉnh góc độ quan sát quay về phía trước, quả nhiên nhìn đến một đám đại hỏa điều cả người rực lửa giống như những đám mây hồng bay về phía bọn họ.

Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Milos nhanh chóng xem xét địa hình chung quanh, hạ lệnh nói: “Lái tàu con thoi chạy đến tọa độ này, chúng ta nghỉ ngơi lấy lại sức tại chỗ, chuẩn bị ứng chiến với bọn chúng.”

Nơi mà Milos lựa chọn là một thung lũng hẹp dài, mặc kệ là hỏa điều hay là heo vòi, đều không thể dễ dàng tiến vào được. Bọn họ có thể dựa vào ưu thế về địa hình này mà đánh bại bọn chúng.

Binh lính nghe lệnh, lái tàu con thoi tới vị trí tọa độ đó.

Tàu con thoi chỉ có thể chạy đến lối vào thung lũng, nơi này chật hẹp mà khúc khuỷu, đường lại gập ghềnh, rất thích hợp để phục kích.

Milos bắn ra một con mìn điện tử loại nhỏ, sau khi xác định bên trong không có nguy hiểm mới dẫn theo binh lính tiến vào thung lũng. An cũng đi theo sau bọn họ, nếu lúc này mà rời đi một mình, nói không chừng chính là một đi không trở lại.

Bọn họ vừa mới tiến vào thung lũng được một lúc, heo vòi và hỏa điều đã đuổi tới nơi.

Milos cho binh lính đã làm xong công tác chuẩn bị mang mìn phòng độc vào rồi đứng canh ở 2 lối vào của thung lũng.

An ngửa đầu quan sát, vách đá hẹp quanh co, đủ loại đá hình thù quái dị, đây mây quấn quanh, chỉ có vài tia nắng miễn cưỡng xuyên thấu qua đó để chiếu xuống, nhìn có vẻ rất âm u lạnh lẽo.

“Ngao.....” Tiếng kêu của heo vòi truyền đến từ nơi không xa, đồng thời trên đỉnh đầu còn vang lên tiếng vỗ cánh chấn động.

Binh lính trước tiên là tấn công heo vòi. Mà vũ khí lợi hại nhất của heo vòi chính là mùi hương, chỉ cần bảo vệ mũi thì vũ khí của con người cũng đủ để đối phó với chúng nó.

Lúc mà đang giao chiến với heo vòi thì đột nhiên trên không trung truyền đến tiếng sần sạt hỗn độn. Hỏa điều cũng phát động công kích, lông của chúng nó rất đặc biệt, chỉ cần có thể liên tục ma sát với vật dễ cháy là có thể tạo ra tia lửa cũng có thể dẫn tới hỏa hoạn.

Thung lũng này rất chật hẹp, nếu thật sự phát sinh đám cháy lớn, thì tất nhiên bọn họ sẽ lâm vào hiểm cảnh. Nhưng mà nơi này chung quanh đều là núi đá, thực vật ẩm ướt, không dễ thiêu đốt. Công kích của hỏa điều chỉ làm xuất hiện vài làn khói nhẹ.

Địa điểm tác chiến mà Milos nhìn như tùy ý lựa chọn lại là nơi có lợi nhất đối với hoàn cảnh hiện tại.

Dưới ưu thế địa hình, mọi người nhanh chóng giải quyết xong heo vòi. Milos cũng không quá lo lắng về đám hỏa điều bay trên trời kia, tàu con thoi có thể chịu được công kích của chúng nó.

Điều khiến hắn thật sự quan tâm chính là sự khác thường của lũ dã thú này, chúng nó không có khả năng vô duyên vô cớ mà công kích bọn họ.

Milos theo bản năng nhìn về phía An, chỉ thấy cô vẫn không nhúc nhích mà đứng ở cách đó không xa, không biết là đang ngăn người hay là đang giả chết, giống như hai người không có gì khác nhau.

“Đi thôi, đứng ở chỗ này không an toàn.” Milos vỗ lên vai của An.

Đừng quấy rầy cô suy nghĩ! An không khách khí mà đẩy tay Milos ra.

Milos: “.....”

Bọn lính làm bộ không nhìn thấy, nhưng lại âm thầm giơ ngón tay cái với hành động cao lãnh của Anthony. Thiếu tướng đại nhân chủ động vỗ vai cậu, thế nhưng cậu còn dám coi người ta như ruồi bọ mà đánh bay, hành động đó phải nói là dũng cảm biết bao nhiêu.

An đang liên hệ với ĐờĐờ và Tư Thụy, không rảnh để ý tới những người khác.

ĐờĐờ và Tư Thụy gần đây đều hoạt động ở hai căn cứ số 1 và số 2, xuyên thấu qua đôi mắt của chúng nó, An nhìn đến từng đàn động vật bị binh lính bắt vào lồng sắt, hành động săn bắt như vậy đồng thời phát sinh ở vài nơi, xuống tay tàn bạo không chừa đường sống, cơ bản một lần là bắt cả một đàn, kể cả con non cũng không buông tha!

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyết Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 32

Dịch: ngannguyetho

Biên: Kidlove

“Thiếu tướng Milos, tôi vừa mới thu được một tín hiệu cầu cứu.” Âu Mạc đi đến bên người Milos báo cáo lại tình hình.

Milos kiểm tra lại thiết bị cá nhân của mình, quả thật nhận được tín hiệu cầu cứu từ kênh công cộng, loại tín hiệu này chỉ cần còn ở trong phạm vi cho phép là có thể tiếp nhận được.

“Cách nơi này cũng không xa lắm, chúng ta thử đi xem sao.” Tuy rằng ba thế lực lớn trên hành tinh Straous luôn tranh đấu ngầm nhưng nếu thấy người gặp nguy hiểm ở bên ngoài thì mặc kệ là người của phe nào đều sẽ ra tay tương trợ.

Milos dẫn theo binh lính đi dọc theo khe núi, tới nơi phát ra tín hiệu cầu cứu. Tín hiệu đứt quãng, chỉ có thể ước chừng là khoảng tọa độ nào mà thôi.

Để tránh cho đám hỏa điều ở trên không phát hiện, bọn họ đành nhờ vào cây cối và quái thạch trên vách đá che dấu mà cẩn thận băng qua khe núi.

“Hình như tín hiệu phát ra từ hướng kia.” Một người lính trinh sát nhẹ giọng nói: “Cách vị trí của chúng ta chưa đến 300m.”

Phía trước là rừng cây xanh um, cành lá tươi tốt, chủng loại đa dạng, càng tới gần khu vực trung tâm thì cây cối mọc càng tốt. Khi mọi người tới gần mới phát hiện ở mảnh đất trung tâm mọc một loại cỏ dại kỳ lạ, cao khoảng 40~50 cm có màu nâu đỏ, mọc rậm rạp tạo thành một khu vực lớn

cỡ sân bóng, lay động không ngừng trong gió, nhìn từ xa cứ như một biển máu.

Tín hiệu được phát ra từ trong đám cỏ này, nhưng mà cỏ đại mọc vừa cao lớn vừa tươi tốt, mọi người không dám tùy tiện đi vào. Một người lính tiến lên dùng ra đa cầm tay kiểm tra xem có nguy hiểm hay không nhưng cũng không dò la được gì. Ngay sau đó, người đó thử thâm nhập vào sâu 10m, làm kinh động tới mấy động vật nhỏ khiến chúng trốn mất dạng. Khi mọi người nhìn thấy chỉ có vài con động vật nhỏ liền cảm thấy yên tâm hơn.

Milos dùng máy quét loại nhỏ quét vài vòng trên mặt cỏ, tín hiệu phản hồi rất mơ hồ, không có số liệu nào hữu dụng. Vì thế hắn hạ lệnh nói: “Tất cả tìm kiếm cẩn thận trong bụi cỏ, tìm xem có thấy người phát ra tín hiệu hay không.”

Binh lính tuân lệnh phân tán ra hành động, Milos cũng gia nhập đội ngũ tìm người.

Lúc này, trong lòng Milos bỗng dưng có một cảm giác khác thường, hắn rất nhanh quyết định nói: “Đình chỉ tìm kiếm, lập tức rời khỏi đám cỏ này!”

Song đã quá trễ. Mặt đất dưới chân bọn họ đột nhiên sụp đổ, xuất hiện một cái hốc động thật lớn, tất cả mọi người đều rớt vào trong hốc động. Sau đó hốc động chậm rãi đóng lại, mặt cỏ khôi phục như lúc ban đầu, hoàn toàn nhìn không ra có bất kì đi đâu gì khác thường.

Trong thung lũng, An còn đang nói chuyện với khô lâu thú của mình, hoàn toàn không chú ý tới mọi người đã rời đi. Chờ cô lấy lại tinh thần, định nói lời tạm biệt với Milos, lại phát hiện bên người đã không còn một ai cả.

Ni mã, đi cũng không báo cho cô một tiếng, bọn họ không phát hiện trong đội ngũ thiếu một người sao?

An cảm giận bất bình, nhưng cô rất nhanh đã ý thức được có gì đó không đúng bởi vì tàu con thoi của bọn họ còn đậu ở đằng kia.

Kỳ quái, bọn họ đã đi đâu? An mở thiết bị đầu cuối cá nhân lên, thử liên lạc với Milos, đáng tiếc tín hiệu quá yếu, không có cách nào liên thông. Nhưng rồi cô đã nhận được tín hiệu cầu cứu trên kênh công cộng.

Bọn họ chắc là đi tìm nơi phát ra tín hiệu, An thấy mình cũng không cần đi qua xem náo nhiệt, cứ đường ai nấy đi như vậy cũng tốt.

Đúng lúc này, đột nhiên An nhận được tin khẩn cấp do Vượng Vượng phát ra, Milos bọn họ lâm vào khốn cảnh. Vượng Vượng vừa rồi vẫn luôn nằm trong túi Milos chơi ngón tay, cũng không có thấy toàn bộ quá trình gặp nạn, chỉ biết là bọn họ rơi vào một cái hắc động.

An thử liên hệ với chim khô lâu Hi Khắc Tư, kết quả nó bị ô đầu điều đuổi theo tới tận bên ngoài ngàn dặm. Không còn cách nào khác, cô chỉ có thể tự mình đi xem xét tình huống.

Dựa theo quan sát của Vượng Vượng thì đi đầu duy nhất mà An có thể khẳng định chính là đám người Milos đang ở một nơi nào đó trong lòng đất, nhưng vị trí cụ thể không thể xác định rõ được. Cô một bên tìm kiếm theo tín hiệu, một bên chú ý dưới chân. Nhưng mà, cô có nghĩ như thế nào cũng không nghĩ đến lối vào không phải chú ý là có thể tìm ra được.....

Đám người Milos lần lượt rơi xuống từ chỗ cao, đại khái vượt qua 30m, nơi rơi xuống tương đối mềm mại, mọi người cũng không có ai bị thương.

“Đây là nơi nào?” Mọi người lần lượt mở đèn pha, đánh giá xung quanh.

Nơi này có vẻ như là một cái hầm ngầm, hình tròn kỳ dị, bề mặt rất gồ ghề, có nhiều cửa động lớn nhỏ khác nhau, không biết nối thẳng tới nơi nào. Nhiệt độ trong hầm ngầm có vẻ hơi cao làm mọi người có chút bực bội.

Milos hướng ánh đèn lên trên, phát hiện cửa động mà bọn họ vừa rơi xuống đã đóng lại, không chừa một khe hở. Hắn nhảy lên đánh thẳng lên trên, vách tường rất rắn chắc, muốn đánh thủng e rằng không dễ dàng.

“Thiếu tướng Milos!” Một binh lính kinh hãi nói.

Milos nhìn người đó, thấy anh ta chỉ vào trên mặt đất nói: “Ngài xem, nơi này có vài cái thiết bị cá nhân.”

Milos đi qua xem xét, phát hiện những thiết bị này còn rất mới cũng không có hư hại nhiều. Nhưng mà chủ nhân của chúng đâu?

“Cái này chắc là cái đã phát ra tín hiệu.” Âu Mạc đưa một cái trong đó cho Milos.

Milos gật gù đầu, tắt tín hiệu sau đó lệnh cho Âu Mạc lấy hết tất cả các thiết bị cá nhân còn lại.

“Thiếu tướng Milos, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Một binh lính hỏi.

“Ba người một tổ, tản ra tìm kiếm xung quanh, xem có thể tìm được lối ra hay không.”

“A!” Một binh lính đột nhiên hoảng sợ kêu lên: “Thiếu tướng Milos, không thấy Anthony đâu cả!”

Mọi người nghe vậy, nhanh chóng tìm kiếm trong đội ngũ quả nhiên không có nhìn thấy thân ảnh của người nào đó.

“Thật tốt quá!” Một người hưng phấn nói: “‘Hắn’ chắc chắn còn ở trên mặt đất, cho dù chúng ta không tìm thấy lối ra, ‘hắn’ cũng sẽ nghĩ cách cứu chúng ta ra ngoài.”

Milos không muốn đi đả kích binh lính của mình nhưng sự thật là người đó không có đáng tin cậy như các người nghĩ đâu.....

Milos đang muốn nhắc nhở với binh lính tính nguy hại của việc sùng bái mù quáng liền cảm giác trên đỉnh đầu truyền đến động tĩnh, vách tường vốn khép lại giờ lại mở ra, một bóng người rơi xuống. Ngay khi sắp tiếp xúc với mặt đất, bóng người đó xoay chuyển thân mình, sau đó thoải mái nhẹ nhàng mà rơi xuống đất, thân pháp vừa phóng khoáng lại ưu nhã nói không nên lời.

Nhưng mà việc đó cũng không thay đổi được sự thật là cô cũng rơi vào trong hần ngàn....

Một phút trước mọi người còn đang mừng là còn có người của bọn họ trên mặt đất, kết quả ngay sau đó liền tiêu tan hy vọng luôn r ấ.

Anthony cũng rơi xuống theo bọn họ!

Trong hần ngàn không khí cực kỳ yên tĩnh, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm An với ánh mắt như muốn nói “Tại sao ‘cậu’ cũng rơi xuống theo chứ? Bây giờ xem như là chúng ta toàn quân bị diệt r ấ.”

An không hiểu gì cả chỉ có thể bình tĩnh mà giờ tay cùng mọi người chào hỏi.

Milos lên tiếng nói: “Được r ấ, mọi người bắt đầu chia tổ hành động. Phát hiện có cái gì khác thường liền lập tức thông báo. Cảnh giác cao độ, chú ý an toàn.”

“Rõ!” Mọi người cùng nhận lệnh làm việc.

Milos dẫn theo An và Âu Mạc tiến vào một cái huyết động.

Huyết động chật hẹp, thân hình cao lớn như Milos cần phải khom lưng mới có thể đi qua. Nhưng An thì không có trở ngại gì, vóc dáng thấp bé cũng có chỗ tốt của thấp bé.

"Biết đây là đâu không?" Milos tranh thủ thời gian nói chuyện với An.

Cô mà biết thì sẽ không rơi xuống! An không đáp, chỉ là để Vương Vương đi trước để dò đường.

Nhưng sau một lúc liền có tin tức phản hồi của Vương Vương.

An nói với Milos: "Phía trước có người."

Về mặt Milos hơi nghiêm lại, đi nhanh về phía trước, quả nhiên ở chỗ rẽ phát hiện vài người, có người dựa tường, có nằm ngửa trên mặt đất, trên mặt đều có vẻ mỗi một thật sâu cùng với tử khí dày đặc thoát nhìn giống như đều đang mắc bệnh nguy kịch. Xét theo quân phục trên người bọn họ, có vẻ là binh lính đến từ căn cứ số 1.

Bọn họ nhìn thấy ba người Milos xuất hiện, trong mắt hiện lên tia sáng, đầu vội vàng đứng lên.

"Các vị là?" Trong đó một người có quân hàm thiếu tá kích động hỏi.

"Các người ở chỗ này đã bao lâu?" Milos hỏi.

"Ba ngày." Tên thiếu tá dừng một chút, chần chừ nói: "Ngài là..... thiếu tướng Milos?"

Milos gật gật đầu.

Bọn họ lập tức làm một cái chào theo nghi thức quân đội: "Thiếu tá lục quân Wayne thuộc tiểu đội 703 dưới trướng trung tướng Arsen, trân trọng kính chào ngài."

Milos đáp lễ một cái chào theo nghi thức quân đội, ngay sau đó hẩn cẩn thận dò hỏi tình huống của bọn họ.

Thì ra đội ngũ này tham dự hoạt động săn bắt theo mệnh lệnh, vì mau chóng hoàn thành nhiệm vụ, bọn họ chọn săn bắt động vật quần cư, kết quả bị một đám mãnh thú tập kích, một đường chạy trốn tới nơi này, sau đó rơi vào trong hầm ngầm.

Thiếu tá Wayne nói: “Chúng tôi tìm kiếm khắp h ầm ng ầm này suốt ba ngày, dùng hết biện pháp cũng không có tìm được lối ra. Nơi này hình như chỉ có thể vào không thể ra, vách động rất dày, dùng súng RD cũng không thể xuyên thủng, cho dù có xuyên qua được, nó cũng sẽ nhanh chóng phục h ã như cũ.”

Một người khác tiếp lời nói: “Chúng tôi còn phát hiện không ít xác chết của động vật ở đây, tử trạng của chúng nó rất kỳ quái, không có dấu vết bị gặm cắn, cứ như là tự nhiên * mà chết.”

Tự nhiên *? Về mặt An Diệc rất là nghi hoặc, còn có cách chết như vậy sao? Không phải sau khi chết mới có thể bắt đầu * sao? Còn sống cũng có thể*? (* này chắc là chữ chết đó)

“Mấy ngày nay, các người chỉ là bị nhốt ở trong h ầm ng ầm này cũng không có gặp phải nguy hiểm gì khác sao?” Milos lại hỏi.

“Không có.” Mấy người Wayne lắc đầu: “Huyết động ở đây đều liên thông với nhau, trừ một ít xác chết của động vật ra thì không còn cái khác.”

Vừa nói Wayne vừa vỗ vỗ vách động, nói: “Còn có một đi ều kỳ quái chính là vách động không phải bằng nham thạch, cũng không phải bằng đất, tính chất tinh mịn, mềm mại rắn chắc, chạm vào ấm áp, như là một bộ phận cơ bắp nào đó.”

An nghe vậy liền dùng ngón tay chọc chọc trên vách động, quả thật tương đối mềm mại, nhưng lực lượng của ngón tay cũng không thể chọc thủng nó, chỉ có thể hơi chọc ra một dấu vết nhợt nhạt. Thu ngón tay lại, dấu vết vừa mới chọc ra rất nhanh liền biến mất.

Đây là thứ gì? An rất có hứng thú mà chọc tới chọc đi trên vách động, lưu lại rất nhiều vết tích, sau đó nhìn từng cái từng cái biến mất. Lúc này, không biết cô chọc đến vị trí gì, ngón tay thế nhưng chọc - đi vào! Là chọc - đi vào!

An vội vàng rút ngón tay ra, kết quả bị vách động hút chặt, dùng hết sức lực từ lúc bú sữa mẹ cũng rút không ra.

Đám người Milos rất nhanh liền phát hiện khác thường, cùng nhìn sang chỗ An.

An ý thức được tình trạng hiện tại của mình có vẻ có chút mất mặt, vì cứu vớt hình tượng, cô lặng lẽ từ trong cốt giới lấy ra một khối cốt điều đánh thẳng vào vách tường.

Rắc!

Chỉ nghe tiếng có cái gì đó nứt ra, trong nháy mắt lấy ngón tay An làm trung tâm vách tường chung quanh nửa mét đều hóa thành cát bụi, tạo thành một cái hố nhỏ.

An nhân cơ hội rút ngón tay ra, lui về phía sau vài bước, nhìn cái hố nhỏ trên vách động lại bắt đầu từ từ phục hồi như cũ. Nhưng mà lần này tốc độ chậm hơn trước rất nhiều, mất ba bốn phút mới hoàn toàn khôi phục lại được nguyên trạng.

Đám người Wayne không thể tin nổi mà trừng đôi mắt thật lớn, người này chỉ tùy ý đập tay một cái, liền đánh ra một cái hố? Không ai hiểu rõ hơn bọn họ rằng vách động này tuy rằng mềm mại, nhưng lại rắn chắc lạ thường, dùng súng cùng lưỡi cưa cũng chỉ có thể tạo ra một cái lỗ thủng 5-6m, mà tên binh lính trước mắt này, trực tiếp đập ra một cái hố bán kính 50 cm!

Giờ phút này bàn tay An ở trong mắt bọn họ đã không còn là bàn tay bình thường, mà là một loại vũ khí sinh hóa cực mạnh. Nếu vừa rồi bàn tay đó đập tới trên người bọn họ chắc chắn trong một giây nát thành cặn bã!

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyết Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 33

Dịch:ngannguyetho

Biên:Kidlove

Sau khi binh lính tập hợp đầy đủ liền sôi nổi báo cáo lại kết quả lục soát. Đúng như lời mà đám người Wayne đã nói, nơi này là một không gian phong bế, ngoại trừ một số xác chết của động vật ra thì không còn cái gì khác.

Milos sai người bắn liên tục mấy phát súng lên vách tường mềm mại, có thể xuyên thủng hơn mười mét, nhưng nếu không tiếp tục bắn nữa, lỗ thủng sẽ tự động khép lại rất nhanh.

“Chúng tôi đã thử cách này rồi.” Wayne có chút suy yếu mà nói: “Nhìn sơ qua thì vách động này dày khoảng 7-10m, hơn nữa còn nằm dưới mặt đất, cách duy nhất để thoát ra ngoài là chúng ta cùng nhau làm tạo ra một cái thông đạo thẳng lên trên, chỉ có như vậy là đường ra ngắn nhất.”

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên vách động phía trên cách đỉnh đầu bọn họ 4-5m, khoảng cách từ đây lên mặt đất cỡ 30m, vách tường lại có thể tự động khép lại, trừ khi có năng lượng pháo cao, nếu không chỉ dựa vào trang bị hiện tại của bọn họ thì căn bản không có khả năng tạo ra một cái thông đạo.

“Nơi này có vẻ không phải là hần ngầm mà là bên trong một sinh vật đặc biệt nào đó.” Một binh lính bên người Milos đột nhiên mở miệng, nói: “Tôi đã tiến hành kiểm tra đo lường vách động ở đây, nó giống như có khả năng tái sinh tế bào cực mạnh, có chút tương tự với hải sâm nguyên thủy.”

“Ý của anh là.” Một binh sĩ xanh cả mặt nói: “Hiện tại chúng ta đang ở trong cơ thể của một sinh vật nào đó?”

Người lính kia hơi không tình nguyện lắm mà gật đầu.

“Không thể như vậy được.” Có người phản bác nói: “Nếu thật sự là sinh vật thì nó nuốt chúng ta vào là để tiêu hóa, quá trình này không thể thiếu dịch dạ dày và những thứ khác, nhưng hiện tại thì sao, cũng không có phát hiện cái gì, hơn nữa, nếu thật là như vậy thì thiếu tá Wayne bọn họ cũng không có khả năng còn sống tốt đến bây giờ.”

Mọi người cùng nhau nhìn về phía đám người Wayne, lại thấy sắc mặt bọn họ tái nhợt, môi khô nứt, trên làn da xuất hiện những đốm đen, thoát nhìn cứ tưởng là cương thi. Nếu không phải xác định bọn họ còn sống thì mọi người đều cho rằng những vết đen xuất hiện trên người bọn họ chính là thi đốm. Bộ dáng này, cũng không thể nói là “tốt”.

“Khụ khụ.” Một người binh sĩ phía sau Wayne đột nhiên ho khan kịch liệt, sau đó học ra một ngụm máu tươi.

Wayne vội vàng đỡ lấy người đó, vỗ nhẹ nhẹ sau lưng anh ta. Một lát sau, người đó ngẩng đầu cười khổ với Milos nói: “Tuy rằng không biết vì cái gì, nhưng tôi cảm thấy chúng ta đang bị tiêu hóa.”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều có cảm giác có chút sồn tóc gáy.

Thật ra An cũng không có cảm giác sợ hãi, một bên cô quan sát bốn phía, một bên thử dùng ý thức để câu thông với sinh vật này. Nhưng mà qua vài phút, cũng không có nhận được bất kỳ tín hiệu trả lời nào. Khi An chuẩn bị từ bỏ khi thì trong ý thức đột nhiên truyền đến một tiếng “Ồ”, cứ như có một người đứng tuổi nào đó đang than thở, trầm thấp mà kéo dài.

Ồ? Thật sự là sinh vật?

"Xin chào." An như thăm dò mà cất lời chào hỏi..

" Ô. " Lại là một tiếng thở dài.

"Tôi là An, lần đầu gặp mặt mong được chỉ giáo nhiều hơn."

" ....." Lần này đáp lại là sự im lặng kéo dài thật lâu.

An mơ hồ đoán được sinh vật này có vẻ như đang cố gắng hiểu được ý tứ trong lời nói của cô.

Song đợi nửa ngày vẫn không có câu trả lời.

"Người vẫn ổn chứ?" An lại hỏi.

Lại tiếp tục im lặng, nhưng đột nhiên vách động bốn phía rung động dữ dội như đang nhấm nuốt cái gì đó khiến cho mọi người chưa kịp chuẩn bị gì mà đứng không vững, sau đó tất cả ùng loạt giơ vũ khí lên cảnh giác nhìn xung quanh.

“Chuyện này là sao?” Wayne kinh hãi nói: “Chúng tôi ở đây ba ngày cũng không có gặp tình huống này.”

Milos theo thói quen nhìn về phía An, cô vội vàng ngẩng đầu nhìn lên vách động phía trên, vẻ mặt như thể đang nghiên cứu tìm đường ra.

Chấn động chỉ kéo dài hơn mười giây lại làm mọi người cảm thấy da đầu tê dại, cảm giác tính mạng gặp nguy hiểm tăng vọt. Bọn họ cùng nhau nhìn về phía Milos, lại thấy người này đang nhìn chăm chăm đồng xác chết động vật cách đó không xa, đồng xác chết đó đang bị vách động bao vây lại sau đó bị nuốt chửng cho đến khi không còn gì cả.

Milos ngẩng xồm xuống, dùng tay sờ sờ vách tường mềm mềm dưới chân.

Một lát sau, hắn đứng dậy nói với mọi người: “Đây thật sự là một sinh vật, nói đúng hơn là nơi chúng ta rơi xuống là thực quản của nó.” Hắn dùng chân đập đập xuống đất, hỏi: “Như vậy, các người cảm thấy phía dưới sẽ là cái gì?”

“Hậu môn!” Một binh lính lớn tiếng trả lời.

Những người khác đều nhìn về phía người đó. Anh ta bị nhìn chăm chăm đến đỏ mặt, nhỏ giọng sửa lại: “Nơi..... nơi bài tiết?”

Đổi cách nói khác thì cũng đâu có gì thay đổi đâu?

“Ta nghĩ.” Về mặt Milos rất bình tĩnh mà nói: “Phía dưới rất có khả năng chính là lối thoát của chúng ta.”

Wayne chần chừ hỏi: “Phía dưới là tầng tầng đất đá, cho dù chúng ta có thể rời khỏi thân thể sinh vật này, thì làm sao bò từ dưới nền đất lên trên được?”

“Chúng tôi có thiết bị cung cấp oxy, ít nhất có thể duy trì trong ba ngày, cũng đủ để chúng ta đào ra một cái con đường từ dưới mặt đất lên trên.”

Mọi người như nghĩ tới đi đâu gì đó mà gật gật đầu, trong mắt hiện lên một tia sáng rọi, bốc cháy lên hy vọng.

An vỗ vỗ lên vách tường mềm mại, tùy ý hỏi: "Người anh em, phía dưới là hậu môn của người?"

"Hửm? "Hậu môn" là cái thứ gì nha?"

"Nếu thật là cái đó thì..., người có thể xem chúng ta như khí thải mà bài tiết ra ngoài được không?"

"Ồ." Nó biết bài tiết là cái gì, nhưng nó không có bài tiết được trừ khi tiêu hoá sạch sẽ những thứ có thể ăn.

Người thật là một sinh vật tốt không biết lãng phí là gì.....

Lúc này, Milos đang chuẩn bị đo lường độ dày hạ tầng của vách tường, đột nhiên có cảm giác dưới chân lại lần nữa chấn động dữ dội, tiếp theo liền thấy cách đó không xa cả người An như thấp xuống, ngã vào trong thịch - vách động.

“Cẩn thận!” Milos bước nhanh về phía trước, nghĩ muốn nắm lấy tay An nhưng đã chậm, chỉ có thể trơ mắt mà nhìn cô bị cắn nuốt.

“Anthony!” Bọn lính ãng loạt tiến lên, ngờ ngác mà nhìn nơi "cậu" biến mất.

Milos chỉ cảm thấy trái tim đập dữ dội, trong mắt hiện lên một tia lạnh lẽo, cái cảm giác tàn bạo ẩn sâu trong lòng hắn nay lại len lỏi dâng lên.

“Bùm” một tiếng, An rơi thẳng tấp vào trong một con sông, làm bọt nước văng lên.

"Ai từng nói là sẽ không bài tiết nhỉ!" An chui từ trong lòng sông ra, ngẩng đầu trừng mắt nhìn phía trên.

"Ô." Nếu là chất thải công nghiệp thì có thể thải ra ngoài.

"....." Cô có cảm giác không còn lời gì để nói.

An bám lấy một khối nham thạch nhô lên, đánh giá xung quanh. Nơi này có một con sông ngầm rộng chừng 30-40m, dòng nước tĩnh lặng, ánh sáng thì mờ ảo, thỉnh thoảng có một cơn gió lạnh thổi qua. Sinh vật nuốt bọn họ vào hiện đang ở phía trên sông ngầm, nhìn bên ngoài thật sự nhìn không ra đó là một sinh vật, màu da của nó tựa như nham thạch, mà thân thể lại như hòa làm một thể với đất.

An quyết định đặt tên cho nó là “Thôn phệ thú”.

Xem ra biện pháp của Milos có thể thực hiện được, thậm chí bọn họ không cần đào một cái thông đạo cũng có thể lên trên mặt đất.

An vội vàng thông báo cho Milos tình huống hiện tại thông qua Vương Vương.

Trong cơ thể thôn phệ thú, Milos vẫn đứng chỗ cũ, hai tay nắm chặt, mặc kệ sự lo lắng của binh lính bên cạnh, trong đôi mắt ánh lên màu vàng kim của hắn đang tràn đầy vẻ tàn bạo chưa từng có. Cho tới nay, hắn đầu

chỉ xem An như đối tượng hợp tác đặc biệt kiêm sinh vật kỳ lạ, nhưng khi vừa nhìn đến cô biến mất, trong lòng hắn sinh ra cảm giác kinh hoàng, là thật, không phải ảo giác. Hắn đã coi đối phương như đồng bọn lúc nào không hay, hắn không hy vọng cô chịu thương tổn gì.

Hắn thật sự tin tưởng cô quá mức, cho rằng cô ở trên hành tinh này là an toàn tuyệt đối rồi, lại không nghĩ rằng cô cũng sẽ có lúc gặp nguy hiểm.

Milos nheo mắt lại, không, cô nhất định sẽ không có việc gì. Vừa nhìn cô là biết có tướng sống dai!

Milos móc vũ khí, đột nhiên cảm giác bộ xương chuột trong túi tiền cử động, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy một mảnh giấy được đưa ra, trên đó viết: Phía dưới có sông ngầm.

Quả nhiên. Khóe miệng Milos hơi cong cong, lộ khí cả người trong nháy mắt không còn.

Binh lính chung quanh kinh hãi mà nhìn thiếu tướng đại nhân của bọn họ, nụ cười thoát nhìn cực kỳ khủng bố tinh thần trên mặt hắn thật ra là do cơ mặt run rẩy tạo thành phải không?

“An không sao rồi.” Milos nhẹ nhàng bâng quơ mà nói với mọi người: “Cậu ta” vừa nói cho ta, phía dưới có một con sông ngầm.”

Ánh mắt mọi người sáng ngời, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng. Ngay sau đó lại nổi lên thắc mắc, thiếu tướng Milos vừa rồi rõ ràng chưa từng có động tác gì như là đi xem tin nhắn, rốt cuộc là ngài ấy liên hệ với Anthony như thế nào?

Không ít binh lính theo bản năng mở ra thiết bị đầu cuối cá nhân của mình, kết quả phát hiện tín hiệu đứt quãng, căn bản không thể liên thông.

Chẳng lẽ thiết bị đầu cuối cá nhân của thiếu tướng Milos và Anthony được lắp đặt công nghệ cao? Hoặc là nói, giữa bọn họ thật ra có tồn tại một thứ gọi là linh cảm trong truyền thuyết?!

Có JQ (gian tình), chắc chắn có JQ!

“Các người còn phát ngốc cái gì?” Milos lạnh lùng nói: “Nhanh lên lại đây tạo lối ra.”

Vài binh lính vội vàng lấy ra súng năng lượng có lực xuyên thấu mạnh nhất, liên tục bắn vào một điểm, đến khi bắn ra được một lỗ thủng sau đó nhanh chóng quăng ra một quả bom mini.

Chỉ nghe một tiếng oanh vang lên, trên vách tường bị tạc ra một cái lỗ hổng có bán kính ước chừng 40 cm. Một trận gió lạnh thổi vù vù qua lỗ hổng.

Trong lòng mọi người vui vẻ, như vậy là đã xuyên thẳng ra ngoài.

“Thiếu tá Wayne các người ra ngoài trước đi, nhanh lên!” Milos ra lệnh.

Wayne cũng không có lãng phí thời gian, dẫn theo một đám binh lính nhảy xuống từ lỗ hổng. Chỗ hổng từ từ khép kín lại, mỗi một người đi xuống thì nhỏ lại một vòng.

Milos là người cuối cùng, nhưng chờ đến khi tất cả binh lính đều đã nhảy xuống thì chỗ hổng đã nhỏ đến mức không thể cho một người đi qua.

Ở giữa sông, các binh lính đã xuống tới giờ đang nôn nóng nhìn phía trên, lớn tiếng mà kêu to: “Thiếu tướng Milos!”

Mắt thấy chỗ hổng sắp khép kín hoàn toàn, một bóng người đột nhiên bay ra từ trong nước, vừa bám vào vách đá vừa ném một vật gì đó vào chỗ hổng, ánh sáng màu trắng hiện lên từ chỗ vật đó va chạm.

Mọi người theo bản năng nhắm mắt lại, ngay sau đó nghe được bên tai truyền đến một tiếng nứt giòn, khi mở mắt ra lần nữa chỉ thấy phía trên lại xuất hiện một cái chỗ hổng, xung quanh đó có mảnh vụn bay tán loạn. Milos từ trong chỗ hổng nhảy ra, vũng vàng bám vào trên vách rồi nhìn chăm chú vào An cách đó không xa.

Cũng không biết người này vừa làm cái gì, làm vách tường mềm mại trở nên giòn tan dễ vỡ, hắn bắn một phát súng là tạo được một lỗ hổng để người qua được. Tuy rằng vách động chỉ dày 6-7 m, nhưng cũng đủ khiến người giạt mình.

Mặc kệ, dù sao bí mật trên người cô ấy cũng không phải chỉ có một cái? Chỉ cần cô không có chuyện gì là tốt rồi. Trong mắt Milos hiện lên ý cười dịu dàng. Nhìn cô bây giờ không hiểu sao hắn có cảm giác chỗ nào cũng thuận mắt.

An nhìn nụ cười của hắn mà lạnh sống lưng, từ trước tới nay chưa từng nhìn thấy hắn cười dịu dàng như vậy, chắc không phải là đang có âm mưu gì chứ? Cả người cô run lên một chút, thả người nhảy xuống, lặn vào trong sông ngầm, nháy mắt liền không thấy đâu nữa.

Khẩu quyết "Giòn" — — giòn hóa vật chất ba giây, trong ba giây nếu không có chịu bất kì công kích gì thì vật chất trở về nguyên bản.

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyết Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 34

Dịch:ngannguyetho

Biên:Kidlove

An bơi qua bờ lại dưới nước, con sông ng ãn này cũng không sâu lắm, khoảng 10m, hai bên bờ sông đ ãu là phủ t ãng t ãng lớp lớp quái thạch và nham thạch, có chỗ còn có nham thạch l óe ra ánh sáng nhi ều màu, ánh huỳnh quang lập lo ã, thoạt nhìn cực kỳ bắt mắt.

T ãm mắt An lơ đ ãng quét v ề phía đ ãy sông, nháy mắt ng ãy ng ãn.

Đó là..... xương cốt?! Cô có chút không tin tưởng hai mắt của mình.

Trong đ ãng bùn dưới đ ãy sông thế nhưng có hàng ngàn hàng vạn bạch cốt nằm ch ãng ch ãt! Không biết có bao nhiêu loại đ ãng vật, cũng không biết tích lũy qua bao năm tháng. Có xương to lớn cỡ 7-8m, cũng có những mảnh xương v ã nhỏ như cát bụi. Chúng nó nằm ch ãng ch ãt lên nhau, kéo dài suốt bờ sông, nhìn không thấy đ iểm cuối.

Tuy rằng chỉ là xương cốt bình thường không có "linh h ãn chi lực" nhưng ở trong mắt An, nơi này không khác một bảo kh ã khổng lồ là bao.

Cô đ ãn tất cả xương cốt ở đ ãy không phải đ ãu do thôn phệ thú "Bàì tiết" ra, bởi vì số lượng thật sự rất nhi ều, ít nhất phải có thời gian mấy trăm năm thậm chí mấy ngàn năm, nếu không sợ là không đ ãt đ ãc mức đ ã như vậy.

"Anthony!" Phía trước truy ền đ ến tiếng gọi của Milos.

An tr ãi lên mặt nước, nhìn h ãn: Có chuyện gì?

Milos thấy cô tr ồi lên khỏi mặt nước, quay đầu nói với những người khác: “Tất cả chú ý, lát nữa chúng ta sẽ đi dọc theo con sông để tìm kiếm cửa ra. Nếu có người không cẩn thận tụt lại phía sau, nhớ rõ lưu lại ký hiệu ven đường, bảo trì cảnh giác.”

“Rõ.” Mọi người nhận lệnh, cùng nhau đi xuống nước bơi đi.

An bơi tới bên người Milos, thỉnh thoảng dùng ánh mắt nhìn hẩn như muốn hỏi: Vừa r ồi gọi tôi làm chi?

“Đi theo ta, đừng để lạc.” Milos sờ sờ sau gáy cô, nhưng chỉ sờ đến lớp giáp bảo hộ.

An xua xua tay, tỏ vẻ cô còn có việc khác, để Milos đi trước một mình.

Sau đó cô lại lặn xuống đáy sông, một cái bọt nước cũng chưa từng bốc lên.

Milos cũng lặn theo xuống, bơi tới bên cô.

An trừng mắt nhìn hẩn một cái, xoay người, dự định bơi lên trên mặt nước.

Đột nhiên Milos bơi tới ôm lấy eo An, kéo cô lên trên mặt nước, hỏi: “Cô định đi đâu?”

An đúng ánh mắt kỳ quái nhìn hẩn, từ trước tới nay hẩn chưa từng quan tâm tới hướng đi của cô, sao hôm nay lại bất chợt hỏi loại vấn đề này?

Milos nghiêm trang nói: “Đi cùng đi, ta..... cùng với các binh lính của ta đều rất cần tới sự trợ giúp của cô.”

Cần giúp đỡ đó là tất nhiên, An một chút cũng không nghi ngờ lý do đó. Ở thế giới mà khắp nơi đều là sinh vật nguy hiểm này, con người đi càng xa thì càng cận kề nguy hiểm. May mắn cô đã biến thành một bộ xương khô, hoàn toàn thoát ly chuỗi thực vật hung tàn.

“Anthony.” Ánh mắt Milos rất thành khẩn mà nhìn cô chăm chú.

Không biết có phải do ảo giác hay không, An bỗng cảm thấy giọng của Milos có vẻ từ tính hơn so với bình thường, mơ hồ đạt tới cảnh giới “Nghe xong là khiến lỗ tai người mang thai” trong truyền thuyết. Tiếc là cô không có lỗ tai, nên cô sẽ không mang thai.

An dùng khuỷu tay đẩy Milos ra, bơi về phía nhóm binh lính đang rời đi.

Milos thấy thế nên nghĩ cô đáp ứng rồi, đã không cần phải nói nhiều lời nữa liền bơi theo cô.

Hai người bơi xuôi dòng nước, rất nhanh đuổi kịp đội ngũ đi đằng trước.

“Thiếu tướng Milos, Anthony đâu rồi?” Âu Mạc thấy Milos theo kịp, lại không thấy bóng dáng An đâu, đành mở miệng hỏi.

Tầm mắt Milos nhìn xuống nước.

Âu Mạc cúi đầu nhìn, chỉ thấy một dáng người lúc ẩn lúc hiện đang chậm rãi bơi lội dưới nước, tư thái nhàn nhã, cứ như một người cá chứ không phải con người.

“Từ này đến giờ ‘cậu’ ấy vẫn luôn lặn à? Không cần đến thiết bị cung cấp oxy?” Âu Mạc có cảm giác khó có thể tin được.

Milos không nói gì, một bộ dáng thâm trầm bất biến.

Những binh lính khác cũng phát hiện sự xuất hiện của An, có người hô to: “Anthony, chúng ta đấu thử xem, xem ai kiên trì lâu hơn?”

“Tôi cũng tham gia!”

Lại thêm vài binh sĩ nữa tham chiến, lần lượt lặn xuống nước, dự định ganh đua cao thấp với An.

An nhìn bọn họ vài lần, đến khinh bỉ cô cũng ngượng ngùng làm.

Milos đối với nhóm binh lính tự tìm ngược này, không có tỏ vẻ gì cả, nhưng ai biết được trong đầu hẳn có phải đang bắt đầu lên kế hoạch huấn luyện cường độ cao, đẫm máu... các kiểu này nọ hay không chứ.

Chiều sâu mà nhóm binh lính lặn xuống bất quá 3-4m, ở dưới nước ánh sáng tối tăm, cũng không ai phát hiện trong lớp bùn là bạch cốt nằm chình chắt, nếu không chắc sẽ không có tâm trạng nhàn hạ mà đi so lặn nước với An.

An vẫn đang tính toán chiều dài của con sông ngầm này, chuẩn bị biến nơi đây thành cứ địa thứ ba của cô, trong một hai năm tới chỉ sợ cô sẽ ở tại nơi đây.

Đang mặc cho trí tưởng tượng bay cao, bỗng nhiên cô cảm giác bên người có thứ gì tới gần. Quay đầu nhìn lại, thành lình thấy một con cá dài chừng sáu bảy cm bơi tới bên người cô. Bên ngoài của nó trông như kỳ nhông, đầu tròn dẹp, thân thon dài, màu xanh lam, không có vảy, hai con mắt nhỏ tròn xoe nằm ở hai bên đầu cá, lập lòe ánh trắng nhợt nhạt.

Nó dường như cảm giác được ánh mắt của An, đột nhiên quay đầu qua, nhe răng cười với cô. Xác thật là cười lộ “răng”, hàm răng bén nhọn trắng sáng, chỉ sợ diễn viên đóng quảng cáo kem đánh răng cũng không có hàm răng trắng bóng được như vậy.

Đối mặt “nụ cười” như vậy, cô nên tỏ vẻ hữu hảo mà đáp lại hay là trực tiếp làm lơ đây?

“Ừ, ừ” Quái ngư thế nhưng chủ động giao lưu với cô.

Cái này là sinh vật đầu tiên trên hành tinh này chủ động giao lưu với cô, nên cô không tránh khỏi yêu thích nó.

“Xin chào.”

“Ừ, ừ” Quái ngư trở mình, bơi về hướng ngược lại.

An quay đầu nhìn, chỉ thấy phía sau khoảng hơn 10m, không biết khi nào đã xuất hiện vô số đôi mắt nhỏ phát ra ánh trắng. Chúng nó nhìn thấy An quay đầu lại, đồng thời nhe răng, lộ ra từng hàm răng trắng bóng thẳng tắp.

“.....”Đột nhiên có dự cảm bất thường. An bất động thanh sắc mà bơi tới chỗ một binh lính, nghĩ đi nhắc nhở bọn họ một chút.

“Xi xi.” Quái ngư trở lại đây, chặn không cho cô đi.

Cho nên, ý nghĩ của tiếng “Xi xi” là cô không cần thông báo, để chúng nó đánh lén càng thêm thuận lợi?

“Tập thể chú ý, chuẩn bị leo lên vách đá, rời khỏi đường sông!” Giọng nói nghiêm túc của Milos chọt vang lên trên mặt nước.

Ngay sau đó là từng trận tiếng nước vang lên, các binh lính đã trải qua huấn luyện nhanh chóng nhảy lên bám vào vách đá.

“Ai da! Cha mẹ ơi! Thứ gì vậy? Cắn đau chết mất!” Một binh lính động tác hơi chậm mới vừa bò lên vách đá, đột nhiên cảm thấy đau đau, quay đầu nhìn lại, tức khắc sợ tới mức “Hoa dung thất sắc”, một con quái ngư nhảy khỏi mặt nước, một ngum cắn lên mông hắn, hộ giáp cứng rắn cũng bị nó cắn nát.

“Trong nước có cá ăn người!” Mọi người rất cực nhận thấy nguy hiểm, tất cả đều lục tục muốn nhảy lên vách đá.

Theo động tác của bọn họ, quái ngư hết con này đến con khác nhảy ra khỏi nước, hung ác hướng thẳng về phía con mồi của chúng.

Nhưng mà, thân thủ của binh lính rất linh hoạt, sau khi được Milos nhắc nhở, đầu leo lên vách đá hết, chỉ có vài người là bị quái ngư nhảy lên cắn bị thương.

Đám quái ngư nhìn thấy con mồi đến trước miệng rồi còn chạy mất nên cực kỳ khó chịu, chúng nó dựng đứng ở trong nước, mở miệng rộng ra,

hai hàm răng va chạm liên tục phát ra tiếng “răng rắc răng rắc”, ý đồ lợi dụng hàm răng uy hiếp con mồi trên kia, để chúng sợ hãi mà trượt khỏi vách đá, rơi vào trong miệng chúng nó .....

An lặn sâu dưới đáy nước, ngẩng đầu nhìn một bầy cá đang dựng đứng trên kia, sâu sắc cảm thấy mình vẫn là làm tốt vai trò một bộ xương khô an tĩnh là được rồi.

“Thiếu tướng Milos, Anthony vẫn chưa lên!” Một tiểu đội trưởng kiểm kê nhân số xong, vội báo cáo lại.

Mọi người nghe vậy liền tìm kiếm khắp nơi, quả nhiên không thấy bóng dáng Anthony đâu.

Milos khẽ nhíu lông mày, gắt gao nhìn chăm chăm mặt sông. Khi mà tập trung tinh thần cao độ, hẳn phát hiện mình hình như có thể xem đến sâu hơn, xa hơn nữa.

Nơi tối tăm dưới đáy nước, một hình bóng quen thuộc hiện ra trong nước. Cô đứng yên một lát, sau đó xoay người, lập tức bơi về phía trước.

Sau đó đám quái ngư cũng sôi nổi khép miệng lại, lặn vào dưới nước, ngăn ngăn mà đi theo An Diệc du hướng nơi xa.

Vẫn rời đi sao? Ánh mắt Milos u ám, trong lòng không biết là mùi vị gì.

“Thiếu tướng, Anthony có sao không?” Âu Mạc lo lắng hỏi. Tuy rằng hẳn không thích tác phong không theo khuôn phép của Anthony, nhưng hẳn vẫn rất bội phục bản lĩnh của ‘cậu’.

“Không có việc gì, các cậu tự lo cho mình là được rồi.” Về mặt Milos lạnh lùng, chuyên chú mà quan sát động tĩnh dưới nước.

Đợi đến khi đám quái ngư đều rời đi hết, dưới nước lại yên tĩnh trở lại. Bất quá những binh lính đó cũng không dám xuống nước nữa. Bọn họ có dụng cụ leo núi, có thể di chuyển trên vách đá, tuy rằng tốc độ sẽ chậm lại

rất nhiều, song ít nhất hệ số an toàn tương đối cao. Ai biết được dưới nước còn có thể xuất hiện thứ gì đó càng khủng bố hơn hay không?

“Thật sự mặc kệ Anthony à?” Người binh lính đầu tiên muốn thi lặn nước với An chần chừ nói: “Tuy rằng không nhận thấy dấu hiệu gì cho thấy là ‘cậu ta’ bị quái ngư công kích, nhưng nói không chừng ‘cậu ta’ ở dưới nước nín thở tới hôn mê luôn rồi.”

Milos chợt cảm thấy không biết nên nói gì: “Các cậu yên tâm đi, cho dù các cậu lột sạch ‘cậu ta’ rồi trói thành bánh chưng ném vào trong nước thì ‘cậu ta’ cũng không chết được đâu.”

Thiếu tướng đại nhân, Anthony từng có huyết hải thâm thù gì với ngài sao?

Bọn lính không hện mà cùng nhìn Milos bằng ánh mắt quý dị, chẳng lẽ Anthony có thể bơi giỏi như hiện tại là do ngài dùng loại phương thức huấn luyện biến thái này mà ra?

Milos không để ý đến bọn họ, đạp lên một khối nham thạch nhô lên, nhảy về phía trước.

Bọn lính theo sát sau đó, bất quá động tác của bọn họ hiển nhiên không có tiêu sái được như Milos, chỉ có thể bám vào vách tường sau đó bước tiếp.

Trên thực tế, An cũng không nghĩ đám quái ngư kia sẽ bơi theo cô như vậy.

Nhìn đàn quái ngư chung quanh cứ như một đại đội hộ vệ, hiện tại An không biết nên biểu đạt tâm trạng cô muốn ở một mình như thế nào.

Cô dừng lại, đàn quái ngư cũng dừng lại; cô đi, đàn quái ngư cũng đi theo. Tóm lại, chính là bám theo cô như sam.

“Tại sao các người lại bám theo tôi như vậy?” An nhin không được hỏi.

“Đói.” Quái ngư trả lời như vậy.

“Đói bụng thì đi kiếm ăn đi, đi theo tôi không có thịt ăn đâu!”

“Muốn người đi tìm đồ ăn cho bọn ta.”

“...Cái gì?”

“Những đồ ăn vừa rồi đều bị người dọa mà chạy mất.”

“Rõ ràng là do chính các người dọa!” Cô còn chưa kịp đi nhắc nhở có được không?!

“Khổ người của người lớn nhất, chắc chắn là người dọa chứ không ai hết.”

Cái gì mà khổ người của cô lớn nhất? Chẳng lẽ tiêu chuẩn phân định đúng sai của chúng nó là dựa vào khổ người của ai lớn hơn?! Cái thể loại logic thần kỳ này, còn có thể tiếp tục nói chuyện được sao? Lại nói trong nhân loại, đáng người của cô là tinh tế mảnh mai đó được không? Đã gầy đến mức tận cùng rồi.

Nhìn kỹ lại thì đàn quái ngư này tựa hồ có kích thước lớn nhỏ giống nhau, ít nhất chỉ bằng ánh mắt bình thường là không nhận ra khác biệt gì. Nhưng, cũng không thể nói là chúng nó vừa sinh ra đã có kích thước như vậy đi!

Nói xem cá nhỏ trong đàn các người đâu? Đừng nói là do đói quá mà các người ăn luôn rồi đó!

“Vẫn là các người tự đi tìm đồ ăn thôi, ta cũng không giúp được gì.” An rất kiên quyết mà tỏ vẻ bản thân cũng bất lực.

Sau đó một trận tiếng nước vang lên, tất cả quái ngư đều quay đầu nhìn cô, lại một lần nữa nhe răng cười, hàm răng trắng bóc, sáng lấp lánh.

Thật sự là không dễ nói chuyện mà...

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyết Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 35

Dịch: Kidlove

Càng đi xuống dưới, đường sông càng rộng, cũng bắt đầu xuất hiện những ngã rẽ mới, thủy sinh vật cũng càng phong phú hơn, nhóm quái ngư vốn bơi xung quanh An cũng không còn tiếp tục vây dựa nữa mà giương miệng rộng hưng phấn truy đuổi thức ăn của chúng. Trong chốc lát, trước mắt cô liền xuất hiện một mảnh lớn mưa máu, nơi rặng nhọn quái ngư đi qua thì đều thấy những loại cá vôi vàng chạy trốn.

An nhân cơ hội này queo vào một ngã rẽ, miễn cho đám gia hỏa kia vừa ăn no lại nhàn đến răng đau chạy tới đùa giỡn cô.

Ngã rẽ này rộng khoảng ba mét, hai bên đá mọc ra một loại thực vật giống rong, lá cây thon dài giống như xúc tua màu trắng, ở trong nước nhẹ nhàng lay động, tinh tế trắng muốt, nhìn hết sức đẹp mắt. Càng đi vào sâu thì càng tươi tốt, thậm chí ở trên nham thạch nổi lên trên mặt nước còn có rong nước thẳng tắp rủ xuống, giống như lụa trắng buông rèm, đung đưa như mây, còn có một đám cá nhỏ thích thú bơi qua bơi lại, tạo thành một hình ảnh mộng ảo.

Khi An đang định cảm thán một chút sự thần kỳ của chúa sáng thế thì đột nhiên nhìn thấy đám cá nhỏ kia nổi lên bụng trắng, sau đó, một con lại tiếp một con biến thành xác chết trôi lên mặt nước. Sau đó, những chiếc rong nước tạo thành từng vòng quấn lấy thi thể chúng, cuối cùng là thành một cây bao bọc đờn. Ước chừng hơn mười giây sau, ‘bao đờn’ lại mở ra lần nữa, lúc này chúng phun ra một đồng xương, mà rong nước vẫn như cũ quấn rũ phiêu dăng trong nước, hấp dẫn những thủy sinh vật lai vãng tới.

An nhìn thấy tình cảnh này, cái gì cũng không nghĩ muốn nói. Đúng là thứ càng đẹp thì càng nguy hiểm! Làm thực vật, ăn uống cần tốt như vậy sao?

Cô nhìn rong nước che kín con đường ở phía trước, cuối cùng không còn hứng thú đi vào trong nữa.

An thay đổi phương hướng ngược trở lại cửa nhánh rộng khi này, vốn định đi thăm dò ngã rẽ khác nhưng bỗng nhiên nhớ tới đoàn người Milos ở phía sau, nghĩ tới lát nữa họ nếu không cẩn thận đi vào ngã rẽ này thì chỉ sợ sẽ bị xúi quẩy.

Xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo, An cảm thấy bản thân cô cần phải nhắc nhở họ một chút. Vì thế cô lấy ra dao khắc trên tảng đá ở chỗ ngã rẽ một bộ xương khô, nói cho họ biết con đường này có nguy hiểm. Cô chạm trở không phải là một cái mà đơn giản bộ xương khô cô khắc có thần thái, cực kỳ bắt mắt.

An vừa lòng gật đầu, định thu dao bỗng nhiên phát hiện chuyện gì đó không đúng. Bộ xương khô của cô vốn đủ đẹp đủ kinh dị, nếu dọa người bình thường tuyệt đối không thành vấn đề nhưng Milos lại biết thân phận của cô, nhìn đầu cô chỉ sợ sẽ không nghĩ ra đây là lời cảnh báo mà ngược lại sẽ cho rằng đây là hướng dẫn đường đi.

An nghĩ một chút, lại tạo một cái mũi tên ở bên cạnh bộ xương khô một mũi tên, còn viết một dấu ngoặc “””. Cái này chắc sẽ không hiểu sai đi?

Làm xong đi đầu này, An yên tâm mà đi về một ngã rẽ khác.

Ngã rẽ này rất quanh quẽ, càng đi vào bên trong, càng thấy ít thủy sinh vật. Địa thế dần dần lên cao, mực nước dần dần hạ xuống. Bơi chừng mười phút thì thấy cách đó không xa có ánh sáng. An trồi lên khỏi mặt nước, phát hiện mình đang ở trong một hang động đá vôi.

Bốn phía có các loại nham thạch hình thù kỳ quái, dưới ánh sáng nước chiếu rọi, sóng nước lóng lánh, giống như lạc vào một thế giới kỳ quái.

An bò lên trên bờ, đi theo hướng ánh sáng, đi dọc theo đường đi. Nhưng không lâu sau, cô đã ra khỏi hang động đá vôi. Nhìn trời xanh bên ngoài, cây xanh và núi đá, cô cũng không định rời đi ngay mà ngược lại quay trở lại hang động đá vôi và chui vào dòng sông ngầm.

Dòng sông ngầm này sẽ là căn cứ địa số 3 của cô, cho nên cô muốn tận lực quen thuộc hoàn cảnh nơi này, tìm kiếm một nơi ẩn nấp làm ‘phòng làm việc’ cho cô. Hang động đá vôi này hiển nhiên không phải là lựa chọn lý tưởng vì vị trí của nó quá bắt mắt, không có nơi nào có tính ẩn nấp.

An lại quay trở về cửa khẩu nhánh sông ngầm mở rộng, ở đây lại khắc thêm một bộ xương khô lên vách đá bên cạnh, sau đó viết thật đậm ba mũi tên, tỏ vẻ có thể ra ngoài ở đây.

Một giờ sau, đám người Milos cũng đi tới cửa chi nhánh sông ngầm.

“Thiếu tướng Milos, nơi này có 5 ngã rẽ, chúng ta nên đi bên kia đi?” Một người lính hỏi.

Milos nhìn quanh một vòng, rất nhanh chú ý tới bên vách đá chỗ rẽ có một đờhọa.

Đờhọa này quả thật rất bắt mắt, những binh lính khác đều thấy.

“Mỗi một ngã rẽ dường như đều có một hình bộ xương trắng, đây là có ý gì?” Một binh lính chạy tới bên một ngã rẽ khác, cẩn thận quan sát dấu hiệu trên đó.

“Bộ xương trắng vừa thấy đã biết là cảnh cáo, vấn đề là do ai lưu lại, muốn cảnh cáo chúng ta cái gì?” Một người khác tiếp lời.

“Không cần đoán, đi bên này.” Milos chỉ vào trong một ngã rẽ. Mọi người nhìn theo, bên kia có khắc ba mũi tên với một bộ xương trắng.

Có người chần chừ hỏi: “Thiếu tướng Milos, đây có thể là bẫy rập không? Ai lại dùng bộ xương trắng để nói con đường an toàn?”

“Đây là tiêu chí của Anthony.” Milos mở miệng nói.

“Anthony, ‘hắn’ dùng bộ xương trắng làm ký hiệu? Thật là... rất cá tính.” Binh lính này định nói ‘có tật xấu’ nhưng ngay sau đó nhớ ra người nào đó là thần tượng của mình, không thể bôi đen thần tượng nên lập tức sửa lại lời nói.

“Xem ra cậu ta đã thăm dò đường đi cho chúng ta, chúng ta đi thôi.”

Binh lính âm thầm bội phục, Anthony gia hỏa này thật là xuất quỷ nhập thần, không gì không làm được. Sùng bái bình thường đâu đã không đủ biểu đạt kính ngưỡng của bọn họ đối với gia hỏa này.

“Thiếu tướng Milos,” một người lính nhăn nhó nhưng không nhin được, vẫn mở miệng nhỏ giọng nói: “Anthony thật ra hắn không phải là người đi?”

“Hả? Vậy cậu cảm thấy cậu ta có thể là cái gì?” Milos bất động thanh sắc hỏi lại.

“Tôi cảm thấy, ‘cậu ta’ là binh khí hình người do ngài và gia tộc ngài nghiên cứu chế tạo ra.”

“Không, không, tôi cảm thấy cậu ta hẳn là người nhân bản.” Một người lính khác lập tức tiếp lời, nói: “Nghe nói người nhân bản có được gen dã thú, có thể hoàn thành các loại nhiệm vụ cực hạn.”

“Này, người nhân bản không có chỉ số thông minh, có thể so sánh với Anthony của chúng ta sao?”

Milos khẽ động lông mày: “Anthony của ‘chúng ta’?”

“Binh khí hình người sẽ có chỉ số thông minh sao?” Người lính kia phản bác.

“Ngu – dùng trí thông minh nhân tạo không phải là có sao?”

“Tôi nhìn chỉ số thông minh của cậu mới là ngu – quá ngu.”

“Tiểu tử, có dám khoa tay múa chân một chút với tôi không?”

“Có cái gì không dám, cậu nói đi, muốn so cái gì?”

“Mã hóa máy tính và trí năng trình tự thiết kê!”

“Thành giao!” Người khiêu chiến kia chính là lính kỹ thuật, còn người bị khiêu chiến là một lính cơ giáp.

“Mộc Khốc, Thiết La, hai người, ghi tội một lần.” Milos lên tiếng ngăn cản bọn họ những kẻ không hề có dinh dưỡng khắc khẩu nhau, hạ lệnh nói: “Đi thôi.”

Lời vừa dứt, hắn dẫn đầu chui vào con đường An chỉ. Milos trước mắt còn chưa có ý thức được, tín nhiệm của hắn với An càng ngày càng vượt xa nhận thức của hắn.

Một đám người rất nhanh đi qua đường sông, đi vào hang động đá vôi An từng đi vào. Chờ khi bọn họ ra ngoài thì bên ngoài đã là một mảnh tối đen.

Milos hạ lệnh nghỉ ngơi chỉnh đốn ở trong hang động đá vôi, chờ ngày mai hừng đông thì xuất phát tìm kiếm căn cứ.

Trải qua một ngày đầy nguy hiểm và bôn ba, tất cả mọi người đều rất mệt mỏi. Trừ bỏ binh lính phụ trách cảnh giới, những người khác đều ăn qua loa chút thức ăn rồi lần lượt đi ngủ.

Milos nhắm mắt dựa lưng vào vách đá, ý thức thì lại rõ ràng vô cùng, tất cả tiếng vang xung quanh đều bị hắn nghe rõ vào tai. Từ tiếng chấn động, trong đầu có thể hiện ra hình ảnh tương ứng, ai xoay, ai nói mê, ai vuốt ve góc áo, tiếng dòng nước róc rách, tiếng giọt nước chảy, tiếng động của sâu nhỏ bò trên vách đá... Hô hấp trở nên bình ổn, tất cả mọi thứ đều tinh tế, tỉ mỉ, dường như đều ở ngay trước mắt.

Milos cảm giác được cả hai giác quan thị giác và thính giác đều có thể ‘nhìn’ xa hơn, ‘nghe’ càng rõ hơn.

Đột nhiên, hắn mở mắt ra, vội đứng dậy, chạy ra bên ngoài, gắt gao nhìn chăm chăm vào một phương hướng nào đó. Tâm mắt hắn xuyên qua bóng tối nhìn tới một khoảng cách khó có thể tưởng tượng.

“Thiếu tướng Milos, làm sao vậy?” Một người lính gác đêm đi tới hỏi.

“Có một sinh vật lớn đang tới gần đây, các người che đậy tốt cửa động, tận lực không gây chú ý với chúng.”

“Rõ.” Binh lính lĩnh mệnh, không hề nghi ngờ phán đoán của Milos, nhanh chóng hành động.

Khi làm nhiệm vụ dã ngoại, trên người mọi người đều mang theo đồ che giấu khí vị, mượn chúng để tránh đi sự truy tung của một số sinh vật nguy hiểm.

Milos và binh lính gác đêm tránh ở trong động, cảnh giác mà chú ý động tĩnh bên ngoài. Năm phút đồng hồ qua đi, mười lăm phút đồng hồ qua đi, ba mươi phút đồng hồ qua đi... Bên ngoài trước sau vẫn lặng yên không một tiếng động, không có bất kỳ thứ gì biến hóa.

Binh lính gác đêm nhìn Milos, thấy hắn vẫn vững vàng như cũ thì liền tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi.

Lúc này, Milos làm một cái thủ thế, ý bảo có tình huống.

Binh lính lập tức cảnh giác, lực chú ý trở nên dị thường tập trung. Nhưng chỉ một lát sau, một bóng đen cao bằng nửa người chậm rãi từ trong cây cối đi ra, nương theo ánh trăng, mấy người nhìn thấy đây là một sinh vật giống nhân loại, nó có khuôn mặt con người, trên mặt có lông tơ bao trùm, nhưng ngũ quan rõ ràng, thoát nhìn còn rất đẹp trai. Hai lỗ tai hơi nhỏ, tứ chi cao gầy, cơ bắp rắn chắc, phần vai và tay chân đều bao trùm vảy màu bạc, ngực có một vòng V hình chữ Kim Mao, rừ thẳng xuống, che khuất bộ vị yếu hại. Một đầu tóc vàng đậm và trên sống lưng Kim Mao hỗn tạp, dài tới tận mắt cá chân. Sau lưng hắn còn có một cái đuôi dài, trên đuôi dài cũng bao trùm vảy màu bạc. Từ phần lưng nhìn thì giống con

khủng long nhưng nhìn chính diện thì lại giống như một cái hình lược kỳ lạ, dáng người nhân loại cường tráng.

Đây là thứ gì? Trong lòng mấy người đều đồng thời đặt ra nghi vấn như vậy.

Milos nheo mắt lại, đại não nhanh chóng suy nghĩ. Trước khi gặp An, hắn vẫn luôn cho rằng hành tinh nguyên thủy này sẽ không có sinh vật nhân loại. Nhưng sau khi gặp được An, mới dần có cảm giác hành tinh này có khả năng có truyền thừa đặc thù và hệ thống lực lượng. Bây giờ lại gặp sinh vật này, hắn càng khẳng định suy đoán lúc trước của mình. Hắn thậm chí hoài nghi An chính là từ loài sinh vật này chuyển hóa mà thành. Kim Mao lắc lư người ở bên ngoài động một hồi, dường như cảm thấy nhàm chán, định xoay người rời đi. Đúng lúc này, một người lính gác đêm đột nhiên hắt hơi, tuy rằng rất nhỏ nhưng ở trong ban đêm yên tĩnh lại rất rõ ràng.

Kim Mao dừng bước chân, quay đầu nhìn về phía hang động đá vôi, một đôi mắt màu xám lập lòe ánh sáng trong bóng đêm.

Binh lính hắt hơi liền vội che miệng mình lại, khóc không ra nước mắt đối diện với ánh mắt giết người của các đồng bạn. Xin hãy tha thứ, hắn không nghĩ muốn vậy!

Milos vẫy tay, ý bảo mấy người không cần lên tiếng, làm tốt chuẩn bị chiến đấu.

Kim Mao ở ngoài động bước từng bước đi tới hang động đá vôi, mỗi một bước là cơ bắp trên người hắn lại căng lên một phân, lông tóc cũng bay múa theo gió, trong bóng đêm tối đen có vẻ vừa yêu dị vừa quý mị.

Huyết Thái dương Milos nhảy lên không ngừng, máu toàn thân không tự chủ được mà sôi trào lên, chiến ý trong lòng dường như bị lực lượng gì đó dẫn động, không ngừng tăng cao, khó mà áp chế. Binh lính bên người hắn cũng đều chịu ảnh hưởng, theo bản năng thối lui vài bước.

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyết Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 36

Dịch: Kidlove

An tìm được một hang động hình mũi khoan chổng ngược ở dưới đường chảy dòng sông, dưới hẹp, trên rộng, nhám thạch bốn phía có hình cầu thang bất quy tắc, tầng tầng lớp lớp đan xen vào nhau, cầu thang còn có những khe hở lớn nhỏ không đồng nhất, rất có tính chất ẩn nấp.

An rất vừa lòng, lập tức quyết định lập căn cứ địa số 3 tại hang động hình mũi khoan này.

Khi cô đang làm quen với hoàn cảnh thì đột nhiên nghe thấy mấy tiếng vang lớn ở bên ngoài, có tiếng thân cây gãy, có tiếng vách đá rách, còn có cả tiếng người hỗn loạn mơ hồ không rõ.

Phát sinh chuyện gì? An ngưng thần nghe xong một hồi, thanh âm hình như là từ phía bên hang động đá vôi bên kia truy đến. Chẳng lẽ bọn Milos gặp phải phiền toái gì?

Đi xem!

An Diệc chui vào trong nước và bơi tới bên hang động đá vôi.

Lúc này, ánh sáng trong hang động đá vôi không thấy một bóng người, nhưng trên mặt đất vút đầy trang bị và đồ vật linh tinh, trên vách đá còn có đèn pha chưa tắt, hiển nhiên bọn lính chưa có rời đi. An lần theo thanh âm đi tới cửa động, rất nhanh đã thấy bóng người. Bọn lính đang đứng ở ngoài động, cũng không biết đang nhìn cái gì.

“Phanh!” Thanh âm vật nặng rơi xuống đất, theo sát là tiếng kinh hô của đám lính.

An vừa bước vào cửa động liền nhìn thấy một bóng dáng màu vàng đi qua trước mắt, nó nhanh chóng phóng tới bên Milos. Hai bóng người giao thủ ở giữa không trung, cô chỉ thấy ánh sáng bạc hiện lên, rồi tiếng binh khí va chạm phát ra, có vài giọt máu tươi vảy ra, cũng không biết người bị thương là ai.

Đợi hai người tách ra, An lúc này mới nhìn rõ bóng dáng màu vàng Milos giao chiến là gì. Nó có một đầu tóc màu vàng, một cái đuôi thật dài, tứ chi to lớn, nanh vuốt tay chân dài lớn sắc bén, động tác nhanh nhẹn, rất to lớn cường tráng. Milos so sánh với nó, khí lực và lực lượng đều không đủ, nhưng hẳn thắng ở kỹ xảo chiến đấu phong phú và thân pháp linh hoạt. Trên tay hắn nắm giữ sắt hồ cốt đao giúp gia tăng công kích tinh thần.

Song, chân chính khiến An chú ý là trên người cả hai đều xuất hiện ánh sáng vàng. Kim Mao là cả người màu vàng mà Milos là màu vàng nhạt. Mỗi một lần va chạm đều thoáng hiện ánh sáng vàng.

An lại nhìn về những binh lính khác, cũng không nhìn thấy biểu tình kinh ngạc trên mặt họ hay nghe thấy họ thốt ra hay nghị luận đi đâu gì. Cho nên, cái loại ánh sáng này chỉ có mỗi mình cô nhìn thấy?

Linh hồn chi hỏa của An khởi động, lúc cô đang tập trung tinh thần thì tất cả mọi sự vật đều hiện ra rõ ràng.

Trong cái thoáng nhìn sắc vàng kia, An nhìn thấy thứ rất quen thuộc — — Nấm Hảo Chân! Chẳng qua là nguyên sinh thể⁽¹⁾. Kim Mao là mẫu thể nguyên sinh chân khuẩn, cũng chính là sinh vật cắn nuốt chu quả chân khuẩn trên hành tinh thăm dò, bọn họ sản sinh nấm hảo chân là nguyên sinh chân khuẩn, không có tư duy độc lập nhưng là thủy tổ⁽²⁾ của tất cả nấm hảo chân. Mà Milos đã là ký sinh thể⁽³⁾ nguyên sinh chân khuẩn, cũng là diễn biến thể⁽⁴⁾. Nấm hảo chân ở trong cơ thể nhân loại đang dần tiến hóa, đồng thời cũng xúc tiến tiến hóa tức thể⁽⁵⁾.

“Lần đầu tiên nhìn thấy thiếu tướng Milos ... cùng bạo ... như vậy.” Một người lính đột nhiên thấp giọng nói.

Mấy người bên cạnh cũng sôi nổi phụ họa.

Milos đang chiến đấu với Kim Mao, một bên là sự ổn trọng lạnh lùng, ánh mắt mãnh liệt, tràn ngập dã tính, sức chiến đấu đã hoàn toàn vượt xa nhận biết về hấn của bọn lính trong dĩ vãng.

“Thì ra thiếu tướng đại nhân lợi hại như vậy?” Một người lính kích động nói, “Các cậu nhìn thấy chưa? Vừa rồi chỉ một bước chân của ngài đã đâm gãy cả thân cây.”

“Thấy được! Tôi còn nhìn thấy dấu bàn tay của ngài ấy ở trên tảng đá kia!”

“Tướng quân đại nhân của chúng ta thật sự che dấu quá sâu.”

Âu Mạc trừng mắt liếc nhìn bọn họ một cái, thấp giọng trách mắng: “Giờ là lúc nào mà còn có tâm tình múa mép khua môi? Thiếu tướng Milos đang chiến đấu với địch nhân, chúng ta hẳn phải bảo trì cảnh giác, tùy thời chuẩn bị chi viện.”

Bính lính bên cạnh một tay giữ bả vai Âu Mạc: “Âu Mạc, cậu cái người này cái gì cũng tốt, chỉ là quá nghiêm túc. Thiếu tướng Milos đã lựa chọn một mình khiêu chiến quái nhân kia thì tự nhiên hẳn sẽ có tính toán, chúng ta cứ đứng một bên nhìn cho tốt, tin tưởng rằng thắng lợi cuối cùng nhất định sẽ thuộc về đại nhân chúng ta.”

Âu Mạc hừ lạnh một tiếng, đang định lại nói cái gì thì dư quang đột nhiên thoáng nhìn thấy một bóng người quen thuộc im hơi lặng tiếng đứng ở phía sau mọi người.

“Anthony, cậu tới lúc nào vậy?” Thanh âm Âu Mạc khiến những người chung quanh quay đầu nhìn lại.

“Thật là Anthony!” Một người lính kéo cô lại, cao hứng nói: “Tới cũng không nói một tiếng, chúng tôi đều rất lo lắng cho cậu đấy.”

Hoàn toàn không nhìn ra mấy người lo lắng ở đâu cả?

“Anthony, cậu sao có thể tránh thoát đám người cá kia? Khi nào dạy tôi hai tay nhé.”

“Những ngã rã khác đều có cái gì vậy? Nói cho chúng tôi biết một ít đi.”

Bọn lính mồm năm miệng mười dò hỏi, vẻ mặt tràn đầy sự hứng thú.

Thiếu tướng đại nhân của các người còn đang bị địch nhân treo lên đánh kìa, các người không chỉ không đi hỗ trợ mà còn có tâm tình quan tâm thứ khác sao! Milos chắc hẳn phải một lần nữa suy xét mức độ trung thành của mấy người!

Động tĩnh bên này của bọn họ dường như không khiến hai bên đang chiến đấu kịch liệt chú ý. Kim Mao bớt chút thời gian nhìn thoáng qua bên kia, sau đó nháy mắt cứng còng, vẫn duy trì tư thế công kích, ngờ ngác mà nhìn chằm chằm An.

An nhìn trái nhìn phải, xác định tên kia đúng là đang nhìn cô, trong lòng không khỏi thẫn thờ: “Có cái gì đẹp? Chưa từng nhìn thấy khô lâu mặc qua bộ giáp à?”

“Ngao ô ——” Kim Mao hưng phấn mà gào một tiếng, tùy ý cốt đao của Milos cắt lên cánh tay của hắn, thân hình đi mau, giống như bị điên xông tới bên An.

Làm cái gì?

Mắt thấy Kim Mao sắp vọt tới trước mặt, An cũng không rảnh thắc mắc, cô nhanh chóng khởi động tự quyết “mau” bỏ chạy vào chỗ sâu trong rừng.

Kim Mao đuổi sát phía sau, một bên ngao ô kêu to, một bên chân nhảy chạm đất đuổi theo.

“An!” Milos hô to một tiếng, theo bản năng chuẩn bị lao theo, lại nghe thấy tiếng gọi của binh lính phía sau.

“Thiếu tướng Milos!”

Thân hình Milos ngừng lại chốc lát, sắc mặt đông lạnh, xoay người hạ lệnh: “Thu thập đồ vật, ba phút sau xuất phát!”

Hắn nhìn về phía rừng cây, ở nơi đó đã không còn bóng Kim Mao và An. Cái tên Kim Mao kia thực lực cường đại, còn có năng lực tự lành không giống bình thường... Hình như là giống hắn.

Milos cúi đầu nhìn miệng vết thương trên người mình, lúc này đã khép lại, chỉ để lại vào vết sẹo mờ nhạt.

An một đường chạy như bay, trước sau không thể cắt đuôi cái đuôi to phía sau. Hắn rốt cuộc vì sao lại đuổi theo cô? Cô chỉ là một khối xương, một khối xương an phận thủ thường, một khối xương nhiệt tình yêu thương cuộc sống!

“Ngao ô ——” Tiếng kêu Kim Mao dường như càng ngày càng gần.

Phía trước xuất hiện một cái thác nước nhỏ, An không chút suy nghĩ, vọt tới phía trên thác nước và thả người nhảy xuống.

Song, thân thể không có rơi xuống. Mắt cá chân bị người tóm được, tùy tay kéo trở về.

An bị Kim Mao xách dưới nách, đưa vào trong rừng rồi mới buông ra.

An vẫn không nhúc nhích đứng lên, cô tùy ý để Kim Mao đánh giá trên dưới.

Kim Mao nhìn một hồi, đột nhiên duỗi tay sờ sờ trên người cô, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Ni ma, cô không phải gậy gộc, còn không buông cô xuống nói chuyện tử tế!

Có lẽ nghe được tiếng hò hét của an, Kim Mao một lần nữa ném cô xuống đất. Còn không đợi An thở phào nhẹ nhõm, đã lại nghe thấy vài

tiếng vèo vèo, sau đó là thấy năm chiếc vuốt sắc bén xuất hiện trên mu bàn tay hắn.

Muốn làm gì! An cảnh giác nhìn chăm chăm hắn, lặng lẽ lấy ra một miếng Cốt Đâu, tùy thời chuẩn bị phản kháng.

Song, gia hỏa này cũng không công kích, nó dùng xương nhọn moi ra một miếng võ trên quần áo cô, sau đó túm chặt miếng võ dùng sức xé hai bên.

Chỉ nghe một tiếng “rắc”, bộ giáp rắn chắc cứ như vậy bị hắn xé thành đôi.

An không biết giờ phút này cô hắn nên có phản ứng gì, là kêu to “đồ lưu manh” hay là ôm lỗa cốt của mình mà run bần bật, dùng ánh mắt đáng thương cầu đại gia buông tha?

Kết quả, Kim Mao có cử chỉ “Cần thú” thế nhưng còn lộ vẻ mặt kinh khủng hơn so với cô, hai mắt nó trừng lớn, dường như đang chịu sự kích thích cực lớn nào đó.

Có cần khiếp sợ như vậy không? An cảm thấy bản thân cô bị thương tổn. Tuy rằng cô không có mỹ mạo xinh đẹp như khi còn sống, nhưng ở trong tộc khô lâu, cũng coi như là xinh đẹp nhất tộc.

“Ngao ô!” Kim Mao phát ra thanh âm phẫn nộ. Vì sao, vì sao là một khô lâu?

Thật là xấu hổ, làm các hạ phải thất vọng rồi... An cảm nhận cảm xúc bất mãn mãnh liệt của Kim Mao, cô cũng rất muốn hỏi một câu “vì sao”.

Kim Mao nhấc chân dẫm mạnh lên mặt đất, bộ dạng điên cuồng muốn hủy diệt thế giới.

Cho nên, cô là khô lâu có chỗ nào khiến người e ngại?

“Ngao ô!” Kim Mao trừng mắt căm giận liếc nhìn An Diệc, sau đó xoay người, nổi giận đùng đùng mà chạy về phía thác nước, sau đó thả người nhảy xuống.

Uy, không cần đến mức phải tự sát chứ?

An đuổi tới bên thác nước, chỉ thấy bóng dáng kim sắc trôi theo dòng nước bơi đi xa, chợt nhìn xuống, giống như là cá chép xinh đẹp vượt thác lớn.

Sau này, An mới biết được, Kim Mao là người lưỡng thể, từ động vật thủy sinh tiến hóa, số lượng thừa thớt, nhưng thọ mệnh rất dài. Bọn họ phải mất một trăm năm mới tìm kiếm phối ngẫu sinh sôi nảy nở con cái, sau khi tìm được còn cần tiêu tốn một trăm năm hoặc có thể dài hơn mới có khả năng dựng dục ra đứa con thứ hai.

Hơi thở linh hồn An hấp dẫn Kim Mao, khiến hắn cho rằng An là đồng loại của hắn, kết quả nhìn thấy lại là một bộ xương khô nên bị đả kích trầm trọng.

An trở về nơi “phơi thây” đồng phục, thu hồi thiết bị liên lạc cá nhân, sau đó lần theo đường cũ trở về hang động đá vôi.

Lúc cô rời đi không lâu, đám người Milos cũng chạy tới nơi. Ngay khi Milos nhìn thấy bộ giáp đồng phục bị xé thành mấy khối, toàn bộ sắc mặt liền âm u.

Một người lính run rẩy nói: “Anthony có phải là...”

“Đừng nói bậy, trên mặt đất không có vết máu, chỉ có một đồng vải rách.”

Mọi người cẩn thận xem xét một chút, có người đột nhiên nhỏ giọng nói: “Cái này thoạt nhìn có điểm giống như...”

“... Hiện trường cường x (cưỡng gian).” Một người khác bổ sung.

Gân xanh trên trán Milos sắp nổi lên, tay hắn sờ sờ Vương vượng trong túi, giống như tự nhủ, hỏi: “An, cô không sao chứ? Hiện tại ở đâu?”

Một lát sau, Vương vượng truy đến tin tức bình an của An, còn nói Milos không cần tìm cô.

Biết được An bình an, Milos nhẹ nhàng thở ra, nhưng khi nhìn tới “tàn thi” bộ giáp trên mặt đất thì sắc mặt lại tiếp tục âm u.

“Đi thôi, chúng ta trở lại căn cứ.”

“Không tìm Anthony?” Âu Mạc hỏi.

“Cô ấy không có việc gì.”

Milos một lần nữa dẫn theo cả đội, dựa theo kế hoạch đã định xuất phát trở về căn cứ. Hắn còn mang chức trách trong người, không thể không trở về.

Bên kia, An Diệc theo mạch nước ngầm, trở lại căn cứ mới của cô. Lãng phí nhiều thời gian như vậy, cô cũng nên làm việc.

Toàn bộ xương cốt trong Cốt giới đều được cô đem ra, dựa theo lớn nhỏ chia thành mấy đôi, sau đó dùng lực linh hồn tiếp hành nén từ cái nhỏ nhất, gia công lõi nguyên liệu điều khắc thích hợp.

Sông ngầm có vô số xương cốt, An cảm thấy cô không cần ra cửa mấy tháng này. Đương nhiên, nếu khô lâu thú hát hiện phụ linh cốt hài (xương có linh lực phụ trợ) thì sẽ khác.

Đang lúc cô bận rộn, lối vào hang động đột nhiên toát ra một cái đầu lông lù xù.

An nhìn lại thì phát hiện chính là cái người thành linh xuất hiện là kẻ có tình tính xấu Kim Mao.

An theo bản năng sờ sờ ngực, phát hiện cả người mình đều mang ánh sáng xương cốt nên yên lòng, ít nhất cô cũng không còn sợ tên kia xé cô

lần nữa. Đừng phục bộ giáp của cô mới có hai ba bộ, nếu xé thêm một bộ nữa, thôi thì cô khỏi dùng nữa.

Cho nên, lần này Kim Mao đến đây là muốn làm gì?

p/s: nghị luận: bàn, bình luận, nói về cùng một vấn đề rõ ràng, có dẫn chứng cụ thể.

(1) Nguyên sinh thể: Cơ thể cấu tạo từ các tế bào sống của động thực vật.

(2) thủy tổ (始祖) là người đầu tiên có công sáng lập hay khai sáng một lĩnh vực, một dòng họ hay một triều đại nào đó.

(3) Ký sinh thể: là cơ thể động thực vật chứa sinh chất cho các sinh vật khác sống bám một phần hoặc hoàn toàn để phát triển.

(4) diễn biến thể: cơ thể có hiện tượng biến chuyển thay đổi tại thời điểm

(5) túc thể: Sự hình thành cơ thể. Ở đây, Nấm hắc chân đang tự hình thành một cơ thể sống mới cho mình và tự có suy nghĩ bản thân nó.

P/s: Kim Mao xuất hiện trở thành tình địch lớn nhất của Milos chẳng? Mèo chưa đọc, nhưng nghe mùi khả năng này rất cao. Ha ha

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyết Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 37

Dịch: Kidlove

Kim Mao dọc theo vách đá đi tới gần An, sau đó dừng lại cách cô năm sáu mét, hấn nhìn xương cốt trên mặt đất, lại nhìn An, trong mắt tràn đầy nghi hoặc và tò mò. Một lát sau, hấn dùng cái đuôi cuốn lấy một mảnh xương cốt đưa tới gần mũi mình ngửi, sau đó lập tức lộ vẻ mặt ghét bỏ và ném xương cốt trở về. Tiếp theo, hấn đi tới gần bên An, cúi đầu ngửi tới ngửi lui trên người cô, từ cánh tay đến đỉnh đầu, từ xương cổ đến xương chậu...

Cáu bần! An một tay đẩy đầu hấn ra. Lại ngửi tiếp nhưng chẳng ngửi ra gì nữa.

Kim Mao buồn bực nhìn An, rõ ràng đầu là khô lâu, sao lại có thể chênh lệch lớn như vậy? Ngửi thấy mùi thơm như vậy lại là một khối xương trụi lủi, không thể □□ bộ xương khô!

Kim Mao xoay người, đưa lưng về phía An, rõ ràng là một bộ dáng hậm hực.

An cảm thấy kỳ quái nhìn hấn một cái, sau khi xác định hấn không có địch ý thì cũng không để ý tới hấn nữa mà tiếp tục gia công lõi nguyên liệu của cô.

Vừa mới gia công xong hai món thì thấy Kim Mao đã dựa gần ng ồi bên cạnh người An, hấn đang nghiêm túc nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của cô. Sau khi mỗi một khối xương được trải qua bàn tay cô đều được thu nhỏ đi mấy lần, hơn nữa toàn thân đều trắng tinh mịn màng, mùi khó ngửi cũng biến mất không thấy.

Kim Mao cần một khối xương cốt đã được gia công lên nhìn, lại gửi người, sau đó ném vào trong miệng dùng sức cắn.

“Ngao!” Cứng quá!

An quay đầu lại nhìn, phát hiện xương cốt cô vừa mới gia công bị hấn cắn để lại một dấu răng! Cô đoạt lại xương cốt từ trong tay Kim Mao, nhìn dấu răng trên mặt mà vô cùng đau đớn. Tuy rằng chưa trải qua tinh điêu (điêu khắc tinh tế) nhưng những lõi nguyên liệu đó vốn đã rất cứng rắn, không nghĩ tới bị gia hỏa này cắn để lại cả dấu răng, hàm răng hấn rớt cuộc làm từ chất gì?

“Ngao.” Cứng quá. Kim mao lên án.

Người còn không biết xấu hổ nói sao!

An trừng mắt liếc nhìn hấn một cái, xua xua tay ý bảo hấn đi qua một bên chơi đi, đừng quấy rầy tới công việc của cô.

Kim Mao không đi, nó lạch cạch một tiếng ngã ngửa ra mặt đất, tứ chi mở lớn, cái đuôi từ sau hai chân nhếch lên và vung vung, nhìn cũng không thèm nhìn nhưng đầu khiến An có thể nhìn rõ ràng.

Tuy rằng cô cũng là quả thể, nhưng so với gia hỏa này hoàn toàn không phải một cấp độ!

An thu hồi tầm mắt, có gia hỏa này ở đây, cô hoàn toàn không thể chuyên tâm công tác. Cô nghĩ một chút rồi tùy tiện cần một khối xương cốt, sau khi gia công thì bắt đầu điêu khắc.

Bộ dáng Kim Mao dần hình thành trong ý thức của cô, sau đó được cô tạo hình thành vật. Và chỉ hơn mười phút, một cốt điêu giản dị lấy nguyên hình Kim Mao đã được hoàn thành. Vốn cô chỉ tính toán sẽ điêu khắc thành một tác phẩm nghệ thuật bình thường, nhưng kết quả lại phát hiện ra khi điêu khắc đã bám vào một ít linh lực, cho dù chỉ là một bản giản dị nhưng cũng khó thu đao.

Thực hiện nhiên, người bên cạnh này rất có khả năng thực lực không thua kém Quạ đầu đen.

An quơ quơ cốt điều trên tay trước mặt Kim Mao, quả nhiên thành công hấp dẫn lực chú ý của hắn, sau đó liền ném đi.

Kim Mao nhảy dựng lên, thả người mấy cái tiếp được cốt điều ở trong không trung. Hắn tò mò đánh giá cốt điều có hình dáng cổ quái mà lại có chút quen mắt, sau đó tự cân nhắc xem nếu hắn bỏ vào miệng cắn một cái thì thấy cốt điều đột nhiên lập lòe một chút bắn ra một chùm ánh sáng màu trắng ngưng kết giữa không trung là một hư ảnh Kim Mao, hư ảnh Kim Mao chạy, nhảy hoặc lăn lộn, lúc thì ng ưỡn xồm, lúc thì xoa mắt, lúc ngủ ngủ say ... Tư thái khác nhau, thật là đáng yêu.

Kim Mao mở to miệng, ngạc nhiên nhìn một màn trước mắt này.

An cũng có chút giật mình. Theo như cô biết, sinh vật hành tinh thăm dò không thể sử dụng cốt điều, lần trước chính Quạ đầu đen cũng không có thành công. Nhưng người trước mắt này lại có thể thuận lợi kích hoạt cốt điều, đây là vì sao?

Chẳng lẽ cũng không phải là tất cả sinh vật hành tinh thăm dò không thể sử dụng cốt điều, mà là bởi vì không tìm ra phương pháp sử dụng chính xác hay phải nói là cần có điều kiện nào đó mới dùng được?

Kim Mao vươn móng vuốt, cẩn thận chọc vào tiêu bản hư ảnh Kim Mao, tiêu Kim Mao vòng quanh ngón tay hắn vòng quanh ngón tay hắn, sau đó lần theo ngón tay bò lên trên vai hắn, còn đập một cái lên mặt hắn vui vẻ bay lượn trên không trung.

Kim Mao lộ ra vẻ mặt tươi cười, đang định cùng nó chạy chơi, ai ngờ tiêu Kim Mao đột nhiên nhảy lên một cái r ẫ biến mất, cùng lúc đó, cốt điều trên tay hắn vỡ thành bột phấn.

Kim Mao ngờ ngác nhìn tro cốt chảy từ đầu ngón tay hắn xuống, biểu tình khiếp sợ như “tại sao lại như vậy” giống hệt như lúc nó phát hiện An trước đó cũng là một khô lâu.

Kim Mao nhìn về phía An, An cũng lập tức xoay đầu đi, làm bộ không nhìn thấy gì. Nhưng Kim Mao sao có thể để cô giả chết, hấn nhanh chóng nhảy tới, ánh mắt nóng bỏng nhìn cô, cái đuôi còn lắc qua lắc lại.

Cô đây thật là tự tìm tội chịu mà, không có việc gì lại đi cốt điều ra cái kẻ khô hài kia làm gì? Cái này cũng để hấn “nảy m ắm xuân – tâm”, còn có thể tốt không?

Vốn cho rằng gia hỏa này không thể sử dụng cốt điều, ai biết được hấn chẳng những có thể dùng lại còn dùng đến rất thuận tay. Nhưng cốt điều bình thường đầu chỉ sử dụng một lần, chẳng lẽ lại muốn cô lãng phí một miếng linh cốt chỉ vì chuyên chết tác một kiện cốt điều bán manh vì hấn sao?

Ngẫm lại đầu cảm thấy thịt đau! (tuy rằng cô không có thịt).

“Ngao ô ~” Kim Mao nhìn chằm trên người An, đôi mắt lấp lánh tỏa sáng.

【 tránh ra, người không biết người nặng bao nhiêu sao? 】 An dùng khuỷu tay đẩy ngực hấn.

“Ngao ô ~” lại cho ta lần nữa, lại làm lần nữa!

【 ai muốn làm cùng người! Người mau đứng dậy lên? 】

Không cần, không cho ta làm ta liền không đứng dậy nữa.

【 người không đứng dậy có phải không? Người chờ! 】 An hung ác mà uy hiếp.

Kim Mao một chút cũng không cảm thấy khô lâu này có thể uy hiếp được hấn, song, hấn rất nhanh phải thay đổi ý tưởng.

Bởi vì An vỡ nát, liền ngay ở trong lồng ngực hấn mà vỡ thành từng khối, từng đoạn, từ đầu r ồi đến xương cổ đầu rơi xuống!

Kim Mao một lần nữa lại lộ ra biểu tình “tại sao lại như vậy”, tư thế cứng nhắc vây quanh duy trì.

Một ngày này, hắn đã bị mổ khô lâu liên tục dọa sợ rất nhiều lần, trái tim đều sắp không chịu đựng nổi rồi!

Biết lợi hại chưa? An nằm trên mặt đất giả chết, cô định chờ hắn rời đi sẽ khôi phục như cũ.

Nhưng, cái người “si tình” là Kim Mao này lại cảm thấy mình tuy rằng không thể cùng khô lâu này giao phối, nhưng đây chính là đối tượng đầu tiên hắn gặp hắn muốn giao phối, cho dù gặp gỡ cô tới nay đều là kinh hách (bị dọa sợ) nhiều hơn kinh hỉ (vui sướng, vui mừng), nhưng cũng đáng để hắn vì cô mà vốc một phen nước mắt ảm đảm*.

Dựa theo tập tục của lưỡng thể, phối ngẫu đã chết thì phải tiến hành nghi thức thủy táng cho cô.

Kim Mao trước tiên thu thập xương cốt của An, sau đó xoay người chui vào đường ngầm sông.

An thấy hắn rời đi, còn tưởng rằng sách lược giả chết của cô đã thành công. Vì thế sau khi đợi một lúc liền bắt đầu lắp ráp lại mình.

Mới vừa lắp ráp đến một nửa, Kim Mao đã trở lại.

Tay phải của An cầm tay trái mình lên, đầu đặt ở trên xương chậu, hạ thân vẫn là một đồng xương rời, bộ dáng thoát nhìn phá lệ “sắc bén.”

Rong trên tay Kim Mao rơi trên mặt đất, trên mặt lại lần nữa là biểu tình “Tại sao lại như vậy” (đều không phải là do từ ngữ tác giả thiếu thốn mà là hiện thực quá tàn khốc)

An nhìn bộ dáng chịu đủ kinh sợ của Kim Mao mà có chút xấu hổ.

Cô tự kiểm điểm vài giây, cuối cùng quyết định từ bỏ giấy dựa, trước cái nhìn chăm chú của Kim Mao mà tự tổ hợp thân thể mình.

“Ngao ô!” Người không chết, người gạt ta! Kim Mao tức đến phần nợ rỗi, lông tóc đều đã dựng đứng cả lên.

【 không phải như thế. 】 An vội vàng giải thích, 【 chủ yếu là người quá nặng. 】

Phải không? Kim Mao do dự mà đánh giá đáng người mình một chút, sau đó nhảy tại chỗ vài cái, nháy mắt nham thạch dưới chân bị hấn dẫm thành dấu bàn chân.

Chẳng lẽ hấn thật sự quá nặng? Kim Mao bắt đầu tự mình hoài nghi mình, vốn lông tóc đang dựng đứng lại thẳng thuận rơi xuống.

An nhẹ nhàng thở ra, thành khẩn mà an ủi: 【 không cần khó chịu, về sau chú ý ăn uống, kiên trì vận động, nhất định giảm cân được. 】

“Ngao.” Kim Mao ủ rũ cụp đuôi mà đi đến bên người An.

An cũng không biết bản thân cô trong lúc vô ý tránh thoát vận mệnh thủy táng, có thể thấy rõ giả chết cũng có phần nguy hiểm.

Cô ngửi dưới đất, vỗ vỗ chân Kim Mao: 【 người không phải rất thích cốt điều vừa rỗi hay sao? Ta lại làm một cái khác cho người. 】

Ánh mắt Kim Mao sáng lên, xúc động ngửi bên người An, yên lặng chờ cô làm đờ vật.

Xem ra không thể không lãng phí một khối linh cốt. An tuyệt đối không thừa nhận bản thân cô vì áy náy mới quyết định thỏa mãn tâm nguyện của Kim Mao.

Gia hỏa này nhìn hung ác, kỳ thật tâm linh rất yếu ớt, hơn nữa còn rất đơn thuần, có một đống bones bên người như vậy có lẽ cũng không phải là một chuyện xấu.

An lấy một khối linh cốt từ trong nhẫn cốt ra, trấn định tâm thần và phác họa hình tượng Kim Mao một lần nữa, sau đó tiếp tục động thủ điều

khắc.

Lúc này đã có mục đích điêu khắc, lấy giải trí là chủ yếu, An vẫn như cũ xếp loại này vào 【 nghệ thuật 】, chính thức gia nhập nhận thức của mình về Kim Mao vào cốt điều. Tuy rằng ở chung không bao lâu, nhưng tính cách của Kim Mao đã khắc sâu vào trong tâm, hạ đao như có thần trợ.

Nhưng, xét thấy thực lực của Kim Mao, lần điêu khắc này càng thêm gian nan so với lần điêu khắc Quạ đầu đen. Gần như là một khối tác phẩm nghệ thuật không có lực công kích thế nhưng cô lại phải cố hết sức. Linh hồn chi lực của Kim Mao vừa hạ một đao khắc liền bám vào phía trên cốt điều, theo sự thành hình cốt điều, vốn là màu trắng hiên hòa dần dần biến thành màu nước biển xanh đậm, còn ẩn giấu vài sắc sáng màu vàng.

Thu đao, hoàn thành.

An có cảm giác mệt mỏi, đây là dấu hiệu lao lực quá mức, vì một tác phẩm nghệ thuật giải trí mà cô có thể hao phí nhiều linh hồn chi lực như vậy. Song, sau một lúc mệt mỏi, lực lượng của cô hình như càng thêm cô đọng.

“Ngao ô!” Kim Mao nhìn chăm chăm không chớp mắt cốt điều trên tay An, vẻ mặt gấp gáp không chờ nổi.

An lấy từ trong nhẫn xương một dây thừng để vòng cốt điều vào, sau đó treo lên trên cổ Kim Mao.

Kim Mao yêu thích không buông tay, cầm lấy cốt điều hôn một cái, tiếp theo lại ôm hôn đầu An.

An lau nước miếng trên trán: Người vui vẻ thì tốt, nhưng, lần sau có thể đổi phương thức biểu đạt sự vui sướng của người hay không? Cái trán vì người thân mà bị đứt ra không tốt đâu?

【 Kim Mao, người tên gì? 】

“Ngao ô?” Không phải kêu “Kim Mao” sao? Đầu bị người gọi cả ngày.

An: 【 trước khi gọi “Kim Mao”, người gọi là gì? 】

Kim Mao nghiêm túc nghĩ, cuối cùng chán nản tỏ vẻ: Trước nay không ai gọi tên ta.

... Hình như chọc tới chỗ đau của người, thật xin lỗi.

Kim Mao có món đồ chơi, nên sớm không có cảm giác đau. Hấn kích hoạt cốt điều, một tiểu Kim Mao lập tức ngưng tụ thành hình, giống như tinh linh chạy nhảy vui chơi. Ngay sau đó là con thứ hai, con thứ ba... Mấy chục con tiểu Kim Mao lần lượt xuất hiện. Bọn họ vui đùa quay cuồng chơi bên nhau.

Kim Mao vui vẻ nhìn r ồi dần dần trở nên si mê. Trước mắt này không phải là mấy hư ảnh trò chơi mà là cả một tộc đàn, một tộc đàn đông đúc vui sướng...

Trăm năm cô độc đã có thứ duy nhất thuộc quyền sở hữu.

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyết Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 38

Dịch: Kidlove

An ở trong hang động một khoảng thời gian chính là hai tháng, cô gia công được hơn một trăm miếng lõi nguyên liệu, chế tác 35 cái tự điều (chữ điều khắc) và 7 cái đờ điều (đờ vật điều khắc), cũng lặn nửa điều khắc ra ba bộ cốt điều lam cấp. Đồng thời, khô lâu tộc cũng có hai thành viên mới là khô lâu lồi xà Tái Văn (7) và khô lâu chó đào hang Tag (8).

Từ sự kiện cốt điều Kim Mao, An đã dùng mấy chữ phân biệt linh cốt trước mắt ai là “cha”, “mẹ”, “em”, toàn bộ dùng cốt điều điều khắc trong trí nhớ những người quan trọng nhất rồi ngưng tụ lại. Sau khi làm xong ổn thỏa, đây chính là đờ vật trân quý nhất của cô, bởi vì sự tồn tại của họ chính là ý nghĩa cho cuộc sống mới của cô. Mẹ cô từng nói qua, cho dù ở đâu khi nào, đều không cần dễ dàng từ bỏ hy vọng. Hải tử An gia chưa bao giờ sa vào đau thương, theo đuổi tự do vui sướng là thiên tính của bọn họ.

An càng ngày càng thu thập và chế tác đờ vật càng nhiều, vốn không gian nhẫn xương không đủ dùng. Vì thế cô liền chế tác một bộ nhẫn xương “Tồn – lấy”, chính là ba miếng vật phẩm thứ nhất lam cấp. Không gian chứa đựng lên tới 700 m³, hơn nữa còn có thể tiến hành phân loại đơn giản. Cô từng nhất thể hóa “Tồn – lấy”, kết quả tất cả đều thất bại, phỏng chừng còn phải nghiên cứu phương pháp chế tác mới.

Hai tháng trôi qua, trong khoảng thời gian này, Kim Mao vẫn luôn ở bên An, mỗi lần ra ngoài kiếm ăn, đều không quên mang thêm ít đờ ăn trở về

“lạch cạch”, một con cá lớn bị ném trước mặt An.

An bất đắc dĩ nhìn Kim Mao: 【 không phải nói với người rằng không cần mang đờ ăn về cho ta sao? 】

Kim Mao ng ỡ x ồm trước mặt An, tỏ vẻ đáng thương: 【 người không ăn cái gì sao có thịt được? Khó trách người biến thành một bộ khô lâu.】

Nàng thành bộ khô lâu và việc ăn uống căn bản chẳng có chút quan hệ nào cả? Cho dù mỗi ngày cô ăn hết cả con voi cũng không mọc được ra thịt.

Kim Mao gần đây không biết là bị làm sao, dùng hết tâm tư muốn giúp An mọc ra thịt, mỗi ngày lại bắt một loại m ỡ khác cho cô. Kết quả là An không ăn, Kim Mao rất là buồn, này muốn tới năm nào, tháng nào mới mọc ra thịt đây, phối ngẫu của hắn còn có hy vọng dưỡng thành sao?

Kim Mao thấy An không có hứng thú với cá, đành phải nhặt cá lên, dùng vuốt thu ần thực cạo vảy cá r ỡ gặm ăn.

An đứng dậy hoạt động tay chân một chút, cô nghĩ cô c ần phải đi ra ngoài hít thở chút không khí. Trong khoảng thời gian này, ngoài trừ sưu tập Linh cốt ở bên ngoài, cô vẫn không rời đi hang động nên không biết tình huống bên ngoài bây giờ ra sao.

An đi ra hang động thì liên hệ với Vượng Vượng. Lúc này, cô mới biết rằng trong thời gian mình bế quan, căn cứ nhân loại bên kia đã xảy ra biến cố không nhỏ.

Căn cứ số 1 vì lấy kháng thể vắc – xin phòng bệnh mà bắt giữ động vật hoang dại khắp nơi, kết quả chọc giận rất nhiều qu ần chúng mang thù. Chúng tiến hành trả thù điên cu ờng với nhân loại, chỉ c ần nhìn thấy tung tích nhân loại, chúng liền đuổi giết tận cùng. Sau đó, nhân loại gần như không thể đi lại một bước, cho dù sử dụng tàu con thoi thì cũng không đảm bảo an toàn tuyệt đối. Có dã thú thậm chí còn sử dụng sâu chui vào trong xe bọc thép, phá hư máy móc, bức đuổi nhân loại ra ngoài xe.

Căn cứ số 1 chưa nay chưa từng bị thương nặng, rất nhiều người vội vàng chạy trốn tới căn cứ số 2 và căn cứ số 3, đ ồng thời cũng đem chiến hỏa dẫn về phía bọn họ.

Nếu nói mục tiêu của nhân loại lúc trước là một ít mảnh thú ăn thịt thì hiện giờ biến thành công địch của tất cả động vật. Trên đời cho dù có giống loài nào có lực ăn mòn đều không thể so sánh với nhân loại. Động vật đi săn chỉ là vì no bụng, còn nhân loại là vì các loại nhu cầu, họ không hề tiết chế săn bắt mà còn phá hủy nghiêm trọng sự cân bằng tự nhiên, cũng xâm phạm vào lãnh địa dã thú.

Trước mắt, nhân loại đều chỉ có thể thủ vệ trong căn cứ, tuy rằng đã thành cầu chi viện của hành tinh chủ nhưng vấn đề nấm hảm chân lây nhiễm còn chưa được giải quyết, hành tinh chủ cũng chỉ có thể tạm thời án binh bất động.

“Hô.” Milos đi ra từ trong nhà huấn luyện, trang phục huấn luyện trên người đều đã bị ướt đẫm, toàn thân là hơi nước.

Thí nghiệm viên vui mừng chào đón, báo cáo: “Thiếu tướng Milos, các chỉ số hạng thể cơ thể ngài đều đã tăng lên, từ gấp ba giờ đã thành sáu lần, thật sự không thể tưởng tượng!”

Trên mặt Milos tuy không có biểu cảm nhưng ánh mắt sắc bén, hắn lấy kết quả từ tay thí nghiệm viên để nhìn, mở miệng nói: “Nhóm binh lính ta lựa chọn mấy ngày nay cũng tiến hành kiểm tra đo lường, kết quả kiểm tra đo lường phải được bảo mật, không thể tiết lộ ra ngoài.”

“Rõ.”

Milos trở về phòng ngủ của mình vọt vào tắm rửa, hắn nhìn cơ bắp thân mình rõ ràng càng thêm rắn chắc, rốt cuộc cũng đã xác nhận được suy đoán trong lòng. Vắc xin phòng bệnh chan khuẩn có thể đề cao tổ chất thân thể nhân loại.

Hắn lần đầu tiên rõ ràng cảm nhận sự biến cường của mình, mỗi một khối cơ bắp, mỗi một đoạn xương, mỗi một tế bào đều như tiến hóa.

Milos nhìn mình ở trong gương, nhớ tới trận chiến giữa mình và Kim Mao, trong hốc mắt cháy lên ngọn lửa cháy bỏng. Người kia rất mạnh, hắn

thừa nhận mình không thể đánh lại hắn. Nhưng, về sau, hắn nhất định sẽ càng cường.

Đến lúc đó...

Milos đi vào phòng ngủ, thoáng nhìn Vương Vương một bên đang đi dạo, thuận miệng nói: “An à, cô có khỏe không? Đã hai tháng, nếu có việc gì thì trả lời tin nhắn của ta nhé.”

Vốn dĩ chỉ là câu hỏi có lệ mỗi ngày, không nghĩ tới lần này lại nhận được tin nhắn phản hồi. Vương vương gõ ba chữ trên màn hình: 【tôi rất tốt.】

Tình thần Milos rung lên, vội nói: “Đã lâu không thấy, gần đây có việc gì bận sao?”

Sau đó, bên kia không có đáp lại.

Milos không lời, cách hai tháng chỉ đáp cho hắn đúng một câu “Tôi rất tốt”? Quả thực còn tích chữ hơn tích vàng so với hắn.

Hắn đang định tiếp tục liên lạc thì nghe thấy tiếng nói của Âu Mạc truyền đến từ ngoài cửa: “Thiếu tướng, căn cứ số 1 truyền tin tức khẩn cấp.”

Milos thu liễm tâm thần, nhanh chóng mặc tốt quân trang, cất Vương vương vào trong túi, đi ra phòng ngủ và thẳng đến phòng họp.

An vốn nghĩ muốn giao lưu một chút với Milos, kết quả vừa vặn phát hiện một bộ hài cốt phụ linh mới. Cô lập tức tách liên hệ và chạy đến thu nhặt xương cốt của cô.

Đây là một hài cốt còn mới, có điểm giống lợn rừng, khung xương to, còn có hai răng nanh dài ở hai bên.

Nhìn dáng vẻ chắc là vừa mới biến thành khung xương không lâu, trên mặt vẫn còn rất dư thừa linh hồn chi lực, An vội vàng tiến lên, thử chuyên

hóa nó thành khô lâu thú. Hình thể con lợn rừng này khổng lồ, cao chừng nửa người, An đến giờ còn chưa có thành công chuyển hóa dã thú lớn như vậy.

Vốn dĩ cũng không có bao nhiêu hy vọng, kết quả lại ngoài dự đoán. Tuy rằng quá trình chuyển hóa có chút lâu, nhưng cuối cùng vẫn chuyển hóa thành công!

Khô lâu heo bị An đặt tên là “Kiễn Kiễn (9)” chậm rãi bò dậy từ trên mặt đất, nó lắc đầu, mê mang nhìn bốn phía, sau đó đi đến bên người An, dùng răng nanh cọ cọ xương đùi cô.

Gia hỏa này khung xương thô to, thoát nhìn rất khỏe mạnh, An đi vòng quanh nó vài bước, vỗ vỗ sống lưng nó, trong lòng vui sướng vì lực lượng cô hình như lại tăng lên.

“Ngao.” Lúc này, Kim Mao đột nhiên rống lên một tiếng với Kim Mao, Kiễn Kiễn sợ tới mức run lên, rất nhanh trốn đến sau lưng An.

An hết lời, một kẻ cao lớn thô kệch như vậy lại nhát gan như vậy?

【 mẹ ơi thật đáng sợ. 】 Kiễn Kiễn phát ra giọng run.

An: ... Mẹ ơi là cái quỷ gì?

【 Mẹ, mẹ 】 Kiễn Kiễn cúi đầu, ý đồ muốn vùi mình vào trong cánh tay An.

【 không có việc gì, chú này không ăn xương xẩu. 】 An an ủi.

【 đây không phải là ông chú, là quái thú. 】 Kiễn Kiễn hoàn toàn không thấy được an ủi, nó vẫn như cũ sợ hãi nhìn Kim Mao.

An: Người không cảm thấy... Người cũng là quái thú sao?

Kim Mao ném cho Kiễn Kiễn ánh mắt khinh bỉ, sau đó rút cuộc không có hứng thú phản ứng nó, mà chạy đi tới bên tiểu Kim Mao bị hấn lưu lại một bên.

An xua xua tay với Kiên Kiên, để nó tự do hoạt động.

Kiên Kiên vẫn không nhúc nhích, nó dính An không chịu rời đi, vẫn luôn truyền tới tin tức “thế giới này thật đáng sợ, con không muốn rời khỏi mẹ.”

An không khỏi suy tư, chẳng lẽ gia hỏa này vì hình thể mình quá lớn, cho nên sau khi chuyển hóa thì chỉ số thông minh đầu để bỏ khuyết cho hình thể của nó sao?

An ngược lại không ngại Kiên Kiên đi theo mình, nhưng bộ dáng nó quá bắt mắt cần phải ngụy trang cho nó mới được.

Cô cẩn nhắc một lúc, đột nhiên toát ra một ý niệm, có lẽ biến nó thành tọa kỵ (thú cưỡi). Tuy rằng nhìn không đẹp nhưng thắng ở tứ bình bát ổn, bõ lỗ khoan chân trắng.

An dò hỏi ý tứ của Kiên Kiên, gia hỏa này không chút do dự liền gật đầu.

Vì thế cô xoay người khóa ng ẫ trên lưng Kiên Kiên, quả nhiên như cô đã dự đoán rất vững vàng. Kiên Kiên sau đó chở cô chạy khắp nơi, thật sự là nhẹ nhàng thích ý, rất giống cảm giác khi cô mười tám tuổi năm ấy điêu khiển siêu xe cao cấp Chery Q- Q (*) hóng gió.

Đang muốn để Kiên Kiên chạy nhanh hơn thì bỗng nhiên có một trận kinh phong (gió mạnh) đánh úp ở phía sau, cả người An bị một con cánh tay hư cấu.

“Ngao ô!” Kim Mao mang theo An Diệc, hung ác mà rống lớn vài tiếng với Kiên Kiên.

Làm cái gì? Nàng ng ẫ trên Kiên Kiên rất tốt! Gia hỏa này lại lôi cô xuống dưới làm gì?

“Ngao ô.” Kim Mao lại cúi đầu rống lên vài tiếng với An: Thứ này có thể tùy tiện ng ẫ lên sao? Muốn ng ẫ cũng chỉ có thể ng ẫ lên ta!

An: ...

Kiên Kiên đáng thương trông mong nhìn An, nghĩ tới nghĩ lui vẫn không dám đi lên mà chỉ gập đến độ đảo quanh tại chỗ.

【 Kim Mao, người không phải tọạ kỹ tốt.....】 An Diệc thành thật mà nói.

【 người chưa ng ỡ qua sao biết được! 】 Kim Mao vung tay, đặt An lên trên lưng mình, sau đó giống như gió mà chạy như điên.

An Diệc lập tức ôm lấy cổ hấn để tránh bị ngã xuống.

Không thể phủ nhận, tốc độ Kim Mao xác thật rất nhanh nhưng nó cũng khảo nghiệm kỹ thuật cưỡi lắm!

Kim Mao vốn càng chạy càng hăng, đột nhiên lại quay lại thả người nhảy lên vách đá dựng đứng.

Chỉ nghe rảng rặc một tiếng, Kim Mao cảm giác trọng lượng sau lưng mình không đúng, quay đầu nhìn lại li ền hoảng sợ phát hiện trên cổ mình chỉ còn hai cánh tay cụt, chủ nhân cánh tay cụt bị quăng ngã dưới vách đá, vỡ thành một mảnh.

Kim Mao lại là vẻ mặt kinh hoảng “Tại sao lại như vậy”, cả người cứng nhắc đứng trên vách đá. Cho dù bao nhiêu lần, hấn đều vì hành động nghệ thuật bay của mình dọa sợ bộ xương khô này.

An nằm ở trên mặt đất, yên lặng nhìn bầu trời: Sớm đã nói người không phải là thú cưỡi tốt, người còn không có tin...

Căn cứ số 3.

“Thiếu tướng Milos, xảy ra chuyện lớn!” Một quan quân nhìn thấy Milos tiến vào, lập tức nôn nóng báo cáo: “Trung tướng Lan Tước bị nhốt ở trong rừng cây.”

Milos nhíu mày, nhìn kết quả chương thượng tinh, một bên vừa xem tin tức một bên vừa nghe quan quân tiếp tục báo cáo: “Ba ngày trước, căn cứ số 1 phái ra một chi đội nhỏ hộ tống hai mươi nhà nghiên cứu khoa học tới căn cứ số 2, kết quả trên đường gặp đàn thú tập kích, trung tướng Lan Tước nhận được tin tức, tự mình lãnh binh cứu viện, cuối cùng cũng là bị mất liên lạc.”

“Hắn vì sao muốn hộ tống các nhà nghiên cứu khoa học tới căn cứ số 2 trong thời điểm mạo hiểm như vậy?” Milos nhìn chăm chăm chương thượng tinh, nghĩ trăm lần cũng không ra.

“Điểm này chúng ta cũng rất nghi hoặc.” Một người quan quân khác nói, “Không biết trung tướng Lan Tước tính thế nào? Chúng ta trước đó đã hỏi qua thị trưởng Arsen, đến nay vẫn chưa được trả lời xác nhận.”

Milos hỏi: “Bọn họ muốn cho ta phái binh cứu viện?”

Các quân quan gật đầu.

Milos trầm tư một lát, hạ lệnh nói: “Lại liên hệ một chút với Arsen, ta yêu cầu hiểu rõ tình huống gần đây của trung tướng Lan Tước, hắn nếu còn không chịu lộ diện, ta sẽ không xuất binh.”

P/s: May mà An là một bộ xương, nếu là người bình thường thì chỉ có thể một giây mặc niệm cho số phận của cô. Kim Mao không phải là ngu nữa rồi!

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyết Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 39

Dịch: Kidlove

An phát hiện mình quá mức lao lực, xương cốt đầu dễ bị rơi rụng. Xem ra cần phải bỏ ra thời gian nghiên cứu một chút làm sao để kết cấu xương mình vững chắc thêm, nếu không về sau gặp phải địch nhân còn chưa có đầu võ đã bị người khác trực tiếp tới nhặt xác.

An nhặt cánh tay cụt của mình từ chỗ Kim Mao, một lần nữa lại khôi phục như cũ, Kim Mao không thể trở thành tọa kỵ của cô, cho dù hẳn có ý kiến lớn hơn nữa về Kiển Kiển thì đầu không khiến An chú ý tới hẳn.

Kim Mao là vật sống thứ hai chứng kiến cô chuyển hóa Kiển Kiển thành khô lâu thú, nếu nói An thân là người mẹ ôn nhu xinh đẹp (?) thì gia hỏa kia chính là người ba mặt mày khả ố!

An coi bọn họ đùa giỡn là sự giao lưu tình cảm bình thường, cuộc sống sinh hoạt vì có họ tham dự mà tăng thêm không ít thú vui.

Nhưng bình tĩnh như vậy cũng bị vài ngày sau đánh vỡ. An thu được tin tức từ khô lâu chim Hi Khắc Tư, phát hiện một hài cốt linh hồn mới, đồng thời cũng phát hiện một số lượng thi thể động vật lớn. Nếu chỉ có hơn hai mươi con, tự nhiên không có gì kỳ quái nhưng số lượng thành một trăm, một ngàn thì không thể không khiến cô cảm thấy kinh dị.

Trên mặt đất là thi thể các loại động vật nằm ngang nằm dọc tứ tung, trên người chúng còn có miệng vết thương bỏng cháy và ăn mòn, da thịt thối rữa cháy đen, máu tươi khô cạn, ngay cả xương cốt cũng bị tổn hại nghiêm trọng, thoát nhìn giống như bị một loại vũ khí năng lượng nào đó gây thương tích, nhưng theo như cô biết, súng RD của nhân loại không có

uy lực lớn như vậy. Ít nhất đối với mãnh thú hành tinh này, lực sát thương rất hạn chế.

Song, nhìn thi thể trên mặt đất này, không hề thiếu mãnh thú cao cấp có thực lực mạnh mẽ, tỷ như toàn thân cứng cáp Hắc Lang. Lúc trước Milos đã từng giao thủ với chúng, dùng súng RD căn bản không thể phá được phòng ngự của chúng, trừ phi đánh vào nhược điểm của chúng.

Như vậy, một màn trước mặt này là do cái gì tạo thành? Nếu nhân loại có loại lực lượng vũ trang như vậy, sao có thể bị dã thú bức cho không thể đánh trả được?

An cúi Kiển Kiển đuổi theo hướng bên kia, một bên mượn mắt Hi Khắc Tư quan sát tình huống dưới mặt đất.

Rất nhanh, cô liền tìm thấy tung tích thi thể loài người ở phụ cận. Đó là một doanh trại quân đội có quy mô, nhìn số hiệu doanh trại hẳn là lệ thuộc vào căn cứ số 1. Không ít binh lính đang bận rộn ở trong doanh trại, nhìn có vẻ giống như vừa mới trải qua một hồi ác chiến.

Lúc này, một người quan quân đi ra từ trong doanh trại, người này có mái tóc bạc mắt màu xanh, một thân quân trang ngay ngắn, rất đẹp trai, khí chất nổi bật. An nhận ra hẳn, hẳn chính là trung tướng Lan Tước ở căn cứ số 1. Trên tư liệu nói hẳn bốn mươi lăm tuổi, nhưng nhìn bên ngoài chỉ giống như hơn ba mươi tuổi, không thể không nói, người Straous rất biết bảo dưỡng.

Kỳ quái, không phải nói trung tướng Lan Tước gặp nạn sao, còn đang chờ Milos phái binh đi cứu viện sao? Nhưng nhìn tình cảnh hiện tại, đâu có chỗ nào giống như cần yêu cầu cứu viện?

Trung tướng Lan Tước mệnh lệnh cho một đội binh đi vào trong rừng dọn sạch thi thể động vật, sau đó một lần nữa bố trí phòng vệ, đặt máy theo dõi trong phạm vi năm trăm mét. An bài thỏa đáng xong, hẳn lại đi vào trong doanh trại, thật lâu sau cũng không có đi ra.

An cảm thấy doanh trại này có chỗ nào đó không đúng, quan sát một lúc lâu sau, cô rút cuộc cũng phát hiện ra, tính toán nhân số binh lính bao gồm cả số lượng binh lính đi dọn dẹp thi thể chỉ có 300 người, nhưng trong doanh trại lại chỉ có quy mô 100 người. Những người nhiều ra kia là ai, ngày thường chuẩn bị và bổ sung vật tư như thế nào? Mặt khác, trung tướng Lan Tước phái binh lính đi hộ tống nhà nghiên cứu khoa học ở chỗ nào?

Milos bên kia nhận được tin tức nhà nghiên cứu khoa học tới căn cứ số 2 bị gặp nạn trên đường, trung tướng Lan Tước dẫn người đi cứu viện, theo sau thì mất liên lạc. Vì thế thị trưởng Arsen của căn cứ số 1 thỉnh cầu Milos phái binh cứu hộ, bọn họ trước mặt là loạn trong giấc ngoài, thật sự không có kịp thời ra tay xử lý chuyện này.

An cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy chuyện này không có quan hệ gì với mình, mục đích của cô là hài cốt linh hồn kia. Nhưng khoảng cách có chút xa, không đợi cô đuổi tới, binh lính trung tướng Lan Tước cũng đã vùi lấp hài cốt kia và thi thể động vật khác xuống hố.

Dừng tay! Giữ lại chờ ta tới! Trong ý thức An hò hét, nhưng lại không thể ngăn cản hành vi của bọn họ.

Xem ra buổi tối phải đi đào hố rữa. Cho dù hài cốt kia chỉ còn lại một chút linh hồn chi lực, cô cũng không muốn từ bỏ.

Sau khi bọn lính xử lý thi thể xong thì quay trở về doanh trại. Tiếp theo, An kinh ngạc nhìn hơn hai trăm người lần lượt đi vào trong lều trại chỉ có thể cất chứa 30 người. Hơn 200 người, toàn bộ đi vào một lều trại chứa 30 người! Lều trại kia chẳng lẽ là dị thể nguyên không gian sao? Hoặc là nói, lều trại kia chỉ là che dấu, nơi đó kỳ thật chính là một con đường thông đạo khác?

Một đường cưỡi Kiển Kiển, một đường quan sát doanh trại kia, An Diệc ở trong màn đêm đã chạy tới chỗ chôn xương.

Kim Mao đi phía sau cô, khứu giác nhanh nhạy liên tục rất nhanh phát hiện ra mùi lạ trong không khí, hần không khỏi cảnh giác lên.

Có Kim Mao phụ trách canh gác, An liền mang theo Kiển Kiển bắt đầu chuyên tâm đào hố.

Lúc này sắc trời đã tối, bốn phía một mảnh yên tĩnh, trong bóng đêm chỉ có hai cái bóng là một người và một cái khoan đang đào hố, ra sức tìm kiếm thi thể, thoạt hình phá lệ quý dị.

Trong hố đất đầu là xác chết động vật nhưng An hiện tại không có cảm giác sợ hãi, có cũng chỉ là một chút hung tàn. Những binh lính đó rốt cuộc giết động vật này như thế nào?

Nửa giờ sau, an rốt cuộc cũng tìm được hài cốt linh hồn kia. Linh lực trên hài cốt đã tiêu tán hơn nửa, An nắm chặt thời gian, đem toàn bộ linh lực còn lại tụ trên một đoạn xương đùi để luyện hóa thành linh cốt.

Đúng lúc này, ở nơi xa vang lên một tiếng còi, ngay sau đó là tiếng cành lá đung chạm và tiếng bước chân.

An lúc đầu còn tưởng rằng bị bọn họ phát hiện, sau đó mới biết thì ra có người gặp tập kích của đàn thú. Thanh âm hỗn tạp giữa súng và tiếng rống của dã thú dần dần chạy về bên này.

An không di chuyển, cô quyết định trước khi bọn họ đuổi tới nơi này sẽ luyện hóa thành công Linh cốt. Ngay vào thời điểm cô hoàn thành một khắc kia, một binh lính nhân loại nhảy ra từ trong rừng cây. Hắn đưa lưng về phía An, không ngừng bắn dã thú đuổi theo hắn.

An lập tức cất linh cốt vào trong cốt giới (nhẫn xương), sau đó mang theo Kiển Kiển từ trong hố chui ra.

Tên lính kia đúng lúc quay người, thành linh đối mặt với An vừa mới chui ra. Kiển Kiển còn đang cố sức bò ra khỏi hố, còn chưa kịp bò ra.

Nháy mắt, biểu tình trên mặt binh lính kia đình trệ, cả người giống như bị hóa thạch. Hắn nhìn thấy cái gì? Một bộ xương trắng bò ra từ trong hố đất, bò ra từ chính cái nơi bọn họ vùi lấp mấy trăm xác chết động vật ban

ngày! “Nó” chậm rãi đứng lên, một thân xương trắng gầy yếu, hai lòng u hỏa màu lan trong hốc mắt trông sáng quắc như thiêu đốt, vô cùng quý mị.

Binh lính giống như bị dọa choáng váng, vẫn không hề nhúc nhích. An rất hiểu cảm giác lúc này của hắn, trong ban đêm tối đen lại nhìn thấy bộ xương người bò ra từ trong đám thi thể, mặc cho là ai cũng đều không chịu được bị đánh sâu “nho nhỏ”.

“Lão K, phát giác cái gì đấy? Đàn thú sắp đuổi tới nơi rồi, còn không nghĩ...” Giọng nói đột nhiên im bật, khung xương bên hố đất đã thành công làm hắn không thấy dạy cũng có kỹ năng biến đổi sắc mặt, biểu tình hoảng sợ giống hệt người lính đầu tiên.

“Rống— —”, lúc này, tiếng dã thú truyền đến từ phía sau cũng làm bừng tỉnh hai gã lính phát giác, bọn họ lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, anh dũng nhằm về phía đàn thú. So với việc khoa học không thể giải thích được sinh vật khô lâu, dã thú có máu có thịt hiển nhiên càng có cảm giác an toàn.

“A a a...” Hai người một bên điên cuồng chiến đấu, một bên gầm rú tiếng hoảng sợ.

Đồng bạn đi theo sau nhìn bọn họ kỳ quái, rõ ràng là chiếm ưu thế, còn kêu quý cái gì? Còn nghĩ rằng bọn hưng phấn vì nghĩ được cách cứu viện, kết quả đầu chỉ thấy vẻ mặt kinh hoàng của bọn họ, còn ngược mấy con dã thú đến mơ hồ. Sức chiến đấu của họ đều bạo sao? Có cái gì kinh hoàng chứ?

Chẳng lẽ sợ hãi có thể nâng cao sức chiến đấu?

“Các người không có việc gì chứ?” Dã thú đầu đã bị hành hạ đến chết, có cần thiết phải bày ra vẻ mặt giống như gặp quỷ không?

Nghe đồng bạn dò hỏi, một trong hai người chỉ tay về phía hố đất, run giọng nói: “Bên kia có cái gì đó.”

“Có thứ gì?” Người nọ không hiểu mà nhìn về phía kia.

Hai người sau liếc nhìn nhau, cũng cẩn thận đi qua.

“Cái gì cũng không có.” Người nọ đi đến bên hố đất, nghi hoặc, nói: “Kỳ quái, cái hố này sao lại bị người đào?”

Hắn quay đầu lại muốn hỏi đồng bạn phía sau, kết quả lại thấy có đứng cách bảy tám mét, thân thể run rẩy giống như chết.

“Các người đến cùng đã nhìn thấy cái gì? Sợ thành như vậy!” Các người có biết rằng về mặt các người bây giờ còn đáng sợ hơn cả quỷ!

Hai người đồng thời chỉ hố đất, há miệng lúc lâu mà không phát ra tiếng nói.

Tên lính kia lúc này mới nhìn kỹ, một cái đầu heo chậm rãi lộ ra ở phía dưới. Đây không phải là đầu heo bình thường, là một tròng răng nãng, là một khô lâu heo hai mắt bốc hỏa! Hốc mắt nó lập lòe hai ngọn quỷ hỏa âm trầm đang nhìn chăm chăm hai gã lính không xa.

Hai gã lính bị Kiển Kiển nhìn mà sợ hãi vô cùng, Kiển Kiển đồng dạng cũng bị họ dọa sợ. Vừa rồi lúc bọn họ rời đi, an đã nhanh chóng trốn vào trong bụi cây. Kiển Kiển vốn đi theo sát phía sau cô, kết quả vì quá khẩn trương, động tác vụng về mà rơi vãi lần vào trong hố. Sau đó thật vất vả mới nâng được cái đầu lên thì nhìn thấy một người một quái thú đứng ở trước mặt nó, nó bị dọa đến ra nước tiểu rồi?

Mẹ ơi, thật đáng sợ, mau tới cứu con!

An thật hận sắt không thành thép, thời điểm máu chốt cô còn đứt dây xích. Cái hố thấp như vậy còn không nhảy ra được, lưu người lại còn dùng được gì?

Kiển Kiển hình như cảm nhận được sự ghét bỏ của An, nó quyết chí tự quyên, lên tinh thần hăng hái nhảy ra khỏi hố đất, sau đó chạy như điên tới chỗ cô.

Khi tên lính kia quay đầu lại, tầm mắt bỏ lỡ thân ảnh to lớn của Kiển Kiển biến mất trong bóng đêm. Hắn vốn bị ánh mắt của đờng bạn làm cho nổi lông da, kết quả cái gì cũng chẳng thấy, không khỏi hoài nghi hai tên gia hỏa này đang đùa hắn hay không.

“Các người!” Đang muốn chất vấn thì lại nghe thấy tiếng dã thú truyền đến cách đó không xa. Ba người liếc nhìn nhau, cũng không lo nghĩ cái khác, cũng nhau chạy tới nơi phát ra tiếng động.

Dã thú đánh lén nhân loại đêm nay không ngừng nghỉ, từng đợt lại từng đợt, số lượng khó có thể đếm hết. Trong đó có vài loại đặc biệt hung hãn, đã giết chết mười mấy người lính, thương vong vẫn còn tiếp tục.

Xung quanh đều là người và thú, An, Kiển Kiển và Kim Mao tránh ở chỗ tối, họ không lập tức rời đi để tránh bị đụng phải.

Hơn một trăm người cùng mấy trăm dã thú hỗn chiến ở trong rừng cây đen nhánh, mùi máu giết chóc bị bóng đêm che dấu, chỉ có thể từ tiếng động loạn vang để nghe ra một ít manh mối.

Đây tuyệt đối không phải là đội ngũ lần đầu tiên chém giết đàn dã thú, cái hố chôn lấp xác chết kia chính là chứng cứ. Khiến an kinh dị chính là nhóm người này chỉ có lực lượng trăm người sao có thể chống lại số lượng dã thú gấp ba bọn họ, chiến lực của bọn họ đến từ đâu? Hoặc là nói, bọn họ sử dụng vũ khí đặc biệt gì?

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyết Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 40

Dịch: Kidlove

Một người lính bị dã thú cắn đứt cổ họng, “Phốc đông” một tiếng ngã xuống mặt đất, sau một lúc giãy giụa thì bất động. An tránh ở chỗ tối nhìn hẩn tử vong, giống như một người ngoài cuộc, không có đồng tình, không có sợ hãi, cũng có sự đành lòng. Chỉ lấy điểm này mà nói, cô đúng là không còn là một con người.

“Rõng...” Dã thú đứng bên thi thể binh lính tập kích, quay đầu nhìn về phía An đang ẩn thân, trong đôi mắt nhỏ như chuông đồng mang theo những đăm sát khí và cảnh giới, trong cổ họng còn phát ra tiếng gầm uy hiếp nhẹ.

An kỳ quái việc mình có thể khiến dã thú chú ý, sau đó liền nghe một tiếng “Ngao ô” ở phía sau, Kim Mao nhảy ra, bất mãn mà nhìn về phía dã thú rống kia, giống như đang nói: “Yếu xìu, dám uy hiếp tiểu gia, chán sống đi!

Dã thú lui về phía sau vài bước, miệng nhẹ phun khí, sau đó xoay người chạy vào trong rừng.

“Ngao ô.” Tha người còn biết thức thời. Kim Mao ngẩng đầu uốn ngược, vẻ mặt đắc ý liếc nhìn An đang ngỡ xồm một bên, tỏ vẻ hẩn khốc soái như vậy, mỡ xương trắng có bị hẩn mê hoặc không?

An: ... Vẫn là giả vờ không nhìn thấy đi.

An nhật súng RD của tên lính kia lên cẩn thận kiểm tra một chút, phát hiện trong cột chứa năng lượng có dự trữ hai loại sức năng nguyên (nguyên liệu năng lượng tích tụ), một đỏ một trắng. Năng lượng màu trắng là năng lượng thường dùng còn màu đỏ thì chưa từng thấy.

An suy tư một lát, đột nhiên c ần lấy súng và nả một phát vào đại thụ phía trước. Chỉ nghe r ần một tiếng vang, thân cây đại thụ bị đục lỗ, lộ ra một cửa động lớn như bàn tay nhỏ, sau đó, chỗ bên cạnh cửa động bắt đầu ăn mòn, chỉ trong nháy mắt li ền ăn mòn thành một cửa lớn có đường kính ước chừng 30cm.

Kim Mao hoảng sợ, cảnh giác nhìn súng RD trên tay An.

Linh hỏa trong mắt An chuyển động, sau đó cô mở bình năng lượng, rút toàn bộ năng lượng màu đỏ ở bên trong ra, sau đó lại nhắm đại thụ kia bắn một súng. L ần này uy lực giảm rất nhi ều, ở trên thân cây không bị bắn thủng cũng không có hiệu quả ăn mòn.

Xem ra cô suy đoán đúng r ồi, vũ khí đám lính này sở dĩ có uy lực như vậy đều là bởi vì sức năng nguyên màu đỏ kia. Nhưng, cô lúc trước chưa từng nhìn thấy Milos sử dụng. Nếu người Straous thật sự nắm giữ kỹ thuật ngu ồn năng lượng này, sao có thể chỉ cố thủ bên trong vài căn cứ kia mà không dám phát triển ra ngoài?

An nạp sức năng nguyên màu đỏ trở lại súng RD, sau đó thu vào trong Cốt giới của mình, cô tính chờ sau này có thời gian đi hỏi thăm Milos một chút.

B ầu trời bắt đầu tăng sáng, sự chém giết trong rừng dần dần dừng lại, không khí mang theo hơi nước ngập tràn mùi máu tươi.

Trên mặt đất nơi nơi đều là xác chết, có động vật cũng có nhân loại. Cho tới bây giờ, An vẫn không hiểu nổi đây là chuyện gì đã xảy ra. Tối hôm qua hẳn là dã thú phát động công kích với nhân loại, kỳ quái là, đã chịu công kích như vậy, trung tướng Lan Tước li ền mạng cùng đàn thú chứ không có lựa chọn rời trận địa mà vẫn cố thủ doanh trại quân đội.

Nếu là vì vắc – xin phòng bệnh, hẳn là lấy việc bắt giữ động vật làm chủ, mà không phải là giết chết toàn bộ, thậm chí còn xử lý vùi lấp xác chết.

Lúc này, bọn lính bắt đầu rửa sạch chiến trường, An mang theo Kim Mao và Kiển Kiển đi sâu vào trong rừng cây.

Nhìn chiến trường ở phía xa xa tràn ngập huyết tinh, ý thức của An xuất hiện vài phần dao động. Cho tới nay, cô chỉ coi mình là dân thường hành tinh này, đối với sự tồn tại của người Straous cũng không có nhiều bài xích. Bởi vì sinh vật hành tinh này rất mạnh, khoa học kỹ thuật của nhân loại không có uy hiếp lớn với chúng. Mà ở trong thế giới của cô, nhân loại tuyệt đối là chúa tể, sinh vật khác cũng đều do nhân loại quy hoạch mà tồn tại. Trong cái nhìn của cô, con người và động vật đều tuân hoàn quy tắc sinh tồn cá lớn nuốt cá bé, khôn sống mớng chết, cộng đồng phát triển theo trạng thái tương đối cân bằng cũng chưa chắc không thể.

Nhưng, nhân loại một khi có vũ lực và khoa học kỹ thuật chiếm ưu thế, đối với tất cả sinh vật trên hành tinh này đều sẽ là một họa tai.

An từng làm nhân loại, cô hưởng thụ nền khoa học kỹ thuật phát triển nên cô hiểu, trước mắt sự thuận lợi của con người sẽ thành lập trên sự khai phá hành tinh này. Nếu có thể, cô muốn nhìn thế giới mỹ lệ, dãi dào sức sống.

Nhưng, nguyện vọng này nếu có thể thực hiện sẽ vĩnh viễn không thể ký thác trên nhân loại.

An hiện tại không khác gì người chết, thật ra cũng có chút thương hại. Cô chỉ dựa vào ý thức và bản năng của mình để phán đoán đúng sai, đêm nay nhìn một màn giết chóc này, khiến cô để ý không phải là số lượng động vật tử vong mà là nguần năng lượng vũ khí trong tay trung tướng Lan Tước. Tuy rằng, cô không biết tình huống cụ thể, nhưng cô có thể khẳng định, nguần năng lượng vũ khí này còn chưa được công bố ra ngoài. Nếu không lấy thân phận và địa vị của Milos, không có khả năng một chút tin tức đều không có.

An thông qua con mắt của Hi Khắc Tư, lặng lặng quan sát doanh trại trên mặt đất kia. Nếu cô đoán không sai thì bí mật của Lan Tước chính là giấu trong doanh trại kia.

An từ trong ý thức gọi khô lâu chó đào hang Tag, thân hình Tag cao gầy, nó am hiểu việc đào hang qua nham thạch, thích hoạt động vào ban đêm, tính cảnh giác cực cao. An quyết định phái nó đi thăm dò thật hư trong doanh trại.

“Ngao ô.” Kim Mao chọc chọc An như lão tăn nhập định, hẳn muốn hỏi cô có muốn đi tắm rửa không, một thân xương trắng giờ đã bị ô uế cả rồi.

An đang chú ý Tag nên không để ý tới hẳn. Kim Mao lung lay trước mặt cô vài vòng vẫn không nhận được sự chú ý của cô, nó một hơi liền dùng sức bẻ gãy đầu cô từ trên cổ xuống, sau đó ôm đầu nhảy vào trong hồ nước.

An đầu mình hai nơi: ...

Kiến Kiến chưa kịp phản ứng: ...

“Lộc cộc.” Kim Mao đắc ý giơ đầu cô lên, ở trong hồ vui sướng mà bơi lội.

[ôm một bộ xương trắng lác lư nơi nơi, không cảm thấy mệt người sao?] phía trước còn không biết là ai liên tiếp bị dọa sợ, giờ sao không sợ nữa?

【 lộc cộc. 】 Kim Mao trở mình, tạo tư thế duyên dáng xuyên qua zuyên lại đám rêu nước xanh biếc.

Bơi tới trước một khối đá ngầm, hẳn đột nhiên dừng lại nhìn trái nhìn phải, sau đó đặt An ở trên tảng đá ngầm, vừa mới chuẩn bị rời đi lại có chút không yên tâm, hẳn hái một ít rong nước đặt lên trên đầu cô làm vẻ bảo vệ, sau đó mới chui đầu vào trong hang động cách đó không xa.

An bị rêu nước che dấu thật sự dở khóc dở cười. Có thể lấy giúp cô rêu nước ra không? Cô là một bộ xương khô, ai sẽ cảm thấy hứng thú chứ!

Thấy Kim Mao không ở đây, thân thể không đầu của An không khống chế nổi mình nhảy vào trong hồ, theo vị trí đầu mình mà bơi tới. Gắn bó

khung xương chính là linh hồn chi lực, chỉ cần linh hồn bất diệt thì dù ở khoảng cách rất xa, thân thể đâu có thể cảm ứng lẫn nhau.

Kiên Kiên không bơi lội, nó chỉ có thể cô đơn đứng ở bên hồ, tha thiết mà chờ đợi “mẹ” trở về.

Không lâu sau, Kim Mao chui ra từ trong hang động. Hắn đẩy rêu xanh trên đầu An ra, sau đó giơ lên một con cua lớn như cái chậu rửa mặt khoe trước mặt cô.

Có phải rất lớn rất uy vũ không? Kim Mao nắm cái kìm của con cua, trong miệng lộc cộc cộc cộc nói ra: [Cái này ăn ngon, cô nhất định thích ăn]

[lại ăn ngon, ta cũng không ăn...]

[loại cua này rất khó tìm, cô thật sự không ăn sao?], vẻ mặt Kim Mao là “Cô thật lãng phí, thật không có lộc ăn].

[... Cảm ơn, không ăn]

Kim Mao thất vọng nên lập tức cảm thấy mỹ vị một chút của con cua đâu không có.

[cô rốt cuộc thích ăn gì? không ăn cái gì sẽ chết đói, hơn nữa cũng không mọc được thịt.] Kim Mao dùng tay gõ gõ đầu trục của An.

Đầu trục đã thực thảm rồi, người còn gõ nữa! An hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

“Lộc cộc.” Kim Mao đói bụng, quyết định trước ăn no rồi lại nói tiếp. Hắn một tay mang theo đầu An, một tay bắt con cua lớn, vừa mới chuẩn bị rời đi thì kết quả quay đầu thấy một khối xương không đầu lâu thẳng tắp đứng sau hắn.

“Ngao!” Kim Mao sợ tới mức lông tóc dựng ngược, đầu và cua trên tay đồng thời rơi xuống đất.

Con cua lớn như được đại xá, răng rắc răng rắc mà chạy đi.

Thân không đâu không nhìn Kim Mao hóa thạch, khom người nhật đầu lên, thuần thực lấp rắp đầu lên xương cốt mình.

Kim Mao nhận được cái khinh bỉ của An, cảm xúc cũng thấp dần, sau đó còn phát hiện con cua của mình chạy trốn thì không khỏi càng thêm buồn bực.

An có chút không đành lòng khi nhìn thấy bộ dáng đáng thương tủi thân của hấn, gia hỏa này dù sao cũng vẫn tốt với cô, tuy rằng tốt đến có chút kỳ quái nhưng thật tâm thật lòng. An cảm thấy mình cũng nên đối xử tốt với hấn một chút.

Vì thế, cô vỗ vỗ vai Kim Mao: [được rồi, đừng khổ sở, đợi lát nữa tôi làm món ngon cho ăn, đã từng ăn BBQ nướng chưa?]

[BBQ nướng là cái gì?] Về mặt Kim Mao tò mò.

[xem ra là chưa từng ăn qua, cũng không biết người có thể ăn được không nhỉ.]

[Có thể ăn, khẳng định có thể ăn!] Kim Mao chém đinh chặt sắt mà bày tỏ.

[... Được rồi, người đi bắt chút cá tôm, con cua hoặc là ngọc trai gì đó, tôi chờ ở trên bờ.]

Kim Mao vèo một cái liền đi.

An xoay người bơi vào trong bờ, chờ khi cô bơi tới nơi thì cũng thấy Kim Mao đã tới trước. Ở bên chân hấn là một đồng lớn thủy sản...

Động tác này cũng thật là nhanh.

Kim Mao thấy An ngoi đầu, lập tức nhảy lên như muốn vớt cô từ trong nước vớt ra, đặt ở bên cạnh đồ ăn, sau đó cũng ngẩng đầu xồm ở bên cạnh mà mong chờ nhìn cô.

Có thể đừng có mong chờ như vậy không? Nếu như người không thích ăn đồ chín còn không biết sẽ có bộ dạng thất vọng như thế nào đâu?

An lắc đầu, kêu Kim Mao đi nhặt chút gỗ vụn về, cô từ trong Cốt giới lấy ra một lõi nguyên liệu, dùng linh lực cắt thành mấy thanh xiên. Tiếp theo xử lý tốt cá tôm rồi xuyên vào thanh xiên. Bởi vì không có gia vị nên chỉ có thể làm “nguyên vị” nướng BBQ.

An sử dụng tự quyết “hỏa” bật lửa đốt gỗ Kim Mao tìm về. Lúc ngọn lửa dâng lên, Kim Mao nho nhỏ kinh ngạc một chút, ngay sau đó bị nướng ấm áp mà dựa bên người An, hẩn thoải mái mà nheo mắt lại.

Nhưng chỉ lát sau, cá tôm đều bị nướng chín, hương thơm xông vào mũi khiến Kim Mao thèm ăn. An đem cá nướng đưa cho hẩn, hẩn còn gấp đến độ không thể chờ nổi mà cắn một ngụm.

“Ngao!” Kim Mao vươn đầu lưỡi không ngừng hà hơi.

[chậm một chút, cẩn thận nóng.] Tay nghề nướng của An rất bình thường nhưng thắng ở nguyên liệu tươi mới mang theo hương vị. Đương nhiên, cô không thưởng thức qua nên không biết hương vị của nó thế nào. Chỉ nhìn dáng vẻ Kim Mao hẩn là ăn rất ngon.

An nướng hết tất cả cá tôm Kim Mao chớp tới, thẳng tới khi hẩn ăn cảm thấy mãn nguyện nằm trên mặt đất lưỡi động đậy.

Cho gia hỏa này ăn no, lực chú ý của An liền dời tới trên người khô lâu chó đào hang Tag.

Thứ nó phát hiện khiến An lắp bắp kinh hãi, nhưng cẩn thận suy nghĩ thì cũng nằm trong dự kiến của cô.

Thì ra sở dĩ Trung tướng Lan Tước bảo hộ doanh trại kia là bởi vì bên dưới doanh trại có một nhà xưởng bí mật.

Tác giả có lời muốn nói: Giới thiệu khô lâu thú:

1. Vượng vượng — — chuột bay
2. Đồ đồ — — hồ ly tím
3. Tư Thụy — — khí Ma-các
4. F — — Cá nước
5. Phiếm phiếm — — chồn
6. Hi Khắc Tư — — Chim
7. Tái Văn — — lôi xà
8. Tag — — chó đào hang
9. Kiễn Kiễn (nan nan) — — lợn rừng
- 10— — ? (chưa tạo ra...)

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyệt Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 41

Dịch: Kidlove

Khô lâu chó đào hang Tag có thân hình giống như một con thằn lằn, nó treo ở trên giầy binh lính, rất thuận lợi tiến vào nhà xưởng bí mật phía dưới mặt đất.

Nhà xưởng được xây dựng phí trên mạch khoáng có tên gọi là “quặng Hồng Huyết”, chia làm ba tầng, tầng thứ nhất là khu lấy quặng và xưởng gia công, ở giữa là tầng cách ly và khu tinh luyện, tầng trên là phòng thí nghiệm và khu lưu trữ. Bên trong ước chừng có hơn bảy trăm người, phân công rõ ràng, thứ tự ngay ngắn.

Tag đi theo lính tuần tra, một đường thăm quan cả nhà xưởng.

Từ đối thoại của nhóm lính cũng thu được một ít tin tức. Nhà xưởng này được thành lập bảy, tám năm nhưng thành quả đạt được thì vào một hai năm trước. Nó lệ thuộc vào gia tộc Áo Cổ, kết quả nghiên cứu là tuyệt đối bảo mật, ngay cả thị trưởng Arsen cũng hoàn toàn không hề hay biết. Cho nên khi hắn phát hiện trung tướng Lan Tước mất tích mới thỉnh cầu sự giúp đỡ của đám người Milos.

Đối với trung tướng Lan Tước mà nói, thị trưởng phái công chính là Arsen tuyệt đối điển hình đờng đội heo, lúc nào cũng là tâm thánh mẫu, không chút tự giác bản thân mình bị “bán đứng”, có đôi khi thật sự hoài nghi hắn có phải cố ý hay không!

Trên thực tế, trung tướng Lan Tước chỉ giả vờ sử dụng danh nghĩa giải cứu nhà nghiên cứu, phái binh đi chi viện nhà xưởng trước, bởi vì đã thú chặn đứt con đường vận chuyển vật tư của bọn họ nên nhà xưởng cũng gặp nguy hiểm cực lớn. Thợ mỏ xưởng Hồng Huyết là tài nguyên và lợi thế

của gia tộc Áo Cổ, không dung có thất. Nguồn năng lượng vũ khí mới vừa xuất hiện đủ để cho vũ lực của họ có tính ưu thế áp đảo. Cho dù là ở hành tinh Straous hay là hành tinh thăm dò đầu có quyên lên tiếng tuyệt đối. Chẳng qua, vừa mới có được một chút thành quả lại tạm thời không thể trang bị quy mô lớn.

Sau khi An biết điều này, phản ứng đầu tiên chính là thông tri cho Milos, cứ để cho mấy phe phái bọn họ tự mình tranh đấu đi. Nhưng sau đó lại nghĩ, như vậy chẳng qua là gián tiếp bại lộ sự tồn tại của quặng Hồng huyết thì càng đưa tới nhiều người ước mơ? Đến lúc đó, ngược lại càng đưa tới phiến toái cho hành tinh này.

Biện pháp tốt nhất, hẳn là trước khi nhà xưởng này sinh ra hiệu quả và lợi ích thì trực tiếp phá hủy nó đi. Tuy rằng không thể giải quyết vấn đề hoàn toàn, nhưng ít ra có thể lùi lại thời gian phát triển nguồn năng lượng vũ khí kiểu mới. Trừ phi gia tộc Áo Cổ tự mình chủ động công bố thành quả nghiên cứu quặng Hồng huyết, nếu không trong thời gian ngắn, bọn họ không có khả năng xây dựng một nhà xưởng thứ hai.

An cảm thấy đây là biện pháp không tồi, cô không hề có nửa điểm áp lực khi nghĩ tới việc phá hủy nhà xưởng chuyên môn nghiên cứu vũ khí nguy hiểm. Chỉ là lấy lực lượng của cô hình như không làm tốt lắm. Cốt điều của cô phần lớn thời gian và khoảng cách đều hạn chế, uy lực cũng không đủ mạnh, cho dù đánh được 10 người cũng khẳng định không thể đánh được 100 người.

Duy nhất có thể để cô dựa vào là quân đoàn khô lâu của cô. Nhưng những vũ khí năng lượng kiểu mới này cũng có lực sát thương nhất định với khô lâu thú. Cô sau khi dùng lõi nguyên liệu gia công để làm thực nghiệm, súng năng lượng kiểu mới tuy rằng không thể bắn thủng xương cốt nhưng lại có hiệu quả ăn mòn phá hủy chất xương khiến chúng trở nên yếu ớt khô khốc. Lúc chữa trị sau này lại phải tiêu hao linh lực rất lớn, hơn nữa sau khi chữa trị xong chất lượng cũng không bằng lúc đầu.

Chính vì điểm này là nguyên nhân đầu tiên An quyết tâm phá hủy nhà xưởng kia. Nếu không thể cứng đối cứng, vậy chỉ có thể dùng trí.

An trước tin nhìn trúng chính là khu lưu giữ nhà xưởng, bên trong ước chừng có hơn một trăm tủ kim loại với hơn một ngàn ngu ồn năng lượng nguyên tố h ồng huyết. Mỗi một tủ kim loại đều được thiết lập mật mã và do vài tên quan quân nắm giữ. Đối với An mà nói, cùng với việc hao hết tâm đi đi tìm mật mã thì không bằng trực tiếp trộm toàn bộ tủ kim loại đi.

Tiếp theo phải chú ý chính là phòng nghiên cứu, nơi này chứa đựng toàn bộ tư liệu về thu thập và tinh luyện quặng h ồng huyết.

An nhìn bản đồ mình vẽ mấy lần, rốt cuộc cũng vạch ra một kế hoạch đơn giản. Đầu tiên là trộm sạch nơi cất giữ ngu ồn năng lượng nguyên tố, sau đó phá hủy phòng nghiên cứu, cuối cùng là phong tỏa khu khai thác quặng.

Thực tốt, cứ như vậy mà làm! An nắm tay, linh hỏa trong mắt bùng cháy mạnh mẽ.

An bên này còn đang tự thưởng một phiếu cho kế hoạch lớn của mình, Milos bên kia cũng phát hiện hành động trung tướng Lan Tước có điểm kỳ quái. Thị trưởng Arsen hỏi một cái hay ba cái đầu cái gì cũng không biết, cho nên hắn tự quyết định mang binh đi đi ầu tra một chút, vài tên quan quân nghe tin lập tức khuyên can. Hiện giờ dã thú ngoài căn cứ hoành hành, tùy thời đều sẽ gặp nguy hiểm, thật sự không thích hợp để đi xa.

Nhưng, Milos chỉ nói hai chữ li ền thuyết phục mọi người.

“Nadine.”

Nadine là ai? Nadine chính là nhà nghiên cứu khoa học đầu tiên tiếp xúc với Chủ quả chân khuẩn, cũng là người đem Nấm hảo chân vào căn cứ số 3, là mẫu thể lây bệnh cho mọi người trong căn cứ. Hắn vốn dĩ bị nhốt ở trong khu cách ly, sinh thời chỉ sợ không được tự do. Nhưng sau khi vắc xin phòng bệnh được nghiên cứu chế tạo thành công, Nadine chẳng những không bị giam c ầm, ngược lại còn nhận được ủy thác và trọng tranh Milos giao. Đó chính là phụ trách “câu – dẫn” và phụ trách thu ần dưỡng chúng.

Bởi vì Milos đưa ra chính sách dụ dỗ này nên căn cứ số 3 rất nhanh thành công mua chuộc được rất nhiều dã thú, tuy rằng vẫn còn tồn tại mâu thuẫn nhưng so với hai căn cứ khác thì ổn định hơn nhiều, tốc độ phát minh nghiên cứu vắc xin phòng bệnh cũng là nhanh nhất.

Cho nên Milos nhắc tới Nadine thì những người khác đều không cần nhiều lời nữa. Nadine bây giờ cơ hồ thành bạn thân của dã thú, còn bị “sủng – hạnh”. Chỉ cần hấn ở đâu, dã thú liền trở nên rất thân thiện. Trừ phi cố ý khiêu khích, nếu không sẽ không dễ dàng công kích nhân loại.

Vì thế, hành trình dã ngoại của Milos cứ như vậy được quyết định.

An vừa nhận được tin tức Milos ra ngoài nhưng cô cũng không có liên lạc với đối phương mà tiếp tục từng bước làm việc của mình.

Nếu nghĩ kế hoạch đã định hoàn thành thì cô cần phải chuẩn bị vài món vật phẩm, một là cốt điều chứa đựng nguyên tố nguồn năng lượng, hai là cốt điều phá hủy phòng nghiên cứu, ba là cốt điều phong tỏa khu vực mỏ khai thác.

Vì thế, cô triệu hồi khô lâu khi Tư Thụy, khô lâu chèn Phiếm phiếm và khô lâu chó đào hang Tag.

Tư Thụy có thân thủ linh hoạt, Phiếm Phiếm nhanh như tia chớp, Tag giỏi việc đào hang động. Chúng phối hợp lẫn nhau có lẽ sẽ có hiệu quả không ngờ tới.

Kế tiếp việc An phải làm chính là chế tác cốt điều tương ứng với chúng, đối với bản thân cô mà nói nó là một sự khiêu chiến không tồi.

Rõ ràng là làm chuyện phá hủy, vì sao lại cảm thấy có chút hưng phấn nhỉ?

Ánh mắt An sáng quắc nhìn chằm chằm các bạn nhỏ của cô, tầm mắt cuối cùng dừng trên người Phiếm Phiếm. Trên tay cô có hai cốt giới bảo quản, nhưng chỉ có cô mới có thể sử dụng. Cho nên cô cần phải làm một đôi nữa.

Lần này, cô quyết định tiến hành điêu khắc trên người Phiếm Phiếm. Không gian “Tôn” không khắc những cốt điều khác, cũng không có cái gọi là đánh mất. Tác dụng chủ yếu của nó là lưu giữ vật phẩm, tốt nhất là cùng thân thể hợp hai làm một.

Có tiền lệ là Hi Khắc Tư, hơn nữa năng lực của cô cũng đã tăng lên, cô tin tưởng mình có thể thuận lợi hoàn thành khắc ấn (điều khắc con dấu).

Song, cô vẫn phải hỏi chú ý của Phiếm phiếm, nói cho nó hậu quả khi thất bại. Kết quả gia hỏa này vừa nghe thấy tác dụng của không gian lưu giữ liền lập tức hưng phấn đến mức liên tục thúc giục An, bảo cô mau chóng bắt đầu.

An phát hiện đồng bọn khô lâu của nàng trừ bỏ Kiến Kiến thì tất cả đều là những vật không biết sợ hãi. Thoạt nhìn, Kiến Kiến mới là kẻ ngoại lai...

Mấy ngày tiếp theo, An đầu vì kế hoạch chuẩn bị phá hủy nhà xưởng mà chuyên tâm nghiên cứu các cốt điều thực chiến.

Ngay khi cô vừa xuất quan cũng là lúc Milos đã tới nhà xưởng bí mật không quá một trăm mét. Bởi vì không biết phương hướng cụ thể của đám người Lan Tước cho nên tốc độ của bọn họ cũng không có nhanh.

“Thiếu tướng Milos, ngài xem.” Âu Mạc kéo một xác chết động vật tới trước mặt Milos, chỉ vào miệng vết thương của nó, nghiêm túc nói: “Đây là do súng sao?”

Vài tên lính ở phụ cận vây lại xem xét, trên mặt đều lộ vẻ mặt không thể tin được.

Milos cẩn thận kiểm tra lại một chút miệng vết thương của xác chết, trầm ngâm nói: “là vết thương do súng, nhưng sức năng nguyên lại hoàn toàn khác biệt.”

“Liên minh lại nghiên cứu phát minh nguyên tố ngu ồn năng lượng mới sao? Sao chúng ta không thu được chút tiếng gió nào?” Một người lính kỳ

quái hỏi.

Milos lặng lẽ không nói một lời, một lát sau, hắn mới mở miệng nói: “Đi thôi, bọn họ hẳn chỉ ở phụ cận.”

Đội ngũ Milos theo dấu vết, chậm rãi đi về phía nhà xưởng bí mật.

“Trung tướng Lan Tước, có một đội ngũ đang tới gần chỗ chúng ta.” Một lính trinh sát báo cáo ở trong doanh trại.

“Bao nhiêu người, ai dẫn đội?” Lan Tước nhìn chằm chằm chường thượng tinh, đầu cũng không nâng hỏi.

“30 người, thiếu tướng Milos.”

Lan Tước lúc này mới ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn về phía lính trinh sát: “Bọn họ đến đây làm cái gì?”

“Thuộc hạ không biết.” Lính trinh sát chần chừ đáp, “Nhưng bọn họ đi theo phương hướng rất chuẩn xác.”

“Nói cách khác, bọn họ rất có thể đã phát hiện ra cái gì đó?” Ngón tay Lan Tước xoa xoa lông mày của mình, trên mặt lộ một nụ cười dịu dàng nhưng lại khiến người ở bên cạnh run rẩy.

“Trung tướng Lan Tước, kế tiếp chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Một sĩ quan hỏi.

Lan Tước cười nói: “30 người, nếu tới thì vậy đừng có đi nữa.” Nói xong, ánh mắt hắn phát lạnh, sắc mặt sĩ quan khẽ biến, cẩn thận nói: “Trung tướng Lan Tước, đó chính là thiếu tướng Milos đấy? Ngài thật sự muốn giết hắn?”

Lan Tước khinh thường nhìn hắn một cái, khẽ cười nói: “Vậy người có kiến nghị gì nào?”

Lưng sĩ quan thấy lạnh, cúi đầu, lúng ta lúng túng không nói.

“Nếu không có kiến nghị khác.” Lan Tước gõ mặt bàn, dụi dàng nói: “Vậy thì đi xuống chuẩn bị đi.”

Sĩ quan lập tức lĩnh mệnh mà đi.

Lan Tước thấy hắn đi rồi thì nói với người đàn ông đầu bạc ở bên người: “Túc Vũ, người đi nhìn, cần phải tuyệt đối không sai lầm (1).”

Túc Vũ gật gật đầu, xoay người đi ra khỏi doanh trại, trên mặt là sự lạnh lùng không có một chút biểu cảm.

Giờ phút này, Milos còn không hề biết rằng có một hời ác chiến đang ở phía trước chờ hắn, chỉ là trong lòng hắn dâng lên một dự cảm xấu. Càng thâm nhập (vào sâu) thì loại cảm giác này càng thêm mãnh liệt.

“Chậm lại, đề cao cảnh giác.” Milos đột nhiên hạ lệnh.

“Thiếu tướng Milos, có chuyện xảy ra sao?” Âu Mạc nhỏ giọng hỏi.

Milos không đáp, tiếp tục phân phó: “Tất cả tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, phát hiện bất kỳ tình huống dị thường đầu tức thời cảnh báo.”

“Rõ!”

“Sao còn chưa có tới?” Ở sâu trong rừng cây, một đội ngũ ẩn núp nơi tối tăm đang chờ mục tiêu xuất hiện. Vốn dự tính mười phút có thể tao ngộ (gặp gỡ bất ngờ, không định trước), kết quả đợi tới ba mươi mấy phút cũng không thấy bóng người.

“Đừng nóng vội, hắn là nhanh thôi.”

Vừa dứt lời liền thấy hai con tàu con thoi đang di chuyển về hướng này...

An ghé ở chỗ cao, xa xa quan sát tình huống doanh trại, vừa lúc nhìn thấy đội ngũ hơn một trăm người rời khỏi doanh trại.

Tuy rằng không biết họ định đi làm gì nhưng quân số giảm bớt đối với An mà nói thì không nghi ngờ chính là một chuyện tốt. Cô nhân cơ hội này, để Tư Thụy, Phiếm Phiếm và Tag đã có “trang bị hoàn mỹ” xâm nhập vào trong nhà xưởng.

Milos và An, hai bên trong lúc vô tình đã hình thành thế nội ứng ngoại hợp.

Thân ở trong doanh trại, trung tướng Lan Tước còn không hề hay biết hần sắp gặp được một lần thất bại thảm thiết nhất không định trước trong cuộc đời của hần.

P/s: (1) Nguyên văn là: 萬無一失 = vạn vô nhất thất = Tuyệt đối không sai lầm.

◇ Tam quốc diễn nghĩa: “Mỗ bảo nhất nhân dữ mỗ đồng khứ thủ quan, vạn vô nhất thất”, (Đệ lục thập nhị hồi) Tôi xin tiến cử một người với tôi cùng đi giữ cửa ải, thì chắc chắn an toàn. Theo từ điển.

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyệt Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 42: Không Dấu Vết

Dịch: Kidlove

Milos xoa xoa huyết Thái dương càng lúc càng đau đớn của mình nhằm cố gắng tập trung tinh thần, cái loại cảm giác huyền diệu này lại xuất hiện lần nữa, động tĩnh xung quanh đều bị thu hết vào tai. Từng gợn sóng âm do các loại vật thể chấn động sinh ra, truyền cho nhau, hay va chạm, biến chuyển... Rồi sau đó dần dần hình thành một bức đồ họa tượng hình ở trong đầu hắn. Milos được xưng là “Thính giác thành tượng(*)“, giống như loài dơi có thể căn cứ bắt chước sóng âm của các trạng thái sự vật xung quanh.

(Ý nói Milos có thính giác rất tinh, vững chắc)

Một lát sau, hắn đột nhiên mở mắt ra, hạ lệnh nói: “Người đi đầu khiên nghe lệnh, lập tức thay đổi đầu xe gia tốc chạy ngược về hướng trái.”

“Rõ.” Hai người đi đầu khiên tuy không rõ nguyên nhân nhưng cũng không nói ra lời nghi vấn khác, nhanh chóng phản ứng.

Binh lính mai phục cách đó không xa, mắt thấy tàu con thoi sắp tiến vào vòng phục kích, ai biết đột nhiên lại đổi hướng rời đi.

“Trưởng quan, làm sao bây giờ?” Một binh lính nhỏ giọng hỏi.

Sắc mặt tên trưởng quan kia hơi trầm xuống, cắn răng nói: “Công kích!”

Một tiếng ra lệnh, vài binh lính tiến lên bắn đạn lưu quang vào hướng tàu con thoi. Chỉ nghe vèo vèo vài tiếng, đạn lưu quang cắt qua không khí, chuẩn xác va chạm vào thân tàu con thoi, trong phút chốc, ánh sáng văng

khắp nơi. Tàu con thoi tuy không bị phá hủy nhưng thân xe xóc nảy kịch liệt, thiếu chút nữa bị ném đi.

Lực phòng ngự tàu con thoi quân dụng rất mạnh, đột nhiên chịu công kích, bọn lính vốn đang trấn định, rất có tổ chức huấn luyện mà tổ chức phản kích. Nhưng không lâu sau, bọn họ liền phát hiện tình huống có chút không thích hợp. Bốn cái đạn lưu quang, hai quả chặn đường đi, hai quả ở giữa thân xe.

“Báo cáo! Vách tường phòng ngự tàu con thoi bị tổn hại, năng lượng đang giảm xuống rất nhanh.” Một người lính vội báo cáo: “Dự tính sau ba phút, vách tường phòng ngự sẽ xuất hiện chỗ hỏng.”

“Sát, đối phương sử dụng vũ khí gì vậy? Đạn lưu quang không có uy lực lớn như vậy!” Bọn lính khiếp sợ không thôi.

Milos không có thời gian giải thích, hạ lệnh: “Mọi người nhanh chóng xuống xe, tìm kiếm chỗ lấp. Địch nhân ước chừng có một trăm người, vũ khí hoàn mỹ, tận lực không giáp mặt đánh bừa với bọn họ.”

Bọn lính cũng không kịp tự hỏi vì sao Milos đang ở trong xe có thể đoán ra số lượng địch nhân, từng người đã hành động.

Tiếng súng liên tiếp vang lên, địch nhân đang vây đánh bọn họ.

Milos mang theo binh lính chui vào trong rừng, một chùm tia sáng bắn đến đánh trúng vào thân cây đại thụ cách đó không xa, thân cây lập tức bị ăn mòn thành một cái động lớn. Mọi người nhìn thấy thì sắc mặt trắng nhợt, loại vũ khí có uy lực lớn như vậy vẫn là lần đầu binh lính nhìn thấy. Nó lợi hại không phải có thể bắn thủng lớp bảo hộ mà còn sinh ra hiệu quả ăn mòn sau đó, giống như đặc tính của cả vũ khí năng lượng và vũ khí sinh hóa.

“Thiếu tướng Milos...” Âu Mạc mang vẻ mặt sầu lo nhìn về phía Milos.

Milos nheo mắt lại, nhanh chóng nhìn quét qua hoàn cảnh xung quanh, nói: “Âu Mạc, cậu đợi lát nữa mang theo Nadine và hai người lính nữa đi về phía Tây Nam.”

“Vậy thiếu tướng người đi đâu.”

“Địch nhân cách chúng ta rất g ần, không có người cản phía sau thì các người không trốn thoát được.”

Âu Mạc lập tức kích động nói: “Tôi tuyệt đối sẽ không bỏ ngài mà đi!”

Milos nhìn h ắn, thận trọng nói: “Nhiệm vụ bảo hộ Nadine, giao cho người khác ta không yên tâm. Cho nên Âu Mạc, cậu không cần cô phụ kỳ vọng của ta với cậu.”

Âu Mạc mặt nheo đến mức đỏ bừng, muốn phản bác nhưng một câu cũng không nói lên lời.

“Đi thôi, đừng lại lãng phí thời gian.” Milos đẩy h ắn một phen, sau đó quay đ ầu, ánh mắt nhìn thẳng phía trước để tìm tòi tung tích địch nhân.

Âu Mạc nắm thật chặt hai đ ấm, đứng thẳng bất động một lát, sau đó kính chào theo kiểu nghi thức quân đội, rồi cuộc cũng v ăng theo mệnh lệnh của y đ ổi tới chỗ Nadine.

Milos không để ý h ắn rời đi lúc nào, ánh mắt h ắn nóng cháy, khóe mắt giờ lên, chiến ý cu ồng bạo một lần nữa nảy lên trong lòng.

Tiếp theo, h ắn nói với binh lính bên người: “Tất cả chú ý, tìm nơi có thể trốn, l ặng lẽ tới g ần địch nhân, phản thủ vì công, tác chiến đánh lén (*)”

* Phản thủ vì công, tác chiến đánh lén: Ý nói lấy bảo hộ, bảo vệ bản thân mình là chính thay vì ham chiến tấn công địch nhân, sau đó sử dụng phương án chiến đấu là đánh lén không đánh giáp lá cá đối mặt với địch nhân.

Đám người Milos bị lọt vào phục kích (mai phục), An bên này cũng bắt đầu hành động. Cô trang bị cho khô lâu chim Hi Khắc Tư một loại camera nhỏ, định quay toàn cảnh quá trình lần đầu tiên tác chiến của quân đoàn khô lâu thú. Tuy rằng địa điểm tác chiến là bên trong nhà xưởng, nhưng phản ứng của binh lính loài người cũng có thể có đột biến thành quả tác chiến cho quân đoàn khô lâu thú.

“Tích tích tích” tiếng cảnh báo chọt vang lên trong doanh trại.

Lan Tước ngẩng đầu hỏi: “Sao lại thế này?”

Một sĩ quan sau khi liên hệ với thuộc hạ, trả lời: “Báo cáo trung tướng, tầng chót thuộc khu vực mở khai thác gặp sự cố bị sụp đổ.”

“Gặp chuyện sụp đổ?” Nghi hoặc hiện ra trong mắt Lan Tước, từ khi nhà xưởng này được thành lập tới bây giờ chưa từng gặp chuyện bị sụp đổ. “Đưa ta xem kết quả theo dõi.”

Sĩ quan lập tức mở ra hình ảnh camera ở tầng chót, thời gian sự cố phát sinh sụp đổ là ba phút trước.

Phát sinh sự cố sụp đổ khu vực khai thác mỏ là khu vực phía sau quặng mỏ đầu tiên, cũng là khu mới khai thác. Sự cố phát sinh rất đột ngột, dưới tình huống không có người làm việc, tự nhiên sụp đổ giống như có người ở trong khu vực khai thác mỏ đặt bom kíp nổ. Nhưng cũng không có hiện tượng nổ lớn, chỉ nhìn tầng lớp không có dấu hiệu mà sụp đổ.

Trung tướng Lan Tước nhíu mày, lúc bọn họ khai thác quặng đầu tiên hành thăm dò địa tầng ban đầu, cũng làm tốt công tác phòng hộ, sự cố giống như vậy đầu không có phát sinh, nếu như thật sự có sự cố mà nói...

Sau khi sự cố phát sinh, nhóm thợ mỏ đầu bị sợ hãi, tạm thời đã rời khỏi khu vực kia. An đang ở bên ngoài thông qua khô lâu chó đào hang Tag để quan sát tình huống bên trong, vì để thành công hủy diệt khu vực khai thác mỏ ngầm, cô đã sử dụng năm khối linh cốt và một lượng lớn lõi nguyên liệu bình thường cho lần này, chế tác hơn mười khối tự điều (chữ điều khác) sụp đổ. Khi chế tác, cô gặp một nan đề (đề tài khó giải quyết),

đó chính là loại cốt điều có lực phá hoại khá lớn, không thích hợp g ãn người khởi động, nếu không dễ dàng gây thương tích bản thân. Tốt nhất có thể giống như bom hẹn giờ, có thể không chế viên trình (cả quá trình thực hiện).

Trải qua một ngày minh tư khổ tưởng, cô rút cuộc cũng đã nghĩ tới một phương pháp, đó chính là dùng không gian t ãn lấy làm hình thức phân cách tạo ra một loại cốt điều một phân thành hai, chế tác thành một bộ khóa và chìa khóa. Tỷ như hai chữ “sụp đổ”, “đóng” là khóa, “Sụp” là chìa khóa. Chỉ cần kích hoạt “chìa khóa” thì sẽ mở ra “cửa khóa”.

Mỗi một cái cửa đều phải có một chìa khóa tương ứng mới có thể mở ra. Loại tổ hợp cốt điều này, chỗ tốt nhất chính là gia tăng khoảng cách công kích, hơn nữa còn có thể tự do không chế thời cơ công kích. Trước mắt khoảng cách An chế tác tổ hợp Cốt điều dài nhất là hai nghìn mét. Vượt qua hai nghìn mét thì chìa khóa không thể mở được khóa. Nhưng cô tin tưởng, khoảng cách này khẳng định còn có thể tăng mạnh không gian.

Có tổ hợp Cốt điều, An chỉ cần để khô lâu thú đem “Cửa khóa” đặt vào nơi tương ứng, sau đó cũng lựa chọn thời cơ để khởi động chìa khóa.

Tỷ như hiện tại, An thừa dịp nhóm thợ mỏ còn đang trong kinh hoảng để phát động công kích lần thứ hai.

Ầm ầm ầm liên tục vài tiếng vang lớn, từ phía cuối bắt đầu, đất đá một tầng lại một tầng sụp đổ. Cả diện tích đất rộng đều chấn động, thế như chẻ tre. Nhóm thợ mỏ sợ đến mất sắc (nguyên văn là đại kinh thất sắc), vội vàng vứt bỏ công cụ, hoảng hốt bỏ chạy khỏi khu quặng mỏ.

An sắp đặt linh cốt chế tạo cốt điều chủ yếu ở những nơi có điểm tựa trong quặng mỏ, còn phân tác cốt điều ở khắp mọi nơi. Một lần sụp đổ không có ảnh hưởng lớn nhưng liên tiếp sụp đổ lại tạo ra chấn động rất hiệu quả. Cái gọi là rút dây động rừng, dưới hiệu quả của cốt điều “sụp đổ” đại tầng kết cấu đều xảy ra sụp đổ. Cả khu vực khai thác mỏ đều sụp đổ rất nhanh còn hơn cả suy tính của An.

An không nghĩ tới giết người, cho nên lần đầu tiên cho sụp đổ ở khu vực không có người cuối quãng mở, hơn nữa không có liên tục phát động chính là để cho những người đó có thời gian chạy trốn. Nhưng kế hoạch không đuổi kịp biến hóa, cuối cùng cũng xuất hiện một ít thương vong.

Cái này khiến An có chút dao động cảm xúc nhưng cô vẫn không lựa chọn dừng tay. Cô không thích giết chóc nhưng không đại biểu cô sợ hãi giết chóc.

“Trung tướng, cả khu vực khai thác mỏ đầu đã bị sụp đổ, cửa vào đã hoàn toàn bị phong tỏa.” Một binh lính hoảng loạn báo cáo.

Mặt không cảm xúc của Lan Tước nhìn chăm chăm vào hình ảnh máy theo dõi mất đi tín hiệu, khẳng định: “Đây không phải là sự cố ngẫu nhiên, là do người làm!”

“Người làm?” Một sĩ quan hoài nghi nói: “Sao có thể? Hoàn toàn không có một chút dấu vết bạo phá, bọn họ dùng vũ khí gì?”

“Chờ về sau khai thác mỏ lần nữa làm điểu tra, hiện tại triệu tập binh lính tiến hành tìm tòi khu vực xảy ra sự cố, bắt tất cả những người khả nghi. Mặt khác phái người tới phòng nghiên cứu, bảo quản toàn bộ tài liệu một lần nữa, chuẩn bị...” Lan Tước chưa kịp nói xong liền nghe tiếng thét kinh hãi từ trong mái truyề tin: “Trung tướng, phòng nghiên cứu bị công kích.”

Thần sắc Lan Tước có một lệ: “Cái gì?”

“Toàn bộ thiết bị phòng nghiên cứu đầu đã bị bạo phá, cơ sở dữ liệu cũng xảy ra hỏa hoạn.”

Lan Tước không nói hai lời, xoay người chạy tới phòng nghiên cứu.

Lúc này phòng nghiên cứu là một mảnh hỗn loạn, toàn bộ dụng cụ bị tổn hại, khói đen từ trong phòng tư liệu cuộn bay ra, nhóm nghiên cứu viên chạy trốn bốn phương, bọn lính vội vàng cứu hỏa.

Lan Tước lạnh lùng nhìn một màn này, ngay sau đó giống như nghĩ tới cái gì, sắc mặt đột nhiên biến đổi, lạnh lùng nói: “Mau, mau tới phòng lưu trữ nhìn xem!”

Trong phòng lưu trữ có không ít quặng hõng huyết nguyên tố ngu ồn năng lượng bọn họ cất giữ, còn có cả tư liệu nghiên cứu lúc trước. Tuy rằng tư liệu lúc trước chưa từng cập nhật nhưng chỉ cần bảo t ãn hoàn hảo thì lại một lần nữa sửa đổi cũng không phải là việc khó.

Vài tên lính lĩnh mệnh lệnh, nhanh chóng đi tới phòng lưu trữ, Lan Tước cũng theo sát sau đó. Khu vực mở khai thác sụp đổ có thể một lần nữa khai quật, phòng nghiên cứu bị hủy một lần nữa có thể xây dựng nhưng phòng lưu giữ đồ vật nếu xảy ra vấn đề, vậy tuyệt đối là khó có thể đền bù tổn thất.

Mặc khác những sĩ mua quan bán tướng lại không có bị quan như trung tướng Lan Tước, phòng lưu trữ là nơi có phòng ngự nghiêm mật nhất của cả nhà xưởng, cho dù có bất kỳ năng lượng nào tiến vào đều sẽ phát động cảnh báo, đừng nói bị phá hư, chính là một bước cũng không thể tiến vào, trừ phi đối phương là người chết.

Bọn họ không thể nghĩ được, lần này phát động công kích thật sự không phải là sinh vật còn sống.

Chờ lúc đám người Lan Tước chạy tới, nghênh đón bọn họ chính là một gian phòng lưu trữ rỗng tuếch. Bọn họ cũng không có nhìn thấy khi cửa kim loại mở ra trong nháy mắt, có một đạo bóng trắng từ dưới chân họ bay ra, sau đó biến mất ở cuối con đường.

Lực chú ý của mọi người đều bị trước mặt hấp dẫn, toàn bộ tủ kim loại lưu giữ, giờ phút này đều đã trống trơn như bị rửa sạch. Toàn bộ tủ kim loại đều bị trộm đi, một chút cặn để lại cũng không có.

Bọn họ đều hít ngược một hơi khí lạnh, hoàn toàn không thể tin vào mắt của mình. Một tủ kim loại di động hơn trăm kg, vậy cần có bao nhiêu sức người mới có thể làm được! Càng không thể tin được chính là, còn bị lấy đi sạch sẽ lưu loát, không chút dấu vết!

“Sao có thể!” Ý niệm này đồng thời hiện ra trong đầu mọi người. Bọn họ nghĩ tới khả năng có xâm lấn phòng lưu trữ, khả năng bị bạo lực phá hư nhưng không hề nghĩ tới nó sẽ bị cướp không còn một thứ! Đây so với việc phá hư còn khó khăn cao hơn không biết bao nhiêu lần, dù bất kỳ kẻ nào cũng đều không phải là nhiệm vụ có thể hoàn thành!

Lan Tước cúi đầu nhìn thời gian, từ lúc bắt đầu sụp đổ mở quảng cho đến bây giờ, tổng cộng cũng mới qua nửa giờ. Trong nửa giờ, đối phương chẳng thể phá hoại khu mỏ khai thác, phá hủy phòng nghiên cứu và cơ sở dữ liệu, còn lặng yên không một tiếng động dọn sạch phòng lưu trữ!

Đáy lòng Lan Tước bốc lên một cỗ khí lạnh, trên mặt lần đầu tiên lộ vẻ khiếp sợ. Hắn đầu giống những người khác, đều cảm thấy việc này không có khả năng. Nhưng sự thật bày ra trước mắt lại không cho phép hắn trốn tránh.

Này, đến cùng là làm sao làm được? Tuy lấy kiến thức của Lan Tước cũng chưa bao giờ gặp phải tình huống quỷ dị như vậy. Đối phương giống như u linh, tới vô ảnh đi vô tung (đến và đi đều không để lại dấu hiệu gì), khiến bọn họ không có chút sức lực chống cự.

“Trung tướng, nơi này nguy hiểm, chúng ta vẫn là trước đi ra ngoài rồi nói sau.” Một sĩ quan lên tiếng nhắc nhở.

Lan Tước há miệng, không rên một tiếng mà đi ra ngoài.

Phía sau vẫn cứ như thường xuất hiện một tiếng nổ lớn nhưng Lan tước không có tâm tư để ý tới. Đối với hắn mà nói, chuyện này đã là một hũ thử thách cũng là một lần sỉ nhục. Hắn thậm chí còn không hề biết địch nhân là ai.

Đột nhiên Lan Tước dừng bước chân lại, trong đầu toát ra một cái tên: Milos!

Lan Tước không tin Milos xuất hiện là ngẫu nhiên, chỉ sợ hắn đã sớm có kế hoạch, dùng chính mình làm mồi để phân tán chiến lực của hắn, sau

đó phải người đánh lén nhà xưởng của hắn. Nhưng, này vẫn không thể giải thích được hắn làm sao để thiết kế toàn bộ bố cục.

Trong mắt Lan Tước lộ ra sát khí, khóe miệng treo lên ý cười, bình tĩnh nói với sĩ quan phụ tá bên người: “Lại phải thêm một đội binh chi viện đội binh phục kích, hoàn toàn chặn đường lui của Milos, tuyệt đối không lưu lại một người sống!”

Milos đáng thương, đã định trước là “đen đũi” rồi...

P/s: Tội nghiệp Milos, vợ gây họa, chồng chống lưng. Há há

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyệt Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 43: Cực Kỳ Nguy Hiểm

Dịch: Kidlove

Milos như một con liệp báo bay trong mưa đạn, động tác nhanh nhẹn, gió lạnh thổi bên tai, máu toàn thân đều sôi trào khiến hắn khó mà tự kiềm chế sự đột phá cực hạn khoái cảm.

Hắn lệch thân túm chặt cổ tay địch nhân và lắc một cái, một tay khác thì bóp chặt cổ kẻ đó, sau đó dùng sức một cái cắt bỏ một mạng sống. Hắn nhanh chóng nhặt súng RD rơi trên mặt đất, xoay người bắn chết một kẻ đánh lén.

Vũ khí của nhóm người này khiến hắn kinh dị, không chỉ có tốc độ bắn nhanh còn có uy lực kinh người, cho dù không bắn trúng chỗ yếu hại thì với hiệu quả của cường lực ăn mòn cũng đủ xuyên thủng bụng người.

Milos ý thức được, tuyệt đối không thể để đối phương bắn trúng, nếu không tính mạng của hắn khó mà bảo toàn. Milos với vũ lực cường hãn còn cần phải cẩn thận mọi thứ, hướng chỉ những binh lính của hắn càng không cần nhiều lời, chỉ có thể mượn núi đá cây cối che chở, một bên vừa né tránh, một bên vừa tìm cơ hội phản kích.

"Tiếp." Milos giành được súng RD ném cho binh lính gần hắn nhất, sau đó lại nhanh chóng nhắm tới một mục tiêu khác.

Lấy thân pháp của hắn, chỉ cần gần người liền có cơ hội đánh trả địch nhân. Cho nên trong trận cận chiến đánh giáp lá cà, súng RD không có nhiều tác dụng lớn với hắn.

Những binh lính hắn mang theo lần này đều là tinh binh (binh lính giỏi nhất), dưới sự tổ chức chỉ huy và võ lực của hắn, sức chiến đấu hết sức

kinh người, hơn hẳn mấy lần so với địch nhân có lực lượng chiến đấu ngang hàng. Binh lính Lan trước bị sự cường hãn của bọn họ mà kinh sợ một phen, hơn nữa vũ khí liên tiếp bị đoạt, ưu thế hỏa lực đã bắt đầu nghiêng ngả.

Ngay khi đám người Milos đang chiếm thế thượng phong thì tiếp viện đối phương đột nhiên xuất hiện, đánh bọn họ một cái không kịp trở tay. Mấy tiếng kêu thảm thiết truyền vào tai Milos, binh lính bắt đầu xuất hiện thương vong nghiêm trọng, trận hình bị phá loạn, vốn đang chiếm ưu thế lập tức tan biến không còn dấu vết.

Mắt thấy địch nhân vây quanh bọn họ, trong lòng Milos vừa động, từ trong lòng lấy ra một đồ vật mà bất ngờ chính là sắt hổ cốt bội An đưa ra hẳn.

Ánh sáng cốt bội chợt lóe lên, một quang ảnh hóa thành con bạch hổ thật lớn nhan chóng xông về phía binh lính Lan trước. Ngay sau đó truyền tới từng tiếng kinh hô hết đợt này tới đợt khác từ bốn phía, công kích mãnh liệt đột ngột dừng lại.

Milos nhân cơ hội này, một lần nữa tổ chức binh lính và hạ mệnh lệnh phá vòng vây. Địch nhân tiếp viện tăng lên nhóm lớn, khả năng là muốn một lần tiêu diệt hết bọn họ. Vì thế, hắn lập tức thay đổi kế hoạch, lựa chọn phá vây và phân tán rút lui. Sắt hổ cốt bội có khả năng công kích tinh thần, có thể gây hỗn loạn trong đội ngũ địch nhân trong thời gian ngắn ngủi, tuy rằng chỉ có vài phút kẽ hở nhưng cũng đủ để bọn họ phá vòng vây.

Milos mang theo hai người lính lao ra khỏi vòng vây và bỏ chạy về phía Tây Nam. Đang lúc này, hắn đột nhiên cảm thấy lưng mình phát lạnh, thân thể rất nhanh theo bản năng nghiêng người chợt lóe, một chùm ánh sáng lao qua bên tai hắn, ở khoảng cách gần có thể cảm nhận được nhiệt độ cao của nó, sau đó bắn trúng vào một người lính cách hắn không xa ở phía trước.

Binh lính bị bắn trúng vào gáy không phát ra tiếng kêu thảm thiết đã ngã xuống đất bỏ mình.

Tay súng bắn tĩa!

Trong đầu Milos và binh lính khác đồng thời hiện ra mấy chữ này. Bọn họ nhanh chóng tìm chỗ ẩn nấp, tim mắt khi dừng ở trên người binh lính đã chết kia không khỏi hít ngược một hơi lạnh. Chỉ thấy toàn bộ đầu binh lính kia bị ăn mòn thành lỗ to như ngón tay cái, hình dạng đáng sợ, vừa rồi chùm sáng kia là xuyên qua c vài cây từ sâu trong rừng.

Sắc mặt Milos ngưng trọng, hơi lo sợ chướng ngại tay súng bắn tĩa người kia. Đang định nhắc nhở binh lính mau chóng rời đi thì đã lại thấy một chùm sáng xuyên qua nham thạch tới chính giữa ngực hắn.

Milos mím chặt đôi môi, chỉ có thể trơ mắt nhìn một người lính chết ở trước mặt hắn.

Sắc mặt hắn âm trầm, kiềm chế lửa giận, hắn ngưng thần tĩnh khí để nhanh chóng tìm kiếm vị trí của đối phương.

Ở sườn núi cách 1000 mét có một người đàn ông đầu bạc cầm súng đang thẳng tắp nhắm chuẩn vị trí của Milos, đôi mắt đỏ sậm lộ ra ánh sáng lạnh lùng.

Vèo!

Chùm sáng thứ ba như mũi tên nhọn bắn ra rất nhanh.

Song, vốn là một phát súng không thể thất bại lại bị thất bại. Milos như có khả năng đoán ra đường đi của súng mà tránh thoát công kích một ly.

Trong mắt Túc Vũ hiện lên sự kinh ngạc. Lần đầu tiên có thể nói là trùng hợp, nhưng lần thứ hai thì không cách nào có thể dùng từ trùng hợp để giải thích. Người đàn ông kia có năng lực đoán trước nguy hiểm và năng lực phản ứng đều vượt qua phạm trù bình thường.

"Trung tướng Milos, ngài mau đi đi, tôi tới yểm hộ (che chở) ngài. Một người lính từ bên kia xông tới, lớn tiếng hô với Milos.

"Không..." Milos không kịp ngăn cản, người lính kia đã bị một phát súng nát đầu.

Sát ý mãnh liệt lộ ra trong mắt Milos, hắn biết mục tiêu đối phương là mình liên tục không hề chần chừ, lựa chọn phương hướng ngược với những binh lính khác mà chạy.

Tay Túc Vũ cầm súng ngắm bắn cũng không bởi vì hai lần thất bại mà hoảng loạn, hắn vẫn như cũ vững vàng nhắm chuẩn Milos. Đại não nhân loại có phản ứng tốc độ rất nhanh, phản ứng thân thể cũng có cực hạn. Nam nhân kia có lẽ có thể tránh thoát một kích nhưng lần thứ hai, thứ ba thậm chí lần thứ tư thì sao?

Túc Vũ tập trung tinh thần lắng nghe tiếng gió bốn phía, một lát sau, con người co rụt lại và dùng sức bóp cò.

Vèo vèo vèo liên tục ba tiếng, ba chùm sáng như lưỡi dao cắt qua không khí, bay tới hướng Milos.

Milos đột nhiên bỏ nhào về phía trước, lăn một vòng trên mặt đất và thành công né tránh chùm sáng thứ hai nhưng chùm sáng thứ ba lại trúng vai trái của hắn.

Hắn kêu lên một tiếng, miệng vết thương vai trái theo mắt thường nhìn thấy nhanh chóng có dấu hiệu ăn mòn. Ánh mắt hắn trầm xuống, đang do dự có nên cắt bỏ chỗ thịt thối rữa hay không thì phật châu trên cổ tay hắn đột nhiên phát ra một ánh sáng trắng mỏng manh chậm rãi bám lên trên miệng vết thương dần dần chậm lại tốc độ ăn mòn.

Milos nhìn cốt châu trên tay mình, ánh mắt lạnh lùng băng giá lộ ra vài phần dịu dàng. An, cô ấy lại cứu hắn một lần, về sau không biết nên hỏi báo phần ân tình này thế nào đây.

Hắn không có quá nhiều thời gian để xúc động, vẻ mặt nghiêm túc và tiếp tục chạy trốn.

Tử thần còn đang đuổi sát ở sau lưng, hắn lại dự cảm công kích tiếp theo của đối phương, bản thân sợ rằng khó có thể tránh thoát. Đang lúc máu toàn thân hắn đều sắp động lại thì cũng là lúc công kích lần thứ tư tới.

Vèo vèo vèo vèo, chùm tia sáng thứ tư hầu như đã phong tỏa tất cả lối thoát của Milos.

Lần này thật sự phải kết thúc sao? Không, còn có cơ hội, nhất định còn có cơ hội!

Kim mang (ánh mắt màu vàng) trong mắt Milos chớp động, gân xanh nổi lên, hô hấp ngưng trệ một cái, bốn phía tất cả như đang trở nên cực kỳ chậm chạp. Trong đầu hắn hiện ra một bức hình quý dị, lá cây lay động, dòng khí biến hóa, quỹ đạo chùm tia sáng, toàn bộ đều có thể thấy rõ ràng.

Bước chân Milos nhẹ dịch, thân thể vặn vẹo quỹ dị xuất hiện, từ trong quỹ đạo(Đường đi) của chùm tia sáng xuyên qua một khe hở.

Ở trong mắt Túc Vũ, Milos giống như đột nhiên biến mất, rồi sau đó lại đột nhiên xuất hiện, vừa ẩn vừa hiện, thế nhưng có thể tránh thoát công kích chùm tia sáng!

Không, cũng không phải hoàn toàn tránh thoát, kích cuối cùng kia bắn trúng đùi phải Milos. Ngay sau đó liền thấy hắn một cước đạp không trung, từ phía trên thác nước rơi thẳng xuống và biến mất trong tầm nhìn bắn tỉa của Túc Vũ.

Thần sắc Túc Vũ lạnh lùng, lần đầu tiên hoài nghi kỹ năng đánh lén của mình. Hắn sử dụng chính là loại vũ khí nguồn năng lượng kiểu mới, cho dù không trúng chỗ yếu hại thì mục tiêu hắn cũng phải chết không thể nghi ngờ, hắn cho tới nay chưa từng thất bại, thường thường chỉ một kích hắn phải chết. Duy chỉ có lần này, hắn có chút không xác định được. Không chỉ bởi vì năng lực biểu hiện của Milos mà còn vì sau khi hắn chịu một phát súng vẫn có đủ lực hành động. Một phát súng cuối cùng kia lại càng thể hiện năng lực không thể tưởng tượng được.

Túc Vũ cảm thấy nếu Milos lúc này đây còn có thể sống sót, tất nhiên sẽ trở thành mối hiểm họa lớn* của trung tướng Lan Tước.

Nguyên văn là: Đại họa tâm phúc

Chỉ mong hẩn an nghỉ dưới lòng đất, vĩnh viễn không trở lại.

Túc Vũ công súng ngắm bắn nhảy xuống đ ầ và biến mất ở sâu trong rừng cây...

Phù phù một tiếng, Milos rơi vào trong hố sâu.

Toàn thân hẩn mệt mỏi, miệng vết thương đau nhức, dần chìm sâu vào trong nước, ý thức thì dần dần mơ hồ. Ngay khi sắp mất đi ý thức, trong tầm mắt hẩn mơ hồ xuất hiện một khối xương trắng.

An... Không biết vì sao, vừa r ầ Milos vẫn luôn cạy mạnh chống đỡ đột nhiên li ền thả lỏng người, hẩn chậm rãi nhắm lại hai mắt...

Dút, chớ có choáng váng nhé! An một bên kéo cánh tay hẩn.

Sớm không choáng váng muộn không choáng váng, chờ cô lợi tới thì hôn mê. Anh nói xem anh có phải là cố ý hay không?

An kéo hẩn, cố sức bơi lên trên mặt nước, đồng thời cũng gọi Kim Mao cách đó không xa: [thân, mau tới giúp tôi một tay nào!]

Kim Mao liếc mắt nhìn Milos một cái, khạc ra một chuỗi bong bóng, sau đó tự nhiên bơi tới.

Gia hỏa này, lúc cần hẩn xuất lực thì lại chạy trốn cô!

An không có biện pháp chỉ có thể lãng phí một miếng cốt điều chữ "Giúp đỡ" mới có thể cứng rắn đưa Milos bơi vào trong bờ.

Sau khi lên bờ, An mới phát hiện tình huống của Milos không ổn, vai trái và đùi phải đều bị ăn mòn nghiêm trọng, mặc dù có phật châu hộ thể

nhưng bị ăn mòn kéo dài nên tốc độ khôi phục cực kỳ chậm chạp. Nhưng hẳn có thể giữ lại tính mạng cũng coi như trong bất hạnh gặp may mắn rồi.

Cô gọi Kiền Kiền tới để vác hẳn tới căn cứ địa của cô.

Vốn là kế hoạch của cô đã hoàn thành, lúc đang công thành lui thân thì lại xuyên qua Hi Khắc Tư nhìn thấy Milos gặp nguy hiểm. Chờ khi cô đuổi tới cũng chỉ kịp tìm thấy Milos bị trọng thương.

Hi Khắc Tư vẫn còn đang tuần tra ở trong rừng cây, người Lan Tước vẫn đang truy tìm tung tích đám người Milos. Bính lính Milos bị chết hơn nửa, chỉ có le que vài mống thành công chạy thoát. Duy nhất an toàn không bị lừa gạt là mấy người Âu Mạc và Nadine, bên người bọn họ tụ tập một đám dã thú, có sự bảo vệ của chúng mới có thể thuận lợi trở lại căn cứ.

Nếu so sánh, thì bên Lan Tước tổn thất hiển nhiên là nhiều hơn. Hẳn không chỉ mất đi nhà xưởng ngầm xây dựng mấy năm, mà quặng Hồng huyết nguyên tố nguần năng lượng mới cũng bị cướp sạch không còn một mống, tất cả tài liệu liên quan tới nghiên cứu quặng Hồng huyết cũng bị hủy sạch, hơn nữa thân binh bị chết gần trăm người nhưng vẫn không thể một lưới tóm sạch đám người Milos.

"Hắn đã chết sao?" Lan Tước thấy Túc Vũ trở về, lạnh giọng hỏi.

"Không xác định." Túc vũ lạnh nhạt trả lời: "Tôi chỉ bắn trúng vai và chân của hắn."

Lan Tước đầu tiên là nhíu mày, ngay sau đó giãn ra: "Vậy là đủ rồi. Cho dù hắn may mắn sống sót cũng sẽ biến thành một phế nhân."

Túc Vũ từ chối cho ý kiến, nhưng không có nói nhiều.

"Trung tướng Lan Tước, tiếp theo chúng ta nên làm gì bây giờ?" Một sĩ quan hỏi: "Đem tất cả nghiên cứu viên và đám thợ mỏ về căn cứ sao?"

Lan Tước hỏi: "Thợ mỏ hiện tại đang ở tầng thứ hai sao?"

"Đúng vậy."

"Ừ, triệu tập tất cả nghiên cứu viên, chúng ta chuẩn bị trở lại căn cứ."

"Vậy còn thợ mỏ?"

Lan Tước sửa sang lại cổ áo, thanh âm bình thản nói: "Đóng kín tất cả cửa ra, khởi động thiết bị tự hủy."

Sĩ quan nghe vậy, nhất thời cảm thấy sống lưng chột lạnh, hàn khí đậm thẳng vào trong tim.

P/s: Cái tên Lan Tước này thật dã man, bao nhiêu thợ mỏ. Không biết An có cứu nhóm người này hay không? Không thì thu phục thành tộc khô lâu cũng được.

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyết Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 44: Thật Chỉ Có Thể Là Cốt Điều

Dịch: Kidlove

An đêm Milos đang trọng thương hôn mê vờsơn động, sau đó để mấy khô lâu thú hỗ trợ đi tìm vài cọng dược thảo. Cô đã từng gặp qua mấy loại thực vật tương đối phổ biến dùng cho giảm nhiệt giảm đau, trị liệu ngoại thương trong kho nghiên cứu của nhân loại, mặc dù không biết hiệu quả ra sao nhưng tạm thời cũng chỉ có thể trước như vậy.

An đỡ Milos nằm xuống, thấy máu thịt mơ hồ trên miệng vết thương và bộ giáp thối rữa ở trên vai cùng trên đùi hấn, nhìn hết sức thảm.

Cô suy nghĩ một chút, lấy một dao nhỏ từ trong không gian Cốt giới, định cắt bỏ xung quanh vết thương và quần áo, cũng tiện rửa sạch miệng vết thương.

"Ngao." Kim Mao một bên thấy thế bỗng tỏ vẻ mình đã thông suốt hiểu rõ: Thì ra cô thích ăn cái loại vật này.

An: 【... Không, tôi chỉ muốn cắt bỏ quần áo của hấn thôi.】

"Ngao ô!" Chuyện cắt bỏ quần áo này, hấn am hiểu nhất, để hấn tới làm cho!

Kim Mao vươn móng vuốt sắc bén, hai ba cái cắt tan tành quần áo trên người Milos. Chờ An kịp phản ứng thì Milos nằm trên mặt đất đã như một/xác chết/ không/ treo, thật giống như một con dê béo đang chờ làm thịt.

Khô lâu chuột Vượng Vượng từ trong mảnh vụn quần áo nhảy ra, Kim Mao lập tức tò mò mà đuổi theo, nhưng vẫn không thể đuổi kịp. Chờ khi

hắn trở về đã thấy An vẫn đang nhìn chăm chăm sinh vật lơa thể trên mặt đất kia, hắn rất nhanh chạy tới bên cạnh cô, ngừng đầu uốn ngực bày ra cơ bắp của mình: Nhìn ta, nhìn ta, ta cường tráng hơn hẳn rất nhiều!

Một bên vừa khoe khoang, một bên vừa dùng cái đuôi đập đất lên người Milos.

An vội vàng ngăn lại: Được rồi, người cường tráng nhất, đừng có lộn xộn nữa, không thấy người ta sắp tắt thở sao?

Lúc này, khô lâu thú cùng nhau hái được trở về, sau đó cùng vây quanh người Milos, tò mò đánh giá.

An nổi lửa, đặt một nồi bằng xương lên trên giá để nấu nước, cái nồi bằng xương này là vì để nấu đồ ăn cho Kim Mao mới làm.

Kim Mao thấy An đem nồi bằng xương ra, còn nghĩ rằng sắp được ăn cơm nên hào hứng chạy ra ngoài bắt tôm bắt cá.

An dùng khăn lông giúp Milos rửa sạch miệng vết thương, sau đó cần lấy được thảo...Gì vậy? Có năng lượng dao động?

An nhìn chăm chú, chỉ thấy trên thân cây có một vầng sáng mờ ảo lưu chuyển, xuyên qua đầu ngón tay cô hô ứng xen lẫn linh lực của cô. Trên thực tế, hành tinh này có rất nhiều thực vật mang theo vầng sáng năng lượng, ít nhất ở trước mắt An là như vậy, chỉ là sự chú ý cô đều chỉ tập trung trên động vật và xương động vật nên chưa từng nghĩ tới sẽ nghiên cứu thực vật. Cốt điều của cô sở dĩ có các loại tác dụng đặc thù là lấy linh lực tạo hình, cũng tương ứng với hàm nghĩa để sinh ra hiệu quả lực cộng hưởng.

Động vật là thích hợp nhất để điêu khắc, đồng thời linh lực bám vào cô còn có thể mượn lực lượng của bản thân động vật để hình thành linh thể mới. Mà tự điêu (chữ điêu khắc) phải hoàn toàn dựa vào nội dung chữ viết bản thân người điêu khắc hiểu được và sự nắm vững tri thức cũng như kinh nghiệm bản thân. Vượt qua tri thức tự điêu chỉ có thể chế tạo thành tác

phẩm nghệ thuật. Đương nhiên nếu tính nghệ thuật đạt tới một trình độ nhất định cũng có thể tạo nên một lực lượng phi phạm.

Cho tới bây giờ, An chưa từng thử qua điêu khắc thực vật ở hành tinh này.

Có lẽ có thể thử xem? An nhìn chăm chăm cây dược thảo trong tay mình, dùng xương ngón tay nhỏ dài phác họa hình dạng của nó. Một lát sau, cô lấy lõi nguyên liệu và cốt đao, bắt đầu chuyên tâm điêu khắc. Còn Milos, tạm thời cứ để tạm một bên đi...

Theo sự điêu khắc của cô, năng lượng trên cây dược thảo giống như bị hấp dẫn mà dần dần từng chút dung nhập vào bên trong cốt đao. Dự cô thu đao thì một khối cốt đao có ánh sáng là màu xanh lá cây xuất hiện trước mặt cô.

An cảm thấy cốt đao này có sự khác biệt với những cốt đao khác, còn khác biệt ở đâu thì không thể nói rõ ra được.

Cô đem cốt đao tới gần miệng vết thương của Milos, sau đó kích hoạt. Một vầng sáng màu xanh lục nhanh chóng đi vào miệng vết thương. Không bao lâu, miệng vết thương dừng lại sự ăn mòn, máu tươi chảy ra ngoài cũng bắt đầu đóng lại. Trừ cái này ra, ngược lại cũng không thấy xuất hiện hiệu quả thần kỳ nháy mắt chữa khỏi bệnh.

Sau khi ánh sáng màu xanh lục biến mất, cốt đao này cũng không hóa thành tro tàn mà màu xanh lục chuyển thành màu trắng, rốt cuộc cũng không có cảm giác được tia năng lượng dao động. Tuy rằng sau khi sử dụng chỉ còn lại cốt đao nhưng đồng thời cũng là một vật phẩm dùng một lần, năng lượng một khi hao hết sẽ không thể tái sinh.

Nếu dùng Linh cốt như vậy để tiến hành điêu khắc thì có thể tuần hoàn sử dụng không nhỉ? An cũng không kịp chờ đợi lại dùng linh cốt làm thí nghiệm một lần nữa, kết quả chứng minh, đây là điểu không thể. Linh lực trong linh cốt dường như không thể sử dụng cùng lúc với năng lượng thực vật. Nói cách khác, muốn chết tạo cốt đao có đặc điểm tính chất của thực vật thì cũng chỉ có thể sử dụng lõi nguyên liệu bình thường, lại sử dụng

linh lực tự thân cô và năng lượng thực vật để dung nhập vào trong cốt điều, hơn nữa còn phải bắt buộc điều khắc ở phụ cận nơi thực vật sinh trưởng, nếu không sẽ không thể hấp thu được năng lượng của nó.

Dương nhiên, nếu như không xuy xét đến đặc tính của thực vật mà chỉ thuần túy sử dụng sự nhận biết và lực sáng tạo để điêu khắc thực vật sẽ chỉ giống như những cốt điều có tính nghệ thuật mà thôi.

Như vậy, xem ra, mỗi một cốt điều chỉ có thể sử dụng một lần. Nhưng sự phát hiện này cũng đủ khiến người ta thấy vui sướng, thực vật có rất nhiều kiểu tác dụng, không chỉ có thể no bụng, thẩm mỹ, còn có thể chữa trị, gây độc. Nhưng loại cốt điều này chỉ có công hiệu cơ bản nhất của thực vật, không thể nào tăng giá trị lên.

Trước mắt An sử dụng nhiều nhất vẫn là tự điều, nó không chỉ có sự biến hóa muôn vàn, hơn nữa còn vô cùng thực dụng, nhưng nó cũng không phải là vạn năng, đối với ý nghĩa từ nào đó quá phức tạp, nó cũng không thể giải thích. Tỷ như "Chữa trị", trên đời không có thứ gì có thể trị bách bệnh, này còn ả chữa quá nhiều lý luận y dược, An hiểu biết y học nông cạn nên không thể giải thích được hai chữ này. Cô chế tạo tự điều tác dụng phần lớn tương đối chỉ một, ví dụ như bay, nhảy, giúp đỡ, đông lạnh, lửa, nước, ánh sáng, vân vân, uy lực mạnh nhất chắc là tự điều dùng để phá hủy dưới đất không lâu trước là "sụp đổ" và "bạo phá". Hai chữ này đều lợi dụng trình độ linh lực cao để ép lại, đối với vật chất tiến hành phân giải và phá huỷ. Cô có sự nhận biết khá rõ về ý nghĩa của từ, trực tiếp ảnh hưởng tới hiệu quả của chữ điêu khắc. Mà cô lại có trình độ kết cấu lý giải và trình độ điêu khắc của bản thân lại tăng lên chính là một trong những nguyên nhân quan trọng nhất để tăng phẩm chất tác phẩm cốt điều.

An giúp Milos xử lý xong miệng vết thương, đang định tiếp tục nghiên cứu cốt điều thực vật thì thấy Kim Mao trở về. Trong một tay hắn xách một con lợn rừng, một tay kia là túi cá tôm và trái cây rừng, bước chân nhẹ nhàng chạy tới bên người An, tất cả đồ vật trong tay đều ném tới trước mặt cô.

An nhìn đ ồ vật rơi l ả tả trên mặt đất, âm th ần tự kiểm đi ểm bản thân mình trong lúc vô tình đã đ ưỡng thành một kẻ tham ăn hay không?

Trong đôi mắt chờ mong của Kim Mao, An bắt đ ầu yên lặng xử lý nguyên liệu nấu ăn.

Đúng lúc này, Milos đang trong hôn mê chậm rãi mở mắt ra, sau đó đột nhiên xoay người ng ồi dậy khiến An và Kim Mao đang ở bên cạnh giật nảy mình.

Milos nhìn thấy An lúc này mới thoáng buông phòng bị, h ắn cúi đ ầu nhìn miệng vết thương của mình nhưng lại phát hiện toàn thân mình l ỏa thể, chim to ở giữa ch âm đang r ũ mặt xuống đất mà hơi hơi run run.

Vẻ mặt h ắn cứng đ ờ, ng ẩng đ ầu nhìn An

Đừng nhìn cô, cô cũng không muốn.

An chỉ chỉ vị trí bên cạnh, nơi đó để sẵn một bộ giáp mới, đây là an lúc trước tìm Milos muốn, tuy rằng kích thước không hợp lắm nhưng so với không có còn tốt hơn.

Này, kích thước đâu chỉ là " có chút không hợp" , đối với Milos mà nói, quả thật giống hệt với đ ồ bơi. H ắn tr ần mặc một h ồi khi c ằm bộ đ ồ, cuối cùng vẫn là mặc vào, nhưng chỉ có mặc qu ần, còn thân trên thì cởi tr ần. Nhưng dù là vậy vẫn cảm thấy căng thẳng, hết sức khó chịu. H ắn c ằm cốt đao, cắt bỏ ống qu ần, để lộ ra vết thương trên bắp chân tránh để vết thương chuyển biến xấu hơn.

Lúc này, An đưa cho h ắn một quả trái cây rừng. Ai ngờ vừa mới vươn tay ra thì đã bị Kim Mao cướp mất quả đại, sau đó dưới con mắt của Milos và An nhét toàn bộ đ ồ ăn trên mặt đất xuống dưới chân mình, lại dùng cái đuôi tóm An sang, ánh mắt ch âm chú nhìn Milos, nghiêm trọng cảnh báo h ắn: " Mấy thứ này đ ều là của ta, ai cũng đ ều không thể chạm vào!"

Milos: Không biết vì sao lại cảm thấy không vui nhỉ.

An: Giữ thức ăn là thiên tính của tất cả động vật, cô có thể hiểu nhưng vì sao cô cũng bị liệt vào trong đồng đ ồ ăn vậy...

Kim Mao c ần một quả trái cây, thị uy mà cắn lớn một ngụm tạo thành một tiếng nhai lớn.

Bộ dáng ngạo ki ều này thật sự không thể nhìn thẳng...

"Ta có ăn." Milos từ trong mảnh vải rách vụn lấy ra một hộp kim loại, từ bên trong lấy ra một ph ần đ ồ ăn.

An li ền đưa cho hắn một chén nước để hắn đỡ khát.

"Cảm ơn cô, An." Milos vừa uống nước vừa hỏi: "Ta hôm mê bao lâu rồi? Tình huống bên ngoài như thế nào?"

An c ần gậy gỗ viết lên mặt đất: 【4 tiếng đ ồng hồ, người Lan Tước đã bỏ đi, lính của anh đang trên đường trở về căn cứ. 】

Trong mắt Milos hơi sáng: "Có bao nhiêu người sống sót?"

An suy nghĩ một chút, viết: 【 chắc không đến 7 người 】

Milos yên lặng, không nói chuyện nữa. Hắn nhìn miệng vết thương của mình, rõ ràng đã được xử lý, mặc dù chỗ thịt thối rữa không có dấu hiệu khép lại nhưng đã dừng sự ăn mòn.

Hắn thử hoạt động cánh tay trái, lập tức cảm giác được sự đau đớn nhói tim, thật giống như lúc xương bị xuyên thủng. Duy nhất đáng mừng là năng lực tự lành bệnh bây giờ của hắn không bình thường, bằng không chỉ sợ hắn đã sớm chết.

Hắn lại h ồi tưởng lại tất cả những phát sinh xảy ra lúc trước, có chút không hiểu vì sao Lan Tước phái người đánh lén bọn họ? Hơn nữa còn rõ ràng là muốn đẩy họ vào chỗ chết. Tuy rằng mấy phe phái quả thật tranh chấp không ngừng, nhưng vì duy trì sự cân bằng mà rất ít người dám ra tay giết chết sĩ quan cao cấp.

Milos nhìn An, nghĩ muốn thăm dò An một chút thông tin, lại thấy cô chỉ chuyên tâm nướng thức ăn, con Kim Mao đáng vẻ thèm ăn kia thành thật ng ồi xồm bên người cô vung vẩy cái đuôi.

Hình ảnh này trông thật hài hòa... Milos mím môi, ngửi mùi hương thịt nướng BBQ li ền cảm thấy thức ăn nén của mình trở nên tẻ nhạt vô vị.

Lúc này, Kim Mao nhận ra t ần mắt của Milos nên nhe răng uy hiếp hấn, sau đó lại xê dịch đến bên người An, l ần nữa dùng đuôi vòng qua người cô.

Th ần sắc Milos không thay đổi nhưng ngón tay c ầm ly nước nắm chặt. Gia hỏa này, quả nhiên rất chướng mắt.

An kỳ quái liếc nhìn Kim Mao ở bên cạnh, tay đẩy lông dài của hấn ở trên đầu mình ra, th ần nghĩ không thì tìm chút thời gian sửa lại lông tóc giúp hấn, chi ều dài này, độ dày này cũng không biết có con rận lớn nào không nữa?

Đ ồ ăn nướng xong, An lấy tay dứt cho Kim Mao lại không phân cho Milos, chủ yếu là vì nghĩ tới hấn đang bị thương tạm thời nên ăn chút thức ăn thanh đạm. Trái cây trên đất Kim Mao không cho đụng vào, cô quay đầu tìm chút thức ăn khác cho hấn.

Kim Mao không biết nội tình, còn tưởng rằng An chỉ đối tốt với hấn nên lập tức mặt mày hớn hở cũng không thềm bày sắc mặt nhìn Milos.

Gia hỏa đơn thuần chính là dễ dàng thỏa mãn như vậy.

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyệt Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 45: Hấp Dẫn

Dịch: Kidlove

Khi Milos tỉnh lại lần nữa, trong động chỉ còn lại một mình hắn. Hắn thử cử động thân thể một chút, mặc dù chưa giảm đau nhưng thương thể đã có chuyển biến tốt, chẳng qua là tốc độ khôi phục rất chậm. Loại tổn thương ăn mòn này hình như có thể ngăn cản tế bào tái sinh. Nếu không phải thể chất Milos bây giờ đã khác với người thường chỉ sợ đã sớm vì sự ăn mòn giết chết.

Hắn chống gậy gỗ, gian nan đi tới cửa hang, hắn ngừng đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn về căn cứ nơi xa. Lan Tước phỏng chừng đã mang binh trở về căn cứ, lấy năng lực của hắn thì đã tự chọn một lý do thích hợp để giải thích để trốn tránh trách nhiệm. Cho dù bản thân bây giờ có thể chạy trốn về cũng không thể lập tức phản kích bởi vì hắn không có chứng cứ. Một khi đã như vậy thì không bằng cứ tạm thời ở lại chỗ này, am tâm dưỡng thương tốt rồi hắn nói tiếp.

Milos tùy tiện ngã xuống dưới đất, thân thể xịch lỏa, cơ bắp rõ ràng, mặc dù sáng sớm có khí lạnh nhưng hắn không bị ảnh hưởng một chút nào.

Hắn lấy một vật phẩm từ bên hông, đây chính là một trong những cây súng RD cướp được từ trên tay những binh lính kia. Mở ra khay đựng năng lượng, ánh mắt hắn chăm chú nhìn hai loại sức năng nguyên một trắng một đỏ.

Đây là cái gì? Milos lấy ra khối năng lực màu đỏ, cẩn thận xem xét dưới ánh mặt trời, màu đỏ như máu, huỳnh quang lưu chuyển, cho dù cách một tấm thủy tinh nhưng vẫn có thể cảm nhận được giao động sức mạnh năng lượng cường đại.

Chẳng lẽ đây là nguyên nhân Lan Tước muốn giết hắn sao? Bọn họ đang nghiên cứu vũ khí ngu ần năng lượng kiểu mới, mà hắn hoài nghi bản thân mình phát hiện ra bí mật này? Biểu tình Milos ngưng trọng, nếu thật là như thế, chỉ sợ gia tộc Áo Cổ có mưu đồ không nhỏ. Việc nghiên cứu phát minh ngu ần năng lượng loại này tuyệt đối không thể hoàn thành trong thời gian ngắn. Bọn họ hẳn là đã sớm có chuẩn bị, chẳng qua là không biết bọn họ nghiên cứu tới trình độ nào rồi.

Đang trong lúc suy tư thì bên tai bỗng nhiên nghe thấy tiếng lá cây lay động. Milos ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng hình quen thuộc đi ra từ trong rừng cây. Bộ xương khô trắng tinh, dưới ánh mặt trời tựa như mạ thêm một lớp vàng, lóng lánh động lòng người. Xương cốt hết sức nhỏ nhắn, lúc đi lại lộ ra một vẻ đẹp khác biệt.

Milos trước kia sẽ không cho rằng một bộ xương khô thì có gì đẹp, nhưng cái ở trước mắt này lại hoàn toàn lật đổ nhận biết của hắn, cô ấy tuyệt đối là bộ xương khô đẹp nhất đời này mình đã gặp, khiến hắn nhìn không được mà muốn cất giấu.

Trong thoáng chốc, hắn dường như nhìn thấy bóng dáng của một thiếu nữ từ trên bộ xương này. Tuy rằng tướng mạo mơ hồ nhưng không hề che dấu được dáng người yếu điệu của cô.

Đó là dáng vẻ vốn có của An sao? Nhìn có chút giống tinh linh trong truyền thuyết.

Nữ nhân Straous lấy thù mị làm chuẩn, rất ít người có dáng vẻ gầy nhỏ, hiện tại xem ra gầy cũng có vẻ đẹp của gầy.

Bóng dáng kia rất nhanh biến mất, cũng không biết là ảo giác của hắn hay không mà trong lòng Milos có cảm giác tiếc nuối.

Lúc này, ở trong bụi cỏ phía sau An chui ra một sinh vật. Nó có thể trạng mập mạp, tứ chi cơ bắp thô, rõ ràng là một con.... Khô lâu heo?

An gỡ cái túi từ trong miệng Kiển Kiển xuống đưa cho Milos. Milos nhận lấy nhìn một cái, là một túi hoa quả rừng.

"Cảm ơn." Milos cười.

An lãnh diễm (đẹp lạnh lùng) gật đầu với hắn, sau đó đi vào trong đầu và bắt đầu điêu khắc theo thói quen.

Milos dựa lưng vào cửa động, một bên vừa ăn trái cây rừng, một bên vừa nhìn nhất cử nhất động (từng hành động) của cô. Milos vẫn luôn hiếu kỳ tri thức truyền thừa của cô đến từ nơi nào, vật phẩm cô điêu khắc đầu không phải có linh khí bình thường, nó hoàn toàn khác hẳn với phong cách Straous. Chữ viết cũng chưa từng thấy qua, tuyệt đối không đơn giản là nguyên thủy đờ văn (chữ viết đờ vật văn hóa nguyên thủy) mà càng giống như một loại thuộc nền văn minh cao cấp.

Hắn vốn cho rằng cô có thể tạo nên vật phẩm điêu khắc sở dĩ sẽ có tác dụng đặc biệt là bởi vì năng lượng cấu thành của chính hành tinh này. Nhưng mà hắn đã từng tìm người thử điêu khắc, kết quả không có gì biến hóa. Đừng nói là tác dụng đặc thù, ngay cả một chút thưởng thức nghệ thuật cũng đầu kém xa.

Hắn khi đó mới hiểu được, đơn giản là từ tay nàng xuất ra nên Cốt điều mới có thể tràn đầy sinh cơ như vậy. Một bộ xương khô đã tử vong lại có thể rót vào sinh cơ cho vật chết. Thế giới này thật là rất thần kỳ.

Milos lẳng lặng nhìn chăm chú An, cô đang chuyên tâm điêu khắc giống như một trí giả đang chìm đắm trong suy ngẫm mang theo lực lượng dụ dăng.

Milos không có ý thức được rằng bản thân hắn lại thưởng thức An, từ một sinh vật khô lâu kỳ lạ biến thành một sinh mệnh thể tràn ngập mị lực. Mặc dù không phải nhân loại khác phái nhưng vẫn như cũ có sức hấp dẫn khó diễn tả thành lời.

"Ngao ô." Kim Mao không biết xông ra từ chỗ nào, thật mạnh dưng ngay bên cạnh người milos làm tung mù cả mảnh bụi đất, làm dơ cả túi trái cây rừng.

Milos không có tức giận, chỉ là trong lòng nhớ thương gia hỏa này một chút, chờ khi hắn khỏi hẳn, thế nào cũng phải hung hãn dạy dỗ hắn một trận mới được.

Kim Mao mang theo một đồng thức ăn dã ngoại trở về. Từ sau khi hưởng thụ hương vị đồ ăn chín, hắn đâu khinh thường không thèm liếc mắt nhìn đồ ăn sống. An nghĩ muốn dạy hắn học cách nấu nướng, để cho hắn sau này tự mình làm cơm, kết quả gia hỏa này lại nóng nảy cáu kỉnh, tình nguyện bụng nói cũng không chịu học. An nếu thật sự mặc kệ hắn thì hắn sẽ tháo dỡ xương cốt của cô, thừa dịp lúc cô điêu khắc mà tháo rời từng khối từng khối một, hành vi "hung tàn" này thật sự làm người ta phải tức lộn ruột!

Trước kia khi chỉ có một mình, An có thể liên tục điêu khắc mấy ngày mấy đêm, từ sau khi Kim Mao xuất hiện, hơi thở cuộc sống của cô cũng dần trở lại bình thường. Hôm nay, lại còn có Milos không thể tự lo liệu sinh hoạt của bản thân nữa thì thời gian của cô lại bị cắt giảm hơn một nửa. Nhưng cô cũng không hề cảm thấy phiền toái, dù sao cô cũng có rất nhiều thời gian, bên người có vật còn sống cũng có thể làm cho cô ý thức ngày càng rõ ràng để tránh cứng ngắc.

Khi Milos và Kim Mao ăn cơm, An ngồi ở ngoài động. Cô không có khứu giác, vị giác, nên dù đồ ăn có ngon thế nào thì cô cũng không thể nếm được.

Đột nhiên, cô ngừng đầu nhìn về phương xa, không lâu chim Hi Khắc Tư đang xoay quanh trên bầu trời.

An đứng dậy, nhảy lên Kiến Kiến chạy vào trong rừng cây.

"An." Milos không thể gọi cô lại.

Kim Mao một hộp ngâm ba con cá nướng, nhảy mấy cái đuổi theo.

Sơn động giờ chỉ còn lại mỗi mình Milos, lẻ loi – cô đơn – tự liếm lành vết thương...

Lần này, An đi ra ngoài quá lâu nên Milos nghĩ rằng mình bị vứt bỏ. Milos không sợ nguy hiểm nhưng sự cô độc vô hình lại khiến cho hắn có chút không thoải mái. Có lẽ nguyên nhân bởi vì bị thương nên hắn hy vọng có An ở bên cạnh hắn, cho dù cái gì cũng không nói nhưng cũng vẫn có cảm giác thực an tâm.

Milos nhìn sát hồ cốt giới (chiếc nhẫn hình hồ) trên tay, vẻ mặt suy tư...

Tới lúc hoàng hôn, An cũng trở lại.

Cô đi đến trước mặt Milos và đưa cho hắn một cái túi. Milos cho rằng lại là trái cây rừng nên tiện tay mở ra, khi thấy bên trong là hơn mười cái hộp con và một bộ quần áo.

"Đây là..." Milos đột nhiên nhìn về phía An.

An gạt đầu một cái, khẳng định nghi vấn của hắn.

Những thứ này đều là của binh lính hy sinh, bộ quần áo kia là được cởi ra từ trên một người binh lính. Cô hôm nay đi ra ngoài chủ yếu là tìm kiếm di thể (xác), thu hồi và mai táng cho từng người họ, mà ở mỗi nơi còn để lại một khô lâu dấu.

Những binh lính hy sinh, có vài người từng giao thiệp với cô, hiện giờ phải chết tha hương, tóm lại cũng không thể để họ phơi thây hoang dã.

Biểu tình Milos trầm lặng kiểm kê thẻ hộp trên tay, tổng cộng có mười chín cái, mười chín người đã từ bỏ sinh mệnh.

"Cảm ơn!" Giọng nói Milos trầm thấp, trong mắt bắn ra ánh sáng sắc bén. Áo Cổ Lan Tước, thù này, ngày khác nhất định trả lại gấp bội!

Sau đó, hắn nhìn về phía An, Một sinh vật khác loài, đối với kẻ khác tộc còn mang lòng nhân ái, còn loài người thì vẫn luôn tính kế lẫn nhau, chém giết lẫn nhau, không ngừng không nghỉ.

Đây là ánh mắt gì vậy? An kỳ quái nhìn Milos, sao một kẻ lạnh lùng cường hãn này lại có thể lộ ra ánh mắt si mê chứ, cảm tình phong phú như vậy hoàn toàn không hề giống với hình tượng bình thường nhé!

An nhìn không được vươn móng vuốt kéo kéo lông mi của hắn, ừm, có vẻ rất dài...

Milos:...

Ánh mắt si mê rốt cuộc đã biến mất.

An vừa lòng thu hồi móng vuốt, vỗ vỗ bả vai hắn, tỏ vẻ khen ngợi.

"... Phương thức an ủi của em thật là đặc biệt." Milos kiến nghị, nói: "Lần sau có thể thử hôn ta một chút."

Anh là nghiêm túc? An nghi ngờ nhìn chằm chằm hắn.

Milos nghiêm nghị gật đầu một cái, lại bày tỏ thật sự nghiêm túc.

An không biết lấy từ đâu ra một mặt gương soi mặt mình, âm thầm suy đoán giá trị mị lực của mình có phải đột nhiên tăng lên hay không? Cô rõ ràng nhìn thấy cái mặt xương xẩu của mình, suy nghĩ đến kỹ năng hàm răng hôn môi. Nói tới hàm răng, Milos còn thiếu cô một cái răng đấy! Khó trách sao cô cảm thấy mình có chỗ nào không đúng!

An khó chịu nhìn Milos.

Ánh mắt Milos sáng ngời nhìn cô, khen một câu: "Cô thật xinh đẹp."

Coi như anh mê muội thật tâm khen ngợi cô thì cô cũng không quên được việc người nào đó lấy mất một cái răng của cô đâu!

Hừ! An cất gương, đứng dậy đi vào sơn động.

"Thật sự không suy xét cho ta một nụ hôn sao?" Milos nhìn bóng dáng cô mà hô.

Chờ khi nào anh trả lại tôi cái răng thì hẳn nói tiếp! An tức giận bày tỏ.

"Ngao ô?" Kim Mao ng ỡ xồm ở trong sơn động, nhìn Milos lại nhìn An.

Chờ An ng ỡ xuống bên người hẳn, hẳn đột nhiên duỗi tay bẻ gãy đầu cô từ trên ổ xuống, còn hôn bẹp một tiếng lên trán cô.

An:...

Milos:...

Đây là phương thức hôn môi hung tàn nhất bọn họ từng gặp.

Sau khi hôn xong, Kim Mao đắc ý liếc nhìn Milos, thuận tay trả đầu An trở về chỗ cũ, chỉ là ngược hướng.

An đành phải duỗi tay chỉnh lại đầu mình, lần nữa bình yên. Sau này, cô nhất định phải cảnh cáo Kim Mao không được tùy tiện lấy đầu người khác xuống, đây là hành vi không lễ phép.

Thì ra còn có thể như vậy. Milos nhìn An, dường như đã mở ra một cánh cửa thế giới mới.

Vài ngày sau, thương thế Milos rốt cuộc cũng đã chuyển biến tốt đẹp, hẳn bắt đầu làm vài vận động nhỏ, thỉnh thoảng còn đi cùng An vào trong rừng hái trái cây rừng và thu góp xương cốt.

Kim Mao bày tỏ sự bất mãn mạnh liệt đối với âm h ần không tan là Milos, nó không hy vọng có giống đực thứ hai xuất hiện bên người An. Vì thế, hẳn cho Milos không ít cái ngáng chân.

Milos lúc mới đầu còn ăn không ít mệt, nhưng thân thể dần khôi phục thì hẳn cũng có lực phản kích. Lần bị thương này lại cho hẳn có cảm giác thực lực của hẳn đã tăng lên, ít nhất khi so đấu với Milos không hề phải cố hết sức. Ngược lại, hẳn không ngừng học tập sở trường của Kim Mao,

động tác càng thêm linh hoạt, tầm nhìn càng rộng lớn hơn, giác quan thứ sáu cũng trở nên nhạy cảm hơn.

Hắn cảm giác mình như một dã thú rừng rậm trở về tự nhiên, không hề cố kỵ mà hưởng thụ niềm vui sướng khi tiến hóa...

P/s: Từ chương này trở đi, sẽ thay đổi xưng hô giữa An và Milos!!!

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyết Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 46: U Liêm T

Dịch: Kidlove

Trong rừng cây rậm rạp, trước sau có hai bóng dáng nhanh chóng xuyên qua người đuổi ta chạy. Cách đó không xa ở phía trước chính là vách đá vực thẳm, nhưng hai người không hề giảm bớt tốc độ, trực tiếp chạy ra khỏi phía xa, tầm mắt mở rộng mênh mông, mà nghênh đón họ chính là khoảng không rộng lớn.

Milos một bên cười gió bay vút, một bên quan sát mặt đất rộng lớn, ở giữa dòng sông xanh nước biếc trong mồn núi đá có một khô lâu quay đầu nhìn lên, dường như đang chờ đợi bọn họ đến.

"Ngao ô ~~" Kim Mao đâm đá xanh, phi thân tung nhảy, nửa đường bỗng nhiên gia tăng tốc độ vọt lên trước, vượt qua Milos vững vàng dừng lại bên người An.

Milos theo sau cũng tới, tư thế rơi xuống như bạch hạc xoải cánh*, dễ như trở lòng bàn tay*, so với sự cu ồng dã của Kim Mao thì càng thêm vài phần tiêu sái.

Mắt An nhìn về phía trước, cũng không hề trách cứ bọn họ mỗi ngày đầu tở thí vài phần, chỉ cần không chậm trễ thời gian của cô cứ để bọn họ tự do chơi đùa.

Nhưng Milos thân là nhân loại lại có thể đề cao thực lực nhanh như vậy, thật sự làm An giật mình không thôi. Không lâu trước đây, hấn và Kim Mao còn có chênh lệch không nhỏ, bây giờ lực lượng vậy mà đã ngang nhau... Đối một góc độ tự hỏi, đây cũng có ý nghĩa tiềm năng tiến hóa của người Straous không tầm thường.

Đúng lúc này, Milos và Kim Mao cùng nhau đột nhiên quay đầu, cảnh giác nhìn về một hướng. Sau đó bọn họ đồng thời duỗi tay với An, một ôm vai, một ôm eo, sau đó một tiếng "răng rắc" giòn vang cũng theo hai hướng trái phải tách ra.

Giây tiếp theo, vô số chuột ngắn như mưa bắn ra từ trong cây cối thẳng tới vị trí họ đứng, đem vị trí trống kia bắn thủng thành cái sàng.

Kim Mao vỗ vỗ xương sống của An, tỏ vẻ không có việc gì.

Milos bên kia giờ thất lưng An lên, từ xương chậu tới chân mà im lặng không lời nói.

Đây là giết người hay là cứu người vậy!

An bị phân thành hai thật muốn hét lớn một tiếng: Ta không cần các người cứu! Trả ta toàn thân!

Milos đến bên người Kim Mao, yên lặng lấy nửa thân dưới của An, nhỏ giọng nói: "Xin lỗi, lần đầu tiên, kinh nghiệm có chút không đủ."

Kinh nghiệm cái lông à! Loại kinh nghiệm này mời anh đi chơi địch nhân anh không tốt sao?

An nhận thất lưng và xương sống nổi tốt, cảm giận trừng mắt liếc nhìn hai tên gia hỏa này.

Kim Mao không hề tự giác, ngẩng đầu xồm xuống tò mò chọc thất lưng An, bị An giờ một móng vuốt đánh bay: Chưa thấy qua cái eo nào tinh tế như vậy hả!

Milos rút ra cốt đao, vọt vào trong bụi cây, sau đó một trận ánh đao sáng lên, đem những đuôi thú chuột vừa tập kích họ giải quyết hết.

Sinh sống trong khu cao nguy có rất nhiều sinh vật kỳ quái, Milos nửa tháng này đi theo Kim Mao thật sự có không ít kiến thức. Hắn phát hiện phần lớn dã thú thật ra cũng không hề khó đối phó như tưởng tượng, ít

nhất đối với hắn bây giờ mà nói, đã không tạo ra nhiều nguy hiểm nữa. Chúng có ưu điểm có thể chống đỡ ngu ồn năng lượng vũ khí của bộ đội, nếu có người công kích chỗ yếu hại thì phần thắng ngược lại lớn hơn một chút.

Con người ý lại quá mức vào khoa học kỹ thuật, song ở hành tinh thăm dò, bản thân tiến hóa mới là chân chính sự tồn tại cường đại nhất.

Chạng vạng(Hoàng hôn), An thu thập một ít dược thảo có linh khí để chế tác vài cốt điều có hiệu quả trị liệu cho Milos.

Milos phi thường cảm thấy hứng thú đối với những cốt điều ần ần xuất hiện không dứt trên tay An, đặc biệt là tự điều. Văn tự do An khắc không chỉ có kết cấu hoàn chỉnh, hơn nữa còn cực kỳ đẹp mắt, hắn tuy rằng không quen biết nhưng không hề ngại hắn cho đánh giá rất cao.

Trên thực tế, văn tự An điều khắc đều là nghệ thuật biến hành, mặc dù cùng là một chữ nhưng đều có phong cách khác nhau. Phong cách khác biệt sẽ sinh ra hiệu quả cũng có chút khác biệt. Cho nên, An mới có thể suy đoán, tính nghệ thuật của cốt điều chính là nhân tố đầu tiên ảnh hưởng hiệu quả.

Milos nghĩ muốn học tập văn tự này của An, nếu không hiểu được hàm nghĩa chữ viết thì không thể chuẩn xác sử dụng nó. Hắn từng có sự dạy dỗ thâm thương.

Mấy ngày trước, hắn nhìn An chế tác tự điều, xuất phát từ sự tò mò li ền tiện tay cầm một mảnh nhìn, sau đó lại "không cẩn thận" kích hoạt nó, kết quả thân thể hắn nháy mắt cứng đờ, mất đi ý thức năm giây. Tuy rằng chỉ có năm giây nhưng cũng đủ dọa hắn ra một thân mồ hôi lạnh. Nếu gặp phải địch nhân, năm giây này chính là thời gian tử vong của hắn.

Milos hỏi: "Đây là chữ gì?"

"Thạch." An dùng chữ Straous viết. Người trúng chiêu sẽ bị hóa thạch 5 giây.

"Mỗi một loại ý nghĩa của chữ đầu có thể phát huy tác dụng sao? Nếu trực tiếp dùng [Chết] thì sao?" Milos lại hỏi.

An vì vậy đưa cho hắn một mảnh cốt điều có chữ "chết": [anh có thể thử xem]

Milos cầm mảnh tự điều "Chết" yên lặng một hồi lâu, cuối cùng vẫn thử.

An vô cùng bội phục dũng khí của hắn, nhìn hắn không chớp mắt, chờ toàn bộ hô hấp, mạch đập, tim ngừng đập, cả người rơi vào trạng thái chết giả, duy trì 5 giây, sau đó tỉnh lại.

Milos nhìn thời gian, lẩm bẫm nói: "Thì ra cũng là 5 giây" Đáy lòng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, cũng may cốt điều này còn không có cường đại đến mức một chữ có thể mất mạng. Nếu không những sinh vật khác ở trước mặt An đầu có thể bị một kích.

Hắn cũng không biết, hiệu quả cốt điều có liên quan tới thực lực của An, thực lực càng cao thì hiệu quả càng mạnh, tương lai thật sự có khả năng một chữ đoạt mạng...

"An..." Milos đang muốn nói đi đầu gì đó với An, nhưng thấy cô đột nhiên đứng lên, sải bước nhảy lên Kiển Kiển chạy vào trong rừng cây.

Kim Mao không nói hai lời liền chạy theo, Milos tự nhiên cũng không rơi ở phía sau.

Đã lâu không gặp được Lục yêu! An có chút kích động, lực chú ý đầu bị Lục yêu ở cách đó không xa hấp dẫn.

Chờ lúc cô chạy tới, Lục yêu cũng đã biến mất không thấy bóng dáng, chỉ còn lại một khung xương sinh vật giống con bọ ngựa ở tại chỗ, chẳng qua lớn hơn nhiều so với bọ ngựa thường, đứng thẳng lên có thể cao tới bắp chân người.

Kỳ quái là, An sinh hoạt ở chỗ này lâu như vậy, trước nay chưa từng thấy qua loài sinh vật này. Chẳng lẽ là "len lỏi" từ chỗ khác tới đây?

Cho dù thế nào thì cứ chuyển hóa nó rồi lại nói tiếp. An không chậm trễ thời gian nữa, trực tiếp bắt đầu tiến hành chuyển hóa nó.

Milos đứng ở phía sau cô, lưu ý từng cử động của cô. Hắn vẫn luôn biết An không giống người thường, nhưng chính mắt nhìn cô luyện hóa một bộ xương khô thành khô lâu thú thì vẫn vô cùng khiếp sợ. Hay là những khô lâu thú hắn gặp lúc trước đều là do cô làm sống lại? Cô thậm chí còn có khả năng chính là người sáng tạo ra tộc khô lâu?

Đang trong suy nghĩ, bộ xương sinh vật bộ ngựa bỗng đứng thẳng lên, trong hốc mắt thật lớn là hai ngọn lửa u lam từ từ bốc lên.

An lùi về phía sau một bước, có chút do dự không chắc chắn. Khô lâu thú trước mắt này rất kỳ quái, tuy rằng có thành lập liên hệ với cô nhưng không cách nào giao tiếp bình thường, chỉ có thể tiếp thu một ít tin tức đơn giản.

Là cách thức nói chuyện sao? An thử gọi một tiếng ở trong ý thức:
【TT?】

Đây là khô lâu thú thứ 10 do cô chuyển hóa, cho nên cô mới đặt tên nó là "TT".

TT chuyển đầu qua, tầm mắt lạnh băng nhìn một lượt trên người An, Kim Mao, Milos và Kiển Kiển.

Lông tóc Kim Mao nháy mắt dựng thẳng lên, vẻ mặt cảnh giác nhìn chằm chằm bộ xương khô "bộ ngựa" (này không phải thật sự là bộ ngựa, về sau sẽ gọi chung là "U Liêm").

Milos cũng cảm giác thật không thoải mái, giống như nhìn thẳng vào ác quỷ, rùng mình thẳng vào xương tủy.

Kiên Kiên vốn di nhất gan, giờ phút này càng sợ hãi tới mức trốn thẳng ở phía sau lưng An.

TT chậm rãi hoạt động hai chi trước như hai lưỡi hái, sau đó đột nhiên bắn ra, nháy mắt biến mất ở trong tầm mắt của mọi người.

An nói thầm, cô có phải không làm sống lại một sinh vật không nên không...

Kim Mao cũng nhảy lên, vươn tay ra đập mạnh vào thân cây.

Chỉ nghe "keng" một tiếng, giống như kim loại va chạm nhau, tiếp theo liền thấy ở trên thân cây vốn trống không dần hiện ra thân ảnh khô lâu thú U Liêm.

"Ăn thân?" Milos thấp giọng tự nói.

Không, hẳn là biến sắc (thay đổi sắc màu).

Giữa không trung, Kim Mao và TT đánh nhau. Tuy rằng TT có thể ẩn nấp mình nhưng Kim Mao vẫn rất nhanh đã tìm được nó, về điểm này, Milos không thể làm được. Khô lâu thú U Liêm một khi ẩn nấp thì sẽ giống như biến mất, hoàn toàn không có hơi thở, cũng không biết Kim Mao làm sao mà tìm được chuẩn xác vị trí của nó.

Trên không trung không ngừng vang lên tiếng kim giao chạm trán, cỏ cây hoa lá bốn phía đều bị bọn họ phá hư thê thảm không nở nhìn.

An muốn để bọn họ dừng lại nhưng đáng tiếc một tên thì đánh vô cùng phẫn khích, một tên thì không nghe chỉ huy.

Thẳng tới khi TT bị Kim Mao đập một phát dưới chân thì rốt cuộc mới vô lực phản kích, trận chiến đấu này mới bình ổn.

Kim Mao thỏa thuê đắc ý nhìn An, cái đuôi lắc qua lắc lại, giống như đang mong chờ lời khen ngợi. Lực chú ý của An đều trên người TT. Khô lâu thú này quả nhiên là kỳ quái, rõ ràng là bị áp chế tới không thể nhúc

nhích, nhưng trước sau vẫn không hề có bất kỳ cảm xúc gì, bình tĩnh đến không thể tưởng tượng.

An bảo Kim Mao buông TT ra, Kim Mao không tình nguyện nhấc chân ra, TT lập tức xoay người dựng dậy, nhưng lần này không có biến mất, mà là an tĩnh đứng ở bên người An. An lại lần nữa thử thành lập liên hệ với nó, nó cũng chỉ nghiêng đầu nhìn cô một cái, sau đó vẫn không hề đáp lại.

Có thể cao quý lạnh nhạt như vậy không! An dám khẳng định, gia hỏa này tuyệt đối không hề có vấn đề về chỉ số thông minh, nó chỉ lười không muốn phản ứng lại cô mà thôi! Nếu không phải vừa rồi bị Kim Mao chế phục thì chỉ sợ nó đã sớm biến mất không thấy bóng rùi.

An đột nhiên ý thức được, bản thân mình chuyển hóa khô lâu thú chưa chắc tất cả đều sẽ theo cô nói gì nghe nấy. Nhưng có cá tính cũng là chuyện tốt, ít nhất cũng có một chút không cần hoài nghi chúng nó tuyệt đối sẽ không phản công cô.

An bảo TT có thể rời đi, kết quả nó vừa mới động đã bị Kim Mao chế trụ.

【 người làm gì cứ bắt lấy nó không bỏ ra? 】

【 lớn lên quá xấu, không có ánh mắt, ta muốn đánh nó. 】

【... Ta lớn lên cũng xấu, cũng không có ánh mắt. 】 Khuôn mặt khô lâu thú vốn đã không phù hợp với thẩm mỹ của người bình thường, ánh mắt cũng giống như vậy, đều là hai hốc ma chơi. An cảm thấy Kim Mao đang kỳ thị toàn bộ tộc khô lâu, cho nên cô, sẽ, không, mở, lòng.

Kim Mao vội vàng thu chân lại, đi đến bên người An, vừa làm nũng vừa goe nguầy cái đuôi, kêu "Ngao ô".

Mặc kệ hấn bán manh như thế nào, An cũng không định dễ dàng tha thứ cho hấn, ít nhất phải cắt xén một bữa tối của hấn mới được!

Milos lắc đầu cười, ánh mắt nhìn vị trí khô lâu thú U Liêm, nơi đó đã trống không.

Mấy người huyên não mà trở về. Ngay sau khi bọn họ rời đi không lâu, cây cối bốn phía đột nhiên không gió mà động, phát ra tiếng "rào rạc rào rạc". Ngay sau đó liền thấy một bóng xanh như ẩn như hiện nhấp nháy ở trong rừng, lại cẩn thận nhìn kỹ thì lại không thấy có thứ gì đến cả...

Buổi tối, Kim Mao sau khi ăn một đồng thịt tươi thì uể oải lạng người trong nước.

Milos ngồi bên cạnh An, nói với cô: "An, thương tích của ta đã khôi phục hết rồi"

Cho nên? An quay đầu sang nhìn hắn.

"Ta định ngày mai trở lại căn cứ." Ngữ khí Milos vẫn bình tĩnh không gợn sóng.

Vậy, chúc anh may mắn.

Milos nhìn cô: "Em có thể đưa ta trở về không?"

Không biết tự đi trở về sao? An mở thiết bị cá nhân của mình, định truyền sang cho hắn một bản đồ điện tử.

"Không cần bản đồ." Milos ngăn cản, nói: "Ta chỉ hy vọng em sẽ đưa ta một đoạn đường. Em không cảm thấy để ta một mình cô độc rời đi là rất tàn nhẫn sao?"

Một chút đầu không cảm thấy nhé.

Nhưng cuối cùng, An vẫn đáp ứng. Không còn biện pháp khác, ai kêu cô là một khô lâu cứng rắn chứ, là khô lâu duy nhất có linh hồn không cứng rắn chứ?

Ngày hôm sau, vừa mới sáng sớm, hai người không gọi Kim Mao mà liền xuất phát, dù sao tên kia cũng có thể từ mùi vị tìm được vị trí của bọn

họ. Chờ khi Kim Mao trở về hàng động tìm không thấy người, hấn phát hỏa lên, hùng hực đuổi tới đây, giữa đường còn đem An ngã nhào, sau đó dùng cái đuôi quấn chặt lấy cô, đồng thời đằng đằng sát khí trừng mắt nhìn Milos.

"Ngao ô!" Vì sao ném bỏ ta lại mà muốn đi với hấn! Kim Mao lên án.

【tôi không phải muốn đi cùng với anh ta, chỉ là đưa tiễn anh ta trở về thôi.】 An Diệc vỗ vỗ cái đuôi của Kim Mao, bảo hấn mau buông ra, xương cốt của cô đâu bị hấn vặn biến dạng rồi!

Thật sự? Không phải cô phải đi mà là hấn phải đi à? Trong mắt Kim Mao còn mang theo hoài nghi.

【người không tin thì đi cùng luôn đi.】

"Ngao ô." Đúng là nên như vậy. Kim Mao phát giận cũng nhanh hết giận. Đuôi hấn vừa nhấc định đem An ôm chặt vào trong lồng ngực, rồi rầm, thật là nhẹ đến một chút cảm giác cũng không có, rốt cuộc phải làm gì thì mới có thể nuôi cô béo lên một chút đây?

Kim Mao rất buồn rầu.

Milos thấy cả người An đâu bị vùi lấp trong bộ lông của Kim Mao, đột nhiên cảm thấy nhiều lông cũng là chuyện tốt đẹp. Hấn sờ cảm mình, lại sờ mái tóc ngắn hơi dài chút của mình, bắt đầu suy xét có nên để tóc dài và lông ngực hay không...

Ba người kết bạn cùng nhau chạy về căn cứ số 3.

Tốc độ của Milos và Kim Mao đều rất nhanh, hai người lại bắt đầu có cảm giác hưng phấn chạy đua. Người trốn ta đuổi, không ai chịu nhường ai.

Milos từ trước tới nay đều chững chạc, nhưng không biết vì sao, lại thích tranh cao thấp với Kim Mao.

Đường tới căn cứ số 3 có chút xa, hai người chạy nổi cả gân xanh, vốn dĩ dự tính hành trình là bốn ngày, mà nay bởi vì bọn họ gắng sức mà giảm xuống hai phần ba...

Hai người thở hòng học nằm trên mặt đất, nhìn dáng vẻ rõ ràng không muốn động đậy. An đành phải liên hệ với khô lâu thú phụ cận, nhờ chúng hỗ trợ đi kiếm ăn, miễn cho hai tên gia hỏa này nửa đêm đói – không – có – thức – ăn – ăn luôn đối phương.

Một tiếng "lạch cạch", một con mồi từ trên trời rơi xuống, dừng ở chỗ mấy người đang nghỉ không xa.

Milos và Kim Mao cả hai cùng giật mình, thấy An xua xua tay với họ thì mới thoáng yên lòng. Cô vốn triệu hoán Hi Khắc Tư, không nghĩ tới lại dẫn tới gia hỏa Quạ đầu đen này. Không biết có phải là Quạ đầu đen đem tâm trần đậy tình yêu say đắm với ảo ảnh chim chuyển dời sang người khô lâu chim hay không... Tóm lại, đầu là bị kịch.

Milos ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy có một con chim khổng lồ bay qua bay lại trên bầu trời điểm đầy sao.

Đó là...Quạ đầu đen?

Milos quay đầu nhìn lại An đang chỉ huy Kim Mao rửa sạch con mồi, làm sống lại một bộ xương, chế tác cốt điều, hiệu lệnh mãnh thú... Có lẽ, cô ấy thật sự là tèn tại độc nhất vô nhị (có một không hai) trên cái hành tinh này.

Một đêm không có việc gì, ba người tiếp tục lên đường. Tuy rằng không có so đấu tốc độ nữa nhưng vẫn tới đích cuối lúc hoàng hôn.

Mới vừa tiến vào khu tín hiệu, thiết bị cá nhân của Milos nhận được gần một trăm tin tức.

Sau khi xem từng cái một, sắc mặt hần hơi trầm xuống, ý thức được tình huống hình như không ổn chút nào.

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyết Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 47: Tốc Độ Chạy Cao Nhất

Dịch: Kidlove

"Đóng tất cả các cửa, khởi động thiết bị tự hủy."

Một mệnh lệnh của Lan tước liền tuyên bố mạng sống của hơn trăm người thợ mỏ. Những thợ mỏ này đều tới từ những hành tinh Black – một hành tinh nhỏ lệ thuộc Straous, tuy rằng luật pháp liên minh quy định cư dân hành tinh lệ thuộc có quyền lợi và nghĩa vụ ngang hàng với hành tinh chủ, nhưng trên thực tế, hành tinh chủ chưa bao giờ đối xử bình đẳng với các cư dân hành tinh Black, thậm chí còn coi họ là nô lệ, ngầm giao dịch phi pháp càng ngày càng trắng trợn.

Gia tộc Áo Cỗ là chủ nô lớn nhất tại Straous, có một con đường giao dịch khá hoàn chỉnh. Người hành tinh Black đều là người cao to cường tráng, chịu thương chịu khó, lại còn dễ dàng thỏa mãn, chỉ cần cho họ ăn no mặc ấm, cơ bản sẽ không xuất hiện tình trạng đình công. Khuyết điểm lớn nhất là tính cách quá thật thà chất phác, không biết thay đổi*.

Lan Tước sở dĩ lựa chọn giết chết bọn họ cũng chính là vì nguyên nhân này.

Nhà xưởng bí mật đột nhiên bị người phá hoại, Milos trở thành người hiên nghi đầu tiên. Lan Tước suy đoán hẳn chưa có công bố chuyện mỏ quặng hòng huyết ra ngoài, nếu không hẳn đã nhận được tin tức yêu cầu phải khai phá quặng hòng huyết. Có công văn phê duyệt của liên minh, khai thác quặng hòng huyết hoàn toàn thành hợp pháp, chỉ là kết quả nghiên cứu cuối cùng sẽ phải nộp về liên minh. Nếu có người bí mật khai thác nghiên cứu sẽ bị xử phạt nghiêm trọng, thậm chí còn bị coi là phản

quốc. Đặc biệt là phương diện công nghệ cao nghiên cứu ngu ồn năng lượng vũ khí, sẽ thuộc v ề phạm vi quản lý cưỡng chế cấp SS.

Nếu chuyện này bị công khai, liên minh tuyệt đối sẽ không ng ỡ yên nhin. Nhưng đến nay vẫn chưa hề có chút phản ứng, hiển nhiên Milos còn đang âm th ần tính toán.

Lan Tước tuy rằng không biết Milos dùng thủ đoạn gì nhưng nghĩ muốn chiếm tiện nghi trên tay hẳn cũng phải xem Milos có khả năng này hay không!

Lan Tước không hề do dự, trực tiếp sai người phong tỏa toàn bộ nhà xưởng, hơn nữa còn hủy diệt toàn bộ đồ vật có quan hệ với gia tộc Cổ Áo. Tổ chức xấp xỉ gần 15 nhà xưởng và viện nghiên cứu, còn có hơn một trăm triệu vật tư, hẳn nói bỏ thì li ền bỏ, không hề nh ần mảy một cái.

Sau đó, hẳn mang theo binh lính còn lại và nhân viên nghiên cứu trở về căn cứ số 1. Sau khi xác định Milos không rõ sống chết, hẳn sẽ báo cáo liên minh "hành vi phạm tội" của Milos. Lén tiến hành thực nghiệm nguy hiểm, buôn bán cư dân, bắt cóc nhà nghiên cứu khoa học. Vì diệt khẩu, âm th ần ám sát tướng lĩnh cao cấp, tập kích lính liên minh. Đồng thời, nộp lên một phần tư liệu nghiên cứu "HX" không đầy đủ cướp được từ trên tay Milos, mặt khác còn có lời khai của hơn mười nhân viên nghiên cứu khoa học "bị bắt cóc."

B ề ngoài tư liệu nghiên cứu nguyên tố có tên "HX" có thể tinh luyện ra nguyên tố năng lượng mới, uy lực lớn gấp 20 lần ngu ồn năng lượng đang sử dụng. Đến nỗi cụ thể là loại năng lượng gì thì Lan Tước bày tỏ hẳn cũng không biết. Những nhân viên nghiên cứu kia chỉ tiến hành công tác tinh luyện giai đoạn cuối nên cũng không rõ quặng thô là loại nào và đến từ đâu.

Tin tức này vừa được công bố lập tức chấn động liên minh. Bọn họ vội vàng chấn vấn gia tộc Phật đồ đại diện Milos, cũng yêu cầu bắt giữ Milos tiếp nhận thẩm tra. Nhưng Milos tới nay vẫn không rõ tin tức, liên minh vì thế đem Âu Mạc, Nader và những nhân viên có liên quan khống chế, tất cả đều bị tiến hành thẩm vấn. Tuy rằng không hỏi ra kết quả gì nhưng từ trên

người bọn họ lại lục soát được ngu ồn năng lượng vũ khí mới, đây không nghi ngờ chính là vật chứng tốt nhất lên án Milos.

Chờ sau khi milos chữa thương trở về cũng là lúc hắn đã trở thành tội phạm quan trọng liên minh truy nã.

Chỉ là hai mươi ngày thôi, Lan Tước đã có thể đẩy hết mọi tội danh lên đầu hắn, thậm trí quặng h ồng huyết t ần tại cũng không hề bị bại lộ, chỉ dùng một phần tư liệu không đầy đủ cùng một vài lời chứng đã đẩy Milos vào khốn cảnh.

Nếu chỉ là khía cạnh khác của khoa học kỹ thuật, liên minh còn có thể mở một con mắt, nhắm một con mắt, nhưng đối với kỹ thuật ngu ồn năng lượng vũ khí cấp SS thì tuyệt đối không cho phép lên nghiên cứu. Cho dù Milos có thân phận cao bao nhiêu, thế lực gia tộc lớn bao nhiêu, một khi bị lộ ánh sáng thì đầu không thể chạy thoát xử phạt.

Khi Milos nhận được tin tức, An cũng từ "Tan xương nát thịt" biết được tình hình.

Cô nhìn Milos, dùng tin nhắn hỏi: "Tiếp theo, anh định làm gì bây giờ?"

Xem thế cục trước mặt, chỉ cần Milos hiện thân liền bị bắt giữ. Tuy rằng chưa tới mức định tội trực tiếp, nhưng bị thẩm tra nghiêm ngặt là đi đâu không thể tránh khỏi. Vấn đề là, Milos cũng không biết sự t ần tại của quặng h ồng huyết, mặc dù biết, hắn cũng sẽ không nói ra, bằng không ngược lại sẽ trở thành chứng cứ phạm tội của hắn.

Lan Tước đã chiếm tiên cơ, "nhân chứng", "vật chứng" đều có đầy đủ, trên tay Milos lại chẳng có cái gì.

"Đi!" Milos chuẩn bị trở lại rừng cây.

Từ khi hắn tiến vào khu vực tín hiệu thì thiết bị cá nhân của hắn đã bị xác định tọa độ, đoán chừng chưa tới ba mươi phút, sẽ có nhóm lớn vệ cảnh tới bắt hắn. Nếu như ở Straous, dựa vào quy ền thế của gia tộc, những người khác cũng sẽ không dám đối với hắn bất lợi. Nhưng bây giờ đang ở

hành tinh thăm dò, khắp nơi đều là thế lực đấu đá, âm thầm ném đá giấu tay, quả thực quá dễ dàng.

Trước tình hình chuyện gì cũng không rõ ràng, hẳn trước hết phải tìm kiếm chứng cứ, rồi lại chờ đợi thời cơ sửa án oan cho mình.

Song, hẳn vẫn bị chậm một bước. Khi hẳn vừa chuẩn bị dời đi, từ phương xa đã có vài chục cảnh vệ dùng tàu con thoi bay nhanh tới nơi này.

"Chúng ta chia nhau đi." Milos nói xong câu đó với An, liền chạy về phía Bắc như điên.

An phất tay với bóng dáng hẳn, sau đó gọi Kim Mao chạy về phía rừng cây bên kia.

Ý của Milos là muốn đánh lạc hướng mọi người, để tránh bại lộ sự tồn tại của An. Ai cũng biết thân phận "Anthony" mà An sử dụng, cô cũng là một trong những người thuộc danh sách liên minh lòng bất.

Cái tên "Anthony" bởi vì An mà trở lên nổi tiếng, rất nhiều binh lính đều tôn sùng cô thành thần tượng. Cô giống như một vị hiệp sĩ độc hành, tự do xuyên qua các khu vực nguy hiểm, hiểu biết đặc tính các loài sinh vật, dám kết bạn với dã thú, còn luôn cứu người vào thời khắc nguy hiểm nhất, vừa thần bí, khiêm tốn mà mạnh mẽ.

Là thân binh tín nhiệm nhất của thiếu tướng Milos, nhân vật như vậy sao lại không được thượng tầng chú ý chứ? Cho nên khi An vừa mới xuất hiện, thiết bị cá nhân của cô cũng bị xác định tọa độ tín hiệu.

Hơn mười con tàu con thoi chia thành hai đường đuổi sát phía sau hai người.

Thiết bị cá nhân có thể che dấu tín hiệu dân dụng, nhưng lại không có cách nào tránh thoát ra đa tìm kiếm quân dụng, trừ phi thân phận đạt tới cấp bậc minh quân.

Milos không cần quay đầu lại, dựa vào cảm giác liền có thể "thấy rõ" tình huống phía sau, biết An cũng bị truy đuổi thì ánh mắt hơi nặng xuống. Hắn tăng nhanh tốc độ, trong rừng cây rậm rạp tung người chạy nhảy như bay.

Tốc độ và thân pháp của Milos khiến nhóm cảnh vệ phía sau rất khiếp sợ, đây là hoàn toàn vượt qua trình độ nhân loại bình thường.

"Thiếu tướng Milos thì ra lợi hại như vậy?" Một cảnh vệ không xác định được, hỏi.

Một cảnh vệ khác cũng ngây người một lát, đáp: "Hắn là dùng được cường hóa đi?"

"Dùng cường hóa nào có thể làm tăng tốc độ một người tới tình trạng này?" Vệ cảnh đứng đầu phản bác nói: "Nếu không có thể trạng tương ứng, tốc độ siêu cường sẽ trực tiếp phá hỏng người."

Một người cảnh vệ khác không nói.

Lúc này, từ máy truyền tin truyền tới tiếng nói của một cảnh vệ đội khác: "Các người khẳng định không mở video đồng bộ chứ, nếu không cũng sẽ không không giật mình với tốc độ của thiếu tướng Milos."

Vài tên cảnh vệ nghe vậy lập tức mở video đồng bộ. Chỉ thấy trong video có một bóng dáng như mũi tên chạy qua từng mỏm núi đá, chỉ cần tốc độ tàu con thoi hơi chậm lại thì bóng dáng kia lập tức biến mất trong màn hình, thật sự rất xứng đáng với "nhanh như tia chớp, nhanh như kinh hoàng*"!

Mà Milos nhanh thì nhanh như vậy, nhưng còn chưa có vượt qua tốc độ của tàu con thoi, chỉ là mượn lợi thế địa hình và cây cối khiến bọn họ nhất thời khó có thể đuổi kịp. Mà Anthony thì không giống như vậy, bốn phía xung quanh "hắn" đều trống trải, địa hình rất bằng phẳng, tốc độ tàu con thoi là tối đa, thế nhưng không thể đuổi kịp "hắn". Thậm chí chỉ cần giảm tốc độ, liền bị "hắn" bỏ rơi.

Nhóm cảnh vệ trợn mắt há hốc mồm, gần như không dám tin hai mắt mình. Đây vẫn còn là nhân loại sao? Có thể mạnh mẽ tới mức độ này sao?

Trên thực tế, con người có rất nhiều phương pháp gia tăng tốc độ của mình, nhưng vấn đề là thân thể có thể thừa nhận được hay không. Giống như một cái máy, nếu như linh kiện (hardware) cao cấp không đủ tân tiến, vậy thì dù có trình tự phần mềm (software) tân tiến đến đâu cũng không thể vận hành bình thường được.

Nhưng Milos và An đều đang điên đảo tri thức mà mọi người đều biết. Bọn họ nếu có thể phát huy tốc độ như vậy thì hiển nhiên tố chất thân thể đã đạt tới một tầm cao không bình thường.

Trái tim nhóm cảnh vệ bang bang đập mạnh, bọn họ vừa sùng bái vừa kính sợ. Có người thậm chí còn lén download video xuống, coi như lưu trữ.

Đại đa số mọi người thật ra đều không có ý muốn bắt giữ thiếu tướng Milos, hắn đã từng vì liên minh vào sinh ra tử, chiến tích lừng lẫy, có thể nói là anh hùng toàn dân. Nhưng hiện giờ bởi vì bí mật nghiên cứu nguồn năng lượng vũ khí mới mà bị lên án, rất nhiều người đều nghi ngờ chuyện này. Tuy rằng Milos có chút tâm cơ, nhưng trước này đều chỉ chơi dương mưu, chưa từng bao giờ làm âm mưu, nói thẳng cướp là cướp, còn cử người giao dịch đàm phán trao đổi, chuyện bí mật nghiên cứu vũ khí các loại này, hắn căn bản khinh thường làm.

Nhưng lần này liên minh quân sự chính mình hạ lệnh, những người khác không thể từ chối, chỉ hy vọng thiếu tướng Milos có thể rửa sạch tội danh cho chính mình. Hắn bây giờ lựa chọn chạy trốn cũng dễ hiểu, dẫu sao nhiều người cũng chờ đợi thẩm tra hắn, những kẻ đến từ các phái cấp tiến trong mắt đều không ưa một hạt cát phái bảo thủ. Milos một khi bị bắt, chỉ sợ không có cơ hội giải thích trắng đen rửa sạch tội vì bản thân mình.

Tuy rằng một số ít cảnh vệ có tâm phóng cho hắn một con ngựa, nhưng thật bất đắc dĩ bên người đều có hai phe phái đang nhìn chăm chăm, chỉ có thể nhen một hơi toàn lực lưng bắt, trong lòng thì lại ngóng trông thiếu tướng Milos chạy trốn nhanh hơn một chút.

"Mục tiêu tốc độ quá nhanh, thỉnh cho phép sử dụng vũ khí ngăn chặn." Một cảnh vệ xin chỉ thị cấp trên.

Những cảnh vệ khác nghe thấy vậy, trên mặt đều hiện một tia giận dữ, nhưng lại không thể phản bác, chỉ có thể âm thầm giơ ngón tay giữa.

Xin chỉ thị rất nhanh được thông qua, cảnh vệ lập tức mở trang bị hỏa lực, xác định tọa độ vị trí của Milos, liền phóng một quả lựu đạn gây mê. Loại đạn được này cho dù không đánh trúng mục tiêu, nhưng chỉ cần bạo phá sẽ có khả năng lan truyền nhanh chóng thuốc gây tê sương mù, phạm vi bao trùm lớn nhất chừng 1000 mét. Đáng tiếc, loại đạn gây mê này không có hiệu quả với sinh vật tinh cầu này, nếu không loài người trong quá trình khai phá hành tinh này cũng không đến mức chậm chạp như bây giờ.

Đồng thời cũng bị xác định tọa độ vị trí giống như Milos bên này, An ở bên kia cũng chịu cảnh độ tiếp đãi tương tự.

Nhưng nhóm cảnh vệ này hôm nay hành động xác định nhất định sẽ phải thất bại. Milos sau khi tiến hóa thì thể chất đã ngang bằng với sinh vật hành tinh này, đạn gây mê có lẽ chỉ làm chậm chút tốc độ của hắn chứ không thể làm hắn hôn mê.

Còn An thì khỏi cần nhiều lời. Một bộ xương khô, cơ bản có thể miễn dịch với tất cả ảnh hưởng năm giác quan và hiệu quả cơ năng hóa học.

Tuy rằng An vẫn đang chạy vội nhưng cô vẫn bót thời giờ nhìn lại phía sau mình, nhìn đạn gây mê đã bay tới gần mình, khoảng cách gần cô gần năm mét.

An né tránh một chút, để đạn gây mê vọt qua bên người mình. Bởi vì vị trí địa hình của cô tương đối trống trải, đạn gây mê cũng không lập tức bạo phá.

Tiếp theo, nhóm cảnh vệ đuổi theo ở phía sau không ngừng liền nhìn thấy một hình ảnh kỳ lạ: Đạn gây mê ở phía trước, Anthony ở phía sau,

vốn là một đường thẳng táp, ai lại biết Anthony đột nhiên tăng tốc độ, bắt đầu cùng tiến lên cùng đạn gây mê.

Cô không nhận cơ hội này chạy trốn mà lựa chọn thi chạy với đạn gây mê.

Nima, đây là có bệnh hầy vẫn là có bệnh?

Người kiêu ngạo bọn họ không phải chưa từng thấy, nhưng loại người kiêu ngạo tới mức này, đúng là từ trước tới nay chưa từng gặp!

Gia hỏa này tuyệt đối là kẻ đầu tiên từ trước tới nay thi chạy với bom đạn! Càng thần kỳ là, hẳn lại có thể chạy thẳng!

Chạy thẳng còn chưa tính, còn thiếu chút nữa chọc vào đạn gây mê.

Bùm! Một tiếng vang lớn, đạn gây mê lập tức bạo phá. Một trận sương mù màu trắng dày đặc như pháo hoa tràn ra, nhanh chóng lan tràn bốn phía, bao phủ cả người Anthony bên trong.

Đây chính là hậu quả của sự kiêu ngạo... Trong đầu nhóm cảnh vệ cùng hiện lên ý tưởng này.

Song, rất nhanh sự khiếp sợ thay thế sự bình tĩnh trên mặt họ.

Trong màn hình, tín hiệu đại biểu thiết bị cá nhân thể hiện Anthony vẫn đang chạy... Không, không nên nói là "chạy", nói chính xác hơn, hẳn là "bay"!

Độ cao của "hắn" đang thay đổi, cách mặt đất khoảng chừng hơn 20 mét, thân hình bập bễ, như một cánh chim vờ lên một cuộn sóng duyên dáng trên không trung.

Nhóm cảnh vệ há to miệng, hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra. Bọn họ vừa rồi nhìn rất rõ ràng, trên người Anthony chỉ có một bộ giáp (Đây là dựa vào tín hiệu của thiết bị), cũng không hề có trang bị bay. Cho nên, "hắn" đến cùng là làm sao có thể bay lên được?

Đáng tiếc vì phía trước bị sương mù gây tê che phủ nên không thể nhìn rõ hình ảnh. Tiếp theo, bọn họ lại phát hiện một sự thật khiến người kinh dị: Thiết bị theo dõi không phát hiện ra sinh mệnh sự sống của Anthony! Nếu không phải vì vẫn thấy tín hiệu thiết bị cá nhân của hắn thì bọn họ gần như sẽ không cho rằng bên trong sương mù còn có người sống! Chức năng máy rất bình thường, bởi vì sinh mệnh khắc đâu không thể hiện vấn đề gì, tử như con vật lông xù chạy cùng Anthony kia.

Từ máy theo dõi, thân hình đại gia hỏa kia tương tự con người nhưng thể đặc thù thể năng và ngoại hình lại càng giống với dã thú.

Kim Mao khi chạy vội tứ chi chồm đất, lông toàn thân rối bù, tứ chi bao trùm vảy, còn có cái đuôi thật dài, nhìn từ trên xuống, trông giống như một con cá sấu dài có cái đuôi sư tử, cảnh vệ cũng không biết đem hắn xếp vào loại sinh vật hiếm nào. Dấu sao sinh vật hành tinh thăm dò rất hiếm lạ so với những gì bọn họ biết, cho nên nhìn nhiều cũng không thấy ngạc nhiên.

Từ máy theo dõi, tốc độ Anthony không giảm mà chỉ có tăng, rất nhanh đã thoát ly phạm vi tác dụng của sương mù gây mê, biến mất ở ngoài nghìn mét.

Nhóm cảnh vệ lúc này mới tỉnh giấc, hiệu quả gây mê không hề có tác dụng với Anthony. Tốc độ "hắn" thế nhưng lại càng tăng lên, chẳng lẽ này giờ chỉ là chơi đùa bọn họ sao?

MD, thật là bực hãn (dũng mãnh)! Coi như là phe đối nghịch cũng gần như muốn sùng bái "hắn" .

Không lâu sau đó, có người tung đoạn video này lên truyền thông, chỉ sau hai giờ liền vọt lên đứng đầu bảng hot nhất.

Trên đời cư nhiên có một ngư nhân như vậy! Tốc độ nhanh đến mức chạy thi với đạn gây mê, tự mình lấy tay kíp nổ đạn dược, cuối cùng còn có thể toàn thân trở ra!

Không phải bọn họ không theo kịp thời đại, mà là thế giới này thay đổi quá nhanh! Đại nhân Anthony, xin hãy nhận của nhóm tiểu tử đầu gối! Từ

đây người chính là nam thần* của chúng ta!

Từ đó về sau, danh vọng và địa vị của Anthony trong quân đội thậm chí còn trong lính đánh thuê lại bay lên một độ cao mới...

P/s: Nguyên văn là: 变通: biến báo (dựa theo tình hình khác nhau, thay đổi một cách vô nguyên tắc)

惊鸿一瞥 = Một thoáng kinh hoàng: để nói lên, dù chỉ một thoáng nhìn, nhưng lại để lại cảm xúc mãnh liệt. Chỉ một cái nhìn thoáng vội vàng, lại khiến người ta khắc sâu ấn tượng

Nam thần: là người quá hoàn hảo như thế, quá thần thánh

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyết Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 48: Vưu Ân

Dịch: Kidlove

Đang lúc cảnh vệ phóng đạn gây mê về phía An thì phía bên Milos cũng có một quả đạn gây mê đã kíp nổ. Sương mù ùng ùng đậm nhanh chóng khuếch tán bốn phía, tầm mắt là một mảnh trắng xóa.

Milos ngừng thở, đồng tử co rút lại, ánh mắt sắc bén xuyên qua sương trắng nhìn rõ cảnh vật bốn phía khắc họa trong đầu, hành động không có chút bị ảnh hưởng. Đạn gây mê không chỉ thông qua hô hấp tiến vào cơ thể mà còn thẩm thấu qua làn da lần tế liệt thần kinh con người lâm vào hôn mê.

Milos từng tự mình thí nghiệm hiệu quả đạn gây mê, lấy năng lực của hắn, có thể duy trì thanh tỉnh hơn hai giờ nhưng cơ bắp vẫn bị rơi vào trạng thái tê mõi, động tác rất chậm chạp. Bây giờ lại thể nghiệm lần nữa, hắn rõ ràng ý thức được bản thân mình biến hóa, hiệu quả đạn gây mê có tác dụng cực nhỏ với hắn.

Milos trước sau vẫn duy trì tốc độ của mình, bước đi như bay xuyên qua rừng cây. Khu vực này thuộc về khu vực an toàn căn cứ số 3, hoàn cảnh địa lý xung quanh hắn đều nắm rõ, đi hơn một ngàn mét sẽ là một con sông lớn, chỉ cần nhảy vào trong sông, tín hiệu sẽ bị cắt đứt.

Bên kia, nhóm cảnh vệ cũng vừa mất dấu An, bên này cũng rất nhanh mất dấu Milos. Hai trước ở trước mắt bao người chỉ dùng hai cái chân có thể thoát khỏi hơn mười con tàu con thoi truy kích.

Đội trưởng cảnh vệ phụ trách hành động lần này khóc không ra nước mắt, sau khi trở về thì báo cáo thế nào đây...

An khởi động tự quyết "bay" rất nhanh chạy vào trong rừng cây, thẳng tới căn cứ số 1 của mình. Hi Khắc Tư vẫn bay trên trời cao quan sát tình huống bên dưới, An sau khi xác định được Milos thuận lợi thoát vòng vây thì bảo Hi Khắc Tư dẫn hân hội họp với mình.

Thoát khỏi truy kích lần này, An cũng hao phí một kiện linh cốt chế tạo tự quyết "mau". Cốt điều linh cốt tuy rằng có thể tự bổ sung năng lượng nhưng nếu sử dụng tiêu hao quá mức cũng sẽ bị tổn hại ngay.

"Ngao ô ~~" Kim Mao thả người nhảy vào trong nước, bắn lên một tảng bọt nước lớn, ngay sau đó trên mặt nước lại xuất hiện vô số bong bóng, giống như là nước sôi.

An thân là một bộ xương khô sẽ không có cảm giác mệt mỏi nhưng Kim Mao thì lại khác. Hân một đường chạy như điên đi theo An, gần bốn mươi phút không ngừng nghỉ, cũng không hề giảm tốc độ, thể lực tiêu hao rất lớn, khẳng định là rất mệt mỏi.

An ngẩng đầu nhìn xuống dưới tàng cây, một bên nhìn Kim Mao nằm đờ trong nước, một bên chậm rãi khôi phục linh lực của mình.

"Ngài * Vu An, hoan nghênh ngài đến với hành tinh thăm dò." Valenauer đứng ở bên phi thuyền, hơi khom lưng với nam nhân vừa bước xuống từ trong phi thuyền. Nam nhân này tuổi tầm ba mươi, quần áo lỏng lẻo, sở hữu mái tóc dài bạch kim thẳng sau lưng, ngũ quan tuấn tú, hai mắt hẹp dài, khóe miệng hơi giương cao, cử chỉ ưu nhã, có bảy phần cao quý ba phần thân thiện, nhìn qua rất giống nhân vật trong thần thoại.

"Vất vả, thị trưởng Valenauer." Vu An hơi mỉm cười, đáp lễ.

"Ngài Vu An khách khí, bên này, mời." Valenauer một bên vừa dẫn đường một bên vừa giới thiệu tình huống căn cứ số 3.

Vu An đi thong thả, tầm mắt vẫn luôn nhìn hoàn cảnh xung quanh.

Một lát sau, hân đột nhiên hỏi: "Có tin tức thiếu tướng Milos không?"

Tiếng nói Valenauer chợt dừng lại một chút, trả lời: "Không lâu trước đây vừa mới bắt được tín hiệu của hắn, đã phái người truy bắt, tin rằng rất nhanh có thể mang người trở về"

Vuru Âm "à" một tiếng, không nói thêm nữa lời.

Valenauer dẫn hắn đi tham quan trung tâm khu hành chính tổng hợp, dọc đường hỏi gì thì đáp nấy, rất lễ phép cẩn trọng.

Vuru Âm là thư ký quân minh, chủ yếu phụ trách giám sát thành viên liên minh, công tác chủ yếu là đề cử, lấy lời khai, lập án. Cấp bậc có lẽ không bằng một lãnh sự nhưng địa vị cũng không hề tầm thường. Lần này nhận lệnh đi hành tinh thăm dò cũng chính là vì chuyện xử lý việc Milos lên nghiên cứu nguồn vũ khí năng lượng mới công nghệ cao.

Trong khoảng thời gian này, căn cứ số 3 phát triển không ngừng, sản lượng sản xuất vắc xin phòng bệnh gia tăng, lây nhiễm nấm khuẩn cũng đã được khống chế. Sau khi Valenauer thanh tỉnh đã vận chuyển về liên minh hai ngàn vắc xin phòng bệnh, còn thỉnh cầu liên minh phái binh chi viện.

Trải qua hiệp thương, liên minh quyết định phái Vuru Âm và quân đội tiếp viện cùng tới hành tinh thăm dò. Trước đó bọn họ đã tiêm vắc xin phòng bệnh, bởi vì sự tồn tại của nấm ngũ đông nên những người về sau tiến vào hành tinh thăm dò đều phải tiêm vắc xin phòng bệnh.

Tham quan không đến một nửa, Valenauer liền nhận được báo cáo của cấp dưới: "Đội cảnh vệ truy tìm tin, thiếu tướng Milos và Anthony trốn thoát phạm vi tín hiệu lùng bắt của cả đội."

"Sao có thể?" Valenauer nhíu mày, nói: "Chỉ có cách ba cây số, sao có thể để bọn họ trốn thoát được?"

Biểu tình cấp dưới cô quái, nói: "Đội trưởng cảnh vệ nói tốc độ chạy trốn của thiếu tướng Milos và Anthony rất nhanh."

"Có thể nhanh bao nhiêu?" Valenauer nghi ngờ, hỏi: "Bọn họ lái tàu quân sự chuyên dụng sao?"

"Không!" Về mặt cấp dưới càng cố quái: "Bọn họ không có tàu con thoi."

"Không có tàu con thoi? Chẳng là là máy bay?"

Valenauer nổi giận: "Rốt cuộc là sao? Nói một lần rõ ràng cho ta!"

Khóe miệng cấp dưới giật giật một chút, tải video từ trong chương thượng tinh vào màn hình lớn: "Đại nhân vẫn nên tự mình xem đi."

Valenauer và Vuru Ân cùng nhau ngẩng đầu nhìn lại.

Hình ảnh đầu tiên xuất hiện là điểm tín hiệu của Milos và Anthony, nhóm cảnh vệ sau khi xác định vị trí tín hiệu thì lập tức lái tàu con thoi truy bắt. Sau đó liền thấy tín hiệu chia thành hai đường khác nhau chạy. Bọn họ hiển nhiên phát hiện tình huống có khác thường nên có phản ứng.

Lúc này, hình ảnh trên màn hình cũng phân thành hai, phân biệt hai hướng truy đuổi Milos và Anthony. Bóng dáng hai người xuất hiện trong màn ảnh, không có tàu con thoi, cũng không có máy bay, bọn họ chỉ dựa vào hai chân để chạy.

Sau đó, Valenauer liền hiểu ý tứ cấp dưới vừa nói "tốc độ chạy trốn của họ rất nhanh" nghĩa là gì. Trên chân hai người tựa như có phong hỏa luân*, một đường nhanh như tia chớp.

Trong mắt Vuru Ân cũng hiện lên tia kinh dị, tốc độ của bọn họ đã vượt xa khả năng cực hạn của con người, nhanh không thể tưởng tượng nổi. Đặc biệt là tên binh lính được gọi là "Anthony", tốc độ gần như vượt qua tàu con thoi. Không, không phải "gần như" mà là "khẳng định." Nhìn đến lúc "hắn" và đạn pháo cùng nhau chạy đua thì trên mặt Vuru Ân không khỏi lộ vẻ khiếp sợ.

Người này là người Straous có tốc độ chạy nhanh nhất từ trước tới nay, nếu so sánh thì tốc độ Milos ngược lại chẳng có gì lạ cả.

Chờ sau khi nhìn thấy hình ảnh Anthony vui đùa chọc nổ đạn gậy mê rỗi nghênh ngang đi ra từ trong sương mù, trên mặt cả hai đồng thời xuất hiện trống không nhất thời.

Một lát sau, Vưu Ân hỏi ra tiếng: "Tên lính này gọi là "Anthony" sao?"

Valenauer gật đầu, đáp: "Đúng vậy, "hắn" là thân binh thiếu tướng Milos, thường xuyên chấp hành nhiệm vụ ngoài dã ngoại, năng lực phi thường xuất chúng."

"Hử?" Ánh mắt Vưu Ân hơi lóe: "hắn chấp hành nhiệm vụ gì ở bên ngoài?"

"Cái này... Ta không rõ ràng lắm." Valenauer có chút chần chừ nói: "hắn chỉ nghe phụ trách của Milos, cụ thể nội dung nhiệm vụ là gì thì cũng chỉ có Milos biết."

Hai mắt Vưu Ân hơi rĩ, như đang suy tư gì đó.

Một lát sau, hắn đứng dậy nói: "Chờ xem, chỉ cần Milos còn để ý tới thân phận và vinh dự của mình thì sẽ không lựa chọn một cái không đường về Valenauer là thị trưởng, phiến toái ngài liên hệ trung tướng Lan Tước giúp ta, mời hắn tới đây gặp ta."

"Rõ!"

Lúc này, Milos còn không hề biết liên minh vì lần đi điều tra sự kiện vũ khí này mà cử tới thư ký mình quân Vưu Ân. Nếu nói Milos là anh hùng đại chúng, vậy Vưu Ân chính là thần tượng toàn dân. Hắn xuất thân thế gia, đẹp trai khí chất cao độ, có thể nói chính là điển hình trong quý tộc.

Hắn không lệ thuộc bất kỳ một phe phái nào, chỉ làm người quan sát và nhân viên thư ký, đôn đốc đi điều tra tất cả mọi việc làm lời nói của các thành viên liên minh.

Minh quân phái hắn tới đây, hiển nhiên là rất coi trọng chuyện này.

"Chào An." Milos dưới sự dẫn dắt của Hi Khắc Tư mà hội họp với An.

An cũng nhìn chăm chăm hẳn không chớp mắt.

Milos hỏi: "Làm sao vậy?"

An bình tĩnh thu hồi ánh mắt, cô chỉ có chút kỳ quái nhìn mặt hẳn vì sao không hề nhìn thấy vẻ mặt bị phẫn, chua xót " bị người vu hãm bỏ mạng thiên nhai (chân trời).

Đưa cá nướng trên tay cho hẳn, An viết: 【 anh định làm gì tiếp đây? 】

【 Anh không thể tới gần căn cứ, làm sao mà thu thập được tình báo? 】
An lại hỏi tiếp.

Milos cười: "Mang theo thiết bị cá nhân thì đương nhiên không được."

【Không mang theo thiết bị cá nhân, anh làm sao mà vào căn cứ?】 Ra vào căn cứ phải kiểm tra thân phận, không có thiết bị cá nhân chính là tội phạm, căn cứ sẽ nghiêm trị không tha. Trọng yếu là gương mặt này của Milos, ai cũng nhận ra được. Chỉ cần hẳn vừa mới xuất hiện, lập tức sẽ bị bại lộ.

"Ta không cần vào căn cứ, chỉ cần ta có người ở căn cứ là được." Milos không có nói tử mỉ, An cũng không có hỏi lại.

Milos một bên vừa ăn cá, một bên vừa trả lời: "Xem tình huống đi, ta trước hết phải biết rõ Lan Tước cho tội ít tội danh gì, trình một ít "chứng cứ" gì?"

Cô không định sẽ nói cho Milos chuyện nhà xưởng bí mật, nếu chính hẳn đi điều tra ra thì cũng không có biện pháp.

Song, cô cũng có chút kinh ngạc hẳn thế nhưng lần này không nhờ cô hỗ trợ, phải biết rằng việc tiến vào căn cứ tìm hiểu tin tức không hề khó

khăn với khô lâu thú. Trước kia Milos luôn thích giao dịch với cô, không biết từ khi nào, hẳn lại ít đẽ cập tới cái này.

Chẳng lẽ bởi vì quan hệ bọn họ thăng hoa sao? Từ đối tượng lợi dụng nhau, phòng bị nhau, hợp tác với nhau li ền biến thành bạn bè thân thiết đào tìm đào phổi, tương thân tương ái?

"Ngao ô!" Đ ầu Kim Mao đột nhiên chen vào giữa An và Milos, sau đó một ngụm ngậm con cá nướng đang ăn dở trên tay Milos.

Milos khi biết bị người vu oan giá họa không hề có chút động rung nhưng khi nhìn Kim Mao ăn luôn phần cá thừa của hẳn thì sắc mặt lại thay đổi.

Hắn lạnh lùng trừng mắt nhìn Kim Mao, nghiêm chỉnh cảnh cáo: "Nhớ ra cho ta!"

Kim Mao liếc mắt nhìn hẳn, hộc ra mấy cây xương cá.

Sắc mặt Milos tr ần xuống, đột nhiên nghiêng người quét ngang công kích hẳn.

Kim Mao không chút sợ hãi, nhẩy dựng lên, tung người phản công.

Hai người người tới ta đi, không ai nhường ai, lại triển khai một trận chiến đấu kịch liệt.

An nhìn đ ờ nướng ngon trên tay, không nhân lúc còn nóng ăn sẽ không còn ngon nữa. Suy tư chốc lát, cô đột nhiên lấy một con cá ném lên không trung.

Kim Mao mắt sắc, "ngao ô" một tiếng li ền nhẩy lên cao, chuẩn xác mà ngậm con cá nướng, nuốt vào một ngụm, lại xông v ề phía Milos.

An thấy vậy, lại ném một miếng cá sang bên kia. Lần này, Kim Mao và Milos đ ồng thời đuổi theo, khi cả hai sắp giành tới tay thì An lại sử dụng tự

quyết "bay" với con cá nướng kia, cá nướng xẹt qua đỉnh đầu của hai người, ưu nhã mà bay về nơi xa.

Kim Mao và Milos liếc nhau, chân dùng sức đuổi theo con cá tự do bay lượn...

p/s:

Nguyên văn là 閣下 = các hạ = ngài (lời nói kính trọng dùng trong ngoại giao)

Phong hỏa luân là tên gọi bánh xe lửa của Na tra – một vị thần trong thần thoại dân gian Trung Hoa.

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyết Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 49: Tinh Thuần (Lá Chấn Ngôi Sao)

Dịch: Kidlove

Milos dựa vào vách đá, hai tay gối lên sau đầu, ngửa đầu nhìn sao trời xa xăm. An đang ở cách đó không xa yên tĩnh mà chuyên chú trong thế giới của riêng mình nghiên cứu xương cốt cô, yên tĩnh mà chuyên chú.

"An." Milos đột nhiên gọi một tiếng.

Làm gì? An quay đầu nhìn hấn, trong hốc mắt lập lòe nhấp nháy hai luồn u hỏa.

Milos nói: "Sao nơi này thật đẹp."

An ngẩng đầu nhìn, trên bầu trời đêm đen rộng lớn có thật nhiều sao, nhìn cũng thật đẹp.

Sau khi nhìn xong, cô tán thành gật đầu, sau đó tiếp tục xem xét xương cốt của cô.

Một lúc lâu sau, Milos lại kêu: "An."

An lại nhìn hấn.

"Sao trời thật là đẹp, em không cảm thấy ngày ngày nói chuyện dưới trời sao là rất thanh thản dễ chịu sao?"

Hoàn toàn không cảm thấy! Còn có, cô căn bản không hề ngày "nói chuyện". An trừng mắt liếc nhìn hấn một cái.

Thần sắc Milos tự nhiên, không hề có ý thức tự giác quấy – nhiều người khác.

Yên tĩnh một hồi lâu, Milos lại mở miệng: "An"

Vẫn chưa đủ? An giờ cốt đao trên tay lên, mũi đao sắc bén, hàn quang lóe lên.

Milos thức thời ngậm miệng lại, mắt nhìn phía trước, nghiêm túc thưởng thức sao trời, vẻ mặt rất cô đơn.

An nhìn hẩn vài lần, lực chú ý lại trở về khối xương trên tay, từng đao rơi xuống như có thần trợ. Chờ khi cô hoàn thành mới phát hiện bản thân điêu khắc ra một ngôi sao. Ở giữa ngôi sao còn có một chữ "Thuần".

Tổ hợp điêu khắc thiên biến vạn hóa, An thường xuyên sẽ nếm thử phương thức tổ hợp khác nhau. Đây gần như là lần đầu tiên cô kết hợp giữa đồ vật thành hình với văn tự, đồ vật thành hình quá phức tạp sẽ khó có thể dung hợp với ý nghĩa văn tự, hình dạng đơn giản cũng không được.

Lúc trước cô chỉ điêu khắc tự quyết nhập lên thân thể khô lâu thú, thành công kết hợp cơ thể xương khô với tổ hợp văn tự, sau đó, cô rất nhanh phát hiện tổ hợp này không thể chùng lên nhau. Nói cách khác, một khô lâu thú bản thân nó chỉ có thể thừa nhận một chữ. Nếu mạnh mẽ tăng thêm, khô lâu thú sẽ tan xương nát thịt.

Cô vốn còn có ý định tự khắc lên trên người mình một không gian lưu trữ, nhưng kết quả bởi vì phát hiện ra cái này nên chỉ có thể tạm thời từ bỏ ý định.

"An." Milos nhỏ giọng gọi thành tiếng ở phía sau, nghe vào có chút cô đơn buồn tẻ.

Được rồi, nhìn hẩn giờ đáng thương như vậy cũng không thêm so đo tính toán với hẩn làm gì.

An đưa cốt điêu Tinh Thuần trong tay mình cho Milos, ý bảo an ủi.

Ánh mắt Milos chớp động ngờ ngẩn nhìn viên cốt tinh nhỏ nhắn trong lòng bàn tay An. Hắn vừa r ỡ lấy lý do sao trời đẹp mà quá nhàm chán chỉ là lấy cớ, không nghĩ tới An lại thực sự đưa cho hắn một ngôi sao. Ngôi sao bằng xương không có ánh sáng lóa mắt nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy rất ấm áp.

Hắn cho rằng mình rất kiên cường, có gan đối mặt với tất cả nguy hiểm và khó khăn, cho dù bị người vu oan giá họa vẫn trấn định như cũ. Nhưng bây giờ nhìn thấy viên cốt tinh này, hắn mới biết bản thân mình thật ra cũng muốn có sự an ủi và ủng hộ của An.

Milos ngẩng đầu, chăm chú nhìn bóng dáng g ầy gò cô đơn của An, trong đầu tự nhiên nảy ra một ý niệm: Cô ấy vì sao không phải là con người? Cho dù là sinh vật như Kim Mao cũng tốt... (Milos: Tình yêu nhân – thú còn có cơ hội hài hòa, nhưng người – xương hoàn toàn không có tính phúc!!!)

Một lúc lâu sau, Milos cũng đưa một vật đến trước mặt An.

An nhìn thoáng qua r ỡ nhìn Milos: Làm gì?

"Thiết bị cá nhân của ta, phiền em bảo quản giúp ta." Ánh mắt Milos chuyên chú, không có chút do dự.

Thiết bị cá nhân của người Straous rất quan trọng, nó không chỉ là chứng minh thư chứng nhận thân phận mà còn có là nhật ký, tài khoản tín dụng, cấp bậc quyền hạn, tài khoản internet, tín hiệu định vị, danh mục giải trí, thông tin sức khỏe tổng thể làm một. Thiết bị cá nhân chỉ có mình sử dụng, mất có thể làm lại nhưng sau khi làm lại, tài khoản tín dụng và cấp bậc quyền hạn sẽ bị đánh giá lại từ đầu, thẩm tra tương đối phiền toái. Nếu không có thiết bị cá nhân, nửa bước cũng khó đi lại ở Straous.

Milos giao thiết bị cá nhân của mình cho An, tương đương là đem vinh dự của mình giao cho cô. Lấy thân phận địa vị và chức vụ quân hàm của hắn, mất đi thiết bị cá nhân nếu làm lại, thẩm tra tài khoản tín dụng và cấp bậc quyền hạn sẽ rất nghiêm khắc. Càng quan trọng hơn là, mặt mũi của hắn sẽ bại lộ ánh sáng. Đường đường là một vị thiếu tướng, đến thiết bị cá

nhân cũng không thể bảo quản tốt thì làm sao có thể khiến cho người ta tin tưởng hẳn có năng lực bảo hộ dân chúng chứ.

Nếu là trước đó, Milos sẽ lựa chọn tự mình tìm một nơi cất giữ thiết bị cá nhân mà không phải giao cho người khác bảo quản. Cho dù là Âu Mạc, hẳn cũng chưa chắc hoàn toàn yên tâm. Cũng không phải hẳn không yên tâm lòng trung thành của Âu Mạc mà là giá trị vũ lực của Âu Mạc.

Bây giờ, Milos chủ động phó thác An, hiển nhiên là vì không chỉ tín nhiệm con người của cô mà còn vì phi thường tín nhiệm năng lực của cô.

An ngược lại không nghĩ quá nhiều, Milos thực sự tùy ý giao thiết bị cá nhân cho cô, cô tự nhiên cũng tùy ý tiếp nhận.

Ngày hôm sau, Milos rời khỏi An, một mình đi về căn cứ.

An không đưa tiễn hẳn, Kim Mao lại đi theo một cây số. An còn nghĩ rằng hẳn và Milos thành lập tình bạn hữu nghị trong chiến đấu, kết quả gia hỏa này tung tăng tung tẩy nhẩy nhót chạy về, vui sướng tỏ vẻ sau này không còn lo lắng có giống đực cùng hẳn đoạt xương khô và đồ ăn.

An:...

Milos đi rồi, An lại khôi phục ban ngày điều cốt, buổi tối nhật xương, nuôi béo sở thích Kim Mao. Ngẫu nhiên nhớ tới thì sẽ chú ý tới tình huống bên kia căn cứ một ít, Milos đã thuận lợi liên hệ với thân tín của mình, đang bí mật sưu tập chứng cứ, không có gì phải lo lắng.

Căn cứ số 3 hình như có một nhân vật lớn tới, căn cứ số 1 và căn cứ số 2 đều phái người tới bái kiến, chiến lực Straous chủ yếu đều tập trung ở căn cứ số 3.

Khoảng thời gian gần đây, nhân loại ốc còn không mang nổi mình ốc, rừng cây hiếm có vết chân, An mừng rỡ, ngày thường còn quang minh chính đại một thân xương trắng chạy tới chạy lui.

Kim Mao cũng không thích An mặc quần áo, xương cốt tuy rằng không có cảm xúc thịt nhưng sờ lên bóng loáng dịu dàng, rất thuận tay. Hắn hiện tại rất yêu xương cốt, nếu cho hắn cá tơm màu mỡ hắn cũng sẽ không đổi. Đương nhiên, nếu như là một mảnh đại dương, hắn có lẽ còn có suy tính một chút.

"Ngao ô." Kim Mao dừng lại bên cạnh một thi thể động vật, nghi ngờ mà quan sát.

An nghĩ xồm xuống kiểm tra, trong lòng âm thầm "di" một tiếng.

Trong rừng cây có thi thể động vật cũng không có gì lạ, nhưng khối thi thể trước mặt này lại rất khác biệt. Bụng nó bị một vũ khí sắc bén cắt ra, phần lớn da thịt trên người vẫn còn nhưng chỉ có toàn bộ nội tạng bị móc sạch. Hơn nữa miệng vết thương dị thường trơn nhẵn, không hề giống với vết thương do móng vuốt cào trầy.

Một loại chỉ ăn nội tạng, móng tay như lưỡi dao mảnh thú sắc bén?

An dùng ý thức liên hệ với tất cả các khô lâu thú, muốn nhìn xem chúng có tin tức tương quan hay không. Một lát sau, cô từ khô lâu chồn Phiếm Phiếm biết được đáp án.

Thì ra sinh vật tạo thành miệng vết thương này là U Liêm cô từng một lần gặp qua, tuy rằng chỉ có hài cốt, còn bị cô chuyển hóa thành khô lâu. U Liêm TT, từ sau khi chuyển hóa thành công cũng chưa từng gặp qua nó. An có thể cảm ứng sự tồn tại của nó nhưng nó lại không đáp lại lời kêu gọi của cô.

Đã biến thành khô lâu TT không cần ăn cơm, vậy gia hỏa tập kích động vật này hẳn là tồn tại một U Liêm khác.

An từng lật xem kho tri thức sinh vật loài người, cũng không hề thấy qua ghi chép và miêu tả loại sinh vật này. Chúng nó khẳng định không phải sinh vật sống ở khu vực này, không biết vì sao lại xuất hiện ở đây. Chẳng lẽ là vì Năm Hào chân?

An tự hỏi một h ầ r ầ vút vắn đ ề nghi vắn của mình ra sau đ ầu, dù sao có là sinh vật gì thì đối với cô cũng chẳng có chút uy hiếp.

An đứng lên, định tiếp tục hành trình thăm dò của mình. Nhưng, cô vừa mới đi đến bên một sườn đ ầ không xa thì bỗng nhiên dừng bước.

Xuất hiện trước mặt cô là một số lượng lớn xác động vật, ngổn ngang, khó mà đếm xu ể, trạng thái chết rất giống động vật vừa r ầ, thân thể bị cắt ra, nội tạng bị móc sạch.

Loại lực tàn phá này tuyệt đối không thể chỉ có hai con U Liêm gây ra. An biết hành tinh này t ần tại rất nhi ều giống loài lợi h ại, con người lựa chọn thành lập căn cứ ở khu vực này, hoàn cảnh xem như tương đối an toàn. Lúc trước, có một Qua đ ầu đen cũng khiến con người không thể ngăn cản mà nay lại có một đám lớn U Liêm không rõ.

Từ Tt có thể thấy được, sinh vật U Liêm này có năng lực ẩn hình, còn có hai chi trước sắc bén như lưỡi hái, bên ngoài thân thể còn có giáp xác cứng rắn (Loại giáp xác này ngay cả Lục yêu cũng khó mà cắn nuốt, mà cùng lưu lại cùng xương cốt).

Nếu như đoán không sai, lực công kích và phòng vệ của U Liêm đ ầu vượt xa sinh vật bình thường, hơn nữa năng lực ẩn hình khiến người khó lòng phòng bị, có thể nói là sát thủ u linh. Huống chi, bọn họ không chỉ có hai mà là cả một đoàn!

Ngay khi An phát hiện những thứ này, loài người bên kia bị U Liêm tập kích.

Đội ngũ bọn họ từ căn cứ số 2 đến căn cứ số 3 tham gia hội nghị, tổng cộng có 60 người và 2 chiếc tàu con thoi. Chúng họ vừa mới đến nơi giáp danh hai căn cứ liền gặp tập kích của hơn trăm con U Liêm. Ước chừng năm phút sau, tàu con thoi cứng rắn liền bị U Liêm cắt thành một đồng sắt vụn. Hỏa lực của nhân loại không chút tác dụng với chúng.

Một màn này thà nói là chiến đấu còn không bằng nói là U Liêm đơn phương hành hạ giết chết con người.

Mấy chục phút sau, 60 người không ai sống sót. U Liêm mở bụng bọn họ, lấy sạch toàn bộ nội tạng, sau đó nhảy lên mấy cái, lặng yên biến mất trong không khí.

U Liêm giống như tử thần càn lướt hái, nơi đi qua, thây phơi khắp nơi.

Căn cứ số 2.

"Trung tướng Nader, đại nhân Ca Hill, tiểu đội hộ tống trưởng quan Bồ Lỗ đi căn cứ số 3 đã mất liên lạc."

"Mất liên lạc ở đâu?"

"Tọa độ XX,YY, cách căn cứ số 3 ước chừng hai nghìn kilomet."

Căn cứ số 1.

"Đại nhân Arsen, đội hộ vệ trung tướng Lan Tước đột nhiên cắt đứt liên lạc với chúng ta."

"Chuyện bao lâu rồi?" Arsen hỏi.

"Ở ba phút trước, đội hộ vệ vừa mới xuất phát chỉ có bốn giờ."

Tuyến đường đi giữa hai căn cứ cũng thuộc về khu tín hiệu tương đối an toàn.

Chẳng lẽ là gặp phải bầy thú tập kích?

"Lập tức phái một tiểu đội đi cứu hộ." Trưởng quan hai căn cứ đồng thời hạ chỉ thị như vậy.

Bọn họ trước mắt hăm sâu vào khốn cảnh, có thể đi đầu động số người không nhiều lắm, hơn nữa bởi vì Vụ Ân đến nên bọn họ thậm chí không có phương tiện đến căn cứ số 3 nhờ giúp đỡ.

Song, tình huống còn nghiêm trọng hơn nhiều so với tưởng tượng của họ. Bọn họ phái ra đội cứu hộ nhưng sau đó cũng đều bị mất liên lạc.

Lần này, bọn họ rất cuộc ng ỡ không yên được, bất đắc dĩ báo cáo tin tức cho đám người căn cứ số 3 và Vuru Ân.

Bởi vì đây lần dã thú tấn công gần nhất, nhân loại đã chịu sự tập kích của dã thú không hề hiếm lạ, khi căn cứ số 3 nhận được tin tức cũng không coi trọng chuyện này. Nhân vật mấu chốt của sự kiện vũ khí lần này là Lan Tước đã đến căn cứ số 3, những người khác đến hay không đến đều không hề đặc biệt quan trọng.

Song, liên minh phái tới lần này là hơn một ngàn người, chủ yếu là vì chi viện căn cứ, hôm nay người căn cứ gặp nạn, bọn họ tự nhiên không thể có khả năng ng ỡ yên không nhìn đến.

Vuru Ân phái ra hai trăm người chia ra là hai đường tới căn cứ số 1 và căn cứ số 2, đồng thời đón đại biểu các khu, cũng phụ trách tìm kiếm người mất tích.

Một ngày sau, tin dữ truyền đến. Vuru Ân phái ra hai trăm người mà giờ chỉ có hơn ba mươi mấy người trở về. Từ phần lớn người trở về, bọn họ mới biết được rốt cuộc lúc trước những người kia gặp phải chuyện gì.

Một đoàn sinh vật u linh thân mặc giáp xác, cánh tay như lưới hái, có thể ẩn hình!

"Loại sinh vật này, cũng không thấy xuất hiện trong kho dữ liệu sinh vật." Vuru Ân đã gặp qua là sẽ không quên được, cũng có nghiên cứu tư liệu về hành tinh thăm dò mấy năm nay, hẳn đều rõ ràng vô cùng.

"Là giống loài mới." Về mặt Valenauer ngưng trọng nói: "Không biết là từ đâu chạy tới."

Vuru Ân trầm tư chốc lát, nói: "Nghe nói Năm ngũ đông có thể hấp dẫn dã thú, chúng nó có phải là vì năm ngũ đông mà đến hay không?"

Trung tướng Nader ở căn cứ số 2 thông qua video tham gia hội nghị, nghe được những lời này thì sắc mặt khế biến: "Rất có khả năng. Căn cứ

chúng tôi mới vừa khống chế được nắm giữ đông, còn rất nhiều người đang chờ đợi cứu trợ. Những sinh vật này sẽ không tới căn cứ này chứ?"

Lời vừa nói ra, sắc mặt người tham gia hội nghị đều trở nên có chút khó coi.

Lúc này, Lan Tước mở miệng nói: "Trung tướng Nader, Milos không lâu trước đây từng dẫn người tới chi viện các người, lúc ấy căn cứ các người đã bị một đàn dã thú chiếm lĩnh, hẳn làm sao giúp các người giải trừ nguy cơ?"

Nader sửng sốt, trả lời: "Thiếu tướng Milos dẫn người lên vào căn cứ, dùng vắc xin phòng bệnh cứu tỉnh chúng tôi, sau đó chúng tôi bị Quạ đầu đen tập kích, may mà Anthony xuất hiện trấn áp dã thú giúp chúng tôi, cũng dẫn dắt một số dã thú cung cấp nguyên dịch cung cấp chế tác vắc xin phòng bệnh cho chúng tôi, lúc này chúng tôi mới vượt qua thời kỳ gian nan nhất."

Mày Vưu Ân khẽ nhúc nhích, như có đi đầu suy nghĩ nhìn Lan Tước.

Chỉ nghe Lan Tước lại nói: "Anthony? Hẳn có thể khống chế bầy thú?"

"Hình như là..." Lời vừa nói tới đây, đột nhiên *** dứt, sắc mặt Nader lộ ra biểu tình không thể tin được, hình như đều đang liên tưởng tới đi đầu gì.

"Trước đây chúng ta chưa từng gặp phải nhóm lớn dã thú tập kích, nhưng từ sau khi nắm hảo chân lây nhiễm, căn cứ cũng gặp chuyện ngoài ý muốn, thương vong thảm trọng. Mà nguyên nhân truy tìm bá nắm hảo chân ban đầu chính là đến từ đội thăm dò của Milos." Lan tước cười mà như không cười nhìn Valenauer, "Tôi không có nói sai chứ, thị trưởng Valenauer?"

Chuyện nắm chân khuẩn đúng là chuyện Valenauer báo cáo, lúc ấy hẳn còn đẩy hết trách nhiệm về Milos. Lúc sau khi hắn tuyên bố nhiệm vụ thu thập chu quả nắm giữ đông đã gián tiếp khiến hai căn cứ khác cũng bị nhiễm nắm hảo chân.

Valenauer đỏ mặt, lớn tiếng nói: "Trách nhiệm tương quan, tôi sẽ không đùn đẩy, hiện tại chúng ta thảo luận chính là làm sao xử lý đám sinh vật nguy hiểm không biết từ nơi nào chạy tới."

"Nói đúng." Lan Tước cười một tiếng, ngay sau đó nói chuyện khác, "VẬY CHƯ VỊ THẤY THẾ NÀO? ANTHONY CÓ THỂ KHỔNG CHẾ DÃ THÚ THÌ CÓ THỂ KHỔNG CHẾ SINH VẬT NÀY KHÔNG?"

Cả phòng hội nghị lâm vào yên lặng quý dị.

Trước đó, không có bất kỳ ai suy nghĩ tới khả năng này. Nhưng bây giờ Milos lần trốn bên ngoài, Anthony lại là thân binh của hắn, bọn họ có phải không có lý trí lợi dụng dã thú trả thù nhân loại hay không? Chuyện nhân loại bị dã thú tập kích rất bình thường, căn bản không thể tìm ra chứng cứ tố cáo họ, họ hoàn toàn không cần cố kỵ.

Ý nghĩ này vừa hình thành khiến nhiều người bắt đầu hoài nghi. Chỉ mấy câu nói của Lan Tước đã đẩy mũi dùi về phía Milos và Anthony, lại bôi đen bọn họ. Trên thực tế, coi như tất cả mọi người đều tin thì chính hắn cũng không nghĩ như vậy. Dĩ nhiên, nếu như mọi người đều tin thì hắn cũng sẽ lựa chọn tin.

Lan Tước khẽ nhấp ngụm trà, vẻ mặt không chút gợn sóng sợ hãi. Hắn liếc mắt nhìn Vu Ân một chút, âm thầm suy đoán tâm tư của người này. Mọi người ở đây, hắn chỉ băn khoăn duy nhất chính là Vu Ân.

Vu Ân từ đầu đến cuối không nói lời nào, chẳng qua là lẳng lặng quan sát phản ứng của từng người.

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyết Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 50: Khôi Cốt Điều Kỳ Lạ

Dịch: Kidlove

Trong hội nghị, mọi người sôi nổi tranh luận, bên nào cũng cho là mình đúng, hai ba tiếng đồng hồ trôi qua mà vẫn không thương lượng được một phương án cụ thể.

"Ngài Vuru Ân, ngài có ý kiến gì không?" Valenauer thấy Vuru Ân vẫn luôn bảo trì trầm mặc, nhin không được mở miệng hỏi.

Vuru Ân hơi hơi nâng mắt, hỏi ngược lại: "Thanh trừ năm ngũ đông, bắt giữ Milos và Anthony, phòng ngự sinh vật ẩn hình, các vị nghĩ nên giải quyết vấn đề nào trước?"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, một lát sau, có người chần chừ nói: "Năm ngũ đông trước mắt cơ bản đã được khống chế, so sánh với nhau, việc truy bắt hai người mới là vấn đề quan trọng nhất hiện nay."

"Vậy sao?" Tiếng nói Vuru Ân bình ổn, nói, "Theo ta được biết, căn cứ số 2 còn có mấy vạn người vẫn đang trong tình trạng hôn mê, mà phụ cận số 1 có mãnh thú rình rập, tình thế khẩn trương, tốc độ sản xuất vắc xin phòng bệnh không đủ thỏa mãn số lượng người lây nhiễm. Nếu lại lần nữa phát sinh chuyện dã thú xâm lấn, các người có thể mong đợi Milos và Anthony thứ hai tới cứu các người sao?"

Mọi người yên lặng.

Vuru Ân nói tiếp: "Ta vốn tới hành tinh thăm dò là vì đi điều tra chuyện ngu ồn năng lượng vũ khí mới, nhưng sau khi tiến vào căn cứ, mới biết tình huống còn nghiêm trọng hơn những gì ta tưởng tượng. Nghiêm trọng

không chỉ là vấn đề Milos, mà còn vì khốn cảnh người Straous chúng ta gặp phải ở hành tinh thăm dò."

Cả phòng họp đầu yên tĩnh không tiếng động, chỉ có mỗi tiếng nói của Vu An.

"Ta chỉ hỏi các người một câu, các người cảm thấy trước mắt là đi đầu tra Milos mới quan trọng hay là ổn định và an toàn của căn cứ mới quan trọng?"

Đáp án rất rõ ràng, đương nhiên là về sau.

Vu An chỉ hỏi một câu đã khiến mọi người tạm thời buông xuống hoài nghi với Milos, ngược lại đem lực chú ý về căn cứ của mình. Trọng tâm thảo luận tiếp theo đầu biến thành làm sao để nhanh chóng thanh trừ lây nhiễm tăng sản xuất vắc xin phòng bệnh và tăng cường phương diện phòng ngự của căn cứ.

Vẻ mặt Lan Tước bất biến nhưng đôi tay giao nhau thì lặng lẽ thắt chặt.

Sau khi kết thúc hội nghị, Vu An lưu lại Valenauer: "Phiên toái thị trưởng giúp ta sửa sang lại một phần tư liệu về số liệu kiểm tra sức khỏe Anthony và thiếu tướng Milos trong một năm gần đây."

Valenauer thắc mắc: "Tư liệu của "hắn" không phải đầu nằm trong kho hồ sơ sao?"

"Ta muốn không phải tư liệu trước kia của "hắn" khi đi vào hành tinh thăm dò, mà là tư liệu sau khi trở thành thân binh thiếu tướng Milos."

Valenauer ngây người một lúc, sau đó gật đầu tỏ vẻ lập tức đi làm.

Vu An trở lại phòng nghỉ của mình, lại lần nữa click mở video cảnh vệ truy kích Milos và Anthony, hai mắt lưu quang chuyên chú tập trung.

Biểu hiện bọn họ thể hiện đã vượt xa cực hạn của nhân loại. Nếu không phải dựa vào máy móc và được vật, vậy chỉ có một khả năng — — tự thân

tiến hóa!

Vưu Ân cảm thấy, đây mới là phát hiện lớn nhất của hắn ở hành tinh thăm dò...

Thế cục nhân loại bên kia rất khẩn trương còn bên này của An thì liên tiếp có thu hoạch. Không chỉ sưu tập được hơn mười khối linh cốt mà còn có được khô lâu thú thứ mười một, phải nói là hai khô lâu thú mười một, vì đó chính là hai con ếch. Nó giống như ếch xanh nhưng thân thể gầy gò nhỏ dài hơn ếch xanh, xương cốt mềm mại lại có bản lĩnh nguy trang cao siêu. Trước mắt, bọn chúng là chủng loại khô lâu thú cỡ nhỏ của An, hình thể nhỏ hơn mấy phần so với chiếc nhẫn, nếu không phải cô có thể cảm ứng linh hồn dao động của chúng thì chỉ sợ cũng khó phát hiện được chúng.

An đặt tên cho chúng lần lượt là "Người tới" và "ta đi" (gọi chung là "eleven" ...). Có lẽ bởi vì đồng thời bị chuyển hóa nên hai con Ếch này có thể có chung một loại cảm ứng đặc thù với nhau, chúng một bên trái một bên phải quấn lấy cánh tay An tựa như hai hình xăm hoa đăng nhỏ.

An đôi khi thật sự cảm thấy lục yêu có khẩu vị ăn tạp, một động vật bé nhét vào túi cũng không tha, chúng nó có thể ăn no sao?

Trở lại căn cứ số 3, An nhìn phương hướng căn cứ một chút. Cách thời gian Milos rời đi đã hơn nửa tháng, trong khoảng thời gian này, cô vẫn luôn thông qua Hi Khắc Tư chú ý tới tình hình của căn cứ và U Liêm. Đáng tiếc là U Liêm ẩn hình thì ngay cả Hi Khắc Tư cũng không phát hiện được, chỉ có thể từ những xác chết chúng lưu lại để phán đoán hướng đi của chúng.

Chúng dường như đang di chuyển đến căn cứ số 2, hẳn là vì sự thu hút của năm hảo chân. Trong ba căn cứ, căn cứ số 2 có số lượng năm hảo chân sinh phát triển nhiều nhất.

Nhưng, An cũng không có nhiều tinh lực để quan tâm tới nhân loại, bản thân cô cũng đang gặp một nan đề, đó chính là Kim Mao dường như đang tiến vào kỳ động dục.

Động vật động dục thường rất táo bạo, đánh người, nó rất thích "cọ cọ", hai điểm trước không có vấn đề gì nhưng điểm sau cùng lại là trọng điểm.

Kim mao vẫn luôn không tìm được tộc đàn của mình, tự nhiên không có phối ngẫu thích hợp, vì thế hắn liền coi An thành đối tượng động dục của mình. Thân cô là một bộ xương, để hắn cọ cọ thì cũng không có vấn đề gì nhưng vì sao hắn mỗi lần đều tháo dỡ cơ thể cô! Không phải tháo xương đùi thì chính là tháo đầu cô, càng quá phận hơn là những nơi hắn chôn cất "Phanh cây" cô giống nhau!

An cũng chỉ có thể tranh thủ lúc hắn ngủ để cảm ứng xương mình ở đâu và đào ra. Nhưng, ngày hôm sau hắn lại táo bạo "phanh cây" tổ hợp xương hoàn chỉnh của cô ra tiếp. An cũng không hiểu ý nghĩa của việc hắn "phanh cây chôn xác" cô là gì, chẳng lẽ hắn cho rằng xương cốt vùi vào bùn đất thì ngày hôm sau sẽ mọc ra máu thịt sao...

Sau này An mới biết được mục đích của Kim Mao, thật ra còn không bằng không biết cho rồi. Kim Mao chôn xương khắp nơi chỉ vì muốn đào an ở mọi nơi ra thôi. Hắn phát tình thì muốn đánh bên An suốt, nhưng hắn không thể để An đánh vào mình suốt được, vì thế hắn mới nghĩ tới việc chia nhỏ cơ thể An ra thành từng khối và chôn vào nơi hắn thường ra vào.

An cũng không biết thời kỳ động dục của sinh vật như Kim Mao sẽ kéo dài bao nhiêu lâu, nhưng bây giờ mới có ba ngày, cô đã có chút không chịu nổi. Hành vi của hắn đã nghiêm trọng quấy nhiễu sinh hoạt và công việc của cô.

Vì để giải quyết vấn đề phiền toái này, An quyết định tới một chiêu tàn nhẫn nhất — — xem hắn như phim người lớn!

An lấy ra một lượng lớn xương cốt, hai u hỏa trong hốc mắt hùng hực cháy lên, dùng linh lực đem tất cả trí nhớ về hình ảnh phim người lớn vào trong xương. Đương nhiên, làm một người không có kinh nghiệm "thực chiến", tác phẩm của cô cũng rất hạn chế, chỉ bằng việc những hình ảnh táo bạo nhất của cô trên thực tế cũng chỉ là dành cho người mới thành niên mà thôi.

Điều đáng ăn mừng nhất là hình ảnh nhân vật chính là cô, chính xác mà nói, là mặt cô và dáng người Kim Mao kết hợp với nhau... Đây là tạo hình quá đẹp, An cũng thấy mình có chút khôngỡ nhìn thẳng.

Sự thật chứng minh, cô khôngỡ nhìn thứ đó, nhưng Kim Mao cũng không thể chịu đựng được, vừa mới nghe thấy tiếng động trong cốt điều, hấn liền trở mặt dẫm nát cốt điều còn chưa nót, còn "hung tàn" "phanh thây" An thành nhiều đoạn hơn và chôn nơi xa hơn.

An nằm dưới đất nghiêm túc nghĩ lại, rốt cuộc là lỗi ở đâu nhỉ? Kim Mao vì sao lại không có hứng thú với giống cái cùng tộc, chẳng lẽ bởi vì hấn không thích khuôn mặt kia của cô?

An cảm thấy mình đã tìm ra chân tướng, chắc chắn là vì khuôn mặt cô không phù hợp với thẩm mỹ của Kim Mao! Sau khi rút kinh nghiệm xương máu, An lại lần nữa chế tác bộ cốt điều phim người lớn, lại tạo dựng khuôn mặt nữ chính càng thêm đẹp đẽ, đẹp đến mức giống như mặt trời mới mọc lúc bình minh.

"các cô" khỏe mạnh, sáng sủa, nhiệt tình, tràn đầy dã tính.

An phi thường vừa lòng với tác phẩm lần này, sau khi Kim Mao xem xong cũng không có giận dữ, chẳng qua là dị thường yên lặng. Sau đó, kỳ động dục của hấn cứ thế đi qua...

Sau khi kỳ động dục của Kim Mao kết thúc, An rất vui mừng nhưng vì sao cô lại cảm thấy có chỗ nào không đúng?

Ngày hôm sau, Kim Mao liền thay đổi, trở nên thành thực hơn, giống như sau một đêm trưởng thành.

Quả nhiên, vẫn cảm thấy có chỗ không đúng...

Mặc kệ Kim Mao, An đã nắm giữ được một kỹ năng mới, đó chính là cốt điều phim ảo! Khắc ý tưởng của mình vào trong xương cốt, chế tác thành phim nhựa. Tuy rằng không có hiệu ứng thanh âm nhưng lập thể

giống thật, thậm chí còn có thể biến hóa căn cứ theo hơi thở của những người khác nhau, cùng tiến hành hỗ động đơn giản với bọn họ.

Khuyết điểm lớn nhất chính là tiêu hao khá lớn tinh lực và linh lực, nếu như không cần linh cốt chế tác, cũng chỉ có thể thành vật phẩm dùng một lần.

Sau đó cuộc sống rất cuộc cũng trở về quỹ đạo nhưng An cũng không được yên tĩnh bao lâu. Hi Khắc Tư truyền tới một tin tức — U Liêm công thành.

Một nhóm lớn U Liêm tràn vào căn cứ số 2 tới thẳng khu vực cách lý có nhiều nấm bảo chân nhất, chỉ chưa tới năm giờ, nơi nó đi qua đã biến thành phế tích, người bên trong bị chết hơn nửa, nội tạng đều bị moi sạch.

U Liêm rất thông minh, sau khi càn quét không dừng lại ở khu cách lý mà lập tức rời đi, lặng yên không một tiếng động núp vào một nơi nào đó trong căn cứ.

Vài người phụ trách căn cứ số 2 vội ban bố mệnh lệnh phòng ngự khẩn cấp, đồng thời cũng thỉnh cầu chi viện từ căn cứ số 1 và căn cứ số 3. Nhưng mà lần này, căn cứ số 3 không phái tới lính cứu viện, căn cứ số 1 cũng bất lực.

Căn cứ số 1 có thể hiểu là vì ốc còn không mang nổi mình ốc, nhưng căn cứ số 3 rõ ràng có người, vì sao lại không muốn phái binh?

Vưu Ân trả lời trung tướng Nader: "Ông ít nhất phải bắt được một con thú lưỡng hái (U Liêm). Chúng ta trước mắt hoàn toàn không biết gì về nó cả, phái nhiều người cũng chỉ làm hy sinh vô ích. Chỉ cần biết rõ đặc tính của nó, mới có thể tìm ra phương thức tác chiến tương ứng."

Trung tướng Nader không còn lời gì để nói, cắn răng thề, bất cứ trả giá lớn bao nhiêu cũng phải bắt được ít nhất một con thú lưỡng hái!

Điểm đáng sợ nhất của loại sinh vật này là có thể ẩn hình, dò xét bình thường căn bản không thể tìm ra vị trí của nó. Trên người chúng dường

như không có nhiệt độ, hay phải nói là chúng có thể che chắn tất cả các tín hiệu dò xét, giống như quỷ vật.

Lúc này, trung tướng Nader vô cùng nhớ Milos, nếu có hắn ở đây nhất định sẽ nghĩ cách giúp hắn vượt qua cửa ải khó khăn này, mặc dù nhất định sẽ có yêu cầu trao đổi lợi ích khiến lòng người đau đớn.

Đây là lần thứ hai người Straou lãnh giáo sinh vật lợi hại sau Quạ đầu đen.

Nhưng U Liêm không giống Quạ đầu đen, chúng nó thành lập thành đoàn đội, không hề cố kỵ tàn sát, là sinh vật sát thủ máu lạnh.

Giống loài sinh vật cao cấp của hành tinh thăm dò dần lộ ra một góc băng sơn, tương lai tất nhiên sẽ còn xuất hiện càng nhiều sinh vật cường đại hơn. Những người Straous đầu tiên bước lên hành tinh thăm dò, thậm chí chưa từng kịp lưu lại ghi chép thì đã ly kỳ tử vong. Hành tinh này có vài vực thăm đen, là cấm địa người Straous tạm thời không cách nào đặt chân tới.

Chỗ đáng sợ của hành tinh này bắt đầu lộ ra trước mặt nhân loại, mà nhân loại thì không hề có sự tiến hóa tương ứng.

Là người được coi là tiến hóa đầu tiên, Milos giờ phút này đang trên đường chạy tới gặp mặt An...

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyết Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 51: Ấm Lòng

Dịch: Kidlove

Milos đi tới địa điểm ước hẹn với An thì nhìn thấy Kim Mao đang lười biếng nằm quỳ rạp trên mặt đất mà phơi nắng, còn An thì cũng đang ngồi trên tảng đá vừa luyện cốt vừa dùng chân cào cỏ Kim Mao. Nhìn thấy Milos xuất hiện, chỉ có Kim Mao liếc mắt nhìn hắn rồi không còn phản ứng gì khác, An cũng chỉ gật đầu xem như chào hỏi.

Nhiều ngày không thấy, hai người này cứ lãnh đạm với hắn như vậy sao? An thì chưa tính nhưng cái mặt thâm trầm u buồn của Kim Mao là chuyện gì xảy ra? Hắn đáng lẽ phải vừa nhìn thấy hắn thì nhào tới cùng hắn đại chiến ba hiệp chứ?

"An, dạo này có khỏe không?" Milos đi đến bên người An, vừa định ngồi xuống thì thấy một cái đuôi to đập tới cách ly hắn và An.

Dục chiếm hữu vẫn mãnh liệt như vậy, xem ra vẫn là Kim Mao trước kia rồi. Milos thầm nghĩ.

An nhìn Milos, tiện tay nhặt một cái xương lên viết: 【anh thế nào?】

"Chuyện tiến triển coi như thuận lợi, chẳng qua là tốn chút thời gian thu thập chứng cứ." Milos đẩy đồng xương cốt trên đất sang một bên rồi ngồi xuống, toàn thân thả lỏng, dường như đến bây giờ hắn mới yên tâm lộ vẻ mệt mỏi.

【Cần chứng cứ gì?】 An hỏi.

"Tìm hiểu nhân chứng biết chuyện nguyên tố kiêu mới, và" Milos nhắm mắt lại, chậm rãi trả lời: "Vật chứng hắn đánh lén chúng ta."

An còn muốn hỏi hẳn xem có biết chuyện U Liêm công thành không, nhưng đã thấy hẳn dựa vào tảng đá ngủ r ồi.

Mấy ngày liên tiếp đầu chạy đi chạy lại khắp nơi bên ngoài dã ngoại, cho dù là người kiên định như hẳn cũng sẽ cảm thấy mệt đi.

An từ trong chiếc nhẫn chữ "t ờn" lấy ra một cốt điều màu xanh biếc, nhẹ đặt ở bên đầu Milos. Đây là cốt điều do cô dùng tinh hoa dược thảo chế tạo thành, có khả năng an thần định khí, công hiệu đ ềcao chất lượng giấc ngủ. Nhìn mi mắt Milos dần giãn ra, an quay đầu lại, tiếp tục tinh luyện nguyên liệu lõi, chỉ là động tác trở nên nhẹ nhàng chậm chạp đi rất nhi ều.

Kim Mao thấy thế, nhỏ giọng "Ngao ô" một tiếng, sau đó thừa dịp an không chú ý li ền lén lút lấy đi khối cốt điều kia và giấu vào trong lòng ngực mình.

【 Trả về 】 An lấy ngón chân đ ậm đ ậm người hẳn.

Kim mao trở mình, làm bộ không nghe thấy.

Còn tưởng rằng gia hỏa này đã trở nên chín chắn, ai dè vẫn là một bộ dạng này.

An lấy từ trong nhẫn một khối cốt điều, nói: 【 khối này cho người. 】

Thấy Kim mao vươn móng vuốt, An li ền nắm chặt năm ngón tay, giờ giờ chỉ vào Milos, ý bảo hẳn mau trả khối cốt điều kia về

Kim Mao hừ hừ vài tiếng, bất đắc dĩ thả khối cốt điều kia về vị trí cũ.

An sờ đầu hẳn, nâng hẳn tay, nhẹ nhàng đặt cốt điều vào lòng bàn tay hẳn.

Kim Mao nhìn chăm chăm vào xương ngón tay mảnh khảnh của An, đột nhiên kéo ra c ần đặt chậm rãi lên trên trán mình, nhắm mắt lại như cảm thụ cái gì đó, vẻ mặt vừa thành kính vừa nhu tình.

An cũng ý thức được sự chuyển động nhẹ nhàng, dường như có một dòng nước ấm dấy lên toàn thân mà dung nhập một chút vào linh hồn cô. Giờ phút này, An rõ ràng cảm nhận được tình cảm thân cận mà Kim Mao truyền đạt.

Hắn... Thật sự là coi mình thành phôi ngẫu (bạn tình) của hắn sao? An cũng không biết bản thân cô nên đáp lại như thế nào.

Kim Mao dường như không có ý định chờ cô đáp lại, hắn buông móng vuốt, lại nằm rạp trên mặt đất, tiếp tục mơ mơ màng màng lim lim nằm phơi ánh nắng mặt trời.

An:... Trêu chọc người ta xong thì tự nhiên đi ngủ sao?

Sau một lúc lâu nhìn chăm chăm vào hắn, An lắc đầu. Được rồi, cái người này cũng quá đơn thuần, lớn như vậy còn chưa từng nói chuyện với ai, chờ sau khi hắn tìm được tộc nhân, có lẽ sẽ không còn cảm thấy hứng thú với cô.

An lại nhìn Milos, nhìn một thân xương trắng của mình, tự dưng cảm thấy có chút thương cảm.

Là một bộ xương khô, ngay cả cơ hội yêu cũng không có! Thế giới này quả thật quá tàn khốc, cô muốn sáng tạo một hậu cung khô lâu, bao hàm tất cả các chủng tộc trong vũ trụ!

Hừ, cứ quyết định tự sướng vậy đi!

Milos ngủ thẳng đến hoàng hôn mới tỉnh lại, An lúc này đã đốt đồng lửa và nướng một món ăn thôn quê.

Từ sau khi học làm cốt điều ẩm thực, cô không chỉ giới hạn với được tính thực vật mà còn làm được rất nhiều loại mùi vị. Ví dụ như các món ăn chua cay mặn ngọt đều có thể tìm thấy ở trong tự nhiên. Đương nhiên, An không có khả năng nếm ra vị, nhưng có thể dựa vào đầu lưỡi của Kim Mao. Trước mắt chủ yếu tìm kiếm bốn loại tinh hoa thực vật gia vị "mặn" "ngọt" "chua" và "thơm".

Có gia vị, hương vị đồ ăn cũng nháy mắt tăng lên vài phần cấp bậc.

An rắc gia vị trong cốt điều lên trên miếng thịt nướng, ánh sáng xanh lá thoáng qua, trong giây lát, một mùi thơm nồng đậm tỏa ra trong không khí. Thịt nướng chi chi vài tiếng vang, dầu chảy ra, hơn nữa còn có thêm hương thơm này khiến người thèm nhỏ dãi.

"Ngao ô~~" Kim Mao không biết chạy tới từ chỗ nào, hai mắt tỏa sáng ngổ xồm bên cạnh An nhìn chăm chăm vào thịt nướng trên kệ, cái đuôi hăng hái đung đưa vỗ lên trên mặt đất gây chấn động một cái.

Vẻ mặt Milos không nhúc nhích, nhưng thân thể đã ngổ thẳng ngay ngắn.

Để tránh tranh đoạt, lần này An làm đủ phân lượng, chẳng những nướng BBQ, còn có thêm canh cá, nấu trứng và hầm quả đậu, nên chắc đủ cho hai người này ăn no bụng.

An đẩy cái móng vuốt Kim Mao đang lén lút đưa ra, tự cô phân chia lượng thức ăn, mỗi người một phần. Kim Mao vốn muốn kháng nghị, nhưng thấy phân lượng của mình lần nào cũng nhiều hơn so với Milos, lúc này mới "cố nhịn" đón nhận.

Trên thực tế, An biết sức ăn của Kim Mao lớn hơn nhiều Milos nên lúc phân chia cũng sẽ phân cho hắn nhiều hơn Milos.

Milos ngược lại không ngại, chỉ cần hắn không cướp đồ ăn trong bát hắn là được. Đắm chìm trong ánh nắng hoàng hôn, cây xanh bốn phía thành bóng râm, hương hoa chim hót, một tay vừa cầm thịt nướng cắn, một tay vừa bưng canh cá uống, Milos cảm thấy đây là bữa ăn phong phú nhất thịnh soạn nhất ngon lành nhất trong hai mươi ba năm qua của hắn.

Thực vật ở Straous thừa thớt nên đồ ăn thuần thiên nhiên như này hầu như đã tuyệt tích. Bọn họ từng mất đi thiên nhiên nên càng thấy tư thái tráng lệ hiện ra trước mặt bọn họ. Chỉ mong lần này, con người có thể có sự hoàn chỉnh và quý trọng mẹ thiên nhiên.

Qua bữa cơm tối, Kim Mao nhảy vào trong nước để tiêu thực.

Milos đi ra ngoài động, thoải mái đuổi người.

Một lát sau, hắn nhìn về phía An, trong tay không biết đang đùa nghịch cái gì.

"An này, ngày mai ta lại phải đi, chỉ sợ lần này sẽ tách ra rất lâu."

An ngẩng đầu, cầm một nhánh cây viết lên trên mặt đất: 【 có nắm chắc không? 】

Milos cười một tiếng: " Chắc là một nửa."

【 không sao cả, dù có thất bại cũng không quan trọng, quan trọng là giữ được tính mạng. 】

"Ừ." Ánh mắt Milos chuyên chú, trong lòng thì lại xúc động chỉ muốn cất cô gái này vào trong túi. Quá ấm lòng, một khô lâu ấm lòng như vậy nên được ở bên người cứng chỉ đâu che chở.

Đáng tiếc, hắn bây giờ không còn đủ quyền lực và thực lực...

Lúc này, An hình như đã nghĩ tới đi đâu gì, viết: 【 anh có biết chuyện ở căn cứ số 2 không? 】

" Căn cứ số 2 phát sinh chuyện gì?"

【 trước đó không lâu, bọn họ đã bị đám U Liêm tập kích. 】

"U Liêm?" Milos tuy rằng đã gặp qua khô lâu U Liêm TT nhưng cũng không biết loại sinh vật này được an gọi là U Liêm.

An vì vậy đã miêu tả một chút hình dáng của chúng.

"Thì ra là chúng." Milos trầm tư, nói: "Ta có nghe nói chúng nó giết chết không ít người, không nghĩ tới bây giờ đã xông vào căn cứ số 2. An này, em có thể hiểu biết bao nhiêu về chúng?"

【 cánh tay như lưỡi hái, có thể cắt kim loại, giỏi về ẩn hình, khoác trên người cứng rắn giáp xác, vũ khí bình thường không gây thương tổn chúng nó. 】

Milos cau mày, xem ra còn lợi hại hơn những gì hắn suy tính, lấy tình trạng căn cứ số 2 bây giờ, chỉ sợ tình trạng thương vong rất thảm.

Ngày hôm sau, Milos nhận lại thiết bị cá nhân của mình từ chỗ An, hắn chuẩn bị trở lại chiến trường của hắn. Nhưng mới về một ngày đã lại phải vội vàng rời đi. Hắn định không tới chuyến này, chỉ là nhịn không được muốn gặp mặt khô lâu cô mới cảm thấy an tâm.

Hắn vừa mới chuyển người thì An đột nhiên kéo hắn lại, ý bảo hắn cúi đầu xuống.

Ánh mắt Milos hơi sáng, chẳng lẽ là muốn hôn hắn sao?

Sự thật chứng minh hắn suy nghĩ nhiều rồi, An cũng chỉ là chạm tai trái của hắn rồi rút tay lại.

Milos sờ lỗ tai mình, hình như có thêm một vật gì đó, giống như đờ trang sức dính chặt vào vành tai hắn.

"Đây là cái gì?" Hắn hỏi.

【 khô lâu Ếch "Người tới", tặng cho anh. 】 An viết.

"Người tới? Tên thật kỳ lạ. Ta đã có Vương vương rồi, vì sao còn muốn đưa ta thêm một con? Nó có tác dụng đặc biệt sao?"

【 về sau anh sẽ biết. 】 An nhắc nhở hắn, 【 đừng đánh mất. 】

Milos gật đầu một cái, hai tay giang rộng ôm lấy An, sau đó xoay người rời đi.

Hắn không nhìn thấy trên cánh tay An cũng bám một con khô lâu ếch giống như đúc con trên tai hắn, điểm khác duy nhất chính là ếch trên người An có khắc một chữ nhỏ "gửi", còn của Milos hắn lại khắc chữ "truyền".

Khi Milos trên đường chạy về căn cứ số 2 tiếp tục bị U Liem tập kích nhiều lần. Thiết bị theo dõi không bắt được tung tích của U Liem, trung tướng Nader liền sai người phun đủ loại phẫn sắc quang ở căn cứ, chỉ cần dính vào dù ban đêm cũng không ẩn trốn được. Nhưng, cũng không biết là U Liem quá xảo quyệt biết tránh phẫn minh quang hay là phẫn minh quang không có tác dụng với chúng. Tóm lại, mọi biện pháp của Nader đều không có bất kỳ hiệu quả nào.

Căn cứ số 2 trước mắt có hơn 7W người, chỉ trong mấy ngày, đã có hơn trăm người chết dưới lưỡi hái của U Liem, mà bọn họ thì không hề có biện pháp gì.

Nader trải qua vài lần thất bại thì không thể không lần nữa cầu cứu căn cứ số 3.

Milos khi tiến vào khu tín hiệu, căn cứ số 3 còn đang thương lượng vấn đề cứu hay không cứu.

Cảnh vệ khẩn cấp báo cáo đã phát hiện tung tích của Milos, bởi vậy hội nghị bị gián đoạn.

Không đợi Valenauer hạ lệnh, Milos đã chủ động gửi tin tức tới cho bọn họ: 【 không cần phái người tới bắt ta, ta lập tức trở về căn cứ. 】

Quả nhiên, chưa tới nửa giờ sau, Milos dưới hộ vệ của hai người lính đã thản nhiên đi vào căn cứ.

Hắn dường như không nhìn thấy cảnh vệ hai bên đang đứng nghiêm, lập tức đi vào trung tâm hành chính tổng hợp, dọc đường đi không có ai lên tiếng ngăn cản. Thẳng tới khi tới cửa trung tâm hành chính tổng hợp mới bị lính canh cửa ngăn lại.

Bọn họ đầu tiên là kính cẩn chào, sau đó lúng túng nói: "Thiếu tướng Milos, chúng tôi yêu cầu tịch thu vũ khí của Ngài."

"Vũ khí của ta không bao giờ rời khỏi người. Các người hoặc là để ta vào hoặc là để bọn họ ra đây. Bằng không, ta hiện tại liền rời đi."

Nếu là những người khác, thân đang đứng trong trọng địa (địa phận quan trọng) quân sự mà dám đồng dặc như thế đã sớm bị người trào phúng. Nhưng những lời này lại xuất phát từ chính miệng Milos thì không có ai hoài nghi thực lực và quyết đoán của hắn.

Binh lính đang muốn đáp lời, thì đột nhiên máy liên lạc truyền tới tiếng Vưu Ân: "Mời thiếu tướng Milos đi vào."

Binh lính lập tức lui sang một bên, cung kính mà mời Milos đi vào tổng khu, sau đó đưa mắt nhìn hắn biến mất ở cuối hành lang.

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyết Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 52: Người Tới Ta Đi

Dịch: Kidlove

An Diệc đã mấy ngày không nhìn thấy Kim Mao, cuối cùng dưới sự hỗ trợ của khô lâu cá F cũng tìm được hắn.

Hắn đang nằm trong một hang động trong hồ nước thấp, thân thể cuộn lại, giống như đang lâm vào giấc ngủ sau, vảy toàn thân đều mở lớn như một cái phao. An cẩn thận nhìn một chút, dường như không phát hiện ra dị thường gì nên đoán đây chắc là đặc tính của chủng tộc Kim Mao, mỗi một đoạn thời gian đều cần phải ngủ đông. An không tới quấy rầy hắn mà chỉ bảo F canh giữ ở phụ cận, tùy thời lưu ý trạng thái của hắn.

Milos đi rồi, Kim Mao lại ngủ đông, bên người lập tức yên tĩnh. An ngồi một mình ở cửa động, nhìn xương cốt trong tay, đột nhiên không có cảm giác muốn động.

Cô dứt khoát liên hệ với khô lâu thức oa "Người tới" để nhìn tình huống bên Milos.

Milos bước chân vào phòng họp, tất cả mọi người đứng lên, hành lễ với hắn.

"Ngài Vưu Ân." Milos sau khi chào hỏi với Vưu Ân thì cũng hơi cúi đầu với những người khác. Khi ánh mắt nhìn Lan trước thì sát khí chợt lóe rồi biến mất trong mắt.

Milos không đợi mọi người mở miệng, đã nói trước: "Ta hôm nay trở về chỉ vì hai việc, một là vì việc vụ hãm ta, hai là vì cứu viện căn cứ số 2."

"Vu hãm?" Lam Tước nhướn mày: "Cậu đang nói là ta vu hãm cậu sao?"

Milos không để ý tới Lan Tước, chỉ nói tiếp: "đây chính là tội danh trung tướng Lan Tước đã lên án ta. Cái khác không nói tới, lúc trước ta mang lính ra ngoài là bởi vì nhận được tin tức giúp đỡ của thị trưởng Arsen, ông ta cho rằng trung tướng Lan Tước gặp nguy hiểm, hy vọng ta đi đi điều tra một chút, vì vậy ta đi."

"Bây giờ ai cũng biết ở ngoài dã ngoại đều không an toàn, phần lớn mọi người đều lựa chọn ở lại chứ không đi, vì sao thiếu tướng Milos lại sẵn khoái nhận lời vậy?" Một người thuộc phái cấp tiến chất vấn: "Chẳng lẽ không phải vì người lo lắng bí mật nhà xưởng bị phát hiện nên mới vội vàng chạy tới sao?"

"Ông đang nói chuyện cười sao?" Tiếng nói Milos lạnh băng: "Bên người trung tướng Lan Tước mang theo một tiểu đội hơn một người lính, mà tôi chỉ dẫn theo ba mươi người. Ông cảm thấy thực lực của ta quá mạnh, chỉ bằng ba mươi người có thể tiêu diệt đoàn đội trăm người của trung tướng Lan Tước sao, hay là cảm thấy thực lực trung tướng Lan Tước quá yếu, mang theo một trăm tinh binh không ngăn được ba mươi người?"

Tên quan viên kia lập tức câm miệng, vấn đề này trả lời thế nào cũng không đúng.

Một quan quân khác tiếp lời: "Anh mặc dù chỉ mang theo ba mươi người, nhưng ai biết được ở ngoài dã ngoại sẽ có người tiếp ứng?"

Tiếng nói lạnh lùng của Milos lại vang lên: "Ông là đang vũ nhục chỉ số thông minh của tôi sao, hay là vũ nhục chỉ số thông minh của ông? Số lượng binh lính ở căn cứ đều có ghi chép, chỉ cần tra cẩn thận, ta có thể bịa đặt sao?"

Dừng một lát, lại cười nói: "Nhưng ông thật ra đã nhắc nhở tôi một chút, chắc ngài Vu Ân cũng đã đi điều tra tình hình tăng giảm binh lính gần mười năm nay tới hành tinh thăm dò nhỉ, nói không chừng cũng đã tìm được không ít thứ thú vị đâu."

Lời này vừa nói xong, vẻ mặt vài người liền xuất hiện một chút biến hóa nho nhỏ.

"Vậy, anh giải thích thứ này thế nào?" Một người chỉ lên màn hình một chút, đó là hình ảnh súng RD và nguyên tố quặng Hồng huyết hiện ra trước mặt mọi người.

Sắc mặt Milos lạnh lùng, không rên tiếng nào mà cởi bỏ quần áo của mình, lộ ra vết sẹo ăn mòn xấu xí trên vai. Tuy rằng miệng vết thương đã khép lại nhưng trên làn da vẫn lưu lại dấu vết khó loại trừ.

Mọi người hít một hơi, nửa bên ngực Milos đều bao trùm các vết sẹo bị thương, nửa cánh tay cũng thảm không nổi nhìn. Có thể thấy được, lúc trước bị thương có bao nhiêu nghiêm trọng. Bọn họ thí nghiệm loại súng ngu ồn năng lượng mới này, người bình thường bị đánh trúng đều sẽ xuất hiện ăn mòn trên da và máu thịt trong thời gian ngắn, trong mười giây không thể khống chế ăn mòn lan tràn sẽ bị tử vong.

Milos bị ăn mòn như vậy mà còn có thể sống sót, không thể không nói là một loại kỳ tích.

Nhưng chuyện còn chưa có xong, Milos dùng dao cắt mở ống quần của mình, lộ ra vết sẹo che kín trên đùi phải.

Cả phòng họp đều yên tĩnh.

Milos nói: "Nếu loại vũ khí này do chính ta nghiên cứu chế tạo, thế những vết sẹo trên người ta là sao đây? Chẳng lẽ các ông cho rằng tôi lại ngu xuẩn đến mức tự lấy tính mạng của mình để thí nghiệm uy lực của nó sao?"

"Ai mà biết được anh vì muốn thoát khỏi hiểm nguy mà tự bắn vào mình." Có một người nhỏ giọng nói thản nhiên, thanh âm nhỏ tới mức người bên cạnh không nghe thấy nhưng Milos lại nghe rõ ràng.

Ánh mắt hần sắc như kiếm: "Có dám lặp lại những lời ông vừa mới nói không?"

Người nọ chỉ cảm thấy gáy mình tê rần, lúng túng nói: "Tôi cái gì cũng chưa nói."

Milos chậm rãi mặc lại quần áo, tiếng nói trầm thấp mà thông thả: "Tôi mang theo ba mươi người lính đi ra ngoài, bây giờ có mười chín người bị chôn ở hoang dã, trên người bọn họ đều còn lưu trữ những vết sẹo như vậy, chết dưới họng súng loại vũ khí này."

"Khi ta cứu tử nhất sinh trở về căn cứ, lại bị người đổ tội danh cho ta, chỉ có thể phải rời đi. Các ông thực sự cho rằng tôi nghiên cứu bí mật cái nguồn năng lượng vũ khí mới gì đó sao? Các ông chỉ là không dám theo đuổi đến cùng, không dám nghi ngờ người nào đó đưa ra nghi ngờ mà thôi. Nhưng mà ta, tuyệt đối không để cho binh lính của ta hy sinh oan uổng."

Milos gắt gao nhìn chăm chăm Lan Tước, gằn từng chữ một nói, "Không sai, ta hiện tại xác thực không có chứng cứ chứng minh người nào đó có hành vi phạm tội, nhưng, ta ít nhất có thể chứng minh, ta và binh lính của ta đều là những chiến sĩ trung thành nhất của liên minh. Ai dám hoài nghi điểm này chính là vũ nhục danh dự và tôn nghiêm của chúng ta."

Khi nói chuyện, trên người Milos bộc phát khí thế không lồ, hắn nói từng chữ như sức búa đập vào ngực mọi người ở đây, làm cho tất cả mọi người đều chấn động, theo bản năng dờn mắt đi, không dám nhìn thẳng vào mắt hắn. Lan Tước cảm giác càng thêm mãnh liệt, như bị mãnh thú nhìn chăm chăm, gằn như khiến hắn nhin không được lập tức nhảy dựng công kích.

Thật mạnh! Không ngờ lại mạnh như vậy! Trong lòng Lan Tước khiếp sợ, máu toàn thân sôi trào, gằn như có thứ gì đó sắp phá xác mà ra. Tiếng nói bên tai dần dần biến mất, đại não trống rỗng, làn ra trên tay chậm rãi sinh ra một tầng giáp xác trong suốt.

Một lát sau, giáp xác biến mất vô tung, Lan Tước cũng khôi phục tỉnh táo.

Đây là chuyện gì xảy ra? Trên lưng hắn toát mồ hôi lạnh.

"Trung tướng Lan Tước, ông có ý kiến gì không?" Tiếng nói Vuur Ân đánh gãy suy nghĩ Lan Tước.

Lan Tước căn bản không có lắng nghe vừa rồi, nhưng đại não lập tức có phản ứng, bổ sung hoàn chỉnh chỗ trống còn thiếu.

"Chuyện này sớm muộn cũng sẽ sáng tỏ, mà việc cấp bách bây giờ là giải cứu căn cứ số 2 khỏi nguy cơ." Milos nói như thế đấy.

Phần lớn mọi người đều không có dị nghị, chỉ là cảm thấy nghi ngờ với việc cứu viện khó khăn.

Vì thế, Vuur Ân dò hỏi ý tứ của trung tướng Lan Tước." Trung tướng Lan Tước, ông hy vọng tiến hành đi đầu tra thiếu tướng Milos hay là để cậu ta dẫn người đi cứu viện?"

Cứu viện là việc đầu tiên phải làm, trung tướng Lan Tước tự nhiên không có khả năng phản đối: "Cứu viện quan trọng, chuyện khác về sau lại nói."

Trên thực tế, Milos vừa rồi vừa cãi lại và lên án, làm nhiều người đã bắt đầu nghi ngờ hắn. Tuy rằng không dám nói rõ nhưng trong lòng đều thiên vị Milos. Hiện tại hắn lại chủ động đưa ra nhiệm vụ cứu tử nhất sinh này, tự mình dẫn người đi cứu viện. Đừng nói là tội danh hắn còn chưa thành lập, cho dù có chứng cứ phạm tội chính xác, chỉ một cái danh nghĩa "Lập công chuộc tội" cũng khiến hắn không thể không gật đầu.

Milos sở dĩ dám trong tình huống không có chứng cứ trở lại căn cứ cũng chính là vì sự tôn tại của Vuur Ân. Hắn chỉ cần đưa ra nghi ngờ, Vuur Ân liền sẽ cho hắn cơ hội sống. Nơi này không phải là tòa án quân sự Straous, là thư ký minh quân, mọi việc ở hành tinh thăm dò đều do Vuur Ân quyết định.

Cứu viện căn cứ số 2 là một đường lui, cũng là một cơ hội, đồng thời cũng tạo thời gian cho Vuur Ân đi đầu tra. Milos ngay từ đầu không nghĩ đến việc lập tức lộn ngược Lan Tước, hắn là người phụ trách căn cứ số 1 nên thế lực ở hành tinh thăm dò cũng đã ăn sâu bén rễ, nếu không phải vì

nguyên nhân nấm khuẩn lây lan và dã thú tập kích làm hấn đại thương nguyên khí, Milos thậm chí chỉ có thể lựa chọn tạm thời ẩn nhẫn, chờ đợi thời cơ phản công.

Quan trọng nhất bây giờ là căn cứ ổn định, một khi căn cứ đại loạn, thế lực hai phương của hấn và Lan Tước lại tranh đấu không ngừng chỉ khiến nhân loại phải trả giá đắt, căn cứ được thành lập vài chục năm cũng không có khả năng bị hủy trong một sớm một chiều.

Hấn tin tưởng, Lan Tước cũng nhìn rõ việc này. Trừ khi hấn muốn bại lộ thành quả nghiên cứu vũ khí kiểu mới, nếu không tuyệt đối sẽ không phải thời điểm quay giáo một kích* .

Dương nhiên, động tác ngầm khẳng định sẽ không ít đâu. Trong lúc Milos cứu viện, cũng là cơ hội tốt nhất để hấn sai sát thủ ám sát. Đây cũng chính là kế "Lấy mình làm mồi nhử*" của Milos, hấn không có chứng cứ, vậy thì dẫn dụ Lan Tước chủ động lưu lại chứng cứ.

Milos muốn mang binh đi đối phó U Liêm sao? Hấn có nắm chắc phần thắng sao?

An rất hoài nghi nên còn đang nghĩ có nên giúp hấn một phen hay không. U Liêm vượt rào xâm nhập khu vực này, rõ ràng đã làm nhiễu loạn trật tự khu vực này, rất nhiều động vật đều chết thảm dưới lưỡi hái của chúng. Nếu không đuổi hoặc tiêu diệt chúng thì nơi này rất nhanh sẽ bị rối loạn.

Nhưng, cô cũng không có đủ sự tự tin đối phó với những thứ giống như u linh này, trừ phi khiến chúng hiện hình.

An nhìn chăm chăm lõi nguyên liệu trên tay mà xuất thần, đột nhiên linh quang chợt lóe, trong ý thức hiện lên ba chữ: "Nấm hảo chân!"

U Liêm chính là vì Nấm Hảo chân mà tới, chỉ cần nắm giữ hướng đi của Nấm hảo chân thì có thể nắm giữ hướng đi của U Liêm! Mà cô, chính là người bạn duy nhất của Nấm hảo chân.

Trong mắt An bốc cháy ngọn lửa quỷ hỏa hưng phấn, hồi lâu không thấy, cô cũng rất nhớ đám gia hỏa nhỏ bé đáng yêu kia nhé!

An không hề do dự, cất tất cả đồng đô vào trong nhẫn xương và vui sướng lên mặt đất.

Lúc này, trên đỉnh đồi trụi tơi một tiếng thét dài, An ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Quạ đầu đen đang đuổi theo khô lâu chim Hi Khắc Tư, từ không trung lượn qua lượn lại.

An đột nhiên dừng bước chân, Milos lúc trước không phải là nói không có chứng cứ chứng minh hành vi phạm tội của Lan Tước sao, cô hình như đã quên mất thứ gì thì phải, rốt cuộc giờ cũng nghĩ ra. Chứng cứ Milos muốn chẳng phải là cô có sao!

Lúc trước khi công kích nhà xưởng ngầm của Lan Tước, An đã chế tạo một camera mini đặt trên người Hi Khắc Tư ghi chép lại quá trình chiến đấu lần đó. Khi đoàn người Milos bị tấn công, quá trình này hẳn đều được Hi Khắc Tư chụp được. Tuy rằng binh lính Lan Tước không lộ ra ký hiệu gì đặc biệt trên người nhưng vẫn có ít người để lộ ra chút sơ hở, cẩn thận xem xét sẽ phát hiện ra manh mối.

An lập tức triệu hoán Hi Khắc Tư xuống dưới và tháo ra camera trên người nó, truy cập video vào trong thiết bị cá nhân của mình và lại đặt camera trở về chỗ cũ. Dùng camera ghi chép hoàn cảnh địa lý sẽ càng hoàn chỉnh hơn so với trực quan từ đôi mắt của khô lâu thú. An định về sau sẽ làm thêm vài cái camera nữa để tìm hiểu rõ hoàn cảnh xung quanh. Nhưng những nơi có ánh sáng quỷ dị thì chắc sẽ không chụp được rồi.

Khi An trở về căn cứ số 2, Milos đã mang 300 người xuất phát, đây đều là những binh lính trực hệ của hắn. Trong ánh mắt đồng tình thương xót của mọi người nhìn bọn họ chạy về tử thần, ai cũng không nghĩ, nhóm người này lại là nhóm người tiến hóa đầu tiên siêu năng lực.

Milos lần này vẫn mang theo mẫu thể nấm khuẩn Nadier và Âu Mạc được thả ra theo mệnh lệnh của Vu Ân.

Milos trên đường đi còn nghiên cứu phương pháp đối phó U Liêm.

"Thiếu tướng Milos, nhiệm vụ lần này, ngài cảm thấy có mấy phần thắng?" Âu Mạc hỏi.

"Sáu phần đi." Milos thưởng thức chiếc nhẫn Cốt điều trên tay, sắc mặt trăn trĩnh.

Chỉ có sáu phần? Đây chắc là phần thắng thấp nhất lần đầu tiên trong chiến đấu của Milos.

Lòng Âu Mạc thấy lạnh lẽo, nếu thiếu tướng Milos chỉ có sáu phần thắng, vậy bọn họ chỉ sợ ngay cả ba phần đầu không có...

Lúc này, Âu Mạc đột nhiên phát hiện vẻ mặt Milos có chút biến hóa kỳ quái, đồng thời còn duỗi tay sờ tai trái mình.

Lúc vừa rồi, khô lâu ếch "người tới" vừa phát ra chấn động rất nhỏ bên tai trái Milos, ngay sau đó là một giọng nữ quý dị: "Milos, tôi là An."

Milos mặt lạng như nước:... Thiếu chút nữa bị dọa sợ? có thể đừng dùng tiếng nói người chết nhắc nhở hần không? Hình tượng cứng rắn của hần suốt chút nữa khó mà giữ được!

An lần này làm cái gì vậy? Vì sao cô ấy có thể nói?

P/s: 反戈一击 = Quay giáo một kích: là một thành ngữ tiếng Hán – đổi lại mũi dùi, tấn công lại về phía mình. Ví dụ quay đầu xong phản đối mình mà ủng hộ một phe khác. Xuất xứ từ tam quốc diễn nghĩa (theo budai)

Nguyên văn là引君入瓮之计 = Dẫn quân nhập úng: là một kế sách (còn nghĩa là gì thì chịu thôi, mèo tìm khắp nơi chỉ thấy tên mà không thấy nghĩa, ai biết bảo giúp với). Nhưng theo mèo, nó giống như kiểu tự mình làm mồi ấy.

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyết Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 53: Hi, Tôi Đã Tới

Dịch: Kidlove

"Ừ, Âu Mạc, người trước đi ra ngoài một chút." Milos thẫn sắc tự nhiên mà phân phó.

"Vâng." Âu Mạc kính chào kiểu nghi thức quân đội, lòng mang tò mò rời khỏi phòng chỉ huy. Hắn mới chỉ vào chưa đến hai phút đã bị đuổi đi là sao?

Chờ Âu Mạc vừa đi, Milos lập tức hỏi: "An? Là cô đang nói chuyện sao?"

【 Ừ. 】 bên kia lại truyền tới tiếng nói u lãnh.

"Em sao lại biết nói?"

【 mở phần tiếng nói trong máy tính, lại thông qua "Người tới" truyền cho anh. 】 "Người tới" "Ta đi" có thể bắt chước sóng âm, sau đó truyền tới nhau. Chúng không chỉ có thể truyền tiếng nói mà còn có thể truyền hình ảnh lập thể.

"... Cho nên, tiếng nói vừa rồi là giọng nói điện tử."

【 Ừ. 】

Milos thành khẩn đề nghị: "Kho tiếng nói trí năng có rất nhiều tiếng nói rất dễ nghe, em hoàn toàn có thể lựa chọn tiếng nói phù hợp với em hơn."

Bên kia yên lặng, một lúc sau, tiếng nói truyền đến 【 loại này thì sao? Cảm giác rất hợp với tôi. 】

Milos:... Sao giờ lại dùng đến giọng run rẩy thế này! còn không bằng nghe giọng quý âm còn hơn? Nghe thôi mà lông toàn thân hẳn đều dựng đứng r`ồi!

"Là phái nữ, em nên thử giọng dịu dàng, vui vẻ thì hơn."

Lại yên lặng, một lát sau, tiếng nói truyên tới: 【 đã hiểu, anh nhất định thích loại này. 】

Oh, không! Đây là tiếng hải yêu, còn có cả nhạc nữa.

"An, em chắc chắn không muốn sử dụng tiếng nói bình thường một chút sao?"

【 tôi chọn tiếng nói có chỗ nào không bình thường? 】 Cô là khô lâu được không? Khô lâu nói chuyện phải có sự khí chất đặc biệt chứ, giọng nói bình thường của nhân loại làm sao thể hiện thân phận khô lâu của cô được.

Milos im lặng một lúc, nghiêm túc nói: "Vậy em dùng loại ban đầu đi, ta đột nhiên cảm thấy lần đầu tiên vẫn là quan trọng nhất."

【 tôi cũng cảm thấy anh sẽ thích lần đầu tiên của tôi. 】

Milos: Cảm ơn cô đã hiểu tôi như vậy...

Xem ra từ giờ trở đi, hẳn cần phải chuẩn bị tốt tâm lý tùy thời phải nghe thấy âm thanh ma âm lẽ rửa tội r`ồi.

"Sao lại đột nhiên muốn liên hệ với ta?" Milos hỏi.

【 tôi định tới căn cứ số 2 】

Ánh mắt Milos sáng lên: "Tới giúp ta sao?"

【 Ừ.】 An lời ít ý nhiều đáp, lại để cho Milos cảm thấy vô hình sung sướng.

"Được, ta chờ em."

Sau khi kết thúc trò chuyện, Milos tinh thần sáng khoái mà bước ra khỏi phòng chỉ huy, nói với Âu Mạc đang đứng canh giữ: "Người không phải vừa mới hỏi tôi có mấy phần thắng sao?"

"Vâng, đúng vậy." Âu Mạc bu ãn bực nhìn tinh thần diện mạo rực rỡ đổi mới hoàn toàn của thiếu tướng đại nhân: "Ngài lúc ấy trả lời là "sáu phần"."

"Bây giờ là chín phần."

Trước sau chỉ hơn mười phút, thiếu tướng đại nhân phát sinh chuyện gì? Chẳng lẽ, hẳn chỉ trong vài phút thời gian ngắn ngủi đã nghĩ ra biện pháp đối phó U Liêm sao?

Âu Mạc lập tức dùng ánh mắt kính nể nhìn Milos, không hổ là thiếu tướng đại nhân, chính là anh minh thần võ như vậy!

Khi đám người Milos đến căn cứ số 2 là ba ngày sau đó. Có lẽ bởi vì U Liêm qua lại nên dọc đường đi, bọn họ không gặp phải nhóm dã thú lớn tập kích.

Song, căn cứ số 2 có thương vong thảm trọng, ngay cả trung tướng Nader cũng suýt chút nữa bị U Liêm đánh lén chết, khi Milos nhìn thấy hẳn thì hẳn mới vừa chặt đứt cánh tay phải, tạm thời trở thành thương binh tàn phế.

Cả tòa căn cứ số 2 đầu mây đen giăng đầy, không khí ngột ngạt đến làm người nghẹt thở, đến khi Milos dẫn viện binh tới mới thoáng khôi phục mấy phần sức sống.

"Quả nhiên, cuối cùng cũng chỉ có cậu dẫn người tới cứu viện." Trung tướng Nader cười khổ.

"Đầu không phải bọn họ không muốn tới mà sự thật là lực bất tòng tâm." Milos khuyên.

Sắc mặt trung tướng Nader lạnh lùng, yên lặng không lên tiếng.

"Lần này tôi không chỉ mang đến 300 binh lực, còn mang theo 300 liều thuốc vắc xin phòng bệnh, đây là hơn nửa số thuốc t òn kho của căn cứ số 3."

"Cảm ơn!" Cho dù thân thể suy yếu nhưng khi nghe thấy tin tức này, Nader vẫn cảm thấy tinh thần chấn động.

Milos vừa phân phó thuộc hạ giao vắc xin phòng bệnh cho trung tướng Nader thì nghe thấy tiếng cảnh báo trong căn cứ.

Nader chợt đứng lên: "Lại tới nữa!"

"Báo cáo trung tướng Nader, khu cách ly số 5 bị công kích!" Một người lính khẩn cấp báo cáo.

Milos trầm giọng nói: "Trung tướng Nader, ông cứ dưỡng thương đi, tôi đi xem."

"Cẩn thận, đám thú kia rất khó đối phó." Nader ngoài ra còn phái thêm một đội quân đi theo Milos, mệnh lệnh phối hợp.

Milos vừa mở máy theo dõi xem xét tình huống khu cách ly số 5, một bên vừa nhanh chóng vạch ra kế hoạch tác chiến.

Cùng lúc đó, hai căn cứ khác cũng đang chú ý tình huống của căn cứ số 2, họ cũng mở video truyền trực tiếp để tìm hiểu kỹ thực lực và đặc điểm của U Liêm.

Loại video phát sóng trực tiếp này, cũng chỉ có người có quyền hạn tối cao của căn cứ mới có thể mở ra. Bây giờ tình thế nguy cấp, Nader cũng không thể không tạm thời mở ra quyền hạn để những người khác xem cuộc chiến.

Milos vừa mới đi ra ngoài khu chỉ huy, liền lọt vào tầm mắt của những người đang xem cuộc chiến.

Giờ phút này, tường ngoài khu cách ly số 5 đã bị phá hủy hoàn toàn, từng đợt kiếm khí trống rỗng xuất hiện rồi lại hư không biến mất, từng trận va chạm kim loại đùng kim loại vang lên, vẫn luôn lan tràn vào bên trong, giống như một đám u linh không thể thấy đang hoành hành tứ phía.

Theo từng tiếng chát chát, hình ảnh theo dõi liên biến thành màu đen.

"Chuẩn bị súng băng, chúng ta thử thay đổi hoàn cảnh tác chiến một chút." Sau khi Milos an bài xong, đầu tầu gương mẫu dẫn dắt binh lính vọt vào khu cách ly số 5.

Căn cứ số 3.

Đám người Vuru Ân đang xem cuộc chiến, xung quan Milos có mấy loại phi hành nhỏ máy theo dõi, lúc hấn mang quân vọt vào khu cách ly số 5, hình ảnh cũng xô dịch theo.

Vuru Ân quét mắt nhìn một vòng đội ngũ, mở miệng hỏi: "Anthony là ai?"

Lan Tước cũng đang luy ý, nhưng không có phát hiện người có thân hình tương tự.

Valaneuar chần chừ, nói: "hắn hình như không ở đây."

"Nhiệm vụ lần này, hắn không tham dự sao?" Từ sau khi xem xong tư liệu của Anthony, Vuru Ân liên cảm thấy phi thường hứng thú với "hắn", rất muốn tận mắt nhìn thấy biểu hiện trong chiến đấu của "hắn", không biết có thật sự lợi hại giống như trong tin đồn hay không?

"Tôi cũng không rõ ràng lắm, "hắn" là thân binh trực thuộc của thiếu tướng Milos, chỉ nghe lệnh của mình Milos." Valaneuar rất là bất mãn, Milos rất ít khi báo cáo quân bộ với hắn. Lần trước hắn bị lây nhiễm nấm khuẩn, Milos cũng không có cứu chữa hắn đầu tiên. Nếu không phải sau đó hắn phải rời đi căn cứ, chỉ sợ e rằng giờ phút này mình vẫn còn nằm trong khoang dinh dưỡng! Quả thực đáng ghét!

Lan Tước cười nói: "Thị trưởng Valaneuar ủy quyền như vậy, có vẻ quan hệ với thiếu tướng Milos rất tốt."

Nói mát thì cũng đừng có nói rõ ràng như vậy chứ! Càng quan trọng hơn là, người còn không biết xấu hổ nói người khác sao? Thị trưởng Arsen và người cũng đâu có quan hệ tốt? Tất cả mọi người ở đây đều âm thầm nhổ nước bọt trong lòng.

Valaneuar hừ một tiếng, không đáp lời.

Đúng lúc này, trong video truyền tới tiếng kêu thảm thiết, đội ngũ Milos bị U Liêm công kích.

U Liêm công kích im hơi lặng tiếng, các binh lính hoàn toàn không tìm được mục tiêu, chỉ có thể bị động phòng thủ. Chỉ có mỗi Milos, không bị đánh trúng một lần. Hắn linh hoạt tránh né, còn luôn ở thời khắc mấu chốt tránh thoát sự đánh lén của U Liêm, đồng thời còn thừa lực cứu trợ những binh lính khác.

Trong mắt Lan Tước lóe sắc bén, sát khí ẩn hiện.

Một sĩ quan kỳ quái nói: "Thiếu tướng Milos có thể nhìn thấy thú lữ hái sao?"

"Chắc là không nhìn thấy." Một người khác trả lời, "Nếu có thể nhìn thấy, hắn sao lại chỉ biết né tránh mà không công kích?"

Đúng như bọn họ suy đoán, Milos quả thật không nhìn thấy U Liêm, chỉ có thể thông qua thay đổi dòng nhiệt khí trong không khí để phán đoán phương hướng công kích, hắn không có ưu thế trời sinh của Kim Mao, thân thể mặc dù tiến hóa nhưng vẫn còn đang trong giai đoạn phát triển, rất nhiều thiên phú còn chưa có thức tỉnh hoàn toàn.

Mặc dù vậy, hắn vẫn mạnh hơn rất nhiều so với người khác, ít nhất khẳng định U Liêm không thể giết được hắn. Đây chính là kết luận sau năm phút hắn chiến đấu với U Liêm.

Song, kỹ năng ẩn thân của loại sinh vật này đúng là phi thường.

"Bắn súng băng!" Milos cao giọng hạ lệnh.

Binh lính lập tức chia thành hai đội, cùng bắn vào vách tường và mặt đất hai bên khí băng. Chỉ thấy thân ảnh mấy con U Liêm hiện ra trong khí băng, nhưng rất nhanh lại biến mất không còn dấu tích.

Ánh mắt Milos đông lại, loại sinh vật này có thể trong nháy mắt thay đổi màu sắc, giấu giếm hành tung, khó trách trung tướng Nader dùng phần minh quang cũng vô dụng.

Vách tường và mặt đất dưới tác dụng của súng băng ngưng kết thành một tầng băng, ngay sau đó liền nghe thấy mấy tiếng "vèo vèo", lớp băng xuất hiện mấy vết cào, tiếp theo là tiếng va chạm hỗn loạn. Mặc dù không thể nhìn thấy bóng dáng U Liêm, nhưng lớp băng bóng loáng kia rõ ràng đã ảnh hưởng tới hành động của chúng không nhỏ.

Nhưng chỉ sau một lát, U Liêm vì ổn định thân hình nên dùng cánh tay đập lõm lớp băng.

"Công kích!" Milos rút trường đao ra, đột nhiên công kích một con U Liêm ở gần nhất. Trong đầu hắn bắt chước tư thế của U Liêm lúc này, nhắm ngay cổ nó mà chém. Nếu như hắn suy đoán không sai thì cổ U Liêm hẳn là chỗ yếu nhất.

Chỉ nghe "Keng" một tiếng, Milos bị chấn động, trường đao chính xác đâm vào cổ U Liêm. Hắn dùng sức kéo, một cái đầu lăn xuống mặt đất, mà thân hình U Liêm cũng hiện ra theo.

Milos một kích thành công, nhưng công kích của những binh lính khác lại không có thành công như vậy, vũ khí của bọn họ hoàn toàn không thể đánh vỡ phòng ngự của U Liêm.

Còn không chờ bọn họ công kích tiếp, những U Liêm khác liền biến mất không thấy bóng dáng, chạy đi rất dứt khoát, hoàn toàn không hề ham

chiến như những dã thú bình thường khác, sau khi phát hiện không đúng liền lập tức rút đi, bình tĩnh đến dị thường quý dị.

Tuy rằng không đại thắng nhưng mọi người đều phấn chấn, bởi vì đây là thành công đầu tiên bắt được một con U Liêm, mặc dù là chết nhưng vẫn có giá trị nghiên cứu lớn.

Mọi người xem cuộc chiến thấy các binh lính hô to, trong lòng càng thêm đánh giá thực lực Milos cao hơn. Chỉ thấy Milos một kích giết chết một con U Liêm, trong lòng không khỏi sinh ra ý niệm "U Liêm cũng chỉ có thế mà thôi."

Nhưng bọn họ rất nhanh liền không cho rằng như thế, U Liêm trả thù, mấy giờ sau loài người phải bỏ ra một cái giá kinh khủng.

Lúc trước U Liêm chỉ tấn công khu cách ly, một là vì nắm chân khuân, hai là vì coi người hôn mê là thức ăn. Hai thứ ở khu cô lập có thể tìm dễ dàng, hưởng chi những kẻ sống sót kia vốn không có uy hiếp lớn với chúng.

Nhưng lần này lại không giống như vậy, Milos giết chết một con U Liêm đã khiến những U Liêm khác cảm thấy nguy cơ, nên chúng liền thay đổi sách lược công kích.

Bọn họ chia thành những tốp nhỏ, đầu tiên phát động công kích đánh lạc hướng nhóm lính. Bắt đầu từ số lượng người ít, sau thành từng nhóm lớn. Đến khi mọi người phát hiện sự việc không đúng thì đã có mười mấy người lính chết dưới lưỡi hái của chúng.

Trung tướng Nader một khắc trước còn cảm thấy vui sướng vì bắt được một con U Liêm thì giờ đây thành lính nghe tin dữ thiếu chút nữa kéo gậy cánh tay vừa mới nổi lại.

Hắn lập tức hạ lệnh cho toàn bộ binh lính tuần tra bên ngoài trở về căn cứ.

Song, cái mệnh lệnh này còn chưa kịp thực thi thì U Liêm lại lần nữa công kích con người. Chúng cắt đứt đường lui của con người, phá hủy hệ thống phòng ngự và phần lớn máy theo dõi, biến những binh lính chưa kịp rút lui thành cá trong chậu...

Milos thông qua máy theo dõi bằng máy bay trên không trung nhìn thấy tất cả, đột nhiên thần sắc ngưng trọng nói một câu: "Loại sinh vật này có vẻ có chỉ số thông minh rất cao."

Trung tướng Nader biến sắc mặt, nắm chặt hai tay, trong mắt tràn đầy khiếp sợ.

ánh mắt Milos thâm thúy, nhẹ giọng nói: "Các người, ai cũng không cần đi ra ngoài, ta một mình đi tiếp ứng đám lính kia."

"Thiếu tướng!" Binh lính Milos đồng thời hô một tiếng.

Trên chân Milos dùng sức, trước sự ngăn cản của bọn họ biến mất tại chỗ.

"Đáng chết, đầu do chúng ta quá yếu!" Một tên lính gằn nhẹ.

Binh lính khác lộ ra vẻ mặt buồn giận.

"Cho dù thế nào, ta là thân binh của thiếu tướng Milos, đầu không thể nhìn trưởng quan của mình đi chiến đấu một mình!" Giọng điệu Âu Mạc kiên quyết, đi nhanh tới phòng ngự bên ngoài.

"Tôi cũng đi!"

"Còn có tôi."

Những binh lính khác cũng sôi nổi hưởng ứng, dứt khoát đi theo.

"Tất cả đứng lại!" Trung tướng Nader tức giận quát bảo ngưng lại, "Bây giờ tất cả đi chỉ làm vướng chân vướng tay thiếu tướng Milos thôi."

Mọi người nghe vậy, dừng bước chân lại.

Trung tướng Nader nói tiếp: "Tất cả cần phải tin tưởng trưởng quan của mình, hấn sẽ không đánh một trận mà không có sự chuẩn bị."

"Nhưng, chúng tôi sao có thể trở mặt nhìn thiếu tướng chiến đấu một mình?"

"Không, hấn không phải chiến đấu một mình." Trung tướng Nader đột nhiên nhìn chằm chằm màn hình.

Mọi người thấy sắc mặt hấn có dị biến, cũng vội vàng nhìn về phía màn hình, chỉ thấy trong đồng máy theo dõi cách đám người Milos không xa, xuất hiện một bóng dáng quen thuộc. Trên người "hấn" mặc một bộ giáp toàn thân vạn năm không thay đổi, dáng người nhỏ gầy, bước đi thản nhiên, vừa đi vừa giơ tay với Milos.

Hi, tôi đã đến!

Thật khó hiểu, vốn cảm xúc của nhóm lính đang nóng nảy, chỉ với sự xuất hiện của người này, tất cả đều bình tĩnh lại...

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyệt Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 54: Pháo Hoa

Dịch: Kidlove

An, An, bạn bè tốt của An, ta là năm hảo chân...

Khi An tiến vào căn cứ số 2, liền được năm hảo chân nhiệt liệt chào đón, chúng mang theo cảm xúc vui sướng kết bè kết đội chạy tới phía An.

【 đã lâu không thấy, nhóm bạn thân ~~】 An giơ tay lên trên cao.

Đã lâu không thấy, đã lâu không thấy, đã lâu không thấy...

An trong vòng vây của năm hảo chân chậm bước về đám người Milos, giống như lãnh đạo thị sát, muôn người chú ý.

Sau đó, tầm mắt An cũng bị tình huống trước mặt hấp dẫn, đám người Milos đang bị hơn trăm con U Liêm vây ở giữa một mảnh đất trống, trông giống như đã chuẩn bị tốt công kích, chỉ bởi vì An xuất hiện mà tạm ngừng.

Nhìn một vòng xung quanh, xa xa còn có một đám U Liêm đang quan sát, tính toán ban đầu ước chừng trước mắt có khoảng hai trăm con U Liêm, cũng không biết còn có bao nhiêu con ẩn trong chỗ tối.

Nghiêm túc mà nói, An cũng đâu nhìn được thân ảnh U Liêm đâu, cô nhìn được chỉ là ngọn lửa linh hồn trên người chúng. Chỉ cần là cơ thể có sức sống, bao gồm con người, đều có ngọn lửa linh hồn. Bọn họ trong mắt an chính là lập lòe ánh sáng trắng, chỉ là phần lớn không rõ ràng.

Nhưng ngọn lửa linh hồn của U Liêm lại dị thường lóa mắt, thậm chí còn vượt qua cả Quạ đầu đen.

"Anthony." Milos cảnh giác tăng cao nhưng không quên vui mừng quay đầu nhìn An.

Cùng với bước tiến đến gần của An, U Liem xung quanh chậm rãi thu hồi móng vuốt lưỡi hái, lui về sau vài bước.

An tất nhiên sẽ không cho rằng chúng nó bị khí phách của cô dọa sợ, chỉ là vì số lượng lớn nắm hảo chân tụ tập nên khiến chúng tạm thời từ bỏ công kích.

Hơi thở Milos đầu tiên biến hóa, vừa nãy cảm giác áp bức vẫn luôn quanh quẩn trong lòng, thì giờ bởi vì sự xuất hiện của An mà dần bình ổn.

"Hắn chính là Anthony?" Vuru Ân rất hứng thú nhìn thân ảnh gầy gò xuất hiện trong máy theo dõi.

"Vâng, đúng vậy." Valaneuar đáp, ánh mắt cũng không rời khỏi màn hình theo dõi.

An không mang theo vũ khí, cũng không có bất kỳ hành động phòng bị nào, cứ như tản bộ trong sân vắng không bóng người.

Từ bên ngoài theo dõi, tất cả mọi người đều nín thở nhìn một màn này, chờ đợi sự xuất hiện một màn hai kẻ mạnh liên thủ xuất sắc.

An lặng yên đi đến bên người Milos, ngay sau đó cảm ứng được tầm mắt của ngoại giới, cô chậm rãi ngừng đầu nhìn máy theo dõi trong không trung, một lát sau, đột nhiên giơ ngón tay giữa trước ống kính: "Xem lông gì! Có trả tiền không?"

Phốc! Một sĩ quan trong phòng họp vừa uống xong một hộp trà thiếu chút phun ra.

Nima, đây là phát sóng trực tiếp toàn căn cứ đấy nhé! Bọn họ hẳn trưởng đợi gần nửa buổi, kết quả chờ đợi là một ngón giữa sao? Thật là đã gặp qua kiêu ngạo nhưng chưa từng thấy kiêu ngạo như vậy bao giờ!

Tiêu tử này nếu là thủ hạ của lão tử, nhất định không thể không chính chết "hắn". Không ít sĩ quan suy nghĩ trong lòng như thế.

So sánh với những vị sếp sĩ quan giàu cảm xúc thì những người khác lại e sợ thiên hạ không loạn mà trâm trồ khen ngợi. Cho dù người đã từng hay chưa từng tiếp xúc với Anthony, đều vì động tác này của cô mà nháy mắt kéo gần khoảng cách. Thật dũng cảm, quả nhiên dám trực diện với uy quyền thượng cấp!

"Anthony, cậu đây là?" Milos bình tĩnh hỏi.

【ngón tay bị chuột rút.】 An đáp lại như vậy.

Milos: "..."

An nhìn bốn phía, sau đó chỉ tay vào trung tâm chỉ huy, ý bảo hắn mau dẫn người rút lui.

Milos gật đầu, hắn cũng phát hiện U Liêm đã rút đi sát khí, đúng là thời cơ tốt để rút lui.

Song, bọn họ vừa mới di chuyển vài bước, sát khí mãnh liệt lại lần nữa xuất hiện tấn công bọn họ, vô số tầm mắt lạnh như băng gắt gao quấn chặt trên người bọn họ, khiến lông tóc bọn họ đều dựng đứng, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Có bao nhiêu con?" Milos nhỏ giọng dò hỏi.

An đứng ngay phía sau hắn, nhả một tin: 【Trong vòng năm mươi mét, có một trăm con, ngoài ba trăm mét còn có một trăm con nữa.】

Khoảng cách gần như vậy, số lượng lại nhiều như vậy, bọn họ muốn rút lui toàn thân e không dễ dàng. Về mặt Milos ngưng trọng, nhanh chóng nghĩ đối sách trong đầu.

An thử dùng ý thức giao lưu với đàn U Liêm, đáng tiếc người ta căn bản không thèm nhìn, vẫn như cũ đóng vai nhân vật phản diện lãnh khốc vô

tình.

Thật khó để sống chung...

【 không dễ ở chung, không dễ ở chung! 】 nhóm năm hảo chân cùng chung cùng chung kẻ địch.

Cho nên, chúng ta không cần người bạn không thật tâm với chúng.

【 không có bạn thật tâm, không có bạn thật tâm! 】 nhóm năm hảo chân ở bốn phía đều tụ lại bên người An, bày ra dạng mũi tên, đằng đằng sát khí thẳng tắp nhắm vào đám U Liêm, trấn áp tất cả đám U Liêm.

Năm chân khuân, khi nào các người học được cách thức tạo thành tổ đội pháo hoa vậy! An ngạc nhiên.

【 tổ đội, tổ đội. 】 Được An khen ngợi, nhóm năm hảo chân đặc biệt vui thích, mũi tên trên không trung lập tức biến thành pháo hoa, nổ rộ từng cái lại từng cái. Sát khí nháy mắt biến mất không còn bóng dáng, nhân sinh thay đổi quá nhanh, U Liêm đâu có chút ngốc nghếch.

Khụ, thật xấu hổ, tuy rằng bây giờ không phải đúng thời cơ, nhưng An vẫn không nhịn nổi cười! Sao các người lại mạnh đáng yêu như vậy chứ?

【 thật sự tốt, chính là rất tốt ~~ 】

An cúi đầu, bả vai run rẩy.

Milos khó hiểu liếc mắt nhìn An: "Xương bả vai bị gãy rời từng cái à?"

An: Thật sự là là hàng vứt đi... Không biết bán manh thì cứ thành thật làm một mỹ nam tử yên tĩnh đi!

Milos: "Kỳ quái, sao sát khí lại biến mất? Đám U Liêm này đang làm gì?"

Ha hả, chúng đang bị tinh thần đại đội năm hảo chân công kích đó.

An cũng nhờ năm hảo chân thử giúp bọn họ tìm một con đường an toàn.

Nhóm năm hảo chân quả là những tiểu thiên sứ tri kỷ, lập thức biến thành hai bức "tường cao" ngăn cản nhóm U Liêm ở bên ngoài, vì đám người An mà thành lập một con đường an toàn đi tới trung tâm chỉ huy.

Năm hảo chân không có bất kỳ lực sát thương nào nhưng chúng có địch ý sẽ làm U Liêm nôn nóng bất an. Chúng vốn vì năm hảo chân mà đến, nếu năm hảo chân cự tuyệt dung hợp với chúng thì không thể nghi ngờ, đây là đả kích thật lớn đối với chúng.

Vì thế, dưới sự căm thù của nhóm năm hảo chân, U Liêm chỉ có thể nhượng bộ. Nhưng, An biết đây chỉ là tạm thời. Tuy rằng chưa tiếp xúc nhiều với chúng, nhưng cô cảm giác loại sinh vật tên U Liêm này không phải là những kẻ dễ bị lừa.

【 đi thôi. 】 Đột nhiên, "người tới" bên tai trái Milos vang lên giọng nói âm trầm quý âm, màng tai hắn run lên, quay đầu nhìn lại, vừa vặn thấy An đóng thiết bị cá nhân, lập tức mệnh lệnh đi về trung tâm chỉ huy.

"Tạm thời an toàn, mọi người đuổi theo." Milos vẫy tay với binh lính, ý bảo mọi người đi theo phía sau An.

Bọn lính không dám trì hoãn, nhanh chóng đuổi theo.

Milos cản ở phía sau, thẳng tới khi người lính cuối cùng an toàn tiến vào căn cứ, hắn mới đi vào bên trong cửa.

Mọi người tiếp ứng chờ ở cửa khi nhìn thấy bọn họ an toàn trở về đều lộ nụ cười tươi vui sướng trên mặt.

Bọn họ vốn tưởng rằng sẽ có một trận ác chiến, không nghĩ lại đơn giản thoát hiểm như vậy. Tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng chỉ cần mọi người bình an vô sự thì đều là chuyện tốt.

An cũng được mọi người nhiệt tình nghênh đón, một đám chạy tới bắt tay cô, "chiêm ngưỡng" ngọn cờ hồng cao thủ.

"Được rồi, từng người trở về đơn vị, tiếp theo chúng ta cần nghiên cứu kế hoạch tác chiến sắp tới." Về mặt Milos nghiêm túc quát bảo đám lính có chút hành vi "bệnh trĩ" ngừng lại. Từng tay con sói sờ gì trên người An! Không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao? Hiểu phép lịch sự không hả? Trở về đi đâu sao chép ba trăm lần quy tắc quân nhân cho hần!

An cũng không đúng, sao lại có thể tùy tiện để nam nhân khác sờ trên người? Không biết mình có bao nhiêu thiệt hại sao?

Thiếu tướng Milos dường như đã quên hần chính là kẻ khiến An ăn bao nhiêu thua thiệt, là người không lịch sự nhất sao?

Milos lạnh mặt mang An từ trong đám sói con ra, đi nhanh tới khu đi đầu khiên.

Một đám người đang xem trận chiến bên ngoài, đang thảo luận chuyện vừa phát sinh.

"Đám thú lười hái kia rời đi sao? Sao lại không công kích bọn họ?" Một sĩ quan kỳ quái hỏi.

Những người khác cũng tỏ vẻ khó hiểu.

Vưu Ân không để ý tới mọi người thảo luận, vẫn đang click mở máy theo dõi, không ngừng xem đi xem lại, bất kỳ chi tiết nào cũng không bỏ qua.

Rất nhanh, hần đã phát hiện ra một ít manh mối. So sánh tình hình trước và sau khi Anthony xuất hiện, không khí chiến trường hoàn toàn khác biệt. Trước khi "hần" xuất hiện, về mặt mọi người đều khẩn trương như đám đại địch, ngay cả Milos cũng là về mặt nghiêm túc cẩn thận. Nhưng sau khi "hần" xuất hiện, mọi người giống như ngày mưa thấy nắng, lập tức bình tĩnh lại.

Thẳng tới khi mọi người bình an trở lại trung tâm chỉ huy, "hắn" hình như đầu không có bất kỳ hành động đặc biệt nào... Ừ, trừ lúc dựng ngón tay giữa không trung.

Lần đầu tiên bọn họ rút lui ngừng lại giữa chừng, hẳn là vì bị U Liêm uy hiếp. Nhưng sau mấy phút giằng co, lần thứ hai rút lui lại thành công. Trong khoảng thời gian ngắn này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Vưu Ân lưu ý hành động Anthony mấy lần dùng thiết bị cá nhân gửi tin cho Milos, bọn họ lưng tựa lưng, còn phải làm đi đầu thừa dùng thiết bị liên lạc sao? Cái hành động này chẳng lẽ có ý nghĩa đặc biệt nào đó sao?

Tóm lại, từ khi Anthony bắt đầu xuất hiện, toàn bộ hành động đầu không đúng rồi, dường như hiện thực tàn khốc liên biến thành không khí thoải mái nhẹ nhàng... Đây là kỹ năng thần kỳ gì?

Vưu Ân hứng thú với Anthony hơn Milos nhiều, về sau có cơ hội nhất định phải chính mắt trông thấy người này.

Khác biệt với Vưu Ân, Lan Tước thấy Milos và Anthony như cái ghen tị tồn tại ở cổ họng, ngón tay hắn vạch qua màn ảnh, ngay sau đó nhẹ nhàng bắn ra, trong màn ảnh lập tức xuất hiện hình ảnh máu văng tung tóe khắp nơi, thật giống như cơ thể con người bị bạo nổ vậy...

Milos mang An đi vào khu đi đầu khiên, mọi người bên trong sôi nổi cúi chào bọn họ.

"Vất vả, thiếu tướng Milos, còn có trung sĩ Anthony." Trung tướng Nader thành khẩn cảm ơn bọn họ.

"Không cần." Milos đi đến trước một đài bằng thủy tinh thật lớn, nhìn thi thể U Liêm phía trước, hỏi: "Các vị nghiên cứu thế nào rồi?"

"Chúng tôi đã tiến hành phân tích số liệu lập thể với nó, phát hiện đây là một sinh vật cực kỳ cường đại." Một nghiên cứu giả đáp: "Chúng có bộ da cứng như áp giáp bằng kim loại nặng, nhiệt độ cơ thể cực thấp, cơ bắp vạm

vỡ, có sức nhảy kinh người, càng quan trọng hơn, chúng có năng lực ẩn hình, lấy trình độ kỹ thuật khoa học trước mắt, không thể phá vỡ"

"Cái này tạm thời để qua một bên, các vị có phân tích ra nhược điểm của chúng không?"

Về mặt nghiên cứu giả khó xử, nói: "Cơ của chúng chính là bộ phận yếu nhất, những chỗ khác, kể cả đôi mắt cũng đều có chức năng phòng ngự cực cao. Song, nếu có thể ngăn cản chúng ẩn hình thì dù biết được nhược điểm của chúng cũng rất khó giết chết chúng."

Milos có hơi chút thất vọng, đi đầu này hẳn đã sớm biết, tuy rằng bắt được một con U Liêm nhưng đáng tiếc lại không thu hoạch được tin tức hữu dụng.

Nếu thật sự không có biện pháp, vậy thì chỉ đành phiến toái An. Cô xác định vị trí, còn hẳn ra tay giết chết từng con U Liêm. Nhưng cái hành động này chỉ có thể tiến hành âm thầm, tiêu diệt từng bộ phận, một khi bị bao vây tấn công, cho dù là hẳn cũng khó có thể toàn thân thoát ra.

An duỗi tay gõ giáp xác U Liêm, phát ra tiếng rên. Giáp xác màu xanh lam giống như màu ngọc đen, che kín các ám văn, khi ánh sáng chiếu vào mới biến đổi màu sắc khác biệt.

Milos nhìn cô nghiêm túc nghiên cứu, thậm chí còn nhấc chân sau của xác chết lên, dường như định tò tay vào tìm kiếm.

Milos nhanh tay lẹ mắt bắt cổ tay cô, ngăn cản hành vi cô tiếp tục "dâm loạn" xác chết: "Công tác này cứ giao cho nhân viên nghiên cứu đi."

"Để Anthony nhìn một chút cũng không sao, "hắn" thường xuyên hoạt động nơi dã ngoại, nói không chừng sẽ phát hiện được gì đó." Trung tướng Nader cười mở miệng nói.

Milos không dấu vết trừng mắt nhìn hắn. Không có việc gì thì cần mở miệng à? Không biết lòng hiếu kỳ của con khô lâu này rất lớn sao? Nếu cô ta nổi hứng tự mình giải phẫu thi thể, luyện hóa xương cốt thành khô lâu

thì làm sao bây giờ? Hừ chết các người là chuyện nhỏ, bại lộ lại là chuyện rất lớn đấy!

Cũng may An không có kiên trì, thu hồi móng vuốt tìm kiếm bí mật kia, biết thân biết phận lùi sang một bên.

Mọi người tiếp tục thảo luận kế hoạch bố trí tác chiến một chút, sau đó kết thúc hội nghị, từng người vội vã rời đi.

Trung tướng Nader vì đoàn người Milos an bài phòng nghỉ, để bọn họ nghỉ ngơi thật tốt, tùy thời chuẩn bị nghênh đón trận chiến sau đó.

"Thiếu tướng Milos, phòng nghỉ của ngài ở đây ạ!" Âu Mạc báo cáo.

"Anthony ở đâu?"

"Cậu ta ở cùng một phòng với tôi!"

Milos há miệng, nghiêm mặt nói: "Buổi tối ta và Anthony còn có chút chuyện cần thảo luận, tạm thời để cậu ta ở cùng một gian với ta."

"... Vâng!" Âu Mạc nhìn Milos, lại nhìn An, tự dưng có cảm giác mất mát tự nhiên nảy sinh, dường là thân binh thiếu tướng đại nhân, chênh lệch sao lại lớn như vậy!

Càng khiến người ta đau khổ hơn là, buổi tối có rất nhiều binh lính chạy tới phòng hẳn tìm Anthony. Lúc ăn tối, lúc tắm rửa, lúc đi WC, nima, biến về chỗ chặn của các người đi!

Âu Mạc bị té: Còn có để cho người ta ngủ yên không! Lăn đi, mẹ kiếp, biến đi nhanh cho tao!

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyệt Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 55: Cường Cường Liên Thủ

Dịch: Kidlove

Milos bước ra khỏi phòng tắm thì nhìn thấy An đang ngồi trên sofa chơi máy tính, bộ giáp vẫn còn mặc, nhưng mũ giáp đã được cởi ra, chỉ lộ một cái đầu xương trắng sáng lóa, hai hốc mắt ma quái nhấp nháy, hàm răng hoàn chỉnh gần như chiếm hết nửa khuôn mặt, ồm ồm, còn thiếu mất một viên.

Nếu bây giờ có người xông vào, nhất định sẽ bị bộ dạng ma quỷ này của cô dọa sợ. Milos thậm chí còn chuẩn bị tốt một lý do: "Đây là bộ giáp khô lâu căn cứ mới nghiên cứu, rất chân thật, kinh khủng, cực kỳ đánh lừa thị giác, càng quan trọng hơn là, nó có thể "Không một kẽ hở" khiến người không phát hiện ra bất kỳ một sơ hở gì!

An nhìn Milos đi ra, lập tức đóng lại thiết bị liên lạc, đứng lên bắt đầu cởi nhanh quần áo.

Milos: ... Ta biết em không có ý tứ gì và bản thân ta cũng không làm được gì. Nhưng, một nữ nhân đứng trước một nam nhân cởi quần áo là việc đúng sao? Ta sẽ cho rằng em đang câu dẫn ta đấy!

An không biết tâm lý Milos xao động phức tạp, cô ném quần áo, một thân xương cốt "Quyến rũ" đi vào trong phòng tắm, ngay cả cửa cũng không đóng!

Milos nhìn chằm chằm cửa phòng tắm nửa mở nửa đóng: Ta sẽ nhìn lên, nhất định sẽ nhìn lên. (An: Tới đi, anh cứ nhìn tha hồ, chỉ cần không sờ là được)

Milos mặc quần áo chỉnh tề nằm ở trên giường, nghe tiếng nước trong phòng tắm, trong lòng dị thường yên lặng.

Một lát sau, An mang theo một thân hơi nước bước ra khỏi phòng tắm, trên xương còn bọt nước, dưới ánh đèn lấp lánh động lòng người.

Thật là mộng ảo mỹ cốt xuất tục đờ (bức tranh bộ xương đẹp tắm)...

Milos vẫy tay An: "Lại đây, ta lau giúp em."

An lắc đầu tỏ vẻ không cần, cô thích khô tự nhiên.

Milos lại nói: "Em xác định kê khở trên từng khối xương của em đầu rửa sạch hết?"

An nhìn thân thể mình, khắp nơi đều là xương, cảm thấy Milos nói có vẻ đúng, vì thế ngẩng xuống bên người hắn, thuận tiện đưa cho hắn một cái khăn lông.

Milos cho rằng hắn rốt cuộc cũng có thể quang minh chính đại sờ xương, kết quả An trực tiếp tháo một chân mình ra, đưa tới tay hắn, sau đó lại tháo đầu mình xuống, cần khăn lông, giống như đối đãi với đồ cổ mà bắt đầu nghiêm túc cẩn thận chà lau.

Milos cần một xương chân: "...". Cùng một con khô lâu ở chung thật sự là còn cần phải học tập thật nhiều kỹ năng.

Đúng lúc này, thiết bị cá nhân truyền tới tin tức: 【Cổng tan xương nát thịt mở ra, cung nghênh cốt vương bệ hạ giá lâm ~~】

Nhóm cốt binh đầu có thành ý như vậy, An tự nhiên cũng muốn thôi phờng, vì thế thừ dịp khe hở xương đang lau, kích vào 【tan xương nát thịt】.

Cốt binh số 1: Bệ hạ, thật là muốn chúng ta chết!

Cốt binh số 2: Xin trang điểm! Xin chụp ảnh chung!

An nghĩ một chút, cần cameras chụp một góc độ không t ờ bộ xương khô của mình, r ằng r ắc chụp một bức ảnh lớn và truy ền đi.

Milos: " ... " C ứ lộ ánh sáng bộ dạng mình như vậy là tốt sao?

Cốt binh số 3: ... Không h ỡ là cốt vương bệ hạ, lớn lên uy vũ khí phách như vậy!

Cốt binh số 4: Bộ xương tỏa sáng hai mắt này mua ở đâu vậy? Tôi cũng muốn có một cái.

Cốt binh số 5: +1, nhìn có vẻ rất xinh đẹp.

Cốt binh số 6: Chúng ta h ản mỗi người đ ều cần một cái, như vậy mới thể hiện được đặc sắc 【 tan xương nát thịt 】 chúng ta.

Cốt binh số 7: Ý kiến hay!

Cốt binh số 8: Tán thành!

An không vui, mỗi người đ ều một cái thì ch ẳng phải quá hạ giá sao?

Cô nhìn Milos, đột nhiên đặt đ ầu mình bên mặt Milos, lấy tốc độ sét đánh nhanh chóng chụp một bức hình chung, r ồi truy ền đi.

Milos: " ... "

Cốt binh số 1: (☉ 0 ☉)!

Cốt binh số 2: (☉ 0 ☉)!

Cốt công (trung tướng Nader): (☉ 0 ☉)!

Cốt binh số n: (☉ 0 ☉)!

Cốt binh số 7: Vừa r ồi hình như có một thứ kỳ quái trà trộn vào.

Cốt công (trung tướng Nader): Số 7, buổi tối đưa tin tới phòng ta.

Cốt binh số 7: Ta sai rồi! Xin hãy buông tha!

Cốt binh số n: Bảo trọng, huynh đệ, một đường đi mạnh khỏe.

Cốt binh số 7: (┐__┐)

Cầm An rung động, hết sức vui mừng, trên tay dùng sức, thiếu chút nữa làm trật khớp mình.

Milos liếc mắt nhìn cô, gia hỏa này chơi đùa cũng rất lớn.

Hắn nhìn bức ảnh trên màn hình kia, lặng lẽ mở thiết bị cá nhân của mình, tiến vào 【tan xương nát thịt】, bấm, lưu giữ!

Nhìn kỹ thì một người đẹp trai, gần như là gương mặt đạt tiêu chuẩn đẹp nhất của con người, một người yêu dã lòng người (?), hoàn toàn là vẻ đẹp nhất của khô lâu. Bọn họ rất xứng, Milos âm thầm gật đầu.

Dưới sự trợ giúp của Milos, sau khi lau khô cả trong lẫn ngoài, An đứng dậy hoạt động tứ chi, sau đó mặc lại bộ giáp, sau đó như nghĩ tới cái gì, gửi tin cho Milos: 【cho tôi mấy bộ giáp, tôi còn mỗi bộ này thôi.】

"Ừ, không thành vấn đề lúc này chuẩn bị cho em mười bộ."

An thỏa mãn, đóng lại thiết bị cá nhân của mình, nằm nhoài ra sofa, bắt đầu nghiên cứu cốt điều của cô.

Milos không quấy rầy cô, nằm trên giường nhắm mắt dưỡng thần, chỉ mười giây sau liền ngủ. Hắn là chủ lực chiến đấu, yêu cầu luôn luôn bảo trì trạng thái tốt nhất nên luôn nắm chặt thời gian nghỉ ngơi dưỡng sức. Hơn nữa, có An bên người, hắn cảm thấy rất an tâm, ngủ cũng ngủ rất ngon.

An cũng nghe được tiếng ngáy rất nhỏ, âm thầm bội phục kỹ năng nói ngủ liền ngủ của Milos.

Cô không thể ngủ, nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ, xung quanh đều yên tĩnh, chỉ có mình cô là thức, loại cảm giác này... thật sự là tịnh mịch như

tuyệt.

Cũng may, những U Liêm đó không hoạt động buổi tối mà tìm mấy góc ngủ đông. Di? TT đâu nhỉ? An cũng cảm nhận được linh hồn khô lâu U Liêm TT dao động, còn ở khoảng cách không quá 300m.

An thử triệu hoán, kết quả gia hỏa kia không màng để ý. Được rồi, về sau vẫn còn nhiều cơ hội dạy dỗ lại.

Ba giờ sau, Milos tỉnh ngủ. Hắn đứng dậy sửa sang lại quần áo, nói với An: "Ta muốn tới trung tâm chỉ huy, em đi cùng tôi hay là ở lại trong phòng?"

An chỉ xuống đất, ý nói mình ở lại phòng.

Milos gật đầu, hắn vừa bước ra ngoài vừa dặn dò: "Nhớ đội mũ giáp, đừng để người khác nhìn thấy. Còn có, tận lực giữ khoảng cách với những binh lính khác, miễn cho bại lộ thân phận."

An xua tay, được rồi, cô biết rõ, anh cứ đi việc của anh đi.

Vì vậy, Milos rời khỏi phòng và nghiên cứu chiến thuật với trung tướng Nader.

An cần lõi nguyên liệu, ma trời chớp động, đột nhiên nghĩ tới một điểm nhỏ, có lẽ cô nên thử xem.

Không biết qua bao lâu, trong căn cứ vang lên một tiếng cảnh báo chói tai.

Milos và Nader lập tức triệu tập binh lính, chuẩn bị ứng chiến.

Số người trong căn cứ chen chúc, nháy mắt khẩn trương tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến tranh. Nhẹ nhõm tối hôm qua tựa như phù dung sớm nở tối tàn, biến mất không thấy bóng.

Khu cách ly số 5 lại lần nữa bị U Liêm tập kích, lần này càng thêm hung mãnh.

Milos dẫn lính vội vàng chạy tới cứu viện, mặc dù không thể tiêu diệt địch nhân, cũng cần phải dựng lại phòng tuyến cho khu cách ly, nếu không người bên trong bị chết là đi đâu không thể nghi ngờ.

Milos dựa vào độ sát khí mạnh yếu xung quanh cẩn thận dẫn theo binh lính tiến lên. Nhưng hần trăm triệu lần không nghĩ tới, U Liêm lần này lại thay đổi sách lược.

"A!" Một người lính kêu thảm thiết một tiếng, bị lưỡi hái đâm thủng trái tim, ngã xuống đất bỏ mình.

Milos âm thầm cả kinh, binh lính kia cách hần quá xa, căn bản không kịp cứu viện. Đây là trùng hợp hay là...

Không kịp ngẫm nghĩ, đội ngũ phía sau lại có một tên lính bị tấn công, đầu lia khỏi xác, máu tươi phun tung tóe lên người vài tên lính kế cận.

Sắc mặt bọn lính trắng bệch, tim nhảy rộn. Bọn họ cũng coi như là người đã trải qua chiến tranh, nhưng cho tới bây giờ không có sợ hãi giống như hôm nay, ngay cả bóng địch nhân cũng không thấy đã bị đối phương giết chết, loại cục diện không có sức phản kháng này, không thể nghi ngờ đã tạo ra áp lực to lớn trong lòng bọn họ.

Không phải trùng hợp. Trong lòng Milos chắc chắn, đàn U Liêm này quả thật có chỉ số thông minh rất cao, biết sử dụng chiến thuật. Chúng lần này cố ý tránh hần, lựa chọn binh lính xa hần nhất để hạ thủ, khiến hần không kịp cứu viện, bọn chúng biết hần có thể cảm ứng vị trí của chúng.

Hơn nữa, xung quanh khẳng định chỉ có mấy con U Liêm, nếu không hần không có khả năng không phát hiện ra.

Mấy con U Liêm này phát huy rất tốt ưu điểm của chúng, giống như u linh xuyên qua cơ thể binh lính.

"Mọi người dựa sát vào ta!" Milos lớn tiếng hạ lệnh.

Lời còn chưa dứt, lại có hai gã binh lính chết thảm tại chỗ.

Tâm tình Milos nặng nề, hắn mang binh nhiều năm, đây là lần đầu tiên có cảm giác một trụ không chống được nhà. Bọn lính hoàn toàn không phải là đối thủ U Liêm, một mình hắn căn bản không thể chu toàn đại cục. Đây không chỉ yêu cầu hỏa lực lớn mạnh và chiến thuật chiến lược chiến tranh quy mô lớn có thể dùng, địch nhân trước mắt là một đám sát thủ ẩn hình thông minh, năng lực tác chiến một mình rất cường đại, vũ khí bình thường không có khả năng gây sát thương lớn với chúng. Đối với nhân loại, chúng gần như chỉ cần một kích giết chết.

Chẳng lẽ thật sự không có biện pháp? Mấy con U Liêm khiến bọn họ bó tay không biện pháp sao? Con người trước mặt sinh vật này lại nhỏ yếu như vậy sao?

Không! Milos trợn hai mắt, máu toàn thân sôi trào, cơ bắp phình lên, tóc hơi dựng lên, một cỗ năng lượng lớn dao động, nổ tung trên người hắn, sau đó đẩy ra bên ngoài, bao phủ toàn bộ binh lính.

Bọn lính chỉ cảm thấy đầu óc mình tỉnh táo, trong lòng dường như phun trào sự chiến ý không lồ, nhưng chỉ nháy mắt biến mất mà thay thế thành dũng khí hào hùng.

Tuy rằng thương vong vẫn xảy ra, nhưng kỳ quái là, bọn họ không còn có cảm giác sợ hãi nữa, ngay ngay có thứ tự dựa sát vào Milos.

Ánh mắt Milos đông lại, thân ảnh thuấn di, che trước mặt một người lính, quơ đao bổ về phía không trung. Chỉ nghe "chi" một tiếng, mặt đất xuất hiện mấy vết trầy thật dài.

"Đội 1 đánh bằng phạm vi lớn, đội 2 phụ trách phong tỏa mục tiêu." Milos tập trung tinh thần cao độ, vừa phòng bị U Liêm, vừa hạ lệnh.

"Vâng." Mọi người nhận được mệnh lệnh, từng người hành động, nhanh mà không loạn, phát huy hiệu suất tác chiến cực cao.

Người theo dõi nhìn thấy một màn này đầu tiên không khỏi trợn tròn mắt kêu gọi một tiếng. Vừa mới nãy, họ còn nghĩ rằng quân lính bị U Liêm tập

kích sẽ tan rã, không nghĩ tới chỉ vài phút liền khôi phục trấn định, tổ chức phản kích.

Một sĩ quan hâm mộ, nói: "Nếu là quân của tôi thì tốt rồi, lâm nguy không sợ, kỷ luật nghiêm minh, thật là một đám chiến sĩ tốt."

Bọn họ cũng không biết, những binh lính này trấn định đều vì chịu ảnh hưởng từ bùng nổ tinh thần trấn an và khích lệ trong lúc Milos vô ý thức tạo ra. Nếu đổi lại là bình thường, ít nhất sẽ có một nửa binh lính sợ hãi hoảng loạn, sau đó rút dây động rừng, cuối cùng sẽ tạo thành đại bại.

Chỉ có vài người tâm tư tỉ mỉ nhìn ra chút manh mối.

Còn Anthony ở trong phòng chế tác cốt điều lại nhận được không ít người gọi điện tới, phần lớn là từ 【tan xương nát thịt】. Một số ít người không tham dự chiến đấu đều đang xem trận chiến thông qua video, phát hiện không thấy Anthony thì vội vàng gọi cho cô.

An không để ý đến bởi cô còn đang tập trung công việc trên tay, thẳng tới khi cốt điều hoàn thành, cô mới cẩn thận thiết bị cá nhân và tắt đi tin tức, đeo lên tay, sửa lại mũ giáp và chậm rãi đi ra khỏi phòng, thẳng tới vị trí của đám người Milos.

Dưới sự chỉ huy của Milos, hành động mọi người dần dần có chút ít hiệu quả, ít nhất thương vong đã giảm nhỏ, U Liêm không thể đến gần đội ngũ, bọn họ cũng không thể dễ dàng bắt thân ảnh đối phương.

Tầng phòng ngự bên trong khu cách ly sắp bị U Liêm công phá, thời gian vô cùng gấp rút, Milos lại không thể tiến lên, chỉ có thể kiên nhẫn dẫn đội ngũ đi tới gần khu cách ly.

Lúc này, nếu có người có thể giúp hấn cản ở phía sau thì thật là tốt!

Đang nghĩ như vậy, đột nhiên cảm giác được sát khí truy đến từ bên trái phía sau. Milos nhanh chóng chuyển hướng, đang chuẩn bị chạy đến chặn lại thì thấy một ánh sáng hiện lên, một tấm lưới trong suốt hạ từ trên trời xuống, bao phủ một con U Liêm.

Mặc dù không thể nhìn thấy bóng dáng U Liêm nhưng chiếc lưới lại buộc vòng quanh thân hình nó. Binh lính thấy nó gần mình như vậy, lập tức vung trường đao chém mạnh vào cổ nó.

Vài tên lính ở kế cận cũng rới rít hỗ trợ, hợp lực công kích một vị trí, rốt cuộc cũng chém được con U Liêm kia.

Mọi người hưng phấn khê hô một tiếng, đây là lần đầu tiên bọn họ thành công đánh chết một con U Liêm.

"Chú ý, lại có một con U Liêm đến gần, không, là hai con, hướng ba giờ!" Milos lớn tiếng nhắc nhở.

Trái tim những người lính căng thẳng, lập tức khôi phục đội hình, chuyển sang hướng ba giờ, đúng lúc nhìn thấy một bóng hình quen thuộc chạy tới phía bọn họ, sau đó cách người lính gần nhất năm mét nhảy dựng lên, hai tay mở ra về phía hai bên trái phải, hai tấm lưới khí lại mở ra và giam giữ hai con U Liêm ở trên không trung.

Lưới khí lóe lên, có chút sáng, An kẹp giữa hai con U Liêm, giống như mang theo hai hộ vệ ẩn hình, vững vàng rơi xuống đất.

Một màn này quá mức lóa mắt, cho dù là người đứng bên ngoài theo dõi hay là người trong cuộc đều trợn mắt há hốc mồm.

Milos không biết từ khi nào đã chuyển ra phía sau một con U Liêm, nâng đao chém xuống.

An cũng nhảy lên lưng một con U Liêm khác, một tay giữ đầu hấn, một tay rút cốt đao, dùng tự quyết "lực" cắm thẳng vào khớp xương cổ của nó.

Chỉ nghe "keng keng" hai tiếng, phía bên Milos bay lên cao một cái đầu, mà bên này của An, xương cổ U Liêm nổ tung, đầu lạch cạch một tiếng lăn xuống mặt đất.

Sau đó, hai người giống như đã thương lượng xong, đồng thời thu đao, thân hình cao lớn đứng nghiêm.

Bọn họ một người cao to, một người gầy thấp, vẫy tay liền chém chết U Liêm dưới đao, tư thế quyền rũ kia, thật làm người nhiệt huyết sôi trào.

Cao thủ, chính là khí phách như vậy!

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyết Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 56: Chiến Đấu Đi

Dịch: Kidlove

Anthony vừa dùng lưới gì vây U Liêm nhỉ? "Hắn" sao lại chuẩn xác tìm được vị trí của U Liêm?

Khiếp sợ xong, trong lòng mọi người nổi lên nghi vấn. Nhưng lưới khí trên thi thể U Liêm đã biến mất, bọn họ không thể tìm ra được đáp án.

(Truyện được đăng tại truyencuatoi.com và meomoon86.wordpress)

"Đó là cái gì?" Trong phòng họp căn cứ số 3, một sĩ quan thắc mắc nói, "Chẳng lẽ là hàng rào điện?"

"Không phải hàng rào điện." Một sĩ quan khác phản bác, "Nếu hàng rào điện hữu dụng thì trung tướng Nader đã không bị ép đến tình trạng bây giờ."

"Vậy thì là cái gì? Nhìn thời gian chiến đấu không quá dài, ước chừng chỉ mất có 5 giây nhưng quan trọng nhất là có tác dụng."

Mọi người nghị luận sôi nổi, hứng thú dâng cao.

Lúc này, một sĩ quan mở miệng: "Tôi phải nói, đó là thứ gì cũng không quan trọng, nó thậm chí không có bất kỳ lực sát thương gì, gần như chỉ ép U Liêm hiện thân mà thôi. Điều quan trọng là Anthony có khả năng xác định chính xác vị trí của U Liêm. Nếu như không có "hắn" định vị, cho dù có vũ khí mạnh mẽ hơn nữa cũng không thể phát huy ra uy lực chân chính."

Vưu Ân gật đầu: "Đúng vậy. Milos tuy rằng cũng có thể phán đoán vị trí U Liêm, nhưng so sánh với nhau, Anthony càng chính xác hơn, giống như

có thể nhìn thấu thú lười hái ả hình vậy."

"Ngay cả ra đa dò tìm cũng không quét được, "hắn" lại có thể?"
Valaneuar lần này tỏ vẻ hoài nghi.

"Sự thật không phải đang đặt ở trước mắt hay sao?" Vu An chỉ về hình ảnh được phóng to từ trong máy quay, từ khi an xuất hiện đến khi cô giải quyết U Liêm, trước sau chỉ chưa tới một phút đồng hồ, nhưng lại để mọi người đặt ra nhiều nghi vấn.

"Xung quanh chỉ có mấy con U Liêm?" Milos đến bên người An, hỏi.

An nhìn xung quanh một vòng, giờ nắm ngón tay.

"Vậy không cần chậm trễ thời gian, lập tức tiến vào khu cách ly, làm phiền em cản phía sau giúp ta."

An gật đầu.

Milos lần nữa tiến hành an bài nhiệm vụ, sau đó mang theo đội ngũ lao vào khu cách ly số 5.

An cũng im hơi lặng tiếng đi phía sau đội ngũ, lại khiến trong lòng binh lính sinh ra một loại cảm giác an toàn kỳ diệu. Khác với Milos mạnh mẽ ổn định nhân tâm, đối với sự tồn tại của an lại khiến người ta cảm thấy yên tâm và buông lỏng, giống như có thể tiêu trừ mọi áp lực vậy. Mới vừa rồi trong lòng mọi người đều khẩn trương lo lắng, giờ thay vào đó là cảm xúc phấn chấn mãnh liệt.

Vòng bảo hộ bên trong khu cách ly số 5 đã bị U Liêm phá hoại mọi nơi, nếu không ngoài ý muốn, chúng nó rất nhanh có thể đi vào phòng cách ly.

Tiếng chuông cảnh báo trong khu cách ly không biết khi nào đã ngừng, bốn phía đều yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân chậm chạp và tiếng hít thở của mọi người.

(Truyện được đăng tại truyencuatoi.com và meomoon86.wordpress)

Đúng lúc này, Milos đột nhiên dừng bước chân, đứng tử hờ co lại, cơ bắp toàn thân căng thẳng, một cỗ hơi thở nguy hiểm ập vào trước mặt.

Lúc này bọn họ đang ở cửa hành lang, trước mặt là hành lang tối tăm trống trải dài chừng 25 mét, vách tường loang lỗ, cửa kim loại cuối đường còn bị cắt thành mấy đoạn, ngổn ngang thành hai nửa dưới mặt đất. Bên trong cánh cửa yên tĩnh không tiếng động, lấy thị lực của Milos cũng chỉ có thể nhìn rõ cảnh vật trong phạm vi tầm mắt mình.

Nhưng bây giờ, Milos không phải lo lắng tình huống bên trong cánh cửa kim loại kia mà là hành lang trước mắt. Nếu hắn cảm giác đúng thì bên trong hành lang cất giấu ít nhất hơn mười con U Liêm.

"35 con." "Người tới" bỗng nhiên vang lên âm thanh bên tai trái 【 hành lang 16 con, phía sau 5 con, còn có 14 con ở trên đỉnh đầu. 】

Vẻ mặt Milos nghiêm lại, nhỏ giọng hỏi: "Cô nắm chắc giải quyết mấy con?"

【 có binh lính trợ giúp, hơn mười mấy con hai mươi con không thành vấn đề 】

Milos lập tức nghĩ đến An sử dụng loại cốt điều lưới khí vừa rồi, chỉ cần để U Liêm hiện hình, nhóm lính có thể phát huy chiến lực của mình.

"Mọi người chú ý..." Milos vừa mới chuẩn bị thông báo binh lính đề cao cảnh giác thì cảm thấy sau lưng có một cỗ kính phong đánh tới. Hắn chột xoay người, lén người, quơ đao ngăn chặn.

Sau đó, là tiếng va chạm kim loại vang lên, U Liêm bốn phía đồng loạt phát động công kích mọi người.

An nhảy dựng lên, giơ tay ném lên không trung một cái, ánh sáng hiện lên, một U Liêm hiện ra trong lưới của cô. Loại lưới khí này không hạn chế hành động của U Liêm, tác dụng duy nhất chính là định vị.

Việc cô làm bây giờ, không phải là giết U Liêm mà là phá bỏ ảnh hình của chúng, sau đó để binh lính đối phó.

Milos thì phụ trách xử lý U Liêm không hiện hình, đồng thời tiêu diệt mục tiêu, bảo vệ an toàn cho binh lính.

Số lượng binh lính rất nhiều, năng lực tác chiến một mình tuy rằng kém hơn nhiều so với Milos, nhưng được huấn luyện nghiêm chỉnh, lại thiên về phối hợp tổ đội nên đối với U Liêm hiện hình cũng không phải không có khả năng đánh. Sau khi phá ảnh hình, ưu thế lớn nhất của U Liêm là cánh tay công kích và phòng ngự giáp xác, còn có lực nhảy siêu cường của chúng.

Vì lần chiến đấu này, An đã đặc biệt chuẩn bị số lượng lớn mấy loại cốt điều phụ trợ hình tự quyết "lưỡi", "khóa", "định" linh cốt và cốt điều bình thường phối hợp sử dụng linh hoạt như con cá bơi trong chiến trường hỗn loạn, vì các binh lính định vị U Liêm.

Dưới sự dẫn dắt của Milos và An, từng con U Liêm bị binh lính hợp lực tiêu diệt. Đang ở thế cực hết sức tốt đẹp, Milos và An đồng thời dừng động tác lại. Một người ngưng thẩn lắng nghe, một người quay đầu nhìn lại.

Có vô số con U Liêm đang chạy từ bốn phương tám hướng đến bên này, hàng lang, trần nhà, vách tường trong đều bị hư hại... Rất nhanh bao vây quanh mọi người.

An cũng đã tính toán một chút, ước chừng có hơn một trăm con. Lần này chắc không xong rồi, cô không có nhiều cốt điều định vị như vậy! Nếu chúng hợp lại, ở đây cũng chỉ có mình cô và Milos là có thể toàn thân thoát ra. Bởi vì hơn ba mươi con U Liêm kia đã khiến cả nhóm lính đều phải cố hết sức.

【 Nắm chân khuân, có thể giúp tôi xua đuổi những U Liêm kia không? 】 An rốt cuộc cũng quyết định kêu gọi những người bạn tốt của cô.

(Truyện được đăng tại truyencuatoi.com và meomoon86.wordpress)

【đuổi, đuổi, đuổi.....Đuổi không hết ㄗ__ㄗ, đuổi không hết ㄗ__
ㄗ...】

【sờ một cái, đừng thương tâm, chúng không phải bạn tốt, chúng ta về
sau không để ý tới chúng nữa.】 An an ủi.

【không để ý tới, không để ý tới, kiên quyết không để ý tới!
ψ(͡_)】 Nấm chân khuẩn cũng nóng nảy.

Một mảng lớn nấm chuẩn khuẩn tụ tập quanh An, một nửa tạo thành U
Liên, một nửa tạo thành trường đao, vèo vèo vèo vài cái cắt U Liên thành
vô số điểm nhỏ, sau đó tạo thành một con khô lâu thật lớn, rất quý dị nhìn
xuống U Liên, ý đồ muốn dùng An để uy hiếp trấn trụ chúng.

Hừ, sợ chưa!

An: Các người không phải là cáo mượn oai hùm đi...Chúng nó sẽ không
sợ...

Không nghĩ tới nấm hảo chân không trấn áp được đám U Liên này,
chắc hẳn chúng đã tính sẽ đại khai sát giới. Đây là một loại sinh vật lãnh
khốc tàn nhẫn, tình nguyện từ bỏ lợi ích của mình cũng không chịu để
người định đoạt.

Bởi vì người xem bên ngoài không nhìn thấy thân ảnh U Liên cho nên
cũng không biết tình cảnh nguy hiểm trước mắt của đám người Milos, cho
đến khi vài người lính bị cắt thành vài đoạn thì bọn họ mới ý thức được
tình huống không ổn.

Hơn trăm con U Liên cùng nhào tới đánh mọi người, Milos đã không
còn thời gian tiến hành bố trí chiến lược, chỉ có thể tận lực đánh chết mục
tiêu để đám lính tranh thủ đường sống.

An cũng dùng xong cốt điều hiện hình cuối cùng, trong một buổi tối, cô
thật sự không thể làm ra nhiều hơn.

Một khi đã như vậy...

【 trọng 】 !

Một con U Liêm rơi mạnh xuống đất, cánh tay ghim vào trong kim loại

【 duệ 】 !

Vậy chiến đấu đi!

An cầm cốt đao bổ ngang, lưỡi đao sắc bén tạo thành một đường sáng loáng trên không trung, máu tươi phun ra, cô thu đao, bóng dáng U Liêm hiện ra trước mặt, đầu chậm rãi rơi xuống, lộ ra vết cắt chính tề trên cổ.

Vài binh lính bên cạnh thấy vậy đều hít một hơi lạnh. Cánh tay này cần phải có lực bao nhiêu mới có độ chính xác như vậy?

An lúc này không rảnh lo lau vết máu trên mũ mà nhằm tới một U Liêm khác.

Ít đi An xác định vị trí, các binh lính hoàn toàn mất đi mục tiêu, chỉ có thể tập trung ở một chỗ, bị động phòng thủ. Giờ phút này, chủ lực chiến đấu chân chính chỉ có mỗi hai người An và Milos.

Milos khí thế kinh người, chiến ý bão táp, dưới sự vây công của U Liêm cứ một đao lại một đao hạ xuống, giống như chiến thần thu hái sinh mệnh của chúng, nhưng vết thương trên người hắn cũng càng lúc càng nhiều hơn, cả người hắn đều là máu song hắn không hề có lộ tia yếu thế mà càng lúc càng hung hãn.

Còn An thì thân pháp linh hoạt nên mỗi lần đều thoát khỏi một kích trong lúc hỗn loạn càng thành thạo hơn, không có bị U Liêm làm thương đến một lần.

Mà sự tiêu sái này lại lần nữa chinh phục vô số người lính trong căn cứ.

Song, những binh lính thân trong chiến đấu không rảnh bận tâm đi đâu này, bên người họ luôn xuất hiện người bị thương hoặc tử vong, mà bọn họ cái gì đều không làm được, hoặc là nói không kịp làm. Rất nhiều lần diễn

luyện kế hoạch tác chiến, nhưng khi trong thực chiến, họ hoàn toàn không phát huy được tác dụng quá lớn. U Liêm không chờ họ kịp bố trí đã công kích, ngược lại, nó rất thông minh, không để con người có bất kỳ cơ hội phản kích nào mà chuyên hạ thủ chỗ yếu.

Các binh lính không đáng lo lắng, mục tiêu chân chính của chúng chỉ có mình Milos và An.

Milos rên lên một tiếng, sau lưng bị cánh tay một con U Liêm đánh trúng. Hắn nâng một chân đá bay con U Liêm kia, sau đó sẽ càng có nhiều U Liêm đánh hắn hơn.

So sánh với nhau, An nhẹ nhàng hơn nhiều, có lẽ là vì nắm hảo chân bảo vệ nên U Liêm chiêu cô "cô" còn lâu mới bằng Milos, đây có thể hiểu vì sao cô nhìn linh hoạt lại không có chút bị thương.

【 giết, giết, giết...】 nắm hảo chân không ngừng trợ uy ở bên cạnh.

An đột nhiên có loại cảm giác dạy hư trẻ nhỏ... Nắm chân khuôn cute như vậy, sẽ không biến thành phần tử hiếu chiến chứ?

"Thiếu tướng Milos!" Binh lính kinh hãi kêu lên, cũng chặt đứt suy nghĩ của An.

Cô quay đầu nhìn lại, thì thấy quần áo trên người Milos từ trên vai, cơ bắp đầu bị mất đi một mảng lớn, toàn bộ đều là máu thịt, trông thật đáng sợ.

An ngược lại không lo lắng Milos bị thương, lấy năng lực khôi phục của hắn, loại ngoại thương này cũng chỉ mất mấy ngày là có thể khỏi hẳn. Nhưng, nếu bị đánh trúng chỗ hiểm thì cuối cùng cũng sẽ bị chết chứ?

Mắt thấy U Liêm lại tiến lên đánh hắn tiếp, An vội khởi động tự quyết "mau", nháy mắt vọt tới phía sau Milos, trở tay tóm một vật phẩm ở bên eo hắn ném về phía U Liêm đang xông tới.

Chỉ trong giây lát đó, trên không trung hiện ra một hình ngôi sao năm cánh trong suốt, U Liêm va vào trên bề mặt ngoài liên lập tức bị bắn ngược ra ngoài, mà trên đó cũng chỉ lưu lại một mảnh sóng gợn.

【 tinh thuần 】 , cốt điều kết hợp giữa đờ văn và phòng ngự, có thể tạo thành lá chắn không khí hình ngôi sao, có tác dụng phản lực. Nó sử dụng lá giáp giống như của binh lính, chỉ là ánh sáng lá giáp là thuần phòng vệ vật lý, không có tác dụng dùng sức.

Lá giáp ngôi sao giăng co mười giây, sau đó biến mất không còn dấu tích, cốt điều trên tay An cũng hóa thành tro tàn.

Milos nheo mắt lại, môi mím lại thành một kẽ hở, chiến ý lại tăng lên, ra chiêu càng ác liệt hơn!

Trên mặt đất đầu là đầu và máu tươi từ chân tay, đã bị cụt của U Liêm, hai người đứng dựa lưng nhau tạo thành một phe đứng trong một vũng máu tanh, liên thủ ngăn địch. Giờ khắc này, tất cả mọi người đều chăm chú nhìn hai người chiến đấu, yên lặng mà kích động, kìm chế thêm dâng trào.

Nhìn cả hai người tắm trong máu, trong lòng các binh lính lại dấy lên một ngọn lửa!

Bọn họ cũng muốn chiến đấu, bọn họ cũng muốn chiến đấu!

(Truyện được đăng tại truyencuatoi.com và meomoon86.wordpress.com)

Trong mắt vài người lính lóe lên ánh sáng khác thường, đặc biệt là Âu Mạc, da trên cổ mơ hồ ngưng kết ra một tầng băng sương...

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyệt Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 57: Tiên Hóa Bắt Đầu

Dịch: Kidlove

Sát khí!

Âu Mạc đột nhiên nâng đao che trước mặt một người đồng đội, chỉ nghe một tiếng "keng", chuôi đao bắn ra mấy tia hoa lửa.

(Truyện được đăng tại truyencuatoi.com và meomoon86.wordpress.com)

Binh lính được hấn ngăn cản một đòn trí mạng thì dần dần thêm hàng đôi mắt, cả người giống như rơi trúng thùng thuốc nhuộm, tầm mắt trở nên rất kỳ lạ. Hấn phát hiện trên trường đao của Âu Mạc như có một bóng dáng lơ lửng hái màu đỏ, tuy rằng không nhìn thấy rõ toàn cảnh nhưng lại có thể khẳng định đây chính là cánh tay của một con U Liêm, mũi nhọn chỉ cách hấn có 5cm, nếu không có Âu Mạc ngăn trở thì chỉ sợ giờ phút này đầu hấn đã bị vỡ toang.

Đúng lúc này, cánh tay U Liêm kia đột nhiên bắn lên chuyển hướng chém tới mặt Âu Mạc.

Trên trán Âu Mạc lập tức ngưng kết một tầng sương lạnh, đồng thời vung đao về phía trước, sau đó là cánh tay hạ xuống, giữa trán thẳng tắp xuất hiện một vết máu.

Không kịp sợ hãi, phía eo phải cũng xuất hiện hàn ý, hấn đột nhiên nhảy lên, hai cổ kinh phong đảo qua dưới chân hấn.

Binh lính bên cạnh đổ mắt hét lớn một tiếng, tay cầm đao chém tới chỗ U Liêm vừa mới công kích Âu Mạc, vừa trúng giữa cổ nó. Nhưng một lần chém này chưa thể giết chết nó, lúc này, Âu Mạc từ trên không cũng bổ

xuống một đao vào cùng vị trí, một tiếng "xì" máu tươi phun ra, U Liêm hiện hình, run rẩy một lát ở trên mặt đất, ngay sau đó mới tử vong.

Cùng lúc đó, tầng sương lạnh trên người Âu Mạc chậm rãi tiêu tán, mà ánh sáng đỏ trên người binh lính đỏ mắt cũng dần biến mất sau khi U Liêm chết. Trong lòng hắn vừa động, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Milos và Anthony, chỉ thấy trên người Milos có một tầng ánh sáng màu vàng mà trên người Anthony là ánh sáng màu trắng? Hai ánh sáng đều tinh khiết, nhìn cực kỳ đẹp mắt. Lại nhìn những người khác, phần lớn trên người binh lính đều là màu xám xịt, chỉ có một ít người có màu trắng nhạt giống như là màng vỏ trứng gà vỡ ra từng mảng, lộ ra lòng trắng trứng bên trong.

Giờ phút này, binh lính đỏ mắt mới hiểu rõ tình cảnh nguy hiểm trước mắt của bọn họ, xung quanh có ước chừng bảy, tám mươi đoàn ánh sáng đỏ, yêu dã thâm sâu, đem nơi này giống như địa ngục. Tuy rằng phần lớn U Liêm bị Milos và Anthony kiềm chế, nhưng còn hơn mười con cũng đủ làm bọn họ thương vong nặng nề.

"Tiếp tục!" Tiếng Âu Mạc vang lên bên tai người lính đỏ mắt. Bọn họ không có thời gian tự hỏi nguyên nhân bản thân tự biến thân, chỉ biết phải nhanh chóng tham gia chiến đấu.

"Tới cùng tôi." Binh lính đỏ mắt dẫn đầu nhắm tới một người đồng đội cách đó không xa.

Nhưng không chờ bọn họ cứu viện, đồng đội kia đã bị một U Liêm cắt đứt cánh tay trái. Toàn thân hắn bắt đầu băng bó, còn một tay thu hồi cánh tay bị U Liêm chop được trở về, sau đó nổi giận gầm lên một tiếng, đột nhiên nhấc cả người con U Liêm kia lên, hưng hăng ném xuống đất. Chỉ nghe "oanh" một tiếng, mặt đất tạo thành một hố to, hình dáng U Liêm cũng theo đó hiện ra, cùng bị Âu Mạc và binh lính đỏ mắt trước sau giết chết.

Sau ba người bọn họ, lại lần lượt có mấy người lính khác xuất hiện trình độ tiến hóa khác nhau.

Binh lính trung tướng Nader nhìn đến trọn mắt há hốc mồm, không rõ binh lính Milos sao tự nhiên lại giống như được bơm máu gà, một người lại đến một người tự dưng phát cuồng. Vừa rồi bọn họ còn giống như bị treo lên đánh, ngay sau đó lại đột nhiên biến thân! Các vị vừa rồi chẳng lẽ là vẫn luôn che dấu thực lực sao?

Người bên ngoài theo dõi thấy một màn này cũng đều phi thường khiếp sợ. Một đôi mắt đỏ là chuyện gì xảy ra? Thật sự là cậ mạnh sao? Tên nháy như con thỏ kia là chuyện gì đây? Binh lính Milos đều bị thứ gì kỳ quái bám vào người sao? Đây là chiến đấu chân chính không cần biểu diễn đặc thù đi!

Milos và An cũng chú ý tới tình huống của binh lính bên cạnh nhưng cũng không có vẻ mặt kinh ngạc đặc biệt. Milos đã sớm làm thí nghiệm với binh lính, sau khi người bệnh được tiêm vắc xin phòng bệnh nấm khuẩn đều có khả năng tiến hóa, hơn nữa, dưới sự kích thích, khẩn trương và áp lực, tỷ lệ tiến hóa sẽ lớn hơn nhiều.

Mà An thì, so với Milos càng sớm biết tới năng lực cường hóa của "nấm hảo chân", chuyện xảy ra trước mắt đều nằm trong dự kiến của cô.

"A". Lan Tước cười nói: "xem ra trên tay thiếu tướng Milos có cất giấu không ít bí mật đâu."

Những người khác nghe vậy đều lộ vẻ mặt ngạc nhiên khó tin trên mặt. Xem biểu hiện của những binh lính đó, rất khó khiến người khác không hoài nghi trên người bọn họ nắm giữ kỹ thuật cải tạo cường đại nào đó.

(Truyện được đăng tại truyencuatoi.com và meomoon86.wordpress)

Hai tay Vuur Ân giao nhau, yên lặng chăm chú nhìn màn hình, trong mắt gợn sóng không sợ hãi.

Không khí trong phòng họp cao tầng nặng nề, còn bên ngoài lại là một mảnh ồn ào.

" KAO, thần ơi, người của thiếu tướng Milos đâu là chiến sĩ siêu cấp sao?"

" Quá khốc, quá lóa mắt! Tôi sao không được phân vào đội lính của thiếu tướng Milos chứ!"

" MD, vừa rồi là làm gì vậy! Sớm một chút bùng nổ tiểu vũ trụ, còn có thể giúp tôn tử nhảy lâu như vậy sao?"

" Tôi đoán loại lực lượng này yêu cầu phải có cơ hội mới có thể phát huy, nếu không những người lính kia sao đến chết đâu không phản kích? Chắc để đạt được lực lượng phải trả giá một đại giới tương ứng, không cần nhìn đến bên ngoài, binh lính hy sinh đâu đáng giá tôn kính."

...

" Thiếu tướng Milos, Anthony, chúng tôi tới trợ chiến!" Vài người lính đạt được lực lượng tiến về Milos.

" Không được tự tiện rời khỏi đội ngũ!" Milos hét lên, " Bảo vệ tốt đừng đội các người!" Song, mệnh lệnh vẫn chưa kịp ngăn cản bọn họ thì bọn họ đã không biết sống chết vọt vào vòng vây đàn U Liêm. Năng lực tiến hóa của mỗi người đều khác nhau, giống như binh lính đỏ mắt chỉ có khả năng nhìn đến năng lực người không nhiều. U Liêm đối với phần lớn binh lính mà nói, vẫn là sự tồn tại rất nguy hiểm. Chỉ là bọn lính đột nhiên có năng lực phi phạm đầu kích động phấn chấn nên có chút đặc ý vênh vác. Một nguyên nhân khác, cũng là vì muốn trở thành trợ lực của Milos chứ không phải là nhìn trưởng quan của mình vì bọn họ tấm máu hăng hái chiến đấu.

Milos cảm giác vài cỗ sát khí đánh thẳng tới binh lính, trên đùi hấn dùng sức, đột nhiên nhảy lên, thật mạnh dừng ở trước mặt binh lính, đôi tay nắm đao quét ngang, đánh lui U Liêm hai bên, vì binh lính tạo ra một khu vực an toàn. Nhưng trên bả vai của hán cũng bị cánh tay hai con U Liêm đồng thời nhìn trúng.

"Thiếu tướng Milos!" Bọn lính nhìn đến tim và mặt đều bị vỡ, binh lính đổ mắt càng la hét: "Cẩn thận!" Gần như không dám nhìn thẳng vào bả vai thiếu tướng Milos bị chém đầy máu.

Song, tình cảnh trong tưởng tượng không có xuất hiện, cánh tay U Liêm mới đâm vào xương vai Milos mà không thể đâm vào nữa.

Binh lính đổ mắt còn chưa kịp may mắn đã lại thấy hai con U Liêm ðồng thời nhảy lên, một trái một phải đánh Milos.

Hắn há to miệng, muốn kêu mà không ra bất kỳ tiếng nào.

Đang trong lúc hết sức nguy hiểm, một thân ảnh nhảy lên cao.

【 đâm 】 ! 【 trói! 】 Hai miếng cốt điều liên tục được bắn ra.

Một con U Liêm bị đâm ném ra thật xa, một con khác quỷ dị trôi nổi giữa không trung, cánh tao lung tung múa may.

Một màn này, chỉ có vài tên lính tiến hóa dị ðồng (mắt khác thường) nhìn thấy, miệng lưỡi bọn họ cứng lại, không biết Anthony dùng kỹ năng gì. Trước kia bọn họ hoàn toàn không biết gì cả, nhưng bây giờ đã tiến hóa, bọn họ cũng tự nhiên quy kết năng lực của Anthony là tiến hóa. Tuy rằng không biết năng lực sau khi "hắn" tiến hóa là gì nhưng có thể khẳng định, so với bất kỳ kẻ nào, Anthony đã sớm tiến hóa, cho nên năng lực "hắn" sở hữu cũng mạnh nhất trong số mọi người.

Nghĩ đến đây, mọi người càng thêm kính nể "hắn". Danh hiệu "Người đứng ðầu", không phải "hắn" thì còn là ai.

(Truyện được ðăng tại truyencuatoi.com và meomoon86.wordpress.com)

Loại nhận thức này của bọn họ cũng có chỗ lợi cho An, dĩ vãng không thể biểu hiện thì nay ðều có thể sử dụng tiến hóa để giải thích.

Song, An bây giờ không có thời gian bận tâm ðiều này, còn lại 5-60 con U Liêm, tình hình nhìn thì giống như bởi vì bọn lính tiến hóa mà có chuyên

cơ nhưng trên thực tế lại không ổn định, bọn lính mới vừa tiến hóa, trước mắt chỉ dựa vào cảm xúc mãnh liệt nhất thời trong chiến đấu, chờ sau vài phút, cảm xúc mãnh liệt bão hòa, phỏng chừng bọn họ sẽ bị đánh trở về nguyên hình. Phải biết rằng, Milos lúc trước tiến hóa phải mất một thời gian rất dài, sau đó mới chậm chạp thích ứng và linh hoạt nắm giữ.

Milos hiển nhiên cũng nghĩ tới điều này, hắn nhanh chóng hạ lệnh bảo binh lính trở về đội ngũ và phối hợp tác chiến.

Có một phen biến cố vừa rồi, binh lính cũng không dám tự chủ trương mà lui về đội ngũ, bắt đầu phối hợp cùng bọn họ diệt sạch U Liêm xung quanh mình.

Trên vai Milos có hai vết đao thật sâu, máu tươi theo động tác chiến đấu kịch liệt của hắn mà chảy ròng trên cổ xuống, gần như đã biến toàn bộ nửa người trên của hắn như tằm thành màu đỏ.

Đúng lúc này, trên miệng vết thương truyền đến đau đớn, ngay sau đó lại là một sự ấm áp. Milos quay đầu nhìn lại, thì thấy lục quang vài giờ trên miệng vết thương đã biến mất, trong lòng liền hiểu rõ đây là An dùng cốt điều dược tính giúp hắn trị liệu.

Hắn nhìn thật lâu bóng dáng gầy của An...

Các binh lính sau khi vượt qua sự ngạc nhiên ban đầu, đều bắt đầu vững vàng ứng chiến, phối hợp tiêu diệt U Liêm, bảo hộ đồng đội. Sau ba phút, năng lực của từng người biến mất.

Loại chênh lệch này khiến lòng họ rối loạn, trong lòng lại cảm thấy mất mát táo bạo, có người thậm chí còn rơi vào trạng thái suy yếu. Vừa mới rồi tình thế còn tốt mà giờ lại nghịch chuyển lần nữa. Dư lại bốn năm con U Liêm liên tiếp sát thương mấy người, hơn nửa số binh lính tiêu hao thể lực, chỉ dựa vào ý chí chống đỡ, mọi cảm xúc mặt trái như sự đau khổ, lo âu, mất mát, áp lực gần như bao phủ bọn họ.

"Lui lại!" Milos không thể bứt ra chi viện, lập tức hạ lệnh nói: "Chỉnh đốn đội hình, rút lui khu cách ly, nhanh chóng trở lại trung tâm căn cứ."

Suốt hơn hai giờ, cho dù là nhân loại hay là U Liêm đều đã mệt mỏi. Lúc này rút lui, tỉ lệ nhóm lính chạy thoát vẫn rất cao.

Milos nhảy ra khỏi vòng vây U Liêm, xoay người chặn ở cửa ra, vì nhóm lính mà cản ở phía sau.

"Thiếu tướng Milos!" Binh lính nhìn Milos cả người đầy máu che ở phía trước bọn họ thì đều lộ vẻ mặt khó chịu.

"Chạy nhanh đi!" Milos gầm lên: "Trở về tăng huấn luyện gấp ba lần, các người đám hỗn đản thật sự thiếu roi."

Câu thô tục này khiến mọi người đều sợ hãi, vốn muốn ngoan ngoãn ở lại nhưng thấy An đột nhiên quỳ gối xuống đất, giơ tay đánh lên trên mặt đất, ngay sau đó liền xuất hiện một cái khe trông giống như mạng nhện lan tràn khắp bốn phía.

(Truyện được đăng tại truyencuatoi.com và meomoon86.wordpress)

Lúc này, An đứng lên, giơ hai ngón tay giữa với đám lính, cùng lúc đó, sàn nhà đổ ầm ầm, gạch đá bay lên, mấy con U Liêm đang định đánh lên đầu thì hình linh ngã vào trong hầm. Con đường bị cắt đứt, tạm thời chặn được U Liêm truy kích.

Bị dựng ngón giữa vốn khiến người khó chịu, nhưng giờ phút này nhìn Anthony và Milos đứng một mình trong trung tâm đổ nát thì bọn lính đều tự dưng cảm thấy chua xót, hốc mắt đều đỏ lên.

"Rút!" Một tiểu đội trưởng nhin đau khổ quát một tiếng, mang theo mọi người nhanh chóng rút lui.

Âu Mạc cuối cùng quay đầu nhìn thoáng qua Milos và Anthony, hai tay nắm chặt, móng tay đều đâm vào trong thịt. Hắn thề rằng phải biến cường, tuyệt không thể trở thành trói buộc của thiếu tướng Milos.

Tay trái bắt đầu lại hiện ra một tầng sương mỏng, Âu Mạc buông bỏ sát khí, nơi đây không nên ở lâu, chỉ có thể cắn răng rời đi.

Cho tới lúc này, tất cả mọi người đều cho rằng Milos quyết định từ bỏ lần cứu viện này, lựa chọn lui lại.

Một khi từ bỏ, cũng đại biểu người trong khu cách ly đầu trở thành đồ ăn trong mâm của U Liêm. Nhưng tình thế như vậy, cũng không thể nêhà.

Song, sau khi binh lính rút lui, Milos không có ròi đi theo. Sau mấy chục phút, hấn và Anthony vẫn đứng tại chỗ, tiếp tục tiêu diệt những U Liêm còn sót lại.

"Thiếu tướng Milos, Anthony, nhanh chạy đi!" Không ít người nhìn theo hô. Nhìn Milos và Anthony đầu một thân máu, trong lòng tất cả mọi người đầu căng thẳng.

Lui lại đi, cho dù bây giờ lui lại cũng sẽ không có người trách cứ các vị, các vị đã tận lực.

Song, hai người vẫn chiến đấu...

Lui lại đi, thật sự đủ r ồi.

Chiến đấu vẫn tiếp tục...

Bóng dáng hai người xuyên qua trong ánh đao kiếm, cùng vô số địch nhân ẩn hình chiến đấu, trong hình ảnh chỉ thấy bóng dáng người và đầu lâu không ngừng gia tăng 1, 2, 3... 7... 9... 10...

Mọi người bên ngoài nhìn xem, lòng lo lắng cũng dần hạ xuống, mà thay thế là sự hưng phấn khẩn trương, không biết là ai bắt đầu, bọn họ từng người đếm số đầu hai người kia chém rơi, mỗi một cái tăng lên, liền kích động bọn họ thêm một phân.

Đây mới là sát thân chân chính! Đây mới là dũng mãnh chân chính!

Cho dù vết thương ch ồng chấ, nhưng vẫn sừng sững không ngã như cũ; cho dù thân ở nghịch cảnh nhưng vẫn anh dũng đứng thẳng; cho dù gặp toàn cường địch nhưng vẫn dũng mãnh không sợ chết như cũ.

(Truyện được đăng tại truyencuatoi.com và meomoon86.wordpress)

Đây là anh hùng, trong lòng mọi người đều cảm nhận không thể tranh luận hai chữ anh hùng!

Tác giả có lời muốn nói: (Lười edit)

Tiểu kịch trường — —

An Diệc: Số đầu binh lính người.

Milos: Làm cho số bọn họ.

An Diệc: Nếu đầu ta bị chém bay, ta là hẳn nên thả đầu đi tái chiến, hay là dùng thân thể không đầu tiếp tục chiến đấu?

Milos:..... Người vẫn là nằm xuống yên tĩnh mà giả chết đi.

An Diệc: Được rồi, ta đây trước hết nghĩ cách dùng tư thế gì đi tìm chết thì mới tương đối đẹp mắt.

Milos: Người liêu không thể giữ được đầu người, không chết đi sao!

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyết Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 58: Thủ Chiến

Dịch: Kidlove

An Diệc cảm giác phía sau có một trận kinh phong đánh úp cô, vừa quay đầu đã nhìn thấy Milos quơ đao chém bay chân một con U Liêm, cùng lúc đó, năng lượng trên tay hắn phát ra tiếng "răng rắc" cắt thành hai mảnh.

Trải qua hai giờ chiến đấu, vũ khí Milos đã bị báo hỏng hoàn toàn, ngay cả sắt hổ cốt đao An đưa cho hắn cũng bởi vì tiêu hao sử dụng quá mức mà hóa thành tro bụi.

Mọi người theo dõi nhìn thấy tình cảnh này vốn đang sôi trào nhiệt huyết dần dần lạnh xuống. Milos giờ phút này hai tay trống không, cả người lại bị trọng thương, dưới sự rình rập của U Liêm xung quanh, hắn sao có thể đối phó với địch? Giáp xác U Liêm phi thường cứng rắn, không có vũ khí căn bản sẽ không đối phó với chúng được.

Milos lại không có hoảng loạn, tung người tránh thoát tập kích của U Liêm, bắt đầu dựa vào thân pháp linh hoạt tránh thoát toàn bộ. Người theo dõi động, nên bước theo thứ tự, trong hô hấp có vận luật kỳ lạ. Ngũ cảm Milos trở nên nhạy cảm hơn, vốn là thông qua thính giác và sát khí để phán đoán vị trí U Liêm thì lúc này, con người hắn dần hiện ra bóng dáng của bọn họ.

1, 2, 3... 47, chỉ còn 47 con.

Người ngoài nhìn Milos vẫn luôn né tránh, đã mất đi lực công kích, lại không hề biết rằng thật ra hắn đang vô cùng tỉnh táo, thậm chí còn tỉnh táo hơn nhiều so với bất kỳ lúc nào trong dĩ vãng. Hắn đứng là rất mỗi mết, vết thương trên người đau đớn nhưng trên tinh thần lại có cảm giác hoan nhảy nhót, loại cảm giác này có lẽ được xưng là "cả người hợp nhất

(tinh thần và thể xác hợp nhất), giống như hẳn có thể không chế từng tế bào trong cơ thể mình, từng giọt máu, từng sự biến hóa nhỏ.

Dưới trạng thái này, hẳn cảm thấy mình là vô địch.

Đúng lúc này, mấy con U Liêm tung người nhảy lên thật cao, cùng nhau nhào tới đánh hẳn.

Milos vừa mới chuẩn bị né tránh, thì bên tai truyền tới tiếng động, hẳn nhìn theo tiếng động thì thấy trên tay An không biết từ khi nào xuất hiện một cốt đao, sau đó vút cho hẳn.

Milos nhận cốt đao, tung người lên nhảy, mấy vệt ánh sáng lan xen giữa không trung, đợi khi hẳn rơi xuống đất, mấy cái đầu và mấy thi thể lần lượt rơi xuống dưới. Đồng thời, cốt đao trên tay hẳn cũng hóa thành mảnh vỡ.

"Không biết có phải cảm giác tôi bị sai không, sao có cảm giác thiếu tướng Milos càng đánh càng giỏi nhỉ?" Một người lính đang quan chiến có chút không rõ mà bày tỏ.

"Tôi cũng có cảm giác như vậy."

"Giống nhau."

"Nói này, Anthony vừa ném đao cho thiếu tướng Milos có phải là thứ tàn phẩm không nhỉ, nếu không sao chỉ chém vài lần đã bị vỡ rã?"

"Cái vũ khí này lại không... Á? Vẫn còn?"

Mọi người lại thấy Anthony không biết từ chỗ nào lấy ra một thanh kiếm ngắn, tiện tay vút cho Milos.

Song, cây kiếm này trên tay Milos cũng không tồn tại được bao lâu, chỉ chém hai cái lại bị hỏng.

Mọi người bắt đầu phẫn nộ: "Bộ quân giới có phải ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu không? Sao lại sản xuất ra thứ vũ khí kém chất lượng như

vậy!"

Bộ quân giới bày tỏ oan uổng: Thứ vũ khí này căn bản không phải là do bọn họ sản xuất ra được không?

Trên thực tế, cốt đao An chế tác cũng không phải là vũ khí năng lượng kém, đơn giản là Milos lại tiến hóa lần nữa, cốt đao bình thường đã không thể thừa nhận lực lượng của hắn, một lần nữa bùng nổ sẽ tạo ra lực sát thương cường đại.

An lại ném cốt đao thứ ba cho hắn.

Lần này mọi người rất cuộc cũng đã có cảm giác chỗ nào không đúng rồi. Trên người Anthony rất cuộc giấu bao nhiêu thanh đao? Đem hình ảnh phóng to, cái thứ nhất hình như rút ra từ cổ tay, cái thứ hai là từ trong ống giày, cái thứ ba là từ... trong túi?

Được rồi, quân phục quả thật có rất nhiều túi, nhưng trong túi thật sự có thể giấu đao bình thường không nhiều lắm, nhưng ai nào TM nói cho bọn họ biết, vì sao ngực Anthony cũng cất giấu đao hả? Cái thứ tư này chính là lấy từ trong ngực ra, "hắn" rất cuộc cất bao nhiêu đao trong người vậy?

An cũng rất bất đắc dĩ, được không? Cô không có biện pháp trực tiếp lấy vật từ trong nhãn xương ra được, chỉ có thể tìm nơi có chứa đồ vật trên người để làm nguy trang một chút. Trong nhãn xương của cô, trừ bỏ các loại cốt điều thì nhiều nhất chính là đao kiếm. Rất nhiều cốt liêu không thích hợp điều khác lõi nguyên liệu nên cô làm thành cốt đao.

Ai biết cốt đao ngày thường nhìn sắc bén vô cùng khi tới tay Milos lại không dùng được bao lâu đã bị hỏng rồi. Bị hỏng thì thôi đi, quan trọng là người khác khẳng định chất lượng cốt đao của cô rất kém!

Điểm này thật sự là không thể nhẫn nhịn!

An quyết định ra tuyệt chiêu, cô kéo hộ giáp chỗ bụng mình ra (bộ giáp cổ ngực bụng đầu có thể kéo ra), duỗi tay xuống tìm tòi thứ gì đó, từ trong

rút ra một cốt đao màu lam nhạt.

Mọi người quan chiến: "...". Đây tuyệt đối là lần đầu tiên mọi người nhìn thấy vị trí giấu đao vô địch nhất! Anthony, cậu chắc chắn thứ cậu rút ra là đao mà không phải là JJ của cậu chứ?

Milos tiếp nhận đao rút ra từ giữa chân của cô, cũng thấy khốn khổ (nguyên văn là 囧), gia hỏa này không có chỗ nào khác có thể ngụy trang sao?

Nhưng chờ khi đao vừa tới tay, hắn liền cảm giác có chút khác người, dòng khí dịu dàng xuôi theo ngón tay hắn nhập thẳng vào người hắn, trong nháy mắt làm tinh thần hắn rung lên.

Lần này, cốt đao không có bị dập nát, ngược lại trở thành một phần thân thể hắn, như ngón tay trên bàn tay để sử dụng, không gì ngăn cản. U Liêm ở dưới cốt đao này, không có sức lực chống cự.

Cốt đao mạnh, Milos càng mạnh hơn, hai người hợp lực càng tăng thêm sức mạnh, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

An không nghĩ tới cốt đao lam nhạt này ở trên tay Milos lại phát huy được uy lực lớn như vậy. Cốt đao nơi tay, nơi này dường như trở thành chiến trường của một mình Mulos, cho dù cô đứng bất động, U Liêm cũng không thể tới gần cô, tất cả đều bị Milos rất chính xác giải quyết.

Hắn, lại trở nên mạnh mẽ.

"Chất lượng cây đao này mới tính hợp cách đúng không?" Một người quan chiến vừa lòng nói.

"Anthony sao không lấy sớm ra?"

"Nói nhảm, JJ là đòn sát thủ, đương nhiên phải vào thời điểm máu chốt mới có thể ra khỏi vỏ."

"Nói có lý."

"Thiếu tướng Milos tay cầm JJ chính là uy vũ khí phách."

"Vậy còn phải nhìn xem hấn nắm JJ của ai."

"Oh... (thật giống như đã phát hiện ra thứ không phù hợp)."

"Mau xem, hình như là đã kết thúc."

Milos và An đồng thời ngừng chiến.

Đầu tiên là Milos nghiêm túc vuốt ve cốt đao trên tay một chút, sau đó hỏi: "Nó có tên không?"

An lắc đầu.

"Vậy có để ý ta lấy tên cho nó không?"

An làm tư thế xin cứ tự nhiên.

"Thủ chiến", lấy chiến vì thủ, vô thủ chi phong." Milos nhìn cây đao này, khó nén sự yêu thích.

Nghỉ ngơi một lát, Milos và An tiếp tục đi sâu vào trong khu cách ly. Mục đích của bọn họ là sửa chữa lại phòng ngự, tránh để nơi này bị U Liêm dễ dàng phá hủy.

An dùng ý thức giao lưu với "nấm hảo chân", biết số U Liêm dư lại đã rút lui, trước mắt đã không có nguy hiểm.

Nhưng bên trong căn cứ còn ẩn giấu ít nhất một trăm hai trăm con U Liêm, trải qua lần này, hành động của chúng chỉ sợ sẽ càng cẩn thận hơn.

【 U Liêm, không phải bạn tốt, chán ghét! 】 Tập thể nhóm "nấm hảo chân" bày tỏ.

An thàn buồn cười, không thể tưởng tượng được "nấm hảo chân" đơn thuần có cùng sở thích với mình.

Giờ phút này cô còn chưa biết, sự biến hóa của "năm hảo chân" ảnh hưởng quan trọng đối với tất cả các sinh vật trong tương lai như thế nào. Chúng vốn không có sự yêu thích, chỉ cần là sinh vật thì sẽ không cự tuyệt dung hợp. Mà nay, chúng có sự yêu thích riêng, hơn nữa sự yêu thích này còn đi theo ký ức truyền thừa cho nhau, những giống loài chúng chán ghét đầu mất đi cơ hội tiến hóa lần nữa. Mà U Liêm, đã trở thành sinh vật đào thải đầu tiên của "năm hảo chân". Ở mấy trăm năm sau, chúng cũng bị tự nhiên đào thải.

An trong lúc vô ý trở thành duy nhất ảnh hưởng tới sự yêu thích của "năm hảo chân" đã thành người quyết định lựa chọn giống loài tiến hóa.

Sau khi tìm tòi một vòng, Milos khởi động năng lượng dự phòng, bắt đầu tu bổ tường phòng ngự, trang thiết bị theo dõi, đầu não liên lạc, một lần nữa phục hồi hệ thống bảo vệ khu cách ly.

Chờ xử lý thỏa đáng tất cả, hấn mới cùng An rời khỏi khu cách ly trở về trung tâm chỉ huy.

Khi hai người bọn họ bước ra qua cánh cửa kim loại, nghênh đón bọn họ là cả trời tiếng hoan hô và cả ánh mắt sùng kính của từng người.

Trên người cả hai dính đầy máu tươi, bộ dáng chật vật, nhưng bước chân vững vàng, sống lưng thẳng, trong mắt những người khác là cao lớn hùng vĩ.

Vài quân y đi tới, hộ tống hai người đi phòng y tế.

An xoa xoa tay, xoay người chuẩn bị về phòng nghỉ.

"Anthony, trước đi trị liệu vết thương một chút." Một quân y lo lắng nói.

An lắc đầu bày tỏ mình không cần.

"Đừng cậy mạnh, cậu tuy rằng không thương nặng như thiếu tướng Milos, nhưng trên người khẳng định có không ít vết thương." Quân y lời

kéo An đi phòng y tế.

Cả người An đều là máu, nói cô không bị thương cũng không có ai tin, nhưng cô đúng là không hề bị thương...

Đang lúc cô chuẩn bị cự tuyệt, đột nhiên nghe thấy tiếng người kinh hô:

"Anthony, xương cốt cậu đều bị lộ ra rồi!"

Cái gì? Cả An và Milos đều sợ hãi, theo ngón tay hắt chỉ mà nhìn, lúc này thấy áo trên cánh tay do người quân y kia giữa bị hở một lỗ hổng, lộ ra một đoạn xương trắng.

Quân y vội vàng buông tay, kinh hãi nói: "Thật đều bị cắt mất một đoạn, cậu còn không nhanh đi trị liệu à?"

Những người khác dùng ánh mắt sùng bái nhìn cô, này phải có bao nhiêu mạnh mẽ mới trong lúc bị trọng thương mà không hừ một tiếng. Phía trước chỉ nhìn đến thiếu tướng Milos một thân máu thịt, còn nghĩ rằng Anthony y giáp chỉnh tề sẽ không có chuyện gì lớn, ai ngờ được "hắn" bị thương cũng không nhẹ, bị thương cũng quá lộ liễu!

An:..

Milos: "..."

"Đừng che, chúng tôi đều thấy rồi, mời hai vị lập tức theo chúng tôi tới phòng y tế." Quân y nhin không được dùng giọng ra lệnh.

An nhìn Milos, ý bảo hắn mau tìm một cái có đi.

Vẻ mặt Milos lạnh lùng, nói: "Trước đây Anthony về phòng tắm rửa sạch sẽ đã."

"Chúng tôi sẽ hỗ trợ các vị làm sạch miệng vết thương."

"không phải, Anthony cần phải tắm rửa sạch sẽ." Dừng một chút, "Cậu ta có thói khiết phích (sạch sẽ)."

Mọi người: "..."

An: Ha hả. Một người "lính" thường xuyên lăn lộn trong thi thể sẽ có sạch sẽ sao? Lấy cái cố này ai sẽ tin đây!

Milos không chờ mọi người phản ứng, vịn bả vai An, nói: "Tôi trước cùng Anthony đi tắm rửa một cái, tối nay sẽ đi trị liệu."

Năng lực tự lành của Milos kinh người, không có trị liệu thì vết thương trên người cũng sẽ chậm rãi khôi phục, cho nên cũng không chú ý tới trị liệu lắm.

Quân y chuẩn bị nói gì đó nhưng Milos đã mang An rời đi.

Mọi người bị lưu lại đầu tiên là yên lặng một lát, ngay sau đó có người mở miệng, nói: "Bị thương trước không đi chữa trị lại đi tắm rửa? Tâm tư cao thủ quả nhiên không giống người bình thường."

"Nói này, thiếu tướng Milos và An bây giờ ở chung một phòng đúng không?"

"Đúng vậy."

"Cho nên các vị cảm thấy bọn họ cùng nhau tắm rửa hay là trước sau tắm rửa?"

"..."

"..."

"... Nguy rồi, trong đầu hình như xuất hiện hình ảnh kỳ quái gì đó, sao lại cảm giác có chỗ không đúng nhỉ, có phải chỉ có mình tôi không nhỉ?"

"Cậu không phải một mình."

"Cậu không phải."

...

Tác giả có lời muốn nói: (thực ra tác giả chẳng có gì để nói cả)

P/s: JJ: Thứ ấy của đàn ông

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyết Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 59: Vừa Nam Vừa Nữ

Dịch: Kidlove

An vào phòng liền cởi bỏ bộ giáp dính đầy máu ra, sau đó chạy vội vào phòng tắm, đổ đầy nước vào bồn tắm liền nhảy vào trong bồn tắm, xương cốt bùm bùm rơi rụng thành một đống. Linh lực tiêu hao quá nhiều, bộ xương thiếu chút nữa không chịu đựng nổi. Nếu không phải vì mặc bộ giáp, vừa rồi bị quân y kia túm thì cánh tay đã bị hấn kéo đứt.

"Có khỏe không?" Milos đứng ở cửa phòng tắm, nhìn bồn tắm chất đầy xương kia.

Trả lời hần chính là một chuỗi bong bóng.

Xem ra là không sao.

Milos trở lại phòng, cởi xuống quần áo bị hư hại, chỉ mặc mỗi quần lót, vết thương chằng chịt trên cơ thể càng trắng, đọng lại vết máu thoát nhìn rất khủng bố. Đặc biệt là bả vai, hai vết thương vằn vện giống như khe rãnh, người thường nếu bị thương nặng như vậy có lẽ ngay cả cánh tay cũng không nhấc lên nổi nhưng Milos vẫn không hề thay đổi sắc mặt.

Hắn dùng cái nhíp gấp từng mảnh vụn thịt trong máu ra để tránh ảnh hưởng tới miệng vết thương khép lại.

Đúng lúc này, máy truyền tin truyền đến tiếng tí tí.

Milos tiện tay click mở, giữa không trung lập tức xuất hiện một màn hình. Người trong màn hình là người ngại tới tìm hắn, mắt nhìn miệng vết thương mơ hồ là máu thịt trên người Milos, sau khi sửng sốt một lúc lâu

mới nói: "Thiếu tướng Milos, thương thế của cậu thế nào? Cần tôi phải mấy quân y đi qua không?"

"Không cần!" Milos gấp một miếng thịt từ trong miệng vết thương ra, hỏi: "Trung tướng Nader, tìm tôi có chuyện gì?"

"Vừa nhận được thông báo trong hội nghị căn cứ số 3, Ngài Vu An hy vọng có thể gặp mặt cậu nói chuyện."

Không cần nghĩ cũng biết mục đích hội nghị lần này là gì. Trong quá trình tác chiến với U Liêm, binh lính Milos phát huy năng lực vượt qua mức bình thường, chỉ có vài phút nhưng cũng khó khiến người ta không kinh nghi. Đương nhiên, cho dù không có lần này thì với biểu hiện của hắn và An cũng đủ để cao tầng coi trọng.

"Làm phiền ông giúp tôi chuyển cáo Ngài Vu An, ta cần 5 giờ nghỉ ngơi dưỡng sức."

"Được." Sau khi lên tiếp đáp ứng, Trung tướng Nader cũng không có lập tức tắt video mà quét mắt nhìn mọi nơi, hình như đang tìm cái gì. Ngay khi hắn thoáng nhìn thấy chế phục bị vứt trên mặt đất thì vẻ mặt lần đầu tiên là giật mình, sau đó lại thành tự nhiên.

Vốn sau khi nghe binh lính nghị luận còn không có tin, nhưng bây giờ nhìn thấy bộ đồng phục thuộc về Anthony trong lòng không khỏi tin vài phần. Quan hệ giữa Milos và Anthony quả nhiên không bình thường, bằng không lấy tính cách của Milos sao có thể mặc kệ một tên lính có thể tùy ý ở trong phòng hắn như vậy.

Milos cũng chú ý thấy ánh mắt kỳ quái của trung tướng Nader, hỏi: "Trung tướng Nader, còn có chuyện gì sao?"

"Không, không có, cậu nghỉ ngơi cho khỏe đi." Trung tướng Nader vội vàng tắt liên lạc.

Milos không để ý tới dị thường của trung tướng Nader mà tiếp tục rửa sạch miệng vết thương của mình. Sau một lúc lâu, hắn thấy An còn chưa ra

thì đứng dậy đi vào trong phòng tắm.

Trong phòng tắm, An đang dựa người vào bên bồn tắm, đầu đặt trên tay, tay cẩn thận lau rửa xương cốt, mà ở bên cạnh bồn tắm còn đặt chính tề hàng loạt xương đùi, xương ngón tay và xương hông đã được rửa sạch.

Milos dám khẳng định, gia hỏa trước mắt này tuyệt đối là khô lâu yêu sạch sẽ nhất thế giới này.

An cũng nghe được tiếng động nên ngẩng đầu nhìn Milos đang đến trước mặt mình, không tiếng động dò hỏi: " Vào đây làm gì? Tôi còn chưa có tắm xong đâu."

" Em tắm cứ tắm, ta cũng muốn tắm qua chút." Milos click mở vòi nước, vết mắt trên người theo nước ấm chảy xuống theo làn da, tạo thành mấy vũng nước màu đỏ trên mặt đất.

An vừa lau đầu mình vừa nhìn chăm chăm máu trên mặt đất mà ngờ ngẩn.

Ngay khi cô đang hờn bay trên không trung thì đột nhiên nghe được một tiếng " cách" , sau đó mắt nhìn lại thì không biết Milos từ khi nào đã cởi quần lót xuống ném xuống đất.

Tầm mắt An nhìn chiếc quần lót bên chân Milos dưới đất, cô tự hỏi nên chọn phi lễ chó nhìn hay bình tĩnh thưởng thức vóc dáng cơ thể đẹp đây?

" An." Giọng nói trầm thấp của Milos từ trên đỉnh đầu cô truyền đến.

An theo bản năng nâng đầu dần dần nhìn lên, tầm mắt quét nhìn từ dưới lên trên cả thân hình người nào đó một lần.

Thật ra... cũng không có " lớn" được không...

(ha hả, chết cười cái đoạn này rồi, nhin không được phải cười tí)

Milos đột nhiên cong người hạ xuống, nâng đầu An lên, đặt một nụ hôn lên đầu cô.

An:... Chuyện gì đây?

"Đã sớm muốn làm vậy." Ngón tay Milos vuốt ve bên hốc mắt trên đầu cô, "Cái trán em thật thích hợp để hôn, giống như ngọc thạch vậy, môi cũng cảm thấy rất tuyệt."

An nghiêm trọng hoài nghi Milos có phải có đam mê đặc thù nào đó không, nếu không người bình thường sẽ có ai cảm thấy môi hôn sọ rất tuyệt chứ?

"An, em để ta tạo cho em một thân thể, được không?" Milos đột nhiên đề nghị nói.

Cái gì?

"Kỹ thuật mô phỏng nhân thể của Straous rất thành thạo, ta có thể bí mật tìm người dựa theo bộ xương của em làm cơ sở, đắp nặn ra một thân thể mới, trừ bỏ không thể giống người có sinh mệnh bình thường nhưng cũng không khác người thường lắm."

An có chút động tâm, làm khô lâu lâu như vậy, không nghĩ còn có khả năng biến thành nhân loại.

Milos lại nói: "Một khi có thân thể, em sẽ không cần phải luôn mặc bộ giáp, cũng không lo lắng người khác phát hiện thân phận. Ta sẽ dùng vật liệu tốt nhất, cam đoan sẽ không có sơ hở gì, hơn nữa tùy thời có thể vứt bỏ."

Nghe sao giống như không hết ối nhỉ! U hỏa trong mắt An nhảy lên vài cái.

Đề nghị này thật khiến cô khó cự tuyệt.

Chờ hai người tắm rửa xong thì chuyện này cũng đã được định xong.

Milos chỉ đơn giản băng bó miệng vết thương một chút, sau đó cùng An ng ồi trên giường, bắt đầu mở màn hình nghiên cứu chi tiết ngoại hình nhân

thể nhân tạo.

Đầu tiên, giới tính "nam", là giới tính vốn có của Anthony.

An nghĩ r ồi viết: 【 trên – thân nam, dưới thân nữ. 】 không có "hai vú" thì cũng được nhưng tự nhiên có thêm cái "nam căn" kỳ quái thì cũng không thể được. Dù sao có thêm bộ vị như vậy, người bình thường cũng sẽ không chú ý đâu.

Milos yên lặng một lát, gật đầu: "Được, nghe theo em."

Tiếp theo là khuôn mặt. Anthony thời trẻ vẫn luôn chấp hành nhiệm vụ bí mật, người nhận thức hẳn không nhiều lắm, bây giờ công khai ảnh chụp cũng đều không phải là chân dung, cho nên thay đổi một chút b ềngoài cũng không sao cả.

"Em thích ngũ quan như thế nào?" Milos click mở mấy hình ảnh, đủ kiểu mặt lãnh diễm, nhu mi, thực nữ, yêu kiều... Đủ các kiểu dáng, phong thái khác nhau.

Nhưng, nói là giới tính "nam" mà? Sao các hạ lại toàn click mở hình ảnh nữ giới là sao? An liếc mắt nhìn Milos một cái, từ trong không gian cốt giới lấy ra một cốt điều khắc chữ "ta" đưa tới trước mặt hắn, ý bảo hắn khởi động.

Milos nhận và kích hoạt, giữa không trung lập tức hiện ra một cô gái có mái tóc đen dài, hai mắt màu đen, mặt mày thanh tú, ngũ quan tỉ mỉ, có lẽ không được xưng là xinh đẹp nhưng có khí chất đặc biệt khác hẳn với khí chất dịu dàng như ngọc của người Straous.

Đây là bộ dáng thực của An sao? Milos nhin không được vươn tay, cô gái cũng vươn tay với hắn, cùng hắn nắm tay sau đó chậm rãi biến mất ở không trung.

An cất cốt điều, Milos vội c ầm tay cô, hỏi: "Có thể tặng ta cốt điều này không?"

An không chút do dự lắc đầu.

"Ta phải tham chiếu bộ dạng em vì tạo hình cho em, ngũ quan có muốn cải biến thêm chút không, để em trông trung tính hơn chút không?" Milos nói thế.

An tự hỏi một lát, rốt cuộc cũng đem cốt điều đưa cho Milos.

Khóe miệng Milos tràn đầy ý cười tiếp nhận cốt điều.

Kế tiếp, hai người tiếp tục thảo luận chi tiết các loại việc tạo thân thể, thời gian dần dần trôi qua.

An chưa từng nghĩ rằng có một ngày có người cùng mình nghiên cứu làm sao chế tạo "thân thể mình". Từ tỉ lệ thân thể tới chi tiết ngũ quan, từ màu sắc làn da đến phân bố cơ bắp, từ đầu đến đường cong ba vòng, thậm chí lớn nhỏ và quy cách vào sâu nơi tư mật cũng thảo luận một phen...

An cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. Một lát sau, cô hỏi: 【 Người Straous các anh chế tạo nhân thể nhân tạo dùng để làm gì? 】

Milos dừng một chút, cẩn thận trả lời: "Chủ yếu dùng cho ngành dịch vụ. Tỉ như ăn uống, bán hàng, tiếp khách, chiêu đãi với khách các loại..."

An nhìn chằm chằm hẳn, đang định hỏi tiếp thì bị tiếng nhắc nhở đánh gãy.

Thần sắc Milos thu liễm, đã tới thời gian họp.

Hắn nói với An: "Tôi phải đi họp, em tạm thời cứ ở trong phòng, chuyện khác không cần lo lắng."

An gật đầu.

Milos mặc chỉnh tề, nâng đầu An lên hôn một cái, cảm giác thật thoải mái, lúc này mới đi ra khỏi phòng nghỉ. Thời gian ngắn ngủi nghỉ ngơi đã kết thúc, tiếp theo lại bước vào chiến trường không khói thuốc súng...

An chỉnh lại đầu có chút nghiêng lệch của mình, sao Milos lại trở nên giống Kim Mao nhỉ, tùy tiện thích nhờ đầu người khác? Các người đầu luyên đầu lâu phích à?

An click mở màn hình, nhìn hình ảnh nhân thể giả thuyết sau khi nghiên cứu, tóc ngắn màu đen, đồng tử màu đen, ngũ quan tỉ mỉ, thoáng làm một chút đi đầu chỉnh lại gia tăng vài phần anh tuấn, thiếu đi vài phần nữ tính, thân cao 172cm (An cao thực tế chỉ 168cm, nhưng vì phù hợp với tin tức trên tư liệu, đổi thành 172cm), màu da theo yêu cầu mãnh liệt của Milos thành màu ngọc bạch. Bộ ngực phẳng, hạ thân có bộ phận nữ giới. Hai chân thon dài, cơ bắp đều đều, tỉ lệ đáng người phi thường hoàn mỹ.

Loại dáng vẻ vừa nam vừa nữ này, thật ra là nhân – yêu đi.

An đối với nhân yêu không có sự mẫu thuẫn, dù sao cũng không phải thân thể chân chính của cô, giống như nhập vai trò chơi sáng tạo nhân vật vậy, cũng chỉ mang tâm tình vui chơi.

Cô còn mong chờ khối thân thể mới này, đến lúc đó không cần phải mặc bộ giáp cũng có thể tự do hoạt động trong địa giới nhân loại.

An quá vui mừng nên lại quên mất lên mạng tra tìm tư liệu và nhân thể nhân tạo.

Trong đó có một tác dụng quan trọng, đó chính là làm bạn đời của người độc thân!

Milos dụng tâm "hiểm ác", bởi vậy mới có thể thấy được vợ.

"Thiếu tướng Milos, Anthony sao không cùng tới với cậu." Trung tướng Nader thấy Milos đi một mình, nhin không được hỏi.

"Cậu ta mệt mỏi, cần phải nghỉ ngơi." Milos lời ít ý nhiều, đáp.

Mệt mỏi? Sao lại mệt? Ánh mắt mọi người có thêm ý vị sâu xa nhìn Milos.

Milos không để ý ánh mắt cô quái của bọn họ, mở video ra, nghiêm mặt nói: "Bắt đầu đi, tiếp theo ta sắp sửa báo cáo một chuyện quan trọng, cũng sẽ giải thích thắc mắc trong lòng các vị."

Nhân vật chủ yếu của ba căn cứ đều thông qua video tự tập trong phòng họp giả thuyết...

ĐIỀU CỐT SƯ

Tuyết Nguyên U Linh
dtv-ebook.com

Chương 60: Ước Định

Dịch: Kidlove

Hội nghị mở gần 4 giờ, Milos đơn giản giải thích kết quả nghiên cứu gần nhất có liên quan tới vắc xin phòng bệnh nấm khuẩn. Vắc xin phòng bệnh nấm khuẩn có thể thúc đẩy loài người tiến hóa, chuyện này đánh thật sâu vào lòng người. Đặc biệt là chính mắt nhìn thấy biểu hiện của Milos và những binh lính khác, mọi người đều bị kích động vô cùng. Nhanh loại đã đình trệ mấy ngàn năm cơ hội tiến hóa, vậy mà tới hành tinh này lại có thể gặp phương thức đơn giản trước mặt này.

Lúc này, Lan Tước mở miệng nói: "Thiếu tướng Milos, đây là thành quả các vị lên nghiên cứu sao? Nếu không phải biến cố lần này, cậu định khi nào sẽ công bố tin tức này?"

Lời vừa nói ra, ánh mắt tất cả mọi người đều dụng ý khó hiểu nhìn về Milos.

"Trung tướng Lan Tước, cảm ơn ngài đã nhắc nhở." Milos cười lạnh một tiếng: "Chuyện này một tháng trước cũng đã báo cáo minh quân, ngài tự mình trao quyền cho tôi tiếp tục nghiên cứu. Chỉ là bởi vì tiến hóa tồn tại rất nhiều nhân tố không xác định cho nên cũng chưa có công khai. Duy nhất, trước mắt có thể khẳng định rằng, vắc xin phòng bệnh nấm khuẩn có thể đề cao thể chất nhân loại nhưng có thể tiến hóa hay phương thức tiến hóa cụ thể còn phải tùy thuộc vào từng người."

"Vậy, kiểu người tương đối nào dễ tiến hóa?" Một sĩ quan hỏi.

"Còn chưa xác định rõ." Milos bình tĩnh nói: "Trước đó, người tiến hóa chân chính chỉ có một mình tôi."

"Không đúng?" Lan Tước cười nói: "Anthony chẳng lẽ không phải là một trong những người tiến hóa đầu tiên sao?"

Milos nhìn hắn một cái, nói: "Không sai, cậu ta cũng vậy."

"Năng lực tiến hóa của cậu và Anthony là cái gì?" Lan Tước lại hỏi.

"Không thể trả lời." Milos lạnh lùng đáp trả bốn chữ.

Lan Tước lại cười nói: "Đây là chuyện quan trọng liên quan đến tiến trình tiến hóa của con người, thiếu tướng Milos còn muốn dấu diếm sao?"

"Nếu cần, trung tướng Lan Tước có thể hỏi Minh quân, nội dung nghiên cứu cụ thể, tôi đã báo cáo Minh quân."

Khóe miệng Lan Tước cong lên, không nói chuyện nữa, trong mắt thì bắn ra một đạo hàn quang, nơi ngón tay ẩn giấu một mảng trong suốt bao trùm...

Tin tức tiến hóa khiến sự kiện quặng vũ khí hồng huyết trở nên không đáng giá nhắc tới, bây giờ cho dù chứng minh đúng là việc làm của Milos thì đoán chừng cũng sẽ nhẹ nhàng buông tha. So với tiến hóa nhân loại, một hai nghìn năng lượng kiểu mới có là gì? Nhưng bọn họ cũng ý thức được nghìn năng lực cường đại này có uy lực thậm chí có thể uy hiếp đến sinh vật cao cấp tiến hóa.

Đương nhiên, chuyện này những người khác có thể quên nhưng Milos tuyệt không quên. Vì những binh lính hy sinh, hắn phải gánh cái ô danh, tất cả tội danh này trên người bọn họ sẽ đầu trả lại cho Lan Tước.

Sau khi hội nghị kết thúc, Milos đến phòng y tế xử lý chút miệng vết thương, nhân viên y tế nhìn thấy tình huống khôi phục thương thế của hắn đều bị chấn động. Buổi chiều vết thương còn chằng chịt thân thể, mà giờ phút này đã khép lại phân nửa, chỉ còn dấu vết nguyên tố hồng huyết ăn mòn. Loại tốc độ khôi phục này thật sự chưa từng thấy trước đây.

Khó trách hẳn không vội đi trị liệu, ngoại thương bình thường với hẳn mà nói đều không đáng lo. Vậy thì xem ra, Anthony cũng giống hẳn, cũng có thể chắt cườg hẳn không giống bình thường.

Trên mặt mọi người không khỏi đều lộ vẻ hâm mộ.

Milos trở về phòng khi trời đã khuya, mọi người trong căn cứ vì tin tức tiến hóa mà đang hưng phấn. Chỉ có phòng An là dị thường yên tĩnh.

An lấy một tư thế lười biếng thoải mái dựa vào tường, chuyên tâm điều khắc xương cốt trên tay, Milos đến cũng không khiến cô chú ý quá nhiều.

Milos ng ẩ trên giường, lẳng lẳng nhìn cô một hồi, sau đó cởi áo khoác ra, nằm thẳng người xuống, nghe tiếng điều cốt mà nặng nề tiếp đi...

Rạng sáng, Milos nghe tiếng báo thức quen thuộc mà bừng tỉnh. Hẳn nhảy dựng lên, vừa mặc áo khoác vừa click mở máy truy ền tin: "Chuyện gì?"

Âu Mạc báo cáo: "Khu cách ly số 3 bị U Liêm tập kích."

Milos vội vàng chạy tới trung tâm chỉ huy, sắc mặt Nader trắng bệch mà nhìn hẳn, nói: "Khu cách ly số 3 bị công phá, bên trong có hai nghìn người..."

"Nhanh như vậy?" Milos sửng sốt một chút, từ sau khi hẳn nghe báo động đến nay cũng chỉ mất có 5 phút mà thôi.

"Không biết chúng dùng phương pháp gì mà phá hủy được hệ thống cảnh báo khu vực, thế cho nên cảnh báo bị chậm lại. Chờ khi chúng ta nhận được tin tức thì đã muộn." Nader click mở màn hình theo dõi, bên trong thể hiện tình trạng thương vong, trong đó có một phần ba khoang dinh dưỡng bị hủy hoại, phần lớn người hôn mê bị móc sạch nội tạng, nơi nơi là các đoạn nhỏ, rất máu me.

Lúc này, hình ảnh một con U Liêm dần hiện ra, hình dáng nó nhỏ hơn so với các U Liêm bình thường, toàn thân màu xanh lá cây đậm, đôi mắt

rất lớn nhìn thẳng vào vị trí camera, trong sự chú ý chăm chú của mọi người, nó nâng cánh tay lên rồi đột nhiên đâm vào trong cổ một người hôn mê, tức khắc máu tươi văng ra khắp nơi.

Làm xong mọi thứ, con U Liêm này liền im hơi lặng tiếng biến mất trong màn hình.

Nader phần nộ trừng mắt nhìn màn này, tức giận đến cả người đều rùng mình.

"Nó đang khiêu khích." Mặt Milos không cảm xúc nói.

Bốp! Nader nắm một quyển lên bàn: "Hỗn đản!"

"Chuẩn bị chiến đấu đi." Milos xoay người, giọng bình tĩnh nói: "Không giết chết chúng thì căn cứ vĩnh viễn không ngày bình yên."

【 lại muốn chiến đấu sao? 】 An cũng thu được tin tức, đứng ở bên ngoài phòng chỉ huy nhìn Milos.

Milos gật đầu, click mở máy liên lạc triệu tập binh lính.

Trải qua lần chiến đấu trước, lần này Milos không định mang theo quá nhiều người.

"An, em và ta cùng trinh thám tình hình."

An không có dị nghị, đi theo Milos rời khỏi trung tâm chỉ huy. Song, khi bọn họ vừa tới bên ngoài khu cách ly thì nhận được tin tức của Nader: "Thiếu tướng Milos, mời cậu và Anthony lập tức trở lại, tình hình có biến!"

Milos cau mày, hỏi: "Phát sinh chuyện gì?"

"Khi hai người vừa rời khỏi trung tâm chỉ huy, U Liêm giết chết một người, chờ hai người tới gần khu cách ly, chúng lại giết thêm một người."

"Ý của ông là..."

Giọng nói trung tướng Nader có chút áp lực: "Không sai, chúng nó hẳn là đang cảnh cáo chúng ta, một khi chúng ta có hành vi bất lợi với chúng thì sẽ giết chết một người. Bây giờ, thú lười hái đang đờ một người hôn mê, tôi tin tưởng chỉ cần hai người tiếp tục tới gần, chúng lập tức giết chết người này."

Milos nhìn An, người sau gật đầu với hắn. Hai người vì thế lui trở về Bọn họ vừa đi, lười hái trên cỗ hôn mê giả liền biến mất.

Mọi người trong căn cứ khiếp sợ vì trí tuệ của U Liêm, chúng nó thế mà hiểu được bắt cóc con tin? Khu cách ly số 3 trừ bỏ những người đã tỉnh thì còn ít nhất có 1500 người hôn mê, đó chính là hơn một ngàn con tin! Bọn họ không chỉ là con tin của U Liêm mà còn là thức ăn của chúng.

Milos và An sau khi trở về trung tâm chỉ huy thì lập tức mở cuộc họp thương nghị đối sách.

An để khô lâu Vượng Vượng vào khu cách ly số 3 thám thính tình huống, bên trong có khoảng hơn một trăm con U Liêm đóng chiếm, nhưng chúng giỏi về ẩn hình nên việc đi đầu tra gián tiếp có lẽ cũng không hoàn toàn chính xác.

Nhân loại không thể giao lưu với U Liêm, trong lúc nhất thời lâm vào cục diện bế tắc.

Theo lý mà nói, U Liêm tiến vào căn cứ nhân loại chính là vì "nấm hảo chân", nhưng bây giờ "nấm hảo chân" cự tuyệt dung hợp với chúng nên chúng hẳn không cần tiếp tục lưu lại. Bắt cóc con tin, liều mạng với nhân loại, đối với chúng có chỗ tốt nào chứ?

【 An, An, An...】 "Nấm hảo chân" vui sướng xoay vòng quanh An.

Trong lòng An động, chẳng lẽ chúng còn chưa chết tâm với "nấm hảo chân".

【 không chết tâm, không chết tâm...】

Bạn tốt của cô thật là quá hấp dẫn, phải làm sao đuổi đi những tên vô lại mơ ước đàn bạn tốt này đây?

【 " năm hảo chân" thật quá hấp dẫn, thật quá hấp dẫn ~~】

【 Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?】 nhóm " năm hảo chân" bắt đầu tự hỏi, sau đó bắt đầu bu òn r òi, chạy ngang chạy dọc trên không trung tạo thành một tổ hợp dấu " ?" .

Khụ, đừng nghĩ, vẫn là giao cho con người phi òn não đi.

【 giao cho con người, giao cho con người...】 " năm hảo chân" lập tức vui vẻ lên, xuyên tới xuyên qua trên người nhân loại.

" A!" Một người lính đột nhiên la lên một tiếng, sau đó trên màu da hấn xuất hiện màu thâm, cuối cùng cả người ðều biến thành nâu thẫm.

Đ òng ðội tiến lên ðỡ, vừa mới chạm tay vào làn da hấn lập tức rút tay về, cảm giác cứng như sắt khiến hấn cảm thấy sợ hãi..

" R ãn!" Cách ðó không xa, lại có một binh lính sinh ra dị trạng, cơ bắp trên tay hấn căng lên, không cẩn thận bẻ ðôi vũ khí trên tay.

Tiến hóa!

Quân lính lại một lần nữa xuất hiện tiến hóa! Có kinh nghiệm ở khu cách ly số 5 lần trước, mọi người rất nhanh hiểu ra.

Ngắn ngủi mười phút, lần có mấy chục người lính xuất hiện dấu hiệu tiến hóa. Khi ðám người Milos chạy tới, lập tức ðem những người lính tiến hóa ði vào phòng nghiên cứu, kiểm tra tình trạng cơ thể bọn họ và thu thập số liệu tiến hóa.

Cho tới bây giờ, tiến hóa giả ðều là lính của Milos. Bọn họ là những người tiếp xúc ðầu tiên với cơ thể năm ngủ ðông, cũng là người ðầu tiên ðược tiêm vắc xin phòng bệnh. Những người còn lại ðùng ánh mắt hăm mộ nhìn nhóm tiến hóa giả rời ði, chờ mong một ngày mình cũng sẽ tiến hóa.

Trong lòng An chấn động, chỉ có cô mới biết, vừa rồi binh lính dị biến đầu là bởi vì "nấm hảo chân" dung hợp. Vốn người bệnh được tiêm vắc xin phòng bệnh không thể trở thành túc thể "nấm hảo chân", tự nhiên sẽ không được chúng ưu ái.

Song, đơn giản chỉ vì một câu nói của An đã làm chúng thay đổi ước nguyên ban đầu. Vắc xin phòng bệnh nấm khuẩn chỉ là cơ sở tiến hóa của nhân loại, chìa khóa chân chính mở ra tiến hóa chính là tiềm lực tự thân và dung hợp với nấm khuẩn.

Người bệnh tiêm vắc xin phòng bệnh đối với "nấm hảo chân" mà nói không phải nơi sinh sản mà là nơi táng thân. Nhưng, gần như chỉ vì một câu của An mà chúng liền không chút phản cảm lựa chọn dung hợp, thúc đẩy bọn họ tiến hóa.

Những tiểu gia hỏa này, thật sự là quá đơn thuần... An đột nhiên cảm thấy có chút trầm trọng, cô chỉ đem "nấm hảo chân" trở thành bạn bè, nhưng nhóm "nấm hảo chân" lại coi cô là mẹ, giáo viên, người lớn, không hề giữ lại tín nhiệm, cho dù hy sinh mình cũng không chút do dự.

Chúng có lẽ không hiểu thế nào là tử vong, thế nào là hy sinh, nhưng chúng lại tín nhiệm mình, đi đâu này vô cùng rõ ràng chính xác.

An thích "nấm hảo chân", rất rất thích.

【 An thích "nấm hảo chân", "nấm hảo chân" thích An, rất rất thích.】
Nhóm "nấm hảo chân" vui sướng bay lên ~~

Cho nên, tôi muốn các bạn tràn ngập thế giới này, không chỗ nào không có mặt.

【 tràn ngập thế giới, tràn ngập thế giới! Không chỗ không có mặt, không chỗ không có mặt! 】

Như vậy, chúng ta cứ ước định như vậy nhé.

【 ước định như vậy, ước định như vậy ~~】 .